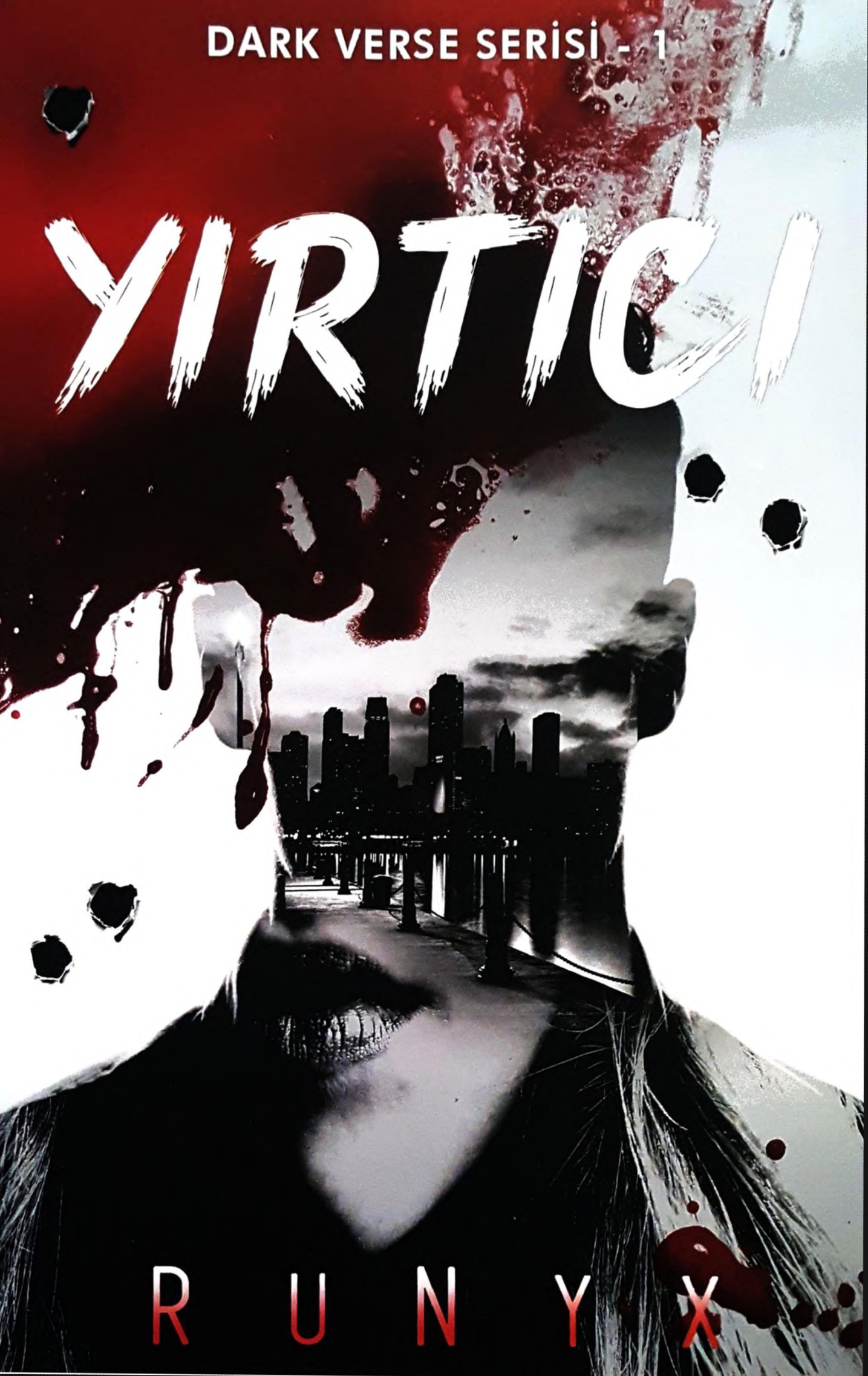
DARK VERSE SERİSİ - 1

YIRTICI

R U N Y X

DARK VERSE SERİSİ - 1

YIRTICI

KUNYX

Ny.

Çeviren:
Deniz Rukiyye Sakallı

MARTI

Hayranlarıma.
Yıllardır benimle birlikte olan okurlarıma.
Sizin sayenizde buradayım.

Yazarın Notu

Bu *Dark Verse* serisinin ilk kitabı. Bu dünyadaki her şey karanlık, acımasız ve vahşi. Karakterler, davranışları ve olaylar dünyalarının doğrudan bir sonucu. Ahlak göreceli, insanlık tartışmalı. Her kitapta daha derine inerek karanlığı ve içinde hâlâ var olan iyiliği keşfedeceğim. Rahatsızlık hissederseniz, samimiyetle durmanızı öneririm. Kitapta yetişkin içerik, vahşi tasvirler ve tartışmaya açık davranışlar var. Umarım bu dünyaya benimle birlikte yolculuk etmekten hoşlanırsınız.

Lütfen dikkat: Kahramanımız yüksek IQ'ya sahip olduğu için düşünceleri tekrarlıyor. Beğendiği şeyleri sürekli içinden tekrar ediyor. Bu yüzden kitap boyunca bazı cümlelerin sürekli yinelendiğini fark edeceksiniz.

Uzun süre uçuruma bakarsan, uçurum da sana bakar.

- Friedrich Nietzsche

İttifak

Tenebrae Şehri, 1985

Soğuk, karanlık bir kış gecesi hiçliğin ortasında rüzgâr uluyordu. Gökten karla karışık yağmur inerken Tenebrae Outfit'ten iki kişi, Shadow Port'tan iki kişiyle karşı karşıya gelmişti. İki aile on yıldan fazladır düşmandı ama bu durum artık işleri etkilemeye başlamıştı. Onlarınki küçük bir dünyaydı, ortada iki tarafa da kazanç sağlayabilecek daha büyük ve kârlı girişimler varken birbirlerini baltalamaya devam edemezlerdi. On yıllık düşmanlığı bitirmenin ve geleceğe yönelik bir ortaklık başlatmanın zamanı gelmişti.

Shadow Port'un lideri ağır paltosunun altında titredi. Şehri batıda kalıyordu, bu tarafların dondurucu soğuğuna alışık değildi. Tenebrae Outfit'in lideri güldü. Tenebrae'de güneşi eşlerinden daha az görürlerdi. Sohbet gündelik konularla başladı, liderlerin yanında gelen adamlar sessizce izlemekle yetiniyordu.

Ardından iş konuşuldu. Silah ve içki, buradaki operasyonun görünen yüzüydü. Yeni bir pazara girme zamanıydı, ailede bir ilk olacaktı. Tenebrae'nin lideri bu fikrin sahibiydi. Yeni bir piyasaydı, henüz dünyada yaygınlaşmamıştı. Shadow'un lideri onayladı. İşi gizli tutmaya karar verdiler, herkes silah ve içki ticaretine devam ettiklerini düşünebilirdi.

Tenebrae'nin lideri arabasının bagajını açtı. Yaşları ancak sekiz olabilecek iki küçük kız, onları neyin beklediğinden habersiz bir şekilde baygın yatıyordu.

Liderler hafifçe gülümseyerek el sıkıştılar.

"Geleceğe," dedi biri.

"Geleceğe," diye tekrar etti diğeri.

İttifak böyle başladı.

İz Kokusu

Günümüz

Bıçak uyluğuna batıyordu.

Burada olmamalıydı.

Bu düşünce Morana'nın beyninde durmaksızın yankılanıyordu. Kayıtsız görünmeye çalışsa da sinirleri son derece gergindi. İlgisizce tuttuğu dolu şampanya bardağından içkisini yudumluyormuş gibi davranırken bir yandan da kalabalığı inceliyordu. Baloncuklardan birkaç yudum almanın yıpranmış sinirlerine ilaç gibi geleceğini bilse de kendini dizginliyordu. Bu gece alkolün vereceği cesaret yerine açık bir zihne ihtiyacı vardı. Bu doğru olabilirdi. *Bu düşüncenin doğru olmasını umuyordu.*

Maroni ailesinden birine ait evin geniş çimlerinde verilen parti son hızla devam ediyordu. *Kahrolası Outfit.* Son birkaç günde elinden geldiği kadarıyla araştırma yapması iyi olmuştu.

Morana gölgelerin içinden iyi aydınlatılmış bahçeyi süzerken yıllardır haberlerde gördüğü yüzlerle karşılaştı, birkaç tanesini büyürken evinde görmüştü. İfadesiz yüzleriyle dolaşan Outfit askerlerini gördü. Kadınları gördü, adamların kollarında birer dekor gibi sergileniyorlardı. Düşmanlarını gördü.

Peruğunun kaşındırmasını görmezden gelerek etrafı izledi. Bu gece bir başkası gibi görünmek için oldukça çaba harcamıştı. Giydiği uzun siyah gece elbisesi uyluklarındaki bıçakları gizliyordu. Bıçaklardan biri her nasılsa dönmüştü ve tenine baskı uyguluyordu. Bileğindeki bilezik her yerde bulunmayacak türden bir parçaydı, *dark web* aracılığıyla alınmıştı. Gizli bir yerinden zehir püskürtebiliyordu. Koyu renk saçlarını sıkıca bağlayıp üzerine kızıl-sarı bir peruk takmış, dudaklarını koyu kırmızı bir rujla renklendirmişti. Bu görüntü ona ait değildi ama böyle olması gerekiyordu. Bu geceyi günlerce planlamıştı. Günlerdir planının işe yaramasına güvenerek hareket ediyordu. İşleri berbat edemezdi, bu kadar yaklaşmışken olmazdı.

Kalabalığın arkasında bir karaltı gibi duran malikâneye baktı. Tam bir canavardı. Başka türlü tanımlanamazdı. Modern bir malikâneyle ilkel zamanlardan kalma bir şatonun tuhaf bir birleşimi olan, İskoç dağlarında gizlenen kalelere benzeyen bir canavardı. Karnında Morana'ya ait bir şey bulunduruyordu.

Soğuk gece havası çiçek kokuyordu. Morana bedeninin titreyişini gizledi.

Bir adamın gürültülü kahkahası dikkatini çekmişti. Gri saçlı iriyarı adam, mülkün kuzey köşesinde yanındaki adamlarla birlikte gülüyordu. Morana onu inceledi. Yüzünde yaşın getirdiği kırışıklıklar vardı, elleri görebildiği kadarıyla temizdi.

Ah... o ellerde kaç kişinin kanı vardı. Çok, çok fazla kişinin. Onların dünyasında hiç kimse masum değildi. Ama bu adam eline

en çok kan bulaşan kişilerin arasında kendine bir yer edinmişti, Morana'nın babasının yaptığı gibi.

Lorenzo "Tazı" Maroni, Tenebrae Outfit'in lideriydi. Kırk yıldan fazladır bu işin içindeydi, sabıka kaydı genç kadının kolundan bile uzundu ve soğukkanlılığı dünyalarında hayranlık uyandırıcıydı. Morana bu tür insanların arasında karşısındaki adamdan korkmayacak kadar çok zaman geçirmişti... ya da korkusunu belli etmeyecek kadar.

Lorenzo'nun yanında büyük oğlu Dante "Duvar" Maroni vardı. Yakışıklı yüzü çoğu insanı kandırabilirdi ama Morana araştırmasını iyi yapmıştı. Bu adamın hafife alınmayacak biri olduğunu biliyordu. Sağlam fiziği, herkese tepeden bakacak kadar uzun boyuyla adeta bir duvar gibiydi. Söylentilere göre, on yıl kadar önce organizasyonda kilit noktası sayılabilecek bir role yükselmişti.

Morana şampanyasından bir yudum alıyormuş gibi yaptıktan sonra onun tarafına bakan bir kadına gülümsedi. En sonunda bakışlarının Dante'nin yanında duran sessiz adama kaymasına izin verdi.

Tristan Caine.

Adam bir istisnaydı. Ailenin kan bağı olmadan kan yemini etmiş tek üyesiydi. Kan bağı olmadan Outfit'te yükselen tek kişiydi. Hiyerarşik yapıda tam olarak nerede olduğunu kimse bilmiyordu ama herkes oldukça yüksekte olduğunun farkındaydı. Sebebine dair teoriler ortada dolaşıyor fakat kimse gerçeği tam olarak bilmiyordu.

Morana onu süzdü. Boyu uzundu, Dante'den sadece iki üç santim kısaydı. Kısa kesilmiş koyu sarı saçları neredeyse kahverengi tonlarına doğru kayıyordu. Uzaktan gözlerinin açık renk olduğu belli oluyordu.

Morana o gözlerin mavi olduğunu biliyordu. Çarpıcı bir maviydi. Adamın fotoğraflarını görmüştü. Şaşırtıcı şekilde ifadesiz

bir yüzle çıktığı, gizlice çekilmiş fotoğraflardı. Morana mafya dünyasında okunması zor yüzlere alışkındı ama bu adam ifadesizliği başka bir seviyeye taşımıştı.

Kaslı bedeni çekici olsa da genç kadının gözlerini ondan alamamasının başka bir sebebi vardı. Son birkaç yıldır, özellikle de babasının konuşmalarına dikkat kesildiğinde duyduğu hikâyeleri düşünüyordu.

Söylentilere göre, karşısındaki adam Lorenzo Maroni'nin kişisel korumasının oğluydu. Koruma neredeyse yirmi yıl kadar önce patronunu korurken ölmüştü. Tristan küçüktü, annesi kocasının ölümünün ardından toparlanamamıştı.

Lorenzo bilinmeyen sebeplerle küçük çocuğu koruması altına almış, yaptıkları işi ona bizzat kendisi öğretmişti. Bay Caine şimdilerde Tazı Maroni'nin oğlu sayılıyordu. Bazıları liderin onu kendi kanından daha çok sevdiğini söylüyordu. Maroni emekli olduktan sonra Outfit'in başına Dante'nin değil, Tristan'ın geçeceği bile söyleniyordu.

Tristan "Yırtıcı" Caine.

Onun bir yırtıcı olduğunu söylüyorlardı. Şöhreti gideceği yere kendinden önce ulaşıyordu. Nadiren avlanırdı ama ava çıktığında iş çoktan bitmiş sayılırdı. Avlanırken doğruca kurbanın şah damarını hedeflerdi. Dikkat dağınıklığı yoktu, oyalanmak yoktu. Bu sakin görünümünün altında, şu anda genç kadının bacağını kesen bıçaktan daha ölümcüldü.

Partiye gelmesinin sebebi oydu.

Tristan Caine'i öldürecekti.

Shadow Port ailesinin patronunun kızı olmak onu pek çok şeye hazırlamıştı. Ama henüz bunun için hazır değildi. Suçla çev-

rili bir hayat sürdürmesine rağmen şaşırtıcı bir şekilde dünyalarının çirkinliğinden korunmuştu. Evde eğitim almış ve üniversiteye gitmişti, şu anda da serbest yazılımcı olarak evden çalışıyordu. Gayet sade bir hayatı vardı.

İşte tam olarak bu yüzden işi halletmek için gerekli donanıma sahip değildi. Hiçbir şey onu babasının, dolayısıyla da kendi düşmanının evine gizlice girmeye hazırlamamıştı. Bu düşmanı öldürmeye de hazırlıklı değildi.

Belki de öldürmesine gerek kalmazdı. Belki de onu kaçırabilirdi.

Çok kolaymış gibi.

Bir saatten daha uzun süre boyunca karşısındaki adamı gizli ve dikkatli bir şekilde izledi. Hedefi, yakışıklı yüzündeki çatık kaşlarıyla Maroni'nin yanında durmaya devam ediyordu. En sonunda gruptan ayrılıp bara doğru ilerlemeye başladı.

Morana ona açıklıkta yaklaşmak ve eve girmesini beklemek arasında kararsız kalmıştı. Ancak sonrasında ikinci seçeneğin daha mantıklı olduğuna karar verdi. İlki çok tehlikeliydi. Eğer onu tanıyan biri olursa bu olay sadece ölüm emrinin verilmesiyle sonuçlanmazdı, aynı zamanda iki aile arasında bir savaş çıkmasına da sebep olurdu. *Mafya savaşı.* Yıllardır duyduğu korkunç hikâyeleri düşünmek bile ürpermesine neden olmuştu.

Adamı öldürmenin mantıklı bir seçim olup olmadığını da düşünüyordu.

Belki de değildi ama eve girip kodları nerede sakladığını bulmak zorundaydı.

Her şey -hiç kimsenin varlığından haberdar olmadığı- eski sevgilisinin meydan okumasıyla başlamıştı. O da bir yazılımcıydı. Morana'dan yapabileceği en karmaşık kod dizisini tasarlamasını istemişti. Morana meydan okumalara bayılırdı, o yüzden teklife karşı koyamamıştı.

O kodlar, Morana'nın *Frankenstein*'ıydı. Yaratırken amaçladığından farklı, kontrol edemediği güçlü bir canavar haline gelmişlerdi. Yanlış ellere geçtiğinde herhangi birini mahvedebilir, internetin derinliklerinden en kirli sırları çıkarabilir, hükümetleri devirebilir ve mafyaları çökertebilirdi.

Olabilecek en yanlış ellere geçmişti. Üç hafta önce yazmayı bitirdiğinde, pislik eski sevgilisi Jackson kodları çalarak ortadan kaybolmuştu.

Peşine düştüğünde adamın ona yaklaşmak için Outfit tarafından gönderildiğini keşfetmişti. Bay Caine'in planladığı bir şeydi. Fakat adamın onun yeteneklerini ve kodları nereden öğrenmiş olabileceğini bilmiyordu.

Morana mahvolmuştu. *Hem de nasıl.*

Babasına durumu anlatabilmesinin hiçbir yolu yoktu. *Asla olmazdı.* İşlediği suçlar çok büyüktü. Dışarıdan biriyle sevgili olmak, önlem almadan saatli bir bomba gibi etrafta dolaşan kodlar yazmak, en kötüsü de kodların kimin eline geçtiğini bilmek yeterliydi. Babası onu gözünü kırpmadan öldürürdü. Morana bunu biliyordu ve öldürülmek pek umurunda değildi. Ama masum insanlar ve görgü tanıkları onun hataları yüzünden hayatlarının mahvolmasını hiç hak etmiyordu.

Bu yüzden haftalar süren araştırmanın ve *stalk* çalışmalarının ardından Tenebrae'deki partiye sahte bir davetiye ayarlamıştı. Babası üniversiteden -var olmayan- arkadaşlarıyla buluşmak için orada olduğunu düşünüyordu. Güvenlik ekibi ise sarhoş olup kilitli otel odasında uyuyakaldığını zannediyordu.

Morana kaçmıştı. Düşmanın inine gelmişti. Kodları alıp buradan hızlıca ayrılmalıydı. Ayrıca bunları Yırtıcı'yı susturarak yapmalıydı. Bunun tek yolu da onu öldürmekti.

Jackson'la her şeyi planladıklarını düşündükçe öfkesi biraz daha artıyordu.

Ah, evet. Adamı öldürmek sorun olmayacaktı. Bu hasta piçin yaptıklarını düşündükçe içindeki öldürme isteği artıyordu. Morana dişlerini sıktı.

Adam viskisini tek yudumda bitirip eve yürümeye başlamıştı.

Gösteri başlıyordu.

Kendi kendine başını salladı. Ardından kadehini etrafta gezinen garsonlardan birinin tepsisine bırakıp sessizce adamın peşinden ıssız patikaya yöneldi. Gölgelerde kalmaya dikkat ediyordu, üstündeki koyu renk elbise fark edilmemesini sağlıyordu. Birkaç adım sonra çalılar etrafını sardı ve parti arkasında görünmez oldu.

Caine'in uzun ve yapılı bedeninin çevik adımlarla evin basamaklarına yöneldiğini görebiliyordu. Adamın merdivenleri ikişer ikişer çıktığını görünce ayağındaki topuklu ayakkabılarla hızlandı, hedefini gözden kaybetmemeye çalışıyordu.

Basamaklara geldiğinde gözleriyle alanı taradı, sonra eğilip hızla yukarı çıkmaya başladı. Sol tarafında partiyi ve çim alanda konumlanan korumaları görebiliyordu.

Evin etrafında hiç koruma olmadığını görüp kaşlarını çatarak dev çift kapının arasındaki boşluktan içeri girdi.

Aynı anda, ortadaki lobiden doğruca ona yaklaşan korumayı gördü.

Adrenalin kanında yükselirken kendini gördüğü ilk kolonun arkasına attı. Bakışları abartılı avizenin süslediği geniş holde dolaşıyordu. Caine'in girişin solundaki koridora doğru ilerlediğini görmüştü.

Aniden kolunda bir el hissetti.

İriyarı bir koruma kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

"Kayıp mı oldunuz, hanımefendi?" diye sorarken bakışları şüpheyle doluydu. Morana hiç düşünmeden yanındaki vazoyu alıp adamın kafasında kırdı. Gözleri büyüyen koruma hızla yere yı-

ğıldı. Genç kadın olay yerinden uzaklaşırken sessizce kendini azarlıyordu.

Siktir, siktir, siktir.

Bu istediğinden daha acemice olmuştu.

Derin bir nefes alarak işine odaklandı ve hafifçe eğilip sol taraftaki koridora ilerledi. Sadece fazla ses yapmamaları için ayakkabılarını çıkarmak üzere duraksamıştı. Koridora ulaştığında koşmaya başladı, saniyeler içinde evin arkalarında bir köşeye gelmişti. Sonunda yalnızca tek bir tane kapı bulunan merdivenlere baktı.

Kalbinin hızla çarptığını hissederken yutkunarak basamakları tırmandı.

Merdivenin sonuna ulaştığında parmak uçlarında kapıya doğru yürüdü. Ardından derin bir nefes alarak bacağından bıçağını çıkardı, metalin uyluğunda bıraktığı ufak yaranın farkındaydı. Ayakkabılarını tekrar giydikten sonra kapının yuvarlak koluna uzanarak çevirdi.

Başını içeri uzattığında yarı karanlık, misafir odasına benzeyen bir yerle karşılaştı.

Oda boştu.

Kaşlarını çatarak içeri girdi ve kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Ancak etrafa bakma şansı bulamadan odanın diğer ucundaki kapı açıldı. Kalbi hızla çarparken eğilip bir köşeye saklandı. Adamın banyodan çıktığını, ceketini yatağın üzerine attığını gördü. Pantolon askılarının üstündeki bembeyaz gömlekle tam bir tezat oluşturduğunu, boynundaki düğmenin açık olduğunu ve geniş omuzlarını güzelce sardığım fark etti. Karşısında oldukça kaslı bir göğüs vardı, adamın karın kasları olduğuna bahse girebilirdi.

Bunu fark ettiği için kendinden nefret etse bile, onun çok çekici olduğunu inkâr edemezdi. Etkileyici olduğu kadar pislik biri olması gerçekten çok kötüydü.

Adamın telefonunu pantolonunun cebinden çıkarmasını izledi. Ekranı kaydırıyordu, tamamen telefonda gördüğü şeylere odaklanmış durumdaydı ve genç kadına arkasını dönmüştü. Morana saklandığı yerden doğruldu.

Ya şimdi ya hiç.

Gizlice arkadan yaklaşırken bıçağı tutan eli hafifçe titriyordu, eklemleri beyazlamıştı. Fark edilmemek için nefes almaya bile cesaret edemiyordu. Neredeyse iki adım kala bıçağı hedefinin sırtına, tam kalbinin olması gereken yere bastırdı ve sesinin soğukkanlı çıkmasına dikkat ederek konuştu.

"En ufak hareketinde ölürsün."

Daha konuşmaya bile başlamadan adamın sırtındaki kasların gerildiğini görmüştü. Bu kadar korkmuş ve çılgına dönmüş olmasaydı, karşısındaki manzaraya hayranlık duyabilirdi.

"İlginç," dedi adam sakince. Yaşamı genç kadının titreyen ellerinde tuttuğu bıçağa bağlı değilmiş gibi konuşmuştu. Morana bıçağın üstündeki parmaklarını sıkılaştırdı.

"Telefonu bırak ve ellerini kaldır." Emri verdikten sonra onun tereddüt etmeden uygulamasını izledi.

Ardından adam aralarındaki gergin sessizliği bozdu. "Beni hâlâ öldürmediğine göre, bir şey istediğini varsayıyorum."

Sakin sesi kadının sinirlerini yatıştırmamıştı. Neden bu kadar sakindi? Morana onu bıçaklayabilirdi. Burada bilmediği bir şey mi oluyordu?

Omurgasından terler akıyor, peruk kafasını kaşındırıyordu ama dikkatini hedefinin sırtından ayırmadı. Diğer bacağından ikinci bir bıçak çıkararak adamın yan tarafına, sağ böbreğinin üstüne bastırmıştı. Caine'in bedeni gerilse de elleri hiç titremeden yukarıda durmaya devam ediyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Ses tonu da elleri gibi sağlamdı.

Morana derin bir nefes alıp yutkunduktan sonra konuştu. "Jackson'un verdiği USB belleği istiyorum."

"Jackson kim?"

Uyarırcasına bıçakları gömleğine bastırdı. "Hiçbir şey bilmiyormuş gibi davranmayın, Bay Caine. Jackson Miller'la çevirdiğiniz bütün işleri biliyorum."

Adamın sırtı gergin, bıçaklar ise tenine batmaya çok yakındı. "Şimdi söyleyin. USB bellek nerede?"

Birkaç saniyelik bir sessizliğin ardından adam başını sola yatırdı. "Ceketimde. İç cebinde."

Morana şaşkındı. Adamın bu kadar çabuk vazgeçmesini beklemiyordu. Belki tüm o maço erkek saçmalığının altında gerçekte bir korkak yatıyordu. Belki de o söylentiler ve anlatılan hikâyeler hep uydurmaydı.

Siyah cekete doğru baktı. İşte her şey dikkatini başka tarafa verdiği o anda oldu.

Sırtı kapının yanındaki duvara çarptı. Bıçak tutan sağ eli başının üstünde sıkı bir tutuşla etkisiz hale getirilmişti. Sol elindeki bıçak kendi boğazına dayanmıştı ve ondan çok daha güçlü, sinirli bir adam tarafından kontrol ediliyordu.

Morana gözlerini kırpıştırarak adamın o masmavi, çok kızgın görünen gözlerine baktı. Olayların beklenmedik bir yöne doğru gitmesi onu şaşırtmıştı. Buna hazırlıklı değildi. Kahretsin, böyle bir şeye *hiç* hazırlıklı değildi.

Morana yutkundu. Eline sabitlenen bıçağı kendi boğazına yaslanıyordu. Soğuk metalin bronz tenini tehdit edişini hissedebiliyordu. Adamın diğer eli başının üstündeki bileğini bir kelepçe gibi kavramıştı. O büyük, kaslı bedeninin baskısını hissedebiliyordu.

Caine'in bedeni aldığı nefeslerle yükselen göğüslerine baskı yapıyor, parfümünün kokusunu duyularını dolduruyor, bacakları onunkileri hapsediyordu. Tamamen etkisiz hale getirilmişti.

Yutkunarak adamın gözlerinin içine bakarken sırtını dikleştirdi. Eğer ölecekse, bir korkak gibi ölmeyecekti. Eğer ölecekse, onun gibi birinin ellerinde can vermeyecekti.

Tristan Caine öne eğildi, artık yüzleri birbirine çok yakındı. Konuşurken bakışları soğuk, sesi acımasızdı. Sakin bir tavırla, "Tam burası," diye açıklayarak bıçağın ucunu yana eğilmiş boynuyla çenesinin buluştuğu yere bastırdı. "Kolay nokta. Buraya bastırırsam gözünü bile kırpamadan ölürsün."

Genç kadının midesi bulanıyordu ama dişlerini sıkarak korkusunu göstermeyi reddetti. Bıçak boynunun ortasında atan nabza doğru kayarken sessizce adamı dinliyordu. "İşte burası. Sonunda ölürsün ama pek temiz olmaz."

Kalbi göğsünde intikam hırsıyla atıyor, adamın bakışları avuçlarının terlemesine neden oluyordu. Bıçağı tekrar boynunun kenarındaki bir noktayı kaydırdı. "Bir de burası var... Burayı kesersem ne olur, biliyor musun?"

Morana sessiz kaldı, sadece onun hareketlerini izliyordu. Adamın sesi sataşıyormuş gibiydi, ölüm vaadiyle kurbanını baştan çıkarıyordu.

"Acı hissedersin," diye devam etti. "Kan kaybından ölürsün. Bedenini terk eden her bir damlayı hissedersin." Sesi kadının teninde yankılanıyordu. "Ölüm gelir ama çok, çok sonra. Acı dayanılmazdır."

Bıçağı o noktada sabit tutarken ses tonu aniden buz kesti. "Şimdi... Eğer böyle ölmek istemiyorsan seni kimin yolladığını ve hangi bellekten bahsettiğini söyle."

Morana kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırdı. Adam onu tanımamıştı. Elbette tanımamıştı. Daha önce hiç karşılaşmamışlardı ve şu anda iyi bir tanışma anı geçiriyor sayılmazlardı. Belki de sadece fotoğraflarını görmüştü, Morana'nın onunkileri gördüğü gibi.

Kuruyan dudaklarını ıslatarak fısıldadı. "Bellek bana ait."

Adamın gözlerini kıstığını gördü. "Öyle mi?"

Korku anında uzaklaşan öfkesi intikam hissiyle ateşlenirken genç kadının da gözleri kısılmıştı. "Evet, seni pislik. O kodları yazabilmek için çok sıkı çalıştım ve kullanmanıza izin verirsem lanetlenirim. Jackson kodları benden çaldı ve onlara ihtiyacım olduğu için Shadow Port'tan buraya gelmek zorunda kaldım."

Bir an sessizlik oldu. Caine'in bakışları onun yüzünde dolaştıktan sonra şaşkınlıkla donup kaldı. "Morana Vitalio?"

Başıyla sertçe onaylarken boğazındaki bıçağa dikkat etti. Caine onu baştan aşağı süzdü. Peruğunu, dudaklarını ve her bir santimini inceledikten sonra bakışları tekrar buluştu.

Bıçağı hafifçe geri çekerken, "Bak sen şu işe," diye mırıldandı kendisiyle konuşur gibi. Artık saldırganın kimliğini bildiği için kirli sakalla kaplı çenesi gevşemişti.

Morana bıçağı tamamen çekmesini söylemek üzere ağzını açtı ancak hemen sonra yanlarındaki kapı çaldı. Genç kadın şaşkınlıkla bir ses çıkarınca adam başının üzerinde tuttuğu bileğini serbest bırakarak aynı eliyle ağzını kapattı.

Cidden mi? Ne yapacağını düşünüyordu ki? Outfit'in evinde yardım için bağıracağını mı?

"Tristan evde birilerini gördün mü? Matteo'yu aşağıda bayıltmışlar." Kapının diğer yanından onlara ulaşan kalın seste hafif bir aksan vardı.

Morana içine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Adamla bakışları

buluşurken gözleri büyüdü. Caine cevap verirken sağ kaşını kaldırmıştı.

"Kimseyi görmedim." Konuşurken bakışlarını genç kadından ayırmadı. "Birazdan aşağıya gelirim."

Konuşan kişinin basamakları indiğini belirten sesler duyulduktan bir süre sonra ağzını kapatan el çekildi. Ancak adamın bedeni geri çekilmemişti.

"Bıçağı kaldırmaya ne dersin?" diye sordu sakince. Bakışlarıyla adamın üstünde delikler açıyordu.

Caine'in kaşı biraz daha yukarı kalktı. Bıçağı çekmemiş, aksine ona daha çok yaklaşmıştı. "Düşmanın evine yalnız, korumasız gelmemeniz gerektiğini bilmeliydiniz. Yırtıcı'ya gizlice yaklaşmamanız gerektiğini de. Yırtıcı kurbanın kokusunu bir kez aldığında, avlanmak kaçınılmaz olur."

Morana çenesini sıktı. Karşısındaki adama ve patronluk taslayan tavrına bir tokat atmak istiyordu. "USB belleği geri istiyorum."

Caine uzun bir süre sessiz kaldıktan sonra çekildi. Morana'nm ellerini serbest bırakmış olsa da bıçakları ondan alıp incelemeye başlamıştı.

"Buraya gelmeniz aptalcaydı, Bayan Vitalio," dedi usulca. "Bizimkilerden biri sizi bulsaydı ölmüş olurdunuz. Ayrıca sizinkilerden biri bunu öğrenirse de ölürsünüz. Savaş başlatmak gibi bir amacınız mı var?"

Bu adam çok mu ikiyüzlü? Morana ona doğru yaklaştı, aralarındaki ufacık boşluktan adama sinirle bakıyordu. "Nasıl olsa öleceğim, o yüzden bu yaptığım aptallık sayılmaz. Belleğin içindeki şeylerin neler yapabileceğinden haberin var mı? O bahsettiğin savaşın on katını hayal et." Derin bir nefes alarak adamı ikna etmeye çalıştı. "Bak... kodları bana verirsen onları yok edebilir ve yoluma gidebilirim."

Ağır bir sessizlik oldu. Adamın bakışları onu incelerken Morana olduğu yerde kıvranma isteğine engel olamadı. Uzun gibi gelen bir süreden sonra adam ona bıçakları uzatarak konuştu. "Merdivenlerin altında bir kapı var. Bahçe kapısına çıkmanızı sağlar. Herhangi biri görmeden ve bir kaos çıkmadan buradan ayrılın. Aylar sonra ilk kez sakin bir akşam geçiriyorum ve şu anda istediğim son şey kanınızı etraftan temizlemek."

Morana bıçakları alırken derin bir nefes aldı. "Lütfen."

İlk kez adamın bakışlarında bir şey belirdiğini gördü. Caine kollarını göğsünde kavuşturup başını yana yatırarak ona bakıyordu.

"Kapıyı kullanın."

Morana bir iç çekti, bu akşamki mücadeleyi kaybettiğini biliyordu. Yapabileceği hiçbir şey yoktu. Eve geri dönmek, babasına yaşananları söylemesini gerektiriyordu. Bu da ölüm ya da sürgün anlamına geliyordu. *Siktir.*

Başını onaylarcasına salladıktan sonra ağzındaki acı tadı kabullenerek arkasına döndü. Elini kapının koluna koyarken adamın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu.

"Bayan Vitalio?"

Başını çevirip adama baktığında, o mavi gözlerin içinde kalbinin teklemesine ve midesinde kelebekler uçuşmasına sebep olan bir şey gördü. Caine konuşmaya devam etmeden önce ona bir süre bu şekilde bakmaya devam etti.

"Bana borçlusunuz."

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, adamın söylediği şeyi anlamamıştı. "Pardon?"

Caine'in bakışları biraz daha yoğunlaştı, mavi gözleri oldukça keskin görünüyordu. "Bana borçlusunuz," diye tekrar etti.

Morana dudaklarını büktü. "Size ne borçluyum?"

"Hayatınızı," diye belirtti adam. "Başka biri olsaydı, şu anda nefes almıyordunuz."

Morana şaşkınlıkla kaşlarını çatınca adamın dudakları seyirdi, ona açıklayamadığı bakışlarla bakıyordu.

"Bundan kurtulmanıza izin verecek kadar centilmen değilim," diye devam etti sakince. "Hayatınızı bana borçlusunuz."

Sonra aralarındaki boşluğu kapattı. Morana yutkundu, kapının kolunu kavrayan eli gerilmişti. Kalbi hızla çarpsa da göz temasını kaybetmemek için başını kaldırdı. Caine biraz daha yaklaşmadan önce ona uzun bir süre boyunca baktı. Bakışları birbirine kenetlenmişti, nefesi genç kadının yüzüne çarparken erkeksi kokusunu alabiliyordu.

"Borcumu bir gün tahsil edeceğim."

Morana nefesinin kesildiğini hissetti.

Sonra odadan koşarak kaçtı.

Çarpışma

Tanrı aşkına, gerçekten burada olmamalıydı.

Otobiyografisinin başlığında bu cümle yer alabilirdi, sonuçta kendini sürekli böyle durumlarda buluyordu. Eğer bir otobiyografi yazacak olsaydı, kitabını pek çok insanın okumak isteyeceğinden emindi. Ne de olsa, kaç mafya babasmın dâhi kızı hayatmı bir kitap haline getirip halkın gözleri önüne sererdi ki? Morana yazacak kadar uzun yaşarsa kitabı çoksatanlar listesine girebilirdi. Ancak olayların gidişatına bakılırsa, bu gece eve sağ salim dönebileceği bile kesin değildi.

Titreyen adımlarla terk edilmiş binaya yürürken korkudan midesi düğümleniyor, dizlerindeki güç çekiliyormuş gibi hissediyordu. Zekiydi ama tanrı aşkına... aynı zamanda bir aptaldı. Dünya çapında tescillenmiş, eski sevgilisinin numarasını engellemeyen ve bahsi geçen mankafanın ona mesaj bırakmasına izin veren bir aptaldı. Öyle aptaldı ki, saçma bir sebep yüzünden o mesajı dinlemişti.

Jackson ona sesli mesaj bıraktığında odasında oturmuş bilgisayarında çalışıyor, kodlarının felaket yaratan etkilerini onarmaya çalışıyordu.

Jackson'ın aceleyle fısıldadığı kelimelerdeki panik hâlâ kulaklarındaydı. Fısıltıların tenini nasıl dağladığını hâlâ hissedebiliyordu. Mesajın tamamını, söylenen her kelimeyle birlikte hatırlıyordu çünkü on kez dinlemişti. Hâlâ ona âşık olduğundan değil, ne yapacağına karar veremediği için bunu yapmıştı.

"Morana! Morana, lütfen beni dinlemelisin. Yardımına ihtiyacım var. Bu bir ölüm kalım meselesi. Kodlar... kodlar... Çok üzgünüm. Lütfen benimle Huntington'la sekizinci caddenin birleşiminde buluş. Orada bir inşaat alanı var Akşam altıda. Binanın içinde saklanıp seni bekleyeceğim. Her şeyi açıklayacağıma söz veriyorum, yalnız gelmen yeterli. Beni öldürecekler, yemin ederim. Lütfen, sana yalvarıyorum. Kodlar..."

Mesaj burada bitiyordu.

Morana bir saat kadar oturup telefonuna bakmıştı, olasılıkları değerlendiriyordu. Hepsi oldukça basitti.

Birinci olasılık: Bu bir tuzaktı.

İkinci olasılık: Bu bir tuzak değildi.

Basitti ama kafa karıştırıcıydı. Jackson'ın üst düzey bir yılan olduğunu biliyordu. Casusluk etmesi için para aldığı gibi, ona böyle bir mesajı bırakmak için de finansal yönden beslenmiş olabilirdi. Haftalarca onu seviyormuş gibi rol yapmıştı, mesajı bırakırken panikle konuşması da sahte olabilirdi. Morana'yı bir kez kandırmıştı. Tekrar mı kandırmaya çalışıyordu? Bu mesaj bir tuzak olabilir miydi?

Anlamadığı şey tam olarak buydu. Kim ona tuzak kurardı ki? Outfit mi? Daha geçen hafta evlerine gitmişti. Aslanın inine girmiş, meşhur *Yırtıcı*'yla yüz yüze gelmiş ve yara almadan

kurtulmuştu. Mafya savaşı başlatmak gibi bir niyetleri olmadığını biliyordu, Tristan Caine böyle bir amaca sahip olsaydı onu anında ifşa ederdi. Fakat bunu yapmamış, oradan gizlice ayrılmasına izin vermişti. Morana'ya tuzak kurmaları mantıksız olurdu.

Outfit değilse... Jackson'dan telaşla onu aramasını başka kim isterdi ki? Bir tuzak mıydı? Morana fazla mı tedbirli davranıyordu? Adam gerçekten korkmuş muydu, yoksa rol mü yapıyordu?

Ne yazık ki, işini asla şansa bırakamazdı. Jackson gerçekten korkuyorsa ve kodlarla ilgili bir şey biliyorsa onunla buluşmak zorundaydı. Anlatmasına izin vermeliydi. Her ne şekilde olursa olsun, o kodları tekrar ele geçirmeliydi.

Tabii geçen sefer bu yaklaşımın çok işe yaradığı söylenemezdi.

Adamın ona merhamet göstermesi şok ediciydi. *Tristan Caine.* Bu adam zalimliğiyle ünlüydü. Morana'yı kendi bıçaklarıyla duvara yaslamış, sonrasında da gitmesine izin vermişti. Özgürlüğe çıkan yolu bile göstermişti. Bir partinin ortasında, Maroni ailesinin evinden keşfedilmeden ayrılmasına yardımcı olmuştu.

Morana otele dönerken ne kadar şaşkın olduğunu hatırlıyordu. Kendi cesaretine inanamamıştı. Başarısızlığına, ölüme ne kadar yaklaştığına inanamamıştı. Ona inanamamıştı.

Görüşme kısa sürse de onda iz bırakmıştı, Tenebrae'den evine kadar taşıdığı bir iz. Maroni mülküne gizlice girmesinden, USB'yi almakta başarısız olmasından, eve dönmesinin üzerinden bir hafta geçmişti. Babasından gerçeği gizlediği bir haftaydı. Eğer öğrenseydi... O öğrendiğinde bedelini ödeyecekti.

Dikkatini dağıtan düşünceleri başını sallayarak uzaklaştırdı ve omuzlarını dikleştirdi. Beline yerleştirip sarı bir bluzla örttüğü küçük *Beretta* silahının güven verici metal soğukluğunu hissedebiliyordu. Üstü açılabilir kırmızı *Mustang*'inin anahtarları dışında elleri boştu. Telefonu bol siyah pantolonunun cebindeydi.

Geçen haftadan sonra, o can sıkıcı görüşmenin izlerini silmek istercesine sarı saçlarını kızıl kahveye boyatmıştı. Saçlarının rengini sık sık değiştirirdi. Hayatında kontrol edemediği çok fazla şey vardı, dış görünüşünü değiştirme gücünü kullanmak hoşuna gidiyordu. Yeni boyalı saçlarını atkuyruğu yapmış, gözlüklerini takmış ve koşmak zorunda kalma ihtimaline karşı düz bir ayakkabı giymişti.

Babasına alışveriş için şehre indiğini söyledikten sonra korumalar ona yetişemeden uzaklaşmıştı. Geçmişte bu şekilde birçok kez kaçmış, sonrasında babasının uyaran bakışlarına maruz kalmıştı.

Adamlarını peşine takması, onun güvenliğini düşünmekten çok güç gösterisi uğruna yaptığı bir şeydi. Adamlarını, kızının hareketlerini ve düşmanını kontrol etme isteği yüzünden bu şekilde davranıyordu. Uzun zaman önce birbirlerine rol yapmayı bırakmışlardı. Morana hayal kırıklığı hissetmeyi de uzun zaman önce kesmişti. Bu yüzden korkusuzluk ve pervasızlık arasında sıkışıp kalmıştı.

Buraya gelmiş olması, o iki duygunun tam ortasında kalan bir karar verdiğini gösteriyordu.

Dövme demir kapılardan geçti, terk edilmiş sokakta tamamlanmamış tek binanın bulunduğu inşaat alanına girerken etrafına bakındı. Güneş ufukta iyice alçalmıştı, her an batmaya hazır bir şekilde bitmemiş binanın uzun ve ürkütücü gölgesini yere yansıtan ışıklarını etrafa saçıyordu. Ay kendini göstermeye hazırlanırken gökyüzünün rengi mordan griye doğru dönmeye başlamıştı.

Morana esen rüzgârla teninin ürperdiğini, tüylerinin savaşa hazırlanan küçük askerler gibi dikildiğini hissedebiliyordu. Ama onu ürküten şey soğuk havadan tamamen farklıydı.

Kartallar. Düzinelerce kartal karşısında duruyordu. Binanın etrafında dönüyor, birbirlerine sesleniyor, rüzgâra karşı kanat çırpışlarıyla ahenksiz bir senfoni oluşturuyorlardı.

Alacakaranlık çökerken binanın etrafında dönüp durmaları ona bir şey anlatıyordu. Burası herhangi bir inşaat alanı değildi. Bir yerlerde ceset vardı. Başını kaldırıp kuşların sayısına baktı. Burada muhtemelen birden fazla, binanın farklı yerlerinde bulunan cesetler vardı.

Burada olmamalıydı.

Aniden gerilen sinirlerini yatıştırarak saatine baktı.

Altı. Tam zamanında gelmişti.

Jackson hangi cehennemdeydi?

Cebindeki titreme onu hazırlıksız yakaladı. Hızla atan kalbini sakinleştirmek için nefes alarak cebinden telefonu çıkardı ve arayan numaraya baktı. *Jackson.* Çağrıyı kabul ederek telefonu kulağına götürdü.

"Morana?" Jackson'ın tanıdık sesinin fısıldayarak konuştuğunu duyunca kaşlarını çattı. Neden fısıldıyordu?

"Neredesin?" diye sordu sakince. Bu sırada olağanüstü bir şey olup olmadığını kontrol etmek için etrafına bakınıyordu. Kahrolası kartallardan fazlasını arıyordu.

"Yalnız mı geldin?" diye sordu Jackson.

Morana kaşlarını çattı, olabilecek şeylere karşı tetikteydi. "Evet, yalnızım. Artık bana neler olduğunu söyleyecek misin?"

Jackson'ın kafasını binanın kapısından uzattığını gördü. Eliyle onu içeriye doğru çağırıyordu. "Hemen içeri gel," dedi hattın diğer ucundan.

Morana'nın bakışları, ölüm kuşlarıyla çevrili harap bir canavar gibi göğe uzanan inşaat halindeki binanın üstünde dolaştı. Eğer bir film izliyor olsaydı, karşılaştığı klişeler onu güldürürdü. Ancak şu anda yapacağı en son şey gülmekti, burası gerçekten ürkütücüydü. Bir şeyler kesinlikle yolunda değildi.

"Sen konunun ne olduğunu anlatmadan bir adım bile atmıyo-

rum," diye belirtti kararlı bir şekilde. Binanın dışında durmaya devam ederek adamın bir kez daha başını kapıdan uzatmasını izledi.

"Kahretsin, Morana!" Jackson ilk kez yüksek sesle konuşmuştu, sesinden rahatsız olduğu anlaşılabiliyordu. "İçeri gelmiyor!"

Morana donup kaldı, konuştuğu adam arkasındaki birine bağırıyordu. Gelen ikinci ihaneti ruhunun en derinlerinde hissetti. *Kahrolası pislik!* Ona tuzak kurmuştu.

Bir saniye bile beklemeden bir moloz yığının arkasına saklanıp belindeki silahı çıkardı. Ardından tabancasını hazır hale getirip kollarını sabitleyerek en ufak bir harekette ateş etmek için hazırlandı. Adrenalin vücuduna pompalanırken kalbi göğsünde şiddetle atıyor, saklandığı yerde hızlı nefesler alıp veriyordu. Etrafta kendi soluklarından başka hiçbir şey duymuyordu. Bir de kartallar vardı. Ölüm kokan binayı çevreleyen kuşlar genç kadının tam üstünde dönüp duruyordu.

Arabasına ulaşmak zorundaydı.

Kapıya bir bakış atarak arkasına saklandığı molozla çıkış arasındaki mesafeyi ölçmeye çalıştı. Yaklaşık yüz metre ilerlemesi gerekiyordu. *Kahretsin.* Eğer ona doğru nişan alan biri varsa o kadar yolu vurulmadan koşması imkânsızdı.

Düşün. Morana düşünmeliydi.

"Morana!"

Jackson'ın binadan gelen sesini dinlerken saklandığı yerde kalmaya devam etti.

"Sana zarar vermeyeceğiz! Sadece konuşmak istiyoruz!"

Bu sözlere inanması mümkünmüş gibi.

Bedeni öfkeyle dolarken dişlerini sıktı. Jackson'ın suratını ona kan kusturana kadar yumruklamak için çok şey feda edebilirdi.

"Oynamayı sevdiğini biliyorum, bebeğim. Ama bu bir oyun değil!"

Ona böyle seslenmesinden nefret ediyordu. Kendini mafya babalarının etrafını süsleyen fahişelerden biri gibi hissediyordu. Bu adamdan çok daha önce kurtulması gerekirdi.

"Bak, biliyorum," dedi Jackson. Artık sesi onun saklandığı yere daha yakın bir noktadan geliyordu. "Kodları aldığım için benden nefret ediyorsun ama o sadece para içindi, bebeğim. Senden gerçekten hoşlandım. Bize yardım edersen sana aynı şekilde destek olabiliriz."

Bu adamın kafası mı iyiydi?

Morana elindeki tabancayı daha sıkı kavradı.

Bir el silah sesi duyuldu. Kartallar aniden çılgınca hareket etmeye başlamıştı.

Morana gürültüyle birlikte irkildi. Kaos içinde rasgele uçan kartallara baktı, kalbi kuşların hızlı kanat çırpışları gibi düzensiz bir ritimle atıyordu. Jackson'ın sesini yeniden duymayı bekledi ama hiçbir şey duyulmadı. İçindeki korku giderek büyümeye başlamıştı.

"Sarışın halini tercih ederim."

Arkasından duyduğu sesle nefesi kesildi. Bir haftadır unutamadığı o ses. Tenine bir âşığın dokunuşu gibi ölüm şekilleri fısıldayan o ses. Kulağa günah gibi gelen o buğulu ses.

O tarafa doğru döndüğünde başına doğrultulmuş *Glock*'un namlusuyla karşılaştı. Bakışları yavaşça yukarı çıktı. Adamın asla titremeyen elleri, kaslı bedenini saran kolları sıvanmış siyah gömleği, onu duvara bastırıp hareketsiz bırakacak kadar güçlü omuzları, köşeli çenesini örten kirli sakalı ve son olarak da gözleri karşısındaydı. O mavi, masmavi gözleri ve hiçbir şey belli etmeyen gizemli bakışları.

Gözlemleri bir saniye sürmüştü. Kim olduğunu hatırlamadan önce, bir an için karşısındaki adamı beğenmişti.

Kolunu kaldırarak silahını Tristan Caine'in kalbine doğrulttu.

Gözlerini bir an olsun adamdan ayırmadan ayağa kalktı. Kollarının titremesine izin vermeden başını yana doğru eğdi.

"Kaybolmanı tercih ederim."

Adamın yüzü ifadesiz kalırken gözleri kısıldı. Birkaç saniye boyunca silahları birbirlerine doğrultulmuş halde sessiz kaldılar. Morana adamın onu öldürmeyeceğini biliyordu. Geçen hafta eline mükemmel bir fırsat geçmiş olsa da bunu yapmamıştı. Şimdi de yapacakmış gibi görünmüyordu.

"İkimiz de beni vurmayacağını biliyoruz. Bu yüzden silahları kaldırmaya ne dersin?" dedi sohbet edercesine. Ancak adama o fırsatı vermemek için gözünü bile kırpmamıştı.

Tristan'ın dudakları kıvrılsa da gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. Kolunu kaldırarak silahını geri çektiğinde, Morana da silahını indirdi ama bakışlarını karşısındaki adamdan ayırmadı. Silahı indirdiği anda, adam hızla kişisel alanına girip namlusunu göğüslerinin arasına yerleştirdi. Yüzü ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Ter ve parfümün kokusu havayı doldururken, etrafa çöken karanlıkta gözlerinin mavisi biraz daha parlak görünüyordu.

Tristan yavaşça öne eğildi. Sesi yumuşak olmasına rağmen bakışları sertti. Gözlerini ondan ayırmadan konuşurken her bir kelimesi kadının nefesinin kesilmesine neden oluyordu. "Vücudunda bildiğim yerler var." Boştaki elini boynunun arkasına yerleştirdi. Parmakları sıkıydı ancak kadının hızla çarpan kalbinin üstüne yasladığı silah olmasaydı tehditkâr bir hareket sayılmazdı. "Senin bilmediğin yerler. Seni vurabileceğim, bedenine zarar vereceğim ama sonunda ölüme ulaşmanı sağlamayacak noktalar."

Biraz daha yaklaşırken fısıltısı teninin üstünde geziniyordu, bakışları birbirine kilitlenmişti. Eli kadının boynunda, ağırlığı bedeninin üzerinde, gözleri gözlerindeydi. "Ölüm ana yemek değildir, güzelim. Tatlıdır."

Bakışları daha da soğudu, ses tonu artık buz kesmişti. Morana'nın boynundaki parmaklar uyarırcasına kasıldı. "Asla beni tanıdığın gibi bir düşünceye kapılma. Son düşüncen olabilir."

Morana'nın kalbi canını kurtarmak için kaçan bir hayvanınki kadar hızlı atıyordu. Göğsü bakmak bile istemediği şeyle birlikte yükselirken adamın küstahlığı karşısında dişlerini sıkmıştı. Neden etrafındaki bütün erkekler yılın pisliğiymiş gibi davranıyordu?

Kendini dizginleyemeden sırtını dikleştirip kolunu hızla öne uzattı, bacağı onunkine dolanırken aldığı savunma dersleri etkisini gösteriyordu. Koluyla adamı uzaklaştırarak bacağını kendine doğru çekti. Tristan Caine'i yere sermişti ve adamın yüzünde beliren şaşkınlıkla zaferi giderek büyüyordu. Adam anında tekrar ayağa kalktı. Başka biri olsaydı, karşısındaki kişinin bu kadar kolay toparlamasına hayran kalırdı ama kadının işi henüz bitmemişti.

Bu sefer kişisel alana müdahale eden taraf oydu. Bir parmağını Caine'in açık yakasından içeri sokarak sert göğsüne bastırdı. Bakışlarını onun yüzünden ayırmamak için başını arkaya yatırmıştı, ses tonu adamınkinden çok daha soğuktu.

"Asla beni korkutabileceğin gibi bir düşünceye kapılma. Son düşüncen olabilir."

Caine çenesini sıkarken aralarındaki gerilim inanılmaz derecede büyüktü. Adamın duruşu buz gibiydi, kadının damarlarında ise sıvı ateş geziyordu.

Gerginliği başka bir ses böldü.

"Bunu söylemek zorundayım. Tristan'dan korkmayan birine rastlamak zordur, özellikle de bir kadına."

Morana arkasını döndüğünde Dante Maroni'nin birkaç metre uzakta durduğunu gördü. Devasa bedenini saran takım elbisesi, içinde bulunduğu inşaat alanından çok kadının onu geçen hafta gördüğü partiye yakışacak türden bir parçaydı. Koyu renk saçları

özenle şekillendirilerek geriye doğru taranmıştı. Ortaya çıkan belirgin elmacıkkemikleri için mankenler çok şey feda edebilirdi, tıraşı ise tamamen pürüzsüzdü. Sağ işaretparmağında ve diğer elinin ortaparmağında iki tane gümüş yüzük bulunuyordu. Yüzünde kadının asla güvenmediği o tatlı gülümseme vardı, Akdeniz kökenini ortaya koyan bronz teniyle birlikte yakışıklılığı inkâr edilemezdi.

Dante öne çıkarak elini uzattı. Morana bu gülümsemenin pek çok kişiyi fethettiği konusunda diploması üzerine bahse girebilirdi.

"Dante Maroni." Yumuşak, kibar bir ses tonuyla kendini tanıtmıştı. Morana'nın elini büyük ve yumuşak elinin içine alarak sıktı. Kahverengi gözlerindeki bakış gülümsemesine ihanet ediyordu. "Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Vitalio. Başka şartlar altında tanışmayı dilerdim."

Morana kendine engel olamadan, "Ben de hiç tanışmamış olmayı dilerdim," diye cevap verdi. Yılların düşmanlığı kanında kaynıyordu. Belleğin bu adamlarda olduğunu, dolayısıyla onu mahvedecek güce sahip olduklarını bilmek ona hiç yardımcı olmuyordu. Üstelik muhtemelen Jackson'ı vurmuşlardı, eski sevgilisinin öldüğünden neredeyse emindi.

Dante Maroni bakışlarıyla onu değerlendirirken bir gülümseme daha sundu. "Korkusuzluk. Tıpkı söylediğim gibi, yeri geldiğinde bu özellik çok tehlikeli olabilir."

Morana bu sözü alnına yazdırabilirdi. Belki bu sayede dikkatli davranmayı öğrenirdi.

Sabrı tükenirken bakışlarını etrafta gezdirdi fakat hiçbir canlıya rastlamadı. *Pekâlâ.* Terk edilmiş bir inşaat alanında kötü şöhretli mafya adamlarıyla birlikteydi. Bu adamlar aynı zamanda ailesinin düşmanıydı, onun buraya bir sebep yüzünden gelmesini sağlamışlardı. Bulunduğu nokta dünya üzerindeki en güvenli yer

sayılmazdı ama onu öldürmemişlerdi. *Henüz.* Bir sebebi olmalıydı, değil mi?

"Neden buradayım, Bay Maroni?" diye sordu. Şu anda oldukça kızgındı ve burada olanları anlamak istiyordu. "Jackson nerede?"

Başka bir gülümsemeyle, "Dante deyin lütfen," diye düzeltti adam. Tristan Caine de öne çıkarak kan kardeşinin yanında yerini aldı. Kaslı kollarını göğsünde kavuşturmuştu, kolunun altından bir dövme görünüyordu ve yüzünde gülümsemenin izi dahi yoktu.

Morana önündeki iki adama bakınca aralarındaki farkı gördü. Şöhretleri gidecekleri yere onlardan önce ulaşıyordu, ikisi de oldukça acımasızdı. Tam olarak dışarıdan gösterebileceği bir şey değildi ama Bay Caine diğer adamda olmayan bir yoğunluğa sahipti. Yakışıklı yüzünde tüm duygulardan arınmış bir ifadesizlik olmasına rağmen, bakışlarında aynı yoğunlukla genç kadını izliyordu.

Morana üstündeki baskıdan kaçınarak Dante'ye baktı. Tristan Caine'in gözlerinin değdiği yerlerde o yoğunluğun tenini dağladığını hissedebiliyordu. Onunkilerin yanında, Dante'nin bakışları çok daha yumuşak kalıyordu.

Odaklanarak dişlerini sıktı. "Dante."

Dante derin bir nefes aldı, genç kadının ellerini tutmaya devam ediyordu. "Jackson öldü."

Morana küçük bir acı hissetti ama hepsi bu kadardı. Bu tepkinin kendisi hakkında ne anlattığını bilmiyordu. Üzgün hissetmek isterdi ama bilmediği bir sebep yüzünden o şekilde hissetmiyordu.

Başını onaylarcasına sallarken hiçbir şey söylemedi. Eski sevgilisinin ölümü karşısında hiçbir şey hissetmediğini dışarıya belli etmeden ne söyleyebilirdi ki?

Dante de başıyla onaylarken elini sıktı. Tristan Caine ise hiçbir şey söylemeden onları dikkatle izliyordu.

"Olay çıkarmadan seninle görüşmemiz gerekiyordu," diye

açıkladı Dante. "Bunu yapmanın tek yolu da seni buraya çağırmasıydı."

"Neden benimle görüşmek istediniz?" Morana konuşurken yanındaki sessiz adama bakmamaya özen gösteriyordu.

Dante bir an için tereddüt ettiğinde, Tristan Caine sert sesiyle araya girerek kan kardeşi aralarına katıldığı andan beri ilk kez konuştu.

"Kodlar yüzünden."

Morana ona bakarken kalbinin teklediğini hissetti. "Açıklayın," dedi kaşlarını kaldırarak.

Tristan Caine'in X-ray ışınları gibi içine işleyen bakışları üzerindeydi. "Kodların bulunduğu USB belleğin bende olduğu gibi bir izlenime kapılmışsınız."

Morana kaşlarını çattı. "Sizde olduğunu biliyorum."

"Nasıl?" diye sordu Dante. Morana ona doğru dönüp bir süre için iki adamı da değerlendirdi. Bu sırada gözlerini kırpıştırarak kafa karışıklığını üzerinden atmaya çalışıyordu. En sonunda onlara bakarak konuşmaya başladı.

"Jackson kodları benden çaldığında," diye açıkladı. "Benimle tanıştığı andan itibaren yaptığı aramaları ve dijital hareketlerini izledim. Beni size yönlendirdiler," dedi eliyle iki adamı işaret ederek.

Dante konuşmaya başlamadan önce bir sessizlik oldu. "Siz de Tristan'ın onu casusluk için tuttuğunu mu düşündünüz?"

Morana başıyla onaylarken şüpheye düştü. "Başka bir şey düşünmemi gerektirecek bir kanıt yoktu."

Tristan Caine alaycı bir sesle, "Sizin varlığınızdan bile haberdar olmamam dışında," diye cevap verdi. *Yalancı.* Morana kısılan gözleriyle adama baktı. Odasında ona ismiyle hitap etmişti, varlığından gayet haberdardı. Bilinmeyen bir sebep yüzünden yalan söylüyordu.

Tristan Caine'in bakışları yalanını yüzüne vurması için meydan okuyordu. Maroni mülküne davetsiz girdiğini, odasmda onunla yalnız olduğunu itiraf etmesi için kadını kışkırtıyordu.

Morana ellerini yumruk yapıp çenesini sıkarak Dante'ye doğru döndü. "Jackson'ı sizin tutmadığınızı mı söylüyorsunuz yani?"

Dante başıyla onaylarken yüz ifadesi ciddiydi. "Kodlardan haberimiz bile yoktu. Çok güçlüler ve yanlış ellere düştükleri takdirde ailelerimiz mahvolur. Bu yüzden batıya, ailenizin şehrine geldik. Sizinle görüşmemiz gerekiyordu."

"Öyleyse kodlardan nasıl haberiniz oldu?"

Dante yanındaki adamı işaret etti. "Geçen hafta Tristan'ı arayıp kodları istediğinizi söyledi. Bu durumda görüşmemiz gerektiğini düşündük."

Jackson onu mu aramıştı? Tristan Caine'e bakarak gerçeği neden kan kardeşinden sakladığını anlamaya çalıştı ancak hiçbir şey bulamadı.

Morana gözlerini onların üstünde gezdirdi, sonunda konuşmaya başladığında sesi alayla doluydu. "Gerçekten size inanmamı mı bekliyorsunuz? Jackson'ı öldürdükten sonra?"

"Sizi öldürmedik." Tristan Caine'in sesi kısıktı ama bakışları sert ve tehlikeliydi. Morana teninin ürperdiğini hissetti. Onu sadece Tristan olarak düşünmeye çalışıyor ama bunu bir türlü başaramıyordu. Morana için bu adam Tristan değil, Tristan Caine'di. Zihni bu ismi saplantı haline getirmişti.

Konuşmadan önce sırtını dikleştirdi. "Henüz yapmadınız. Beni şu anda öldürmeyeceğinizi nereden bilebilirim?"

"Çünkü savaş başlatmak istemiyoruz." Dante sonunda elini bırakarak başını iki yana salladı. "Ailelerimiz birbirinden nefret ediyor olabilir ancak hiç kimse şu anda bir savaşı kaldıramaz. Özellikle de dış güçler üzerimize gelirken bu mümkün değil. Jackson'ı susturmak için öldürdük. Tristan için çalıştığına gerçekten inanı-

yordu. Fakat sizi öldürmek aileler arasında gereksiz bir kargaşaya yol açar."

Kulağa mantıklı gelse de bu adamlara birazcık bile güvenmiyordu. Bakışlarını onu izleyen mavi gözlere çevirmişti.

"Yani bana birilerinin sizi suçlu göstermek için onca zahmete girip Jackson'ı tuttuğunu, arkasında ipuçları bıraktığını ve bunları izleyerek size ulaşmamı sağladığını mı söylüyorsunuz?"

Tristan geniş omuzlarını silkti, bakışları asla üzerinden ayrılmıyordu. "Ben hiçbir şey söylemedim."

Ölüme ve şiddete yönelik o şiirsel konuşmalara ne olmuştu? Morana sinirle kollarını göğsünde birleştirdi. Dante'nin bakışları hareketlerini takip ediyordu ancak Tristan Caine gözlerinden başka bir yere hiç bakmamıştı.

Morana alışkanlıkla gözlüklerini burnundan yukarı itti. "Şimdi ne olacak? Birlikte çalışmak gibi bir şey mi teklif ediyorsunuz?"

"Onun gibi bir şey." Adamın cevabı oldukça yararlı olmuştu.

Aniden çalan telefonun sesi ıssız alanda çınlayarak kadının yerinde hafifçe sıçramasına sebep oldu. Dante telefonu cebinden çıkardı, izin isteyip arka tarafa yönelmeden önce yanındaki sessiz adamla aralarında bir bakışma geçti. O köşeyi döndüğü anda, Morana yanında duran adamı görmezden gelerek arabasınm onu beklediği yere doğru yürümeye başladı.

Kapıya yaklaştığı sırada, "Söyleyeceklerimizi dinlemeden gitmemelisiniz," dedi Caine.

"Bana bir milyon ödeseniz bile olmaz," dedi yürümeye devam ederek. Tüm bedeni gerilimle titriyordu. Arabasına ulaştığı anda bedeni hızla aracın üstüne bastırıldı. Yer altından kayarken gökyüzü ve Tristan Caine'in yüzü tekrar görüş alanına girdi. Adamın bir eli bileklerini kavrayıp başmın üstünde sabitlemişti. Diğer elini ise karnına yerleştirmişti, onu olduğu yere sabitliyordu.

Morana direndi. Adam kıpırdamadı.

Morana kıvrandı. Adam kıpırdamadı.

Morana çırpındı. Adam kıpırdamadı.

Bileklerini tutan kelepçelerden kurtulmak için arabasının üstünde hareket etti. Onu sabitleyen bacakları tekmeledi, kolları ısırmaya çalıştı ama Caine üzerinde durmaya devam ediyordu. Hareket etmiyor, konuşmuyor, sadece çenesini sıkmakla yetiniyordu.

Sıktığı dişlerinin arasından sertçe, "Dokunulmayı ne kadar istemiyorsan, ben de sana o kadar dokunmak istemiyorum," derken nefesi kadının yüzüne çarpıyordu. Mavi gözlerindeki bakışlar sertti.

"Ah, lütfen," Morana gözlerini devirdi, sesi alayla doluydu. "Karşı karşıya geldiğimiz iki seferde de bana dokunmaktan ne kadar nefret ettiğini gördüm. Beni sert zeminlere bastırmaktan hiç hoşlanmıyor olmalısın."

Adamın bakışları alev aldı, dudakları küçümsemeyle kıvrılırken altdudağının köşesindeki yara izi kadının dikkatini çekmişti. "Bedenini bir yerlere bastırmaktan hoşlandığım kadınlara hiç benzemiyorsun. Ayrıca onlardan nefret de etmiyorum."

"Benden de nefret etmiyorsun," diye belirtti Morana.

"Hayır." Başını iki yana sallarken bakışları her geçen saniye biraz daha sertleşiyordu, aldığı her nefeste kararlılığı artıyordu. "Senden iğreniyorum."

Morana adamın sesindeki nefret karşısında şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırarak kaşlarını çattı. Birbirlerine hayran olmadıklarının farkındaydı ama bu nefreti hak edecek bir şey yapmamıştı. Adam onu tanımıyordu bile.

"Neden?" Aklındaki soruyu dile getirdi.

Caine sorusunu önemsemeyerek eğildi. Bakışları buz gibiydi, hareketiyle kadının bedenine bir korku dalgası göndermişti. Ardından kısık, etkileyici bir sesle konuştu.

"Seni öldürmememin tek sebebi, o sikik mafya savaşını başlatmak istememem." Morana adamın ses tonuyla olduğu yerde sıçradı, gözlerindeki bakışlar endişelenmesine neden oluyordu. "Sana zarar veremiyor olmam, bunu hiçbir zaman yapmayacağım anlamına gelmez."

Morana adama baktı, ona karşı hissettiği nefret karşısında şok olmuştu. "Beni tanımıyorsun bile!"

Caine uzun bir süre boyunca sessiz kaldı, ardından karnına baskı uygulayan eli aşağıya indi. Morana'nın kalbi, hissettiği panik arttıkça daha hızlı atıyordu. Dokunuşunun altında çırpınınca adamın eli karnının biraz altında durdu. Hareketleri bir düşmana değil, bir âşığa aitti. Yine de bakışları çok sertti.

"Bana ait insanlar var. Bana ait yerler. Alanıma girmeye asla cüret etme." Eli kalçakemiğiyle aynı hizadaydı, sözlerindeki tehdit açıktı, nabzının teklemesine sebep olmuştu. Bakışları üzerine kilitlenirken tenine doğru son sözlerini fısıldadı. "Bunu unutma."

Bu adamdaki kahrolası cüret ne böyle! Morana afallamış bir şekilde daha sert çırpındı, artık ona tekmeler savuruyordu. "Seni pislik!"

Caine ona doğru eğildi, dudakları neredeyse kulağına değiyordu. "Vahşi kedi."

Yaklaşan ayak sesleriyle onu serbest bıraktı. Doğrulurken yüzüne yine o ifadesiz maskeyi takınmıştı. Sanki orada öylece beklemiş, onu bedeniyle hapsedip tehdit etmemiş gibi davranıyordu. Morana'nın ise bacakları titriyor, göğsü aldığı nefeslerle yükseliyor, vücudu içinde tutamadığı bir öfkeyle titriyordu. Ellerini iki yanında yumruk yapıp bakışlarıyla adama hançerler fırlatmaya başlamıştı.

Dante yanlarına gelince onu baştan aşağı süzdü, kaşlarını çatmıştı. "İyi misiniz?"

Morana çenesinin titrediğini hissetti, kalbi asla sakinleşmiyordu. Silahını çıkarıp adamı vurma isteği o kadar güçlüydü ki, neredeyse dizlerinin üstüne çökmesine sebep olacaktı. Başını iki yana sallayarak çenesini yukarı kaldırdı. Sırtını dikleştirip Tristan Caine'e bakarken dudakları küçümsemeyle kıvrılmıştı.

"Kendi kanınızda boğulabilirsiniz, umurumda değil."

Arabasının kapısını açarak onu saniyeler içinde karmakarışık eden adama baktı. Bakışları birbirine kilitlendi.

"Benden uzak dur."

O gözlerde bir şey gördü, yüzünde asla bir ifade bulunmayan adam gizlemeden hemen önce değişimi fark etmişti. Arkasını dönüp arabasına binerek yola çıktıktan sonra asla dikiz aynasına bakmadı. Kendine direksiyonu nasıl sıktığını düşünmekten başka bir şeye odaklanma imkânı vermedi. Kalbinin şiddetli atışlarını kulaklarında duymasından başka hiçbir şeye odaklanmadı.

Her şeyin bir zamanı vardı. Morana'nın harekete geçeceği zaman da gelecekti.

Belki yarın olmazdı. Ertesi gün de değildi. Ancak ondan sonraki ya da diğer gün gerçekleşebilirdi.

Bir gün, diye söz verdi kendine. Vücudunda dolaşan, titremesine ve direksiyonu sıkan ellerini hissedememesine neden olan tüm o öfkeyle dolup taşıyordu. Bedeni daha önce hiç bu kadar ısınmamıştı, öfkesini dışarı atacak bir şey bulamadığı için inliyordu.

Bir gün, diye yemin etti. Tristan Caine'i öldürecekti.

3

Gezinti

Babasına söylemesi gerekiyordu. Başka seçeneği kalmamıştı.

Önündeki malikânenin metal kapılarının açıldığını gördü. Büyük ev, bulutlu gri gökyüzüyle bir tezat oluştururcasına arazide bembeyaz bir yapı olarak uzanıyordu. Beyaz boya, altındaki kırmızı izleri gizliyordu. Babası evi ne kadar boyatırsa boyatsın, Morana beyaz katmanların altında yatan kan izlerini biliyordu. Kar beyazı boyanın gizlediği dehşeti biliyordu. Bu evde doğmuştu... tıpkı babası ve büyükbabası gibi. Ev üç nesildir ailelerine aitti ve her sahibi mülkü genişletip bazı eklemeler yapmıştı.

Bölgede organize işlere giren ilk aile olmuşlardı. O zamanlar, Shadow Port sadece bir liman şehri olarak biliniyordu. Ülkenin batı kıyısında yer alıyor, deniz ve şehri bölen nehir yoluyla uluslararası sulara bağlanıyordu. Şehir bu özellikleriyle o zaman da, tıpkı şimdi olduğu gibi ticaretin sıcak noktalarından biriydi. Ataları elde edilebilecek kârı fark ederek bölgeyi ailelerine mal etmişti. Yıllar içinde yavaşça tüm şehri ele geçirmişlerdi.

Ev başlangıçta tek bir binadan oluşuyordu. Büyükbabası, sonrasında da babası mülkü genişleterek her gördüğünde midesine kramplar girmesine sebep olan bu koca malikâneye dönüştürmüştü. Özellikle de babasının "hassas" meseleleri halletmek için eklettiği ilave bina onu çok rahatsız ediyordu. Çok önemli bir durum olmadığı sürece asla oraya adım atmazdı.

Yutkunup yavaşça araba yoluna girerken etrafı çevreleyen geniş çimlerin geçip gitmesini izledi. Ardından ikinci kattaki kendi yatak odasına göz attı. Yatak odası, işlerini yürüttüğü ufak çalışma odası ve giyinme odasından oluşan süitin tamamı ona aitti.

Morana büyürken hiçbir şeyden eksik kalmamıştı. En azından maddi olarak hiçbir sıkıntısı yoktu. Yeni bir bilgisayar isterse birkaç saat içinde eline ulaşırdı. Yeni bir elbise isterse bir dolabı dolduracak kadar kıyafeti olurdu. Eskiden babasının sevgisini gösterme şeklinin böyle olduğunu düşünürdü. Bu varsayımın doğru olmadığını küçük yaşlarda öğrenmişti.

Babası onu kendi odasının üst katına hareketlerini kontrol etmek için yerleştirmişti. Her söylediğinin gerçekleştiriliyor olmasının sebebi, sonrasında bunlar için kendi başına harekete geçmesini istemiyor olmalarıydı. Bunu fark ettiği anda istemeyi bırakmış, seçimlerinin kontrolünü eline almıştı. En azından elinden geldiği kadarıyla bunu yapmaya çalışıyordu.

İki korumanın yerleştirildiği girişe yaklaştığında, büyürken annesi yanında olsaydı işlerin daha farklı ilerleyip ilerlemeyeceğini düşündü. Burası ona bir ev gibi hissettirir miydi?

Morana doğduktan birkaç yıl sonra annesi onları ve bu hayatı terk etmişti. Alice ve Gabriel Vitalio'nun evliliği aşktan daha eski bir temele dayanıyordu. *İş.*

Alice'in babası, Gabriel'la çalışan karanlık bir iş adamıydı ve anlaşmalı evlilik sayesinde ömür boyu sürecek bir alışverişe imza

atmışlardı. Annesi bu hayata, içinde oldukları karanlık dünyaya alışmaya çalışmıştı. Gerçekten bunu yapmayı denemişti. Ama sonunda, iki yıl çabaladıktan sonra ayrılmaya karar vermişti. Morana'nın duyduğu kadarıyla onu da götürmek istemiş ama babası ağırlığını koyarak bir şart koşmuştu. *Yalnız git ya da burada kal.* Morana bu hikâyelerin ne kadar doğru olduğunu bilmiyordu.

Çocukluğunu çok hatırlamıyordu. Annesinin nerede olduğunu bilmiyordu. Babasının haberi olmadan birkaç kez onu bulmaya çalışmıştı ancak sonuca ulaşamamıştı. Annesi bulunmak istemiyordu ve Morana da onu Gabriel Vitalio'yla yaptığı evlilikten sonra gizli kalmak istediği için yargılamıyordu.

Babası hiçbir zaman yaptığı işi gizlememiş, onu korumaya ya da sahte bir güven duygusu aşılamaya çalışmamıştı. Bir şeyleri anlamaya başladığı anda, dünyaları hakkında bilinebilecek korkunç ve kanlı her detayı öğrenmişti. Babaların kızlarından sakınması gereken her şeye tanık olmuştu.

İronik bir şekilde, bu yüzden hem babasına hayranlık duyuyor hem de ondan nefret ediyordu. Dünyalarını bu kadar iyi tanıdığı için babasının kodları bir ihanet olarak göreceğini ve öz kızını bile öldürteceğini biliyordu. Morana'ya ancak bu kadar merhamet gösterirdi, işini iyi yapan birini bulur ve ölümünün acısız olmasını sağlardı. Sonuçta Shadow Port'un patronuna, Gabriel Vitalio'ya ihanet eden herkes diğerlerine bir örnek olması için cezalandırılmalıydı.

Morana arabasını ona ayrılan yere park edip, gök gürültüsü sesiyle araçtan inerek kemerli girişten evin içine uzanan alçak merdivenlere doğru baktı. Babasının adamlarından biri kapıda bekliyordu. Hayatı boyunca yaptığı gibi adamı görmezden gelerek içeri girdi. Birkaç kişi dışında babasının adamlarıyla konuşmazdı. Onlar kadını görmezden gelirdi, o da kim olduklarına asla dikkat etmezdi.

Üst kata çıkan merdivenlere uzanan giriş ve diğer kanada giden soldaki koridorla birlikte evin içi zevkli döşenmişti. Morana bir anlığına gözlerini kapattı. Kendi ölümüne yürüdüğünü ama bunu yapmak zorunda olduğunu biliyordu. Babasını durumdan haberdar etmezse daha fazla insanın ölmesine sebep olurdu, özellikle de masumlar bu durumdan çok etkilenirdi. Ancak babası çevredeki bağlantıları ve bilgisiyle kodları geri alıp yok edebilirdi. Yavaşça evin çok nadir gittiği bölümüne ilerlerken nefeslerini normal, zihnini ise açık tutmaya çalıştı. Elleri yumruk halinde iki yanında duruyordu. Ne olursa olsun, asla ona yalvarmayacaktı. Hayatı, kodlar ya da başka herhangi bir şey bunu yapmasını sağlayamazdı.

Buraya gelmeden önce şehirde yaptığı görüşmeyi düşündü. Peşindeki korumaları tekrar atlatmış, şehre üniversiteden bir arkadaşıyla buluşmaya gitmişti. Arkadaşı çok zeki biriydi, bu yüzden ondan tavsiye almak istemiş ve kodları bulmasına yardım edebileceğini ummuştu. Bir hafta boyunca kodları takip edebilmek için parmakları tutulana, gözleri yanana dek uğraştıktan sonra aklına gelen son seçenek buydu.

Kendi gözünden kaçmış mucizevi bir çözüm bulma umuduyla sorunu çok detaya girmeden açıklamıştı. Ancak öyle bir çözüm yoktu. Kodların tasarımı bulunmasına izin vermiyordu, onları alabilmek için on beş metre yakınında olmak gerekiyordu. Bu da imkânsızdı çünkü kodlar onda değildi ve nerede olduklarını bilmiyordu. Jackson kodların Outfit'te olduğunu sanmıştı ancak ailenin temsilcileri yardıma geldikten sonra, Morana onlarda olmadığına neredeyse emin olmuştu.

Belki de onlardaydı.

Belki de Tristan Caine'deydi.

Peki ya kodlar ondaysa ve farklı bir sebep yüzünden kendine saklıyorsa? Morana adamın kendi kan kardeşine gözünü kırp-

madan yalan söylediğine şahit olmuştu. Ayrıca onu korkutmaya çalışmıştı. Gerçekten Jackson'ı bu iş için ayarlamış ve yalandan kendini suçluyorsa ne olacaktı? Morana onu sözüne güvenecek kadar tanıyor muydu ki? Tam bir pislik olmasının dışında asla göründüğü gibi biri değildi.

Düşündükçe adamda bir tuhaflık olduğundan biraz daha emin oluyordu. Tehditlerinin tek bir sebebi vardı, Morana'yı uzaklaştırmak istiyordu. O da kaçarak adama istediğini vermişti. Asıl gizem bunu neden yaptığıydı. Outfit'in partisinden keşfedilmeden ayrılmasına neden izin vermişti? Dante'yi yanında getirmesine rağmen neden kan kardeşine yalan söylemiş ve Jackson'ı neden öldürmüştü? Yardımını istemelerine rağmen neden onu tehdit ederek uzaklaştırmıştı? Morana açısından bunlar ne anlama geliyordu? Ne planlıyordu? Tanrı aşkına, kodlar elindeyse neden onda değilmiş gibi davranıyordu? Morana'yı ve ailesini olmayacak şeylerin peşinden neden koşturuyordu? Kodlar onun için ne anlam ifade ediyordu?

Tersi düşünüldüğünde, eğer kodlara sahip değilse kadının yardımına ihtiyaçları olduğu çok açıktı. Neden onun kaçması için elinden geleni yapmıştı?

Ne istiyordu?

Kahretsin. Bu adam boş sayfalardan ve görünmez mürekkeple yazılmış kelimelerden oluşan bir kitaptı. Morana onu nasıl okuyacağını bilmiyordu. Kitapta çok fazla bilgi, çok fazla cevap vardı ama onun eline geçen tek şey hayal kırıklığıydı.

Derin bir nefes alarak başını iki yana salladı. Onu öldürebilecek kadar uzun yaşadığı takdirde, her zaman ölüm listesindeki ilk sıraya sahip olacak sinir bozucu adam hakkındaki düşüncelerini bir kenara itti. O anda adama ya da ona karşı hissettiği kafa karıştırıcı nefrete odaklanabilecek lükse sahip değildi.

Odaklanması gereken başka konular vardı.

Bunlardan biri babasının kapısını çalmaktı.

Cesaretini toplamak için kendine, "Hadi şu işi halledelim," diye mırıldandı. "Sen korkak değilsin. Hem harika hem de dehşet verici bir şey yaratan bir dâhisin. Yaptığın işin arkasında dur."

Dışarıdan gök gürültüsünün sesi duyuldu. Sanki gökyüzü onun çabasına gülüyordu. Morana terlemiş ellerini kapıyı çalmak için havaya kaldırırken içeriden bir ses duyunca durdu.

"Kız biliyor mu?" Babasının sağ kolu Thomas'ın aksanlı konuşmasını tanımıştı.

"Hayır." Babasının bariton sesi soruya cevap verdi. "Asla bilmeyecek."

"Bunun kızınızın güvenliği için olduğunu anlıyorum,"

Babası adamın sözünü yarıda kesti. "Beni onun iyiliği ilgilendirmiyor. Ben yalnızca bizi düşünüyorum."

Morana hakkında konuşuyorlardı. Bilmemesi gereken şey neydi?

"Ne demek istiyorsunuz?" Thomas aklındaki soruyu sormuştu.

Babası tekrar konuşmaya başlamadan önce uzun bir sessizlik oldu. "O çok tehlikeli biri ama bundan haberi yok. Bunun aramızda kalması en iyisi."

Thomas muhtemelen sözleri sessizce onaylamıştı, sadece birkaç saniye sonra kapı aniden açıldı. Babasının sağ kolu kapıyı çalmak için kaldırdığı elini görünce genç kadına başıyla selam verdi. Ardından tıknaz bedeniyle hiçbir şey söylemeden uzaklaştı. Morana daha önce o bedenin zarif ama ölümcül hareketlerine tanık olmuştu.

Tekrar önüne döndüğünde babasının telefonda konuştuğunu gördü. Uzun bedeni pencerenin önünde volta atıyordu. Morana'nın saçlarının gerçek rengindeki siyah perçemleri -saçlarını

boyamaya başlamasının asıl nedeniydi- geniş alnının üzerindeki tek gri çizgiyle vurgulanıyordu. Bu gri tutam yüzüne ciddiyet katıyor, insanların onu daha çok ciddiye almasını sağlıyordu. Fransız kesimi sakalı her zamanki gibi bakımlıydı. Yaşını gösteren tek şey gözlerinin kenarlarındaki hafif çizgilerdi. Uzaktan bakıldığında otuzlarının sonlarındaymış gibi görünüyordu.

Babasının bakışları onun durduğu yere doğru kaydı. Morana'yı gördüğünde bakışlarında hoşnutluk ya da hoşnutsuzluk oluşmadı, içinde hiçbir duygudan eser yoktu. Tepkisizliği artık genç kadının canını acıtmıyordu, şu anda sadece biraz meraklı hissediyordu.

Babası telefona, "Bekle," diye mırıldandı. Sesinde hafif bir aksan vardı. Neden burada olduğunu açıklamasını beklercesine kızına doğru kaşlarını kaldırarak baktı.

Morana, "Konuşmamız gerekiyor," dedi belli belirsiz. Lüks odanın girişinde dururken zihnindeki çarklar son hız dönüyordu.

Babası başını onaylarcasına salladı. "Yemekten sonra olur. Crimson'da* yiyeceğiz. Saat yedi buçukta orada olmanı bekliyorum."

Sonra tekrar telefon konuşmasına döndü.

Morana zihninin kulak misafiri olduğu konuyla meşgul olduğunu hissederken kapıyı arkasından kapattı. Telefonundan saate baktığında çoktan altı olduğunu görmüştü.

Bir iç çektikten sonra nefesini düzenli tutarak merdivenlere, odasının bulunduğu süite yöneldi.

Neler olduğunu öğrenecekti.

Crimson şehrin merkezine konumlanmıştı. Shadow Port'taki en pahalı, güzel ve elit restoranlardan biriydi. Aynı zamanda maf-

* (İng.) Kan kırmızısı. (ç.n.)

ya ailelerinin uğrak yeriydi. Babasının favorilerindendi, mekânın her köşesinden kalite ve şıklık akıyordu. İç kısmı kırmızının çeşitli tonlarını taşıyan eşyalarla dekore edilmişti. Loş aydınlatma müşterilere samimi bir ortam sunuyordu.

Morana buradan nefret ediyordu.

Her şeyinden... Ortamdan, müşterilerden, her şeyden nefret ediyordu. Hayatlarında çok fazla kırmızı renk olan insanların bu renkten kaçınacağı düşünülürdü. Ancak tam aksine, böyle insanlar kendilerini daha fazla kırmızıya buluyorlardı. Morana bundan nefret ediyordu. Babasının iş yaptığı adamların vitrinde sergilenen bir mankenmiş gibi onu tepeden tırnağa süzmesinden nefret ediyordu. Masadakilerin toplamından daha fazla IQ'ya sahipken sessiz kalmasının ve hiçbir fikri olmadan sadece güzel görünmesinin beklenmesinden nefret ediyordu. Babasının tepkisiz kalmasından nefret ediyordu. Durumu kurtaran tek bir şey vardı, eğer istemiyorsa kimseye gülümsemek zorunda değildi. Babası hiçbir zaman onu bu konuda zorlamamıştı. Genellikle yemeklerde oturup erkeklerin konuşmalarını dinleyerek kaş çatardı. Bazen telefonuyla oynardı. Bazı zamanlarda da pencereden dışarıyı izler; el ele tutuşup gülüşerek etrafta gezen çiftleri ve birbirlerinden başka hiçbir şeyleri olmayan mutlu aileleri gözlemlerdi.

Masadakiler daha önce davranışları hakkında yorumda bulunmuştu ama babası onları hiç umursamamıştı. Aralarında basit bir anlaşma vardı. Morana babasının söylediği restorana kendi arabasıyla gelir, sessizce oturup yemeğini yer, itaatkâr evlat rolünü oynar ve yine kendi arabasıyla oradan ayrılırdı. Yirmi dört yıllık ömrü boyunca anlaşma hep aynı kalmıştı.

Her zamanki altı kişilik masalarında otururken gözlerini kapatarak gürleyen bulutları ve sohbet eden kalabalığı dinledi. Gökyüzü gün boyunca yağmur için hazırlanıyor gibi görünmüş ama

öğleden sonra yere tek bir damla bile düşmemişti. Dışarıdaki soğuk genç kadına sesleniyordu. Morana ise çağrıya cevap vermek yerine içeride oturarak klimanın soğuğunun çıplak kollarındaki tüylerin diken diken olmasına sebep oluyordu.

Bedeninin üst kısmını sarıp belinden dizine kadar dalgalar halinde inen, sırtının yarısını ve göğüslerinin üst kısmını gözler önüne seren bantlara sahip mavi renkli kolsuz bir elbise giyiyordu. Altına en sevdiği ten rengi topuklularını giyerek yarım saat kadar önce restorana gelmişti. Babasının görüştüğü kişiler üzerinde bıraktığı etki umurunda olmadığı için makyajını az tutmuş, saçlarını açık bırakmış, lenslerle uğraşmadan gözlüklerini takmıştı. Restorandaki ilk yarım saati öylece geçmişti, içerideki kalabalığın uğultusu yemek arkadaşlarının yeni bir ticaret filosu girişimi hakkındaki konuşmalarına eşlik ediyordu.

Morana'nın dikkati babasıyla konuşacağı konu yüzünden dağınıktı.

İç çekerek restoranda etrafına bakındı, bakışları koşuşturan garsonlar ve sohbet eden kalabalık üzerinde gezinirken zihninde yapacağı konuşmayı planlıyordu.

Aniden oturduğu yerde dikleşti.

Dante Maroni birkaç masa uzaktaydı. Morana'nın tanımadığı ama Outfit'ten olduğu anlaşılan iki kişiyle oturuyordu, tamamen üzerinde konuştukları konuya odaklanmıştı.

Morana hızla bakışlarını kaçırırken kaşlarını çattı. Kendi kanlarında boğulmalarını söyleyip onları terk edilmiş binada bırakmasının üstünden bir hafta geçmişti. Tam bir hafta olmuştu. Hâlâ şehirde ne arıyorlardı? Babasının Maroni ailesiyle aynı akşam Crimson'da yemek ayarlama olasılığı yüzde kaçtı?

Bir anda kalbinin hızlandığını hissetti.

Tristan Caine de burada mıydı?

Midesi burkuluyordu.

Morana gerginliğini belli etmeden masadakilerden izin isteyerek ayağa kalktı. Babası yanındakilere dönmeden önce ona yüzeysel bir bakış atmıştı.

Elinden geldiğince dikkat çekmemeye çalışarak diğer masaya baktı, Dante Maroni'nin onu fark etmediğini görünce rahatlamıştı. Fark edildiyse bile, masadakiler bunu belli edecek tek bir şey yapmamıştı. Ayrıca hiçbiri onu sert zeminlere bastırmaya meraklı görünen mavi gözlü adam değildi.

Morana tüm restoranı gören karanlık bir girintiye kendini yerleştirdikten sonra gözlerini kısarak alanı ve içindeki insanları gözden geçirdi.

Hiçbir yerde yoktu.

Adam hiçbir yerde yoktu.

Bedeni rahatlarken sesli bir nefes verdi.

Sonra kalbinin teklediğini hissetti.

Oradaydı. Tam orada ilerliyordu.

Kendinden emin adımlarla sanki restoranın sahibiymiş, odadaki her şeyi ve herkesi o kontrol ediyormuş gibi masalarına gidiyordu. Morana içindeki küçük bir kısmın bu ölümcül, güçlü zarafete hayran olmaktan kendini alamadığını fark etmişti. Ama geri kalan kısım vücudundaki bütün korunma içgüdülerini alarma geçiriyordu.

Caine kan kardeşinin yanına oturmuştu.

Bakışları doğruca kadının üstüne sabitlendi, sanki tüm bu zaman boyunca onun tam olarak nerede olduğunu biliyormuş gibiydi.

Morana bakışlarını kaçırmadı. Bu sefer olmazdı.

Korkmamıştı. Doğruca ona yöneltilen yoğun dikkatten, herkesin duyabileceği kadar hızlı atan kalbinden, o yoğun bakışları izleyip ona bakan Dante ve diğer iki adamdan korkmuyordu.

Onları umursamıyordu bile. Sadece Tristan Caine'den bakışlarını ayırmamaya, geri adım atmamaya, yenilgiyi kabullenmemeye odaklanmıştı. Gözünü bile kırpmıyordu.

Sırtını dikleştirip bakışlarını kaçırmadan sessizce masasına yürüdü, attığı her adımda adamın bakışlarının ağırlığının ve kalp atışlarının kulaklarında uğuldadığının farkındaydı. Restorandaki sesler uzaktan gelen uğultulara dönüşürken adam sandalyesine yaslanarak onu izliyordu, sanki buna hakkı varmış gibi davranıyordu. İzlemek bir yana, onun olduğu tarafa bakma cüretine sahipmiş gibi görünüyordu. Morana masadaki yerine oturduğunda o bakışlara aynı şekilde karşılık verdi.

O gözlere bakarken ellerinin onu esir tuttuğunu, adamın sert vücudunu ona bastırdığını hissedebiliyordu. Kasıtlı, soğuk tehditlerini bakışlarında görebiliyordu.

Aldığı nefesle göğsü neredeyse hızla yükseliyordu. Fakat durumu kontrol altına aldı.

Bir ter damlası omurgasından aşağı inerken restoranın soğuk havasıyla birleşip ürpermesine neden oldu. Tristan Caine üç masa uzaklıktan ürperdiğini fark edebilmişti. Morana titrerken adamın bakışlarında *bir şey* alevlendi, onun tanımlayamadığı bir şeydi. Zafer ya da sevinç değildi. Daha önce böyle yoğun bakışlarla ona yöneltilmemiş bir duyguydu.

Birden babasının ve yemekte onlara eşlik eden adamların varlığının farkına vardı. Tek bir yanlış hareketle *Crimson*'ın adının hakkını verebilir, çıkacak olan kaos restoranı kan kırmızısına boyayabilirdi.

"Morana."

Düşüncelerinden sıyrılıp o tarafa doğru döndüğünde, babasının grubun geri kalanıyla birlikte ayakta restorandan ayrılmayı beklediğini gördü. Hafifçe kızararak ayağa kalkarken yüzlerini bile

hatırlamayacağı insanlara başıyla veda etti. Bu sırada tenine işleyen yoğun bakışların fazlasıyla farkındaydı. Yemekte ona eşlik eden adamlardan biri elini alıp üzerine bir öpücük kondurdu. Otuzlarının sonunda görünen adam kibar bir şekilde ona bakıyordu.

"Sizinle tanışmak bir zevkti."

Tabii. Adamın onun adını bile bilmediğinden emindi.

Buna rağmen başını sallayarak yanıt verdi. Elini elbisesine silme isteğine karşı gelerek geri çekip babasına doğru döndü.

"Birkaç dakika içinde evde görüşürüz. O zaman konuşabiliriz."

"Koruman seni takip edecek."

Morana başıyla onayladığında adam iş arkadaşlarına dışarıya kadar eşlik etti. Bir kişi hariç güvenlik ekibi de onların peşinden ilerlemişti. Kalan son koruma orada öylece durup derin nefesler alan kadını bekliyordu. Tristan Caine'in bakışları onun üzerinden bir an olsun ayrılmamıştı. Morana aniden gerçeğin ağırlığının içine çöktüğünü hissetti.

Başını iki yana sallayarak arkasını döndüğünde bakışları bir kez daha o yoğun mavi gözlerle buluştu. Ardından çantasını alıp arka çıkışa yöneldi.

Restoran müdürü saygıyla başını eğip, "Bayan Vitalio," diye selam verdi. Morana da adama başını sallayarak karşılık verdi, restorandaki personelin onu tanımasına alışıktı.

Birkaç selamdan sonra arka kapıya ulaşarak mekânın gerisindeki sokağa çıktı. Arabasını park ettiği yere çıkan kestirmeye girmeye hazırlanmıştı ancak babasının adamıyla birlikte sokağa adım attığı anda gök gürültüsü etrafa yayıldı. Morana topuklu ayakkabıları kaldırımda tıkırtılar çıkarırken hızlandı. Onu izleyen ayak seslerine bir ses daha katıldığında neredeyse karanlık yolun sonuna ulaşmıştı.

Ansızın durup arkasını dönünce Tristan Caine'in kararlı adım-

larla onlara yaklaştığını gördü. Devasa bedeni rahat tarzda kahverengi bir deri ceket ve koyu renk kot pantolonla sarılmıştı. İçinden bir ses kaçmasını söylese de olduğu yerde kaldı, haykıran sesi bastırdı ve dik duruşunu korudu. Koruma silahını doğrulturken adamın birkaç adım uzakta durmasını izledi.

"Geri çekil, yoksa ateş ederim."

Tristan Caine tek kaşını kaldırsa da kalbine doğrultulmuş silaha tek bir bakış bile atmadı. Gelişigüzel bir şekilde korumanın bileğini kavradı ve Morana'nın ağzını açık bırakacak bir hareketle bükerek adamın elini ters çevirdi. Koruma acı bir çığlık atarak dizlerinin üzerine düştü. Silah şimdi ona doğrultulmuştu, tıpkı o gece kadının kendi bıçaklarıyla kuşatılması gibi işler tersine dönmüştü. Üstelik adamın bunu yaparken bakışları bir an olsun kadından ayrılmamıştı.

Mesaj alındı.

Morana ellerini yumruk yapmış bir halde kalp atışlarını sakinleştirmeye çalışırken başka bir şeyin farkına vardı, şu anda tamamen silahsızdı. *Kahretsin.*

Kalbi şiddetle atarken bakışlarını dikkatle adamın üzerinde tuttu, ne yapacağını görmek için bekliyordu. Yolun karanlığı bedeninin yarısını gölgeler içinde bırakıyor, adamı daha da ölümcül gösteriyordu.

Tristan Caine korumadan bir silah almış, şarjörü boşaltmış ve suratına bir yumruk atarak adamı bayıltmıştı. *Etkileyici.* Morana işin aslını bilmeseydi adamın gösteriş yaptığını düşünebilirdi. Ama her şeyi biliyordu. Bunların onun için ne kadar kolay olduğunu görünce kendisini de her an kolayca öldürebileceğini fark etmişti ve bunu anlamak onu hiç mutlu etmemişti.

Kollarını göğsünde kavuşturarak sessizce rakibini değerlendirdi. Göz temasını ve sessizliği ilk bozan kişi olmak istemiyordu.

Adam da aynı fikirdeymiş gibi görünüyordu.

Kişiliği gibi davranışları da kafasını karıştırıyordu. Birbirlerinden hoşlanmadıkları açıkça ortadaydı, ellerinden gelse birbirlerini ilk fırsatta öldürürlerdi.

Adamın o anda ne istediğini bilmiyordu. Morana'yı takip ederek korumasını bayıltmıştı, muhtemelen bunları fırtına yaklaşırken birkaç adım ötede durup öylece ona bakmak için yapmamıştı. Morana da aynı şekilde durup onu bekleyecek değildi. Yağmurda araba kullanmak tam bir işkenceydi.

Derin bir nefes alarak arabasına döndüğünde yolun Dante ve diğer iki adam tarafından kapatıldığını fark etti. Konuşmayı duyamayacak kadar uzakta, kaçmasına izin vermeyecek kadar yakında duruyorlardı. Korku dolu bir ürperti bedeninde dolaştı.

"Babanızın sizi arkadaşlarına pazarladığını bilmiyordum, Bayan Vitalio," dedi adam arkasından.

İçindeki korkunun yerini öfke yavaşça ele geçiriyordu. Sadece adamın sesini duymak, geçen hafta onu korkutmaya çalışan ve tenine ölüm dizelerini sıralayan o ses tonunu duymak bile öfkelenmesine yetiyordu ama kendine hâkim olmayı başardı. Adamla yüzleşmek için arkasına dönerken sesini sakin tuttu.

Sohbet edercesine, "Bu resmiyetin sebebi nedir? Cüret ettiğin şeyler düşünüldüğünde, bu kadar resmi konuşmaya gerek var mı sence?" diye sordu.

Caine'in gözleri kısılsa da yüzü ifadesizdi. "Herhangi bir şeye cüret etmiş değilim," diye cevap verdi aynı tonda. "Henüz."

Gökyüzünde çakan şimşek yolu parlak bir ışıkla aydınlatırken önündeki adamı görebildi.

Morana onu incelerken sakin ve objektif kalmaya çalıştı. Tristan Caine'in kendi sebepleri vardı. Eğer ne olduklarını keşfedemezse kahrolurdu.

Bir adım atarak ona doğru yaklaştı, neredeyse kişisel alanına girmişti. Boy farkları bir dezavantajdı. Topuklu ayakkabılarıyla bile adamın çenesine kadar ancak uzanabiliyordu. Göz temasını kaybetmemek için başını geriye doğru eğmişti. Kalbi göğsünü delercesine atıyor, herhangi bir tepki görebilmek için adamı dikkatle izliyordu. Ancak yüzü tamamen ifadesizdi.

"Bir şeyi merak ediyorum." Kasten adama bir gülümseme sundu, içi öfkeyle yanıyordu. "Bunların beni korkutması mı gerekiyor?"

İşte bu sözler ona bir tepki kazandırmıştı. Caine bir kaşını havaya kaldırmıştı, mavi gözlerdeki bakışlar deliciydi. "Korkmuyorsanız bir aptalsınız."

Morana cevap verirken sesi alaycıydı. "Pek çok şey olabilirim, Bay Caine. Ancak aptal değilim. Bu yüzden tehditlerinizin hiçbir anlam ifade etmediğini biliyorum."

Adamın bakışlarında restoranda gördüğü o yoğun his belirdi. Başını yana doğru eğerken sessizdi, sadece beklemekle yetiniyordu.

Morana bir adım daha yaklaştı, adamı kışkırtacak cesareti nereden bulduğunu bilmiyor olsa da hiç umursamıyordu. Sadece onu kışkırtması gerekiyordu. Başını biraz daha geriye atarken bakışlarını mavi gözlerden ayırmadı.

"Evet, öyle." Eğilirken sesi yumuşaktı, çenesi adamın göğsüne dokunmak üzereydi. "Arabadaki o 'özel alanımı işgal etme' tehdidinin işe yaracağını mı düşündünüz? Bundan hiç korkmadım, sadece sinirlendim."

Caine'in ağzından hiçbir şey çıkmadı, tek bir kası bile yerinden oynamamıştı. Morana kalbi çılgınlar gibi atarken konuşmasına devam etti ancak o sadece mavi gözleriyle ona bakıyordu.

"Neden şu işi bitirmiyoruz?" diye meydan okudu. Bakışları kenetlenmişken blöfünü adamın yüzüne vuruyordu. "Şurada bir duvar var. Hatta şurada bir araba da var. Neden beni bir yere yas-

layıp tehditlerinize devam etmiyorsunuz? Benden söylediğiniz kadar nefret ediyorsanız canımı yakın gitsin. Öldürün beni. Neden yapmıyorsunuz?"

Konuşmasının sonuna geldiğinde vücudu titriyordu. Bakışları birbirlerine kenetlenmişti, bedenleri neredeyse birbirine değerken adam bir taş kadar hareketsizdi. Caine uzun dakikalar boyunca kadına buz gibi bakışlarıyla yanıt verdi, o gözlerin içinde bir şeyler yanıyordu. Morana intikam hırsıyla delice atan kalbi kaburgalarına baskı yapsa da nefesini kontrol altında tutmaya devam etti. Küçücük bir zayıflık gösterse bile adam üzerine gelecekti.

En sonunda adam yavaşça elini kaldırarak boynunun arkasını kavradı, neredeyse bir âşığın tutuşu gibi büyük eli kadının boynunu sarmıştı. Morana donakaldı, kasları hareketsiz kalırken aniden bunun çok ama çok aptalca olduğunu fark etti. Adam blöf yapmıyorsa ve canavarı uyandırmışsa ne olacaktı? Morana'yı hemen orada öldürüp cesedinden kurtulabilirdi ve kimse neler olduğunu bilmezdi.

Başını geriye yatırmış halde tutarak, göz temasını kesmeden başparmağıyla yavaşça çenesinin hattını takip etti. Parmağının pürüzlü ucunun kendi yumuşak teninde gezinmesi bir okşama gibi hissettiriyordu. Onu bir yırtıcı gibi dikkatle izleyen bakışların altında kadının bedeninden bir ürperti geçti. Bedeninin tepkisini kontrol edemediği için adamın dudakları hafifçe kıvrıldı. Bu kadar yakından çenesindeki hafif sakal daha erkeksi görünüyor, dudağının kenarındaki yara izi kendini belli ediyordu. Başparmağı sonunda onun nabzını bulunca kalbi daha da hızlı çarpmaya başladı.

"Kontrolü elinde tutan biri için nabzınız biraz fazla hızlı atıyor," diye mırıldandı hafifçe. Kelimeleri yüzüne çarparken daha önceden içtiği viskinin kokusu, ter ve kolonya karışımı, ona ait erkeksi koku kadının duyularını ele geçirdi. Bütün duyuları

alarmdaydı. Adamın mavi gözlerindeki hareler, gözünü kırptığında görünen uzun kirpikleri gibi her ufak detayı fark ediyordu.

Tristan Caine yaklaşınca dudakları arasında sadece milimetreler kaldı. Sesi yumuşak ve ölümcüldü. "Beni tanıdığınız gibi bir düşünceye kapılmamanız konusunda sizi uyarmıştım."

"Ben de sizi beni korkutabileceğiniz gibi bir düşünceye kapılmamanız konusunda uyarmıştım," diye hatırlattı kısık sesle.

"İmkânım olsa," derken adamın bakışları sertleşti. "Sizi öldürmeyeceğimi düşünmeyin."

"İşte mesele de bu, Bay Caine. Öyle bir imkânınız yok."

Morana sonunda sırtını dikleştirerek geri adım attı. Adamın elini teninden uzaklaştırırken hissettiği kol kasları teninin karıncalanmasına neden olmuştu ama bunu umursamayarak dişlerini sıktı. "Şimdi şunu anlayın... Burası benim alanım, benim şehrim, benim evim. Ancak siz misafirliğinizin sınırını aştınız. Kırık kemiklerle kovulmadan önce bölgeyi terk edin."

Rüzgâr kadının eteklerini uçururken, Tristan Caine bir kez daha onu bakışlarıyla esir aldı.

"Bir gün, Bayan Vitalio." Konuşurken sesi kısıktı. "Bir gün sizden borcumu geri alacağım."

Sonra hafifçe yaklaşarak eğildi, dudakları kadının kulağıyla aynı hizadaydı. Morana tenine değen yeni çıkmaya başlamış sakallarının neden olduğu ürpertiyi bastırmak için ellerini iki yanında yumruk yapmıştı. "Üstelik biliyor musunuz? Geri ödemekten hoşlanacaksınız."

Bu adamdaki...

Caine tek kelime edemeden uzaklaşmaya, sokağın çıkışındaki gruba doğru ilerlemeye başladı. Morana'yı orada yalnız bırakmış, onu bekleyenlerle konuşurken sert bedeniyle hızla arabanın yanına geçmişti.

"Burada işimiz bitti."

Ah, işleri bitmemişti. Öyle bir bitmemişti ki.

Peki neden burada karşısına çıkmışlardı? Kodlarla ilgiliyse neden onlar hakkında hiç konuşmadan gidiyordu ki? Eğer öyle değilse bile, birlikte konuşacakları başka ne vardı?

Bu adam ondan kahrolası ne istiyordu?

Morana adamın ondan ne istediğini bilmiyor, neden saçma bir borcu ödetmeye niyetli olduğunu anlamıyordu. Adam hâlâ görünmez mürekkeple yazılmış, anlamlandıramadığı bir kitaptı. Okumak istemediği bir kitaptı, bunu yapmayı gerçekten hiç arzulamıyordu. Kitabı yakmak, küllerini rüzgâra savurmak istiyordu. Sayfalarını yırtıp yağmura yedirmek istiyordu.

Herkes arabaya binerken o hâlâ olduğu yerde duruyordu. Tristan Caine araba kapısını açtığı anda bir şimşek göğü ikiye böldü. Adam bir kez daha ona bakmak için döndü. Morana gözleri son kez buluşurken o yoğun bakışlarda aynı hissin yüzeye çıktığını gördü.

Kalbi kafesinden kaçmak isteyen bir kuş gibi göğsünde çırpınırken adamı gerçekte olduğu gibi gördü.

İnsan bedeninde bir avcıydı.

Bir yırtıcıydı.

Morana'nın sonuna kadar emin olduğu bir şey vardı.

İşleri henüz bitmemişti.

Dökülen Kan

Morana bilgisayar monitörüne bakarak inledi. Uzun süre ekrana baktığı için boynunda oluşan gerginliği umursamıyordu. Kodları izlemek için aklına gelen fikirlerin tüm kombinasyon ve permütasyonlarını deniyor ama her defasında koruma duvarına çarpıyordu. Dudaklarını ısırırken parmaklarını klavyenin üzerinde gezdirip en son kodları girerek *escape* tuşuna bastı. Güvenlik mekanizmasının işe yarayıp yaramayacağını görmeye çalışıyordu. Ekran aniden karanlığa gömüldü.

Tekrar olmuştu.

Kahretsin!

İnanılmaz derecede hayal kırıklığına uğrayarak avuçlarıyla masaya vurup ittirdi. Yatak odasının penceresine ilerlerken gözlüklerini çıkardı, şakaklarının altında küçük bir ağrı baş göstermişti. Saat gece yarısını geçiyordu ve şu anda herhangi bir çözüm üretebilecek durumda değildi. Ayrıca hayal kırıklığının tek sebebi

kodlar değildi. İki gece önce yemekten sonra babasıyla konuşmak istemiş, Tristan Caine tarafından alıkonulduktan sonra eve geldiğinde de babasının acil bir iş için şehir dışına çıktığı ve ne zaman döneceğinin belli olmadığını öğrenmişti. Bir yanı yapmak zorunda kalacağı konuşma ertelendiği için rahatlamıştı ama diğer yanı giderek geriliyordu. Bir an önce konuşmayı yapıp sonuçlarına katlanmak ve yaşanan her şeyi ardında bırakmak istiyordu.

İki gündür sürekli bir şeyler deniyor ve başarısız oluyordu. Bu durum gerginliğini durmaksızın arttırıyordu.

İçinde yanan ateşe benzin döken şey, en beklenmedik zamanlarda aklına düşen Tristan Caine'le ilgili düşüncelerdi. Adamın serseri görünümünü ya da şöhretini düşünmüyordu. O yoğunluğu düşünüyordu. Bilmediği bir sebep yüzünden buna hazırlıksız yakalanmıştı. Caine'in katıksız nefreti ve tehditkâr havası görmeye alışık olduğu şeyler değildi, yalnızca adama karşı duyduğu nefreti körüklüyordu.

Pencereye doğru dönüp karanlık bahçeye bakmadan önce dişlerini sıktı. Büyük bir karaağaç tüm süitini araba yolundan gizliyor, Morana'ya gelen ziyaretçileri izleme ve diğerleri tarafından görülmeme imkânı sağlıyordu.

Malikâne uykudaydı. Hafif bir esinti yumuşak gece havasını etrafa taşıyordu. Yıldızlarla dolu gökyüzünde, ay henüz tamamlanmamış oval şekline bürünmüştü.

Morana yorgundu. Gerçekten çok yorgundu. Yarattığı şeyin sorumluluğu onu içten içe yiyip bitiriyor, mutsuz çabalarının başarısız olması da durumuna hiç yardımcı olmuyordu. Her şeyi anlatmak ve babasının vereceği ceza her neyse kabul etmek istiyordu. Ne olursa olsun, bu işi halledecek ve sonrasında kodları yanlış ellere düşmeden alma kısmına odaklanabilecekti. Tabii hâlâ hayatta olursa... Hırsızı diğer dünyadan takip edecek değildi sonuçta.

Babasına itiraf etmek istemesinin bir sebebi daha vardı. Arkasında nasıl bir amaç ya da niyet barındırdığını bilmiyordu ama Outfit ailesinin olanlardan haberi vardı ve kodlara oldukça ilgi duyuyorlardı. Ayrıca bilmediği başka bir şey daha vardı. Kodlar gerçekten Tristan Caine'deydi ve yokmuş gibi mi davranıyordu, yoksa gerçekten kodları arıyor muydu? Adamla ilgili hiçbir şey gerçek değildi. Sahip olduğu her katman birbirinden farklıydı. Bir anlığına onu saklayıp öldürülmesine engel oluyor, hemen sonrasında kadını ölümle tehdit ediyordu. Nasıl bir oyun oynuyordu? Kan kardeşine o kadar kolay yalan söyleyebilen bir adam herhangi bir konuda dürüst olabilir miydi? Dürüst davrandığına dair bir varsayımda bulunsa bile, Morana'nın ona inanmak için hiçbir sebebi yoktu.

Şeytanın avukatlığını yapmaya hevesli olan zihni göze çarpan, başka bir tehlikeli olasılığı gün yüzüne çıkardı. Tristan Caine doğruyu söylüyorsa, başka birinin Jackson'ı onu takip etmesi ve bilgi toplaması için tutmuş olabileceğini gösteren bir ihtimal daha vardı. Bu kişi Outfit mensubu olabilirdi ama muhtemelen öyle değildi çünkü Dante Maroni ve Tristan Caine'in her şeyden haberi olurdu. Outfit'te ancak Tazı Maroni onun yeteneklerinden haberdar olabilirdi fakat o adamın da Morana'yla ilgilenmesi pek mümkün değildi.

Bu da üçüncü bir taraf olduğu anlamına geliyordu. Gizemli bir üçüncü şahıs hiçbir zaman iyi bir haber olmazdı. Bu kişi kimdi ve onun yeteneklerini nasıl öğrenmişti?

Ayı izlerken aklına başka bir olasılık geldi. Kendi bölgesinden biri olabilir miydi? Onu piyon olarak kullanıp savaş başlatmak isteyen biri vardı belki? Kendi tarafında Outfit'in çöküşünü görmek isteyecek çok kişi vardı ama Morana'yı kullanacak kadar ileri gidebilirler miydi?

Aniden titreyen telefonu sessizliği bölerek irkilmesine neden olurken engel olamadığı küçük bir çığlık dudaklarından kaçıp gitti. Hızlanan kalbini yatıştırmak için derin bir nefes alarak az önceki tepkisi için başını iki yana salladı. Ardından titreyen telefonun bulunduğu masaya ilerleyip kimin aradığına baktı, ekranda bilmediği bir numara vardı.

Tereddütle telefonu alıp açtıktan sonra sessiz kalarak hattın diğer ucundaki kişinin konuşmasını bekledi.

Yalnızca sessizlik vardı.

"Bayan Vitalio."

Morana şaşkınlıkla derin bir nefes aldı. Omurgasından aşağı inen ürpertiyi, kalbinin hızla atmaya başlamasını görmezden gelmeye çalışıyordu. Çenesini okşayan başparmağının anısıyla gözleri kapanırken kasları gerildi. Nefret ediyordu. Hain bedeninin o kısık, boğuk sesten etkilenmesinden nefret ediyordu. Sesinin etkisiyle derin bir nefes almaktan nefret ediyordu. Adamın onu yine hazırlıksız yakalamış olmasından nefret ediyordu.

Fakat bu oyunu daha bebekken öğrenmişti.

"Kimsiniz?" diye sorarken sesi sıkılmış gibi çıkıyordu.

Birkaç saniye süren bir duraksama oldu. Morana gerilimi telefonun diğer ucundan hissedebiliyordu. Numaraya göz atarak sandalyesine tekrar yerleşti ve sayıları hızlıca dizüstü bilgisayarına girip araştırmaya başladı.

"Sivri dilinizi her saat kullanabildiğinizi görmek güzel," derken adamın ses tonu kasıtlı bir şekilde onunki kadar düzdü. Morana'nın bilgisayarında beliren sonuç çarpıtılmıştı. *Sinsi piç.*

"Beni gecenin bir yarısı arayan adam konuşuyor," diye karşılık verdi. Bu kez bilgisayara farklı kodlar yazdı, adamın numarasını takip edecekti. "Numarama nasıl ulaştın?"

Caine'in sesi değişti. "Kiminle konuştuğunuzu bilmiyorsunuz,

değil mi?" *Kibirli pislik.* Ama gerçekten işini biliyordu, arama yüzde seksen dokuz seviyesine ulaşırken genç kadının baş ağrısı azalmıştı.

"Mesele şu ki..."

Sesler içki olsaydı, adamınki asırlık viski olurdu. Dilinden boğazına yuvarlanırken içeride ateşten bir iz bırakır, kadının bedenindeki her bir hücreyi varlığından haberdar ederdi. Morana gözlerini kapamış halde viskiyle sarhoş olmak üzereyken yaptığı şeyin farkına vardı. Gece yarısı düşmanla bir telefon konuşması yapıyor ve adamın sesinin tadını çıkarıyordu. Onun sorunu neydi?

Adam başka bir şey söyleyemeden telefonu kapatıp masaya koyarak sesli bir nefes verdi. Burada kontrolü eline almalıydı, hepsi saçmalıktı. Tristan Caine'in onu bu şekilde etkilemesine izin veremezdi. Aksi takdirde arkasını döndüğünde kurtların önüne atıldığını fark ederdi.

Bilgisayar takip sonucunu bildiren bir ses çıkardığında gözlerini açtı.

Şaşkınlık içinde nefesini tuttu.

Arama kendi evinden yapılmıştı. Sinyal tam olarak süitinin dışından geliyordu. Onun burada ne işi vardı?

Kendini durduramadan ayağa fırlayıp çekmeceden bıçaklarından birini çıkardı. Adamın ona doğrulttuğu bıçaktı. Telefonu diğer eline alarak yavaşça pencerenin yanına, dakikalar önce durduğu noktaya yerleşti ve dışarıya göz atarak gölgelerin içini görmeye çalıştı.

Telefonu tekrar çaldığında dudağım ısırarak açtı.

"Telefonu asla yüzüme kapatma," diyen ses tehditkâr ve sertti.

Morana yutkunsa da ses tonu oldukça umursamazdı. "Üzgünüm. Bunu yapmamam gerektiğini bilmiyordum. Devasa egonuza zarar mı verdim yoksa?"

Gergin bir sessizlik oldu. "Ne kadar nefret etsem de buraya iş konuşmak için geldim."

"Outfit ne zamandan beri düşmanın kızıyla iş yapıyor?"

"O kız iki tarafı da yok edebilecek kodlar yazdığından beri."

Morana dişlerini gıcırdattı, öfke tüm bedenini sarmıştı. "Peki siz neden buradasınız? Büyüleyici kişiliğinizle beni ikna etmek için mi? Bunun için Dante'yi göndermeliydiniz."

Aralarındaki gergin sessizliği hissedebiliyordu, telefonu adamın tekrar yüzüne kapatma isteği şiddetliydi. "Gönderirdim ama o birazdan yapacaklarımı yapamazdı."

Morana gözünü bile kırpamadan hat kesildi. Kaşlarını çatarak telefonu tavşanlı şortunun cebine koydu. Diğer eliyle bıçağı sağlam bir şekilde kavrarken adamın ne demek istediğini düşünerek tekrar dışarı baktı.

Bir gölgenin belli belirsiz hareket ettiğini görünce gözlerini kıstı, adamın bedenini zar zor seçebiliyordu. Gölgelerden ayrılmasının imkânı yoktu. Morana görüş alanından bahçenin iki ucunda devriye gezen korumaları görebiliyordu. Babası evde yokken güvenlik daha sıkı tutuluyordu. İki dakika içinde güvenlik görevlileri onun süitinin önüne gelecekti.

Tristan Caine aralarında tost olacaktı.

Pürüzsüz bir tost.

Gölgelerden çıkıp karanlığın diğer köşeleriyle bir olurken hareketlerindeki rahatlığı görmek zor olsa da fark etmişti. Ön kapıdan fark edilmeden geçmesi imkânsızdı. Hiçbir yolu yoktu.

Ancak solundaki kapıya ilerliyormuş gibi görünmüyordu. Morana kendini bu yüzden azarlasa da hayranlık duymadan geçemediği esnek bir zarafetle adamın duvara ilerlemesini şaşkınlıkla izledi. Ne yapacaktı ki, süper kahraman gibi duvarların içinden mi geçecekti?

Caine sağ tarafa yöneldi, hâlâ gölgelerin içindeydi ama Morana giydiği siyah kıyafeti seçebiliyordu. Şaşkınlıkla onun bir sonraki hareketini bekliyordu. Giriş kattaki çalışma odasının pencere kenarına atlayıp yanından geçen metal borulara tutunarak kendini yukarı çekmeye başladığını görünce ağzı açık kaldı.

Tırmanıyordu.

Tırmanıyor muydu?

Morana adı gibi biliyordu ki adam bu gece ölecekti. Tenebrae Outfit'ten Tristan Caine, düşmanın penceresinin altına çakılıp Shadow Port'un evinde ölecekti ve kahrolası bir savaş başlatacaktı. Çıldırmış mıydı? Boynunu kırması kadını hiç ilgilendirmiyordu ama bunu şehrinden uzakta, başka birinin penceresinin altında yapamaz mıydı? Korumaların onu canlı yakalaması bile bundan çok daha iyi olurdu.

Mantıklı yanı korumalara seslenmesini söylese de dili damağına yapışıp kalmıştı sanki, bakışları adamın bedenine kilitlenmiş halde duruyordu. Bedeni yapılı olmasına rağmen oldukça atletikti. Adamın hiçbir şeyini beğenmek istemese de onu iş başında görünce gerçeği inkâr edememişti. Ona tam bir kaltak gibi davranıyor olabilirdi ama kör değildi.

Caine birinci kattaki balkonun metal demirini kavrayıp bastığı yerden ayağını çekti. Tek kolunun gücüyle havada asılı kaldıktan sonra diğer eliyle tırabzanları tutup kendini yukarı çekerek zarafetle balkona atladı. Morana defalarca o bedene bastırıldığından ne kadar kaslı olduğunu ve onların ne kadar sert olduğunu biliyordu. Ancak o kaslara rağmen bunları yapabilmesi imkânsız görünüyordu.

Balkona çıkışının zamanlaması, mülklerine giren davetsiz misafirden habersiz bir şekilde devriye gezen korumalarla mükemmel bir uyum içindeydi. Tristan Caine balkonda eğilmiş halde

sessizce aşağıdaki korumaların uzaklaşmasını izliyordu. Sözde bu adamlar şehrin en iyi güvenlik görevlileriydi. Belli ki kadının onları kovdurması gerekiyordu.

Başını iki yana sallayarak aşağı bakınca adamın penceresine nasıl ulaşacağını kestiremedi. Boru, korkuluk ya da yardımcı olacak herhangi bir şey yoktu, sadece dümdüz bir duvar vardı karşısında. Korumalar evden uzaklaşmıştı, etraf temizdi.

Tam daha fazla şaşıramayacağını düşündüğü anda, adamın dengesini mükemmel bir şekilde koruyarak korkuluklara atladığını gördü. Balkon demirinin üzerinde çevik adımlarla kenara doğru yürüyüp duvara dönünce durmuştu.

Sırada ne var, sert çocuk?

Adam dikkatle etrafı gözleyerek siyah kargo pantolonunun cebinden bir şey çıkardı. Morana bir bomba olup olmadığını düşünemeden kolunu kaldırıp pencerenin pervazına astı. Bir an sonra elleri pencerenin dışmdaydı ve kendini yukarı çekiyordu. Morana'nın durduğu ikinci pencerenin diğer tarafına gelmesi an meselesiydi. *Ayaklı Görevimiz Tehlike.* Tristan Caine'i tanımlayan şey tam olarak buydu. Tıpkı filmleri izlerken olduğu gibi kadının midesi düğümleniyordu, sanki kocaman evin iki katını tırmanan kendisiymiş gibi kalbi kulaklarında atıyordu.

Outfit'in mülküne gizlice girdiği zaman bundan daha temkinli davranmıştı, en azından daha gösterişsiz olduğu söylenebilirdi.

Adam bedenini pencereden içeri soktuğu anda, Morana geri adım atarak bıçağını hocasının gösterdiği gibi dövüşmeye hazır şekilde başının yanına kaldırdı.

Caine halıyla kaplı zemine atlayıp yuvarlanarak ayağa kalktı. Uzun kollu yakasız tişörtü bedenindeki her bir köşeyi ve kası sarıyordu, bol pantolonu siyah asker botlarının içine sokulmuştu ve kulağında bir kulaklık vardı. Bir kaleyi fethetmeye hazırmış gibi

görünüyordu. Morana adamın gururunun okşanması gerektiğini düşündü.

Kendi incelemesi bittiğinde Caine'in de onu izlediğini fark etti ve uyumaya hazır bir şekilde giyindiğini hatırladı. Üzerinde tavşan desenli kısa şortu, bir omzundan düşen salaş üniversite tişörtü vardı ve sutyen takmıyordu.

Bu farkındalıkla birlikte yüzüne bir sıcaklık yayılsa da duruşunu bozmadı. Yüzünü ifadesiz, duruşunu tehditkâr tutarak düşmanını izlemeye devam etti. Adamın keskin bakışları onunla buluşurken vücuduna ürpertiler yayılmaya başlamıştı. Tepkisini bastırarak bıçağı tutan parmaklarını esnetti. Tristan Caine kulaklığına dokunup kısık sesle konuşurken bakışlarını üzerinden ayırmuyordu.

"İçerideyim. Sesi kapatıyorum."

Ne kadar kısa ve öz bir konuşma.

Bakışları tekrar kadına dönmeden önce elinde tuttuğu bıçağa kaydı. Oldukça rahattı, duruşu tehditkâr değildi. Fakat Morana onun ne kadar çabuk değiştiğini biliyordu ve aralarında bir metreden daha az mesafe varken rahat bir nefes alamazdı.

Caine hiçbir şey söylemeden duruyor, sinir bozucu bakışlarını üzerinden ayırmıyordu. Ne yapmaya çalıştığını biliyordu. Morana'yı altüst etmeye çalışıyordu. İşe yarıyor olsa da, kadın bunu ona asla belli etmeyecekti.

Başka birinden duysa gözlerini devireceği sahte bir ses tonuyla, "Duvarlara tırmanışın..." dedi sohbet edercesine. "Her zaman olduğunu bildiğim gerçeği doğruladı."

Adam bir kaşını kaldırmakla yetindi.

Morana gülümseyerek, "Bir sürüngensin," diye açıkladı.

Dudağının o kahrolası yara izinin olduğu kısmı seğirse de adamın bakışları sertliğini kaybetmedi. "Yırtıcı."

Bakışlarının yoğunluğunun nefesini kestiğini görmezden ge-

lerek, "Bir sürüngenin hayali," diyerek başını salladı. Bir köpek olsaydı bu bakışlar sırtüstü yatıp karnını sevgi için açmasına neden olurdu. Ama o bir köpek değildi. *Odaklan.* "Psikiyatristin üstünlük kompleksine sahip olduğunu biliyor mu?"

Adam bir adım yaklaşınca sırtını dikleştirip elini sabit tutarak bıçağı ona doğrulttu. "Olmaz. Bir santim daha yaklaşırsan eve yara iziyle dönersin."

Caine durdu, bakışları biraz daha yoğunlaşmıştı. "Şimdi kim hayal kuruyor?"

Morana dişlerini sıktı, adamın suratına bir yumruk atıp burnunu kırma isteği çok şiddetliydi. Ama geride durmaya devam etti. Bu işi ne kadar çabuk sonlandırırsa o kadar iyi olurdu.

"Hoşuna gidiyormuş gibi görünse de, buraya beni izlemek için gelmediğinden eminim," diye söze girdi. Bakışlarını asla adamdan ayırmıyordu. "Neden buradasın?"

Caine gözlerini bir kez kırptı, bedeni en ufak bir harekette saldırmaya hazırlanıyormuş gibi tamamen hareketsizdi. "Evime gizlice girdiniz. Ziyaretinize aynı şekilde karşılık vermek istedim."

Morana çenesini kapalı tutarak onun konuşmasını bekledi. Kanı damarlarında hızla akıyordu, teni rahatsız edecek kadar sıcaktı ve nabzı normalden çok daha yüksekti. *Adrenalin.* Adrenalinle doluydu. Başka hiçbir şey değildi. *Savaş ve kaç. Hayatta kalma içgüdüsü.* İşte bunlar tepkisini açıklıyordu.

Adam başını yana eğerken bakışları asla onun yüzünden ayrılmıyordu. Bu hareket odasının loş ışıklarında daha da ölümcül görünmesine sebep olmuştu.

"Söylediğim gibi," diyerek konuşmaya başladı. Morana'nın telefonu yüzüne kapatmasını sağlayan o sesle konuşuyordu. Gözlerini zevkten yuvalarından oynatabilecek o ses tonuyla... Morana kelimelere odaklanarak kendini silkeledi. "İş için geldim.

Dante ve benden başka bizim tarafta kodları bilen kimse yok. Bu taraftan da sadece sizin bildiğinizi varsayıyorum."

Morana cevap vermeden beklediğinde sözlerine devam etti. "Durumu bu şekilde devam ettirmek istiyoruz. Gizli tutarsak kontrolümüzde olur. Doğru bir bilgi, yanlış ellerde felakete yol açabilir."

Kadın kaşlarını alayla yukarı kaldırdı. "Sözünüzün eri olduğunuzu mu varsaymalıyım, üstelik kendi kan kardeşinize gözünüzü bile kırpmadan yalan söylediğinizi gördükten sonra? Söyleyin, Bay Caine. Ağzınızdan çıkan herhangi bir söze neden inanmalıyım?"

Adamın bakışları sertleşirken bir adım daha yaklaştı. Morana uyarırcasına bıçağı hareket ettirdiğinde olduğu yerde durdu.

"İnanmamanızı tercih ederim," derken bakışlarına yansıyan soğukluk, kadının omurgasından aşağı bir ürperti inmesine sebep oldu.

Başka bir şey söyleyemeden malikânenin büyük kapılarının açıldığını, arabaların mülke girerken çıkardığı korna seslerini duydu. Gecenin bu saatinde gelen kişi yalnızca babası olabilirdi.

Bakışlarını adamdan ayırmadı, her hareketini izliyordu. Zihninde babasının Tristan Caine'le aynı evde olduğu farkındalığı ortaya çıkarken kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Eğer yakalanırsa kesinlikle ölürdü.

Morana derin bi nefes aldı, baş ağrısı daha şiddetli bir biçimde geri dönmüştü. "Kodların sizde olmadığını nereden bileceğim?"

"Bende değil," dedi adam basitçe. Morana onun bakışlarındaki inancı ve ateşi görse de umursamadı.

"Peki," diyerek başıyla onayladı. "Sizde olmadığını varsayalım. Günlerdir kendi başıma onları yok etmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum. İşe yaramıyor." Boşuna uğraştığını hatırlayınca hayal kırıklığı biraz daha arttı. "Tanrı aşkına, son çare olarak

evinize gizlice girdim! Bana güvenin, Bay Caine. Şu an benimle iş yapmak size fayda sağlamaz."

Adam kısılmış gözleriyle onu değerlendiriyordu. "Karar sadece size ait değil. Bizi bu işe dahil ettiniz, şimdi bunu sonuna kadar götürmek zorundasınız."

Morana kaşlarını kaldırarak, "Yoksa?" diye sordu. Bıçağı havada tutan kolu ağrımaya başlamıştı.

Caine'in dudağı hafifçe yukarı kıvrıldı. "Yoksa hemen şimdi aşağı inerek babanıza olanları anlatırım."

Morana gözlerini devirerek iddiasını çürüttü. "Yapmazsınız. Bunu gizli tutmak istediğinizi söylediniz. Zaten gidip her şeyi ona anlatacaktım."

"Gerçekten mi?" Adamın sorusu sinirlenmesine sebep oldu.

Daha doğrulamadan adamın parmakları aniden bileğine sarıldı, diğer eliyle bedenini döndürürken kolunu geriye doğru büktü. Morana bacağını kaldırarak dizine tekme atmaya çalışsa da hızla kenara çekildi ve kocaman eliyle bileklerini tutarak sırtını göğsüne yasladı. Morana'nın hareket alanı kalmamıştı. Caine boştaki eliyle saçlarını sıkı ama acı vermeyecek şekilde kavrayarak başını eğdiğinde adamın yüzünü görebildi. Elindeki bıçak halıyla kaplı yere tok bir sesle düşmüştü, onu esir tutan ellerden kurtulmaya çalışsa da hareket edemiyordu. *Yine.*

Caine kulağına, "Bilmediğiniz oyuncaklarla oynamamalısınız," diye fısıldarken nefesi kayan tişörtünün açığa çıkardığı omzuna çarparak bedenine bir ürperti gönderdi. Tristan Caine'in de hissedebildiği, göğsünü kabartan, engel olamadığı bir titremeydi. Buna rağmen adamın sesindeki küçümseme çenesinin kasılmasına neden olmuştu.

Kendini hazırladı, adamın ellerinin dolu olduğunu bilerek başını arkaya hızla savurdu. Caine son anda eğilince isabet ettire-

medi ama onu sıkıca tutan eller gevşemişti. İhtiyacı olan tek şey buydu. Kendini yere bırakarak bıçağı alırken bir yandan da ona bacağıyla çelme taktı. Adam sırtüstü düştüğü anda, göğsüne tırmanıp oturarak bıçağı tam âdemelmasına bastırdı ve düşmanca bakışlarını ona dikti.

Caine bakışlarına karşılık verdi. Odanın loş ışıkları yüzünün yarısını gölgeler içinde bırakıyordu. Bakışlarında korku yoktu, Morana bacaklarıyla onun kollarını bedeninin iki yanına sabitlemişti ama rakibi etkilenmemişti bile.

Göz temasını koruyarak adamın üzerine eğilip bedeninde dolaşan tüm öfke ve nefretle fısıldadı. "Bir gün, kalbini yerinden söküp hatıra olarak saklayacağım. Söz veriyorum."

Alacağı cevabın sessizlik, kasılmış bir çene ya da başka bir tehdit olacağını düşünürken adam bunların hiçbirini yapmadı.

Sadece güldü.

Gerçekten mi?

"Bir kalbim olduğunu sanıyorsun, vahşi kedi."

Ama eğlencesi anında silinip gitti. Morana'nın altında yatarken onu izliyordu. Aralarındaki sessizlik uzadıkça gerilim giderek artıyordu. Farkındalık omurgasından başlayıp kadının bütün bedenine yayıldı, kemiklerine kadar sızdı. Adamın üstüne oturduğu yerde, kalçasının altında onun nabzını hissedebiliyordu. Mücadele sırasında şortu toplanmış, teninin rahat hissedebileceğinden çok daha fazlasını gözler önüne sermişti. Göğüs uçları tişörtün pamuklu kumaşının altında sertleşmişti. Tek sebebi aralarındaki mücadeleydi. Altında hissettiği sıcak kasların ya da içine işleyen yoğun bakışların hiçbir etkisi yoktu. Kesinlikle onlarla ilgili değildi.

Adamı kontrol altına almıştı ancak şimdi ne yapacağını bilmiyordu. Ne kadar cezbedici olursa olsun, sonsuza dek onun üstünde oturamazdı. Ne kadar cazip gelirse gelsin, onu kendi evinde

öldüremezdi. Hiçbir şey yapamazdı. Akıllı bir pislik olduğu için, Tristan Caine de bu gerçekleri biliyordu. Bu yüzden çok rahat davranıyordu.

Kendisinden hoşnut olmayarak bıçağı Caine'in boğazından çekti ve ayağa kalkıp cama gitti. Adamdan bakışlarını ayırdığı için içindeki sıcaklığın yerini hayal kırıklığı almaya başlamıştı. Bu durum onları hiçbir yere götürmüyordu. Gözlerini kapattı, sonunda tekrar açtığında kararı kesinleşmişti. Adamla yüzleşmek için döndüğünde birkaç adım uzakta, o lanet bakışlarıyla onu izlediğini gördü.

Düz bir sesle, "Yani kodları bulmak için benimle birlikte çalışmak ve bunu gizli tutmak mı istiyorsunuz?" diye sordu.

Caine basitçe, "Evet," diye cevap verdi.

Morana başıyla onayladı. "Peki bunu nasıl yapacağız?"

Adam itiraz kabul etmeyen sesiyle, "Nasıl yapmamız gerekiyorsa," diye cevap verdi. "İpuçları bizi nereye götürürse."

Morana tekrar başını salladı. Derin bir nefes alırken Tristan Caine onu yakından izliyordu. "Bir şartım var."

Saatin tıkırtıları. Işıkların titreyişi. Aldığı nefesler.

Adam sessiz kalarak onun konuşmasını bekliyor, Morana ise sebepsiz bir şekilde tereddüt ediyordu. En sonunda yutkunarak kararını açıkladı.

"Dante'yle çalışırım, seninle değil."

Bir sessizlik oldu.

Caine duygularını bastırmadan önce gözlerinin bir alevle yandığını gördü. Aralarındaki hava gerilimle adeta çatırdıyor, adamın bakışlarının yoğunluğu bir kıvılcım gibi çarpıyordu. Morana'nın kalbi şiddetle atıyor, midesi kasılıyor, bedeninin ve etrafındaki her şeyin farkındalığıyla kavruluyordu.

Tristan Caine bir yırtıcı gibi yavaş ama ölçülü adımlarla ona

yaklaştı. Gözleri kadının anlam veremediği bir bakışla parlıyordu. Yüzü sertti, çenesi kasılmıştı ve kasları gergindi. Morana çıplak ayaklarıyla duruşunu koruyarak bıçağını kaldırıp adam kişisel alanına girdiği anda boğazına dayadı. Caine bir elini başının yanındaki pencere pervazına yaslamıştı. Başını eğip kadına bakarken âdemelması hareket ediyordu, yüzüne çarpan nefesi sıcaktı. Parfümünün misk aroması dağılmış ter kokusuna karışarak etrafını sarmıştı. Bakışları birbirine kilitliyken adamın kokusu teninin karıncalanmasına ve kalbinin hızlanmasına neden oluyordu.

Caine aniden boştaki elini kaldırarak bıçakla boğazının arasına getirdi. Morana gözleri kocaman açılmış bir halde şaşkınlıkla adamın bıçağı boğazından itmesini izledi. Keskin bıçak elini kesince kan adamın bileğinden onunkine akmış, sıcak sıvı dirseğinden aşağı inmişti. Tüm bu zaman boyunca bakışlarını kadmdan hiç ayırmamıştı. Morana'nın nefesi kesildiğinde, bıçağı çekmek istediğinde ve yutkunduğunda bile ona bakıyordu. Alevlenmiş bakışları üzerindeyken, kam tenine akarken, yüzlerinin arasında sadece birkaç santim varken bıçağı avucunda tutmaya devam etmişti. Mavi ve ela gözler birbirine kilitlenmiş haldeydi.

Bir şey oluyordu. Morana zihniyle anlamlandıramadığı ama bedeninin fazlasıyla farkında olduğu bir şey yaşıyordu. Kulaklarında atan nabzı, kalp atışları, göğsünün aldığı nefeslerle hareket etmesi yavaşlamıyordu. Dizlerinin bağı çözülmüş, midesi düğümlenmiş, her noktasına yayılan şaşkınlık daha önce bedenini hiç sarmalamayan bir duyguya dönüşmüştü.

Tristan Caine ona kontrol edilemez bir güçle bakıyor, Morana da aynı şekilde karşılık veriyordu. Adamın bakışları onu esir almış gibi hissediyordu. O sert, acımasız gözlerden başka hiçbir yere bakamıyordu.

Caine tıpkı en başında yaptığı gibi bıçağı aniden bıraktı.

"Tamam."

Sert ve boğuk sesi kadına ulaşırken tek bir bakış bile atmadan yanından geçip gitti. Morana'nın nefes almasına bile fırsat vermeden pencereden aşağı atladı.

Morana adamın güvenle inip inmediğini kontrol etmek için bakmadı. Eğilip gölgelere karışmasını izlemedi. Yerinden hiç kıpırdamadı.

Nefes bile almadı.

Kalbi aşırı yüklenmiş bir fırtına bulutu gibi göğsünde şiddetle atıyordu. Nefesi bir maraton koşmuş gibi hızlıydı. Tüm bedeni titriyordu. Elleri sarsılırken bıçak tekrar yere düştü, bu kez adamın kanıyla kaplıydı.

Morana yere düşen bıçağa bakarken göğsüne bir kılıç saplanmış gibi hissediyordu. Boğazındaki düğümün hiçbir açıklaması yoktu, yerinden hareket edemiyordu. Orada öylece donup kalmış halde dururken karmakarışık düşüncelerini bir mantığa oturtamıyordu.

Bakışları bıçaktan titreyen ellerine kaydı. Sağ elinde bileğinden başlayıp ön koluna kadar uzanan kırmızı bir iz vardı. Sanki teni ağlamış, sonunda kanlı bir gözyaşı dökmüştü.

Düşmanının, nefret ettiği adamın kanıydı.

Tristan Caine'in kanıydı.

Onun kanını görmekten memnun olmalıydı. Şartını kabul etmesinden memnun olmalıydı. Evden hiç itiraz etmeden ve bu geceyi bir felakete dönüştürmeden ayrılmasından memnun olmalıydı.

Yere eğilip bıçağı aldı. Düşünceleri vücudundaki tsunami dalgalarının arasında dağılıyor, duyguları tanımlanamaz bir karmaşaya dönüşüyordu. Bedeni fırtınada kalan başıboş bir yaprak gibi titrerken otomatik pilotta hareket ediyordu. Birkaç adım ilerleyip

kanlı bıçağı çöp kutusuna attı. Kanın beyaz kâğıtlara sıçramasını, etrafa sızmasını, sayfaları lekeleyip değiştirmesini izledi.

Rüzgâr açıkta kalan yerlerinin, giysilerle örtünen teninin ve yıpranmış sinirlerinin üzerine estiğinde bir şey hissetti.

Hissettiği memnuniyet değildi.

Onun dışındaki her şeydi.

Bekleyiş

Dante Maroni: Bu akşam Cyanide'de buluşalım. Sekizde seni VIP salonda bekliyor olacağım.

Cyanide gece insanlarının uğrak noktası, şehrin en popüler gece kulübüydü. Outfit'e aitti.

Morana daha önce hiçbir gece kulübüne ayak basmamıştı.

Böyle bir mekânı ilk kez on iki yaşındayken televizyonda görmüştü. Hipnoz eden ışıklar, kıvrılarak dönen vücutlar, yüksek sesli müzik... Hepsi başrol çift flörtleşirken arka planda oynayan bir kurguydu. İkili dans pistinde yakınlaşmadan önce kulübün uzak köşelerinden bakışmışlardı. O kadar yakınlardı ki, Morana öpüşmelerini sağlamak için kafalarını birbirine çarpmak istemişti. Aydınlatıcı bir deneyim olmuştu, asla ona göre olmayan bir şeydi.

Çocukken bile elde edemeyeceği şeyleri istememesi gerektiğini bilirdi. O zamanlar korkuyordu... Babasından, babasının

düşmanlarından, kendisinden. Korunaklı alanından çıktığında isteyeceğini bildiği her şeyden korkmuştu. Gece kulüpleri de onu korkutmuştu. İçkisine ilaç atılan kızların haberleri onun sadece biraz daha temkinli hareket etmesine sebep olmuştu.

On yıldan uzun bir süre sonra işte o noktadaydı. Tuvalet masasındaki aynanın önünde oturuyor, uzun uzun kendi yansımasını inceliyordu. Kestane rengine boyadığı saçları yumuşak dalgalar halinde yüzüne düşüyordu. Şeffaf lenslerini takmayı bitirmişti.

Yüzü hiç de fena sayılmazdı. Kimsenin uğruna şiirler yazacağı kadar güzel değildi ama dönüp bakılacak türden bir yüzü vardı. Koyu kırmızıya boyanmış hafifçe dolgun dudaklara, bir zamanlar deldirdiği düz ve ufak bir burna, içinde yeşil benekler bulunan berrak ela gözlere sahipti.

Boyu kısaydı ancak güzel sayılabilecek göğüsleri, güzel kalçaları ve karnında bir türlü kurtulamadığı hafif bir göbeği vardı. Göğüslerinin altında toplanıp dizlerine kadar uzanan zümrüt yeşili elbisesinin kıvrımlarını düzeltirken annesine benzeyip benzemediğini merak etti. Gerçek saç rengi dışında babasına benzemiyordu.

Elbiseyi daha önce hiç giymemişti. Kendine doğum günü hediyesi olarak alırken ne zaman ve nerede giyeceğini bilmiyordu ama bu gece için uygun görünüyordu.

Askısız elbisenin yumuşak kumaşı gövdesini sıkıca sarıyor, göğüslerini mükemmel gösteriyordu. Kumaş göğüslerinin altını sıkıca çevreliyordu. Etek kısmı yeşilin koyu tonlarında parlayan dalgalar halinde asimetrik bir kesimle dizlerine iniyordu. Sırt dekoltesi derin ama sadeydi, ayaklarını siyah kalın topuklu ayakkabılar süslüyordu. Hiç böyle giyinmemişti. Daha önce hiç gece kulübüne de gitmemişti.

Telefonundaki mesajı tekrar okuyarak saati kontrol etti.

Cyanide, babasının şehrinde Outfit'e ait olan bir kulüptü. Bu durumu pek anlamıyordu.

Söylenenlere göre uzun zaman önce iki aile ortaktı. Sonrasında aralarında bir şeyler değişmiş ve düşmanlık başlamıştı. Artık iki taraf da birbirinden hiddetle nefret ediyordu ancak düşman topraklarında yürüttükleri işler varlığını sürdürüyordu. İşlere zarar gelmeyeceğine dair aralarında sessiz bir anlaşma vardı ama küçük bir hareket bile her şeyi ortadan kaldırabilirdi.

Onlara ait bir yere davet edildiği için şaşırmıştı. Tepelerinde kartalların uçtuğu başka bir inşaat alanında görüşmeyi bekliyordu. Anlaşılan o tür yerler kanlı toplantılara ayrılmıştı. Bir gece kulübüne çağırıldığı için rahatlaması gerekirdi.

İçindeki küçük kız heyecanla dolup taşarken büyüyüp dönüştüğü kadın temkinliydi. Halka açık bir yerdi, kimsenin ona bir şey yapmaya çalışacağını sanmıyordu ama yine de onların mekânıydı.

Aynadan uzaklaşıp içinde küçük *Beretta* silahının bulunduğu siyah el çantasıyla telefonunu aldı. Ardından odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Merdivenlerden inerken gerginliğin onu etkisi altına aldığını ve avuç içlerinin terlediğini hissedebiliyordu. Evin ona ait olan kanadı birkaç koruma dışında boştu. İki gece önce oldukça kolay bir şekilde atlatılabildiklerine göre korumalar işe yaramazdı.

Morana o geceyi aklından çıkarmak için başını iki yana sallayarak evden çıkıp araba yolunda duran aracına yöneldi. Telefonu çaldığında arabasını çevreleyen yeşillikler çoktan karanlığa bürünmüştü.

Arayan kişi babasıydı.

Telefonu açtığı anda, "Korumaları al," diye emreden sert sesi duydu.

Kaskatı kesilirken olduğu yerde dönüp babasının çalışma oda-

sının bulunduğu kanada baktı. *"Nereye gidiyorsun?"* ya da *"Ne zaman döneceksin?"* veya *"Dikkatli ol!"* diyen biri değildi.

Yıllardır babasına kullandığı aynı düz ses tonuyla, "Hayır," diye yanıtladı. Bedeninde yükselen acıyı canını yakmasına fırsat vermeden durdurmuştu. Hızlı adımlarla arabasına yürürken babası başka bir şey söylemeden önce çağrıyı sonlandırdı, zaten bir şey söyleyeceğini düşünmüyordu. Hayır, babası meseleleri konuşmaz ya da tartışmazdı. Sadece son kararı verirdi. Bu da korumaların onun peşine takılacağı anlamına geliyordu.

Direksiyonun başına geçip arabayı çalıştırarak garaj yolundan çıktı. Devasa kapılardan çıkarken biricik bebeği, arabası altında uğulduyordu. Evi geride bırakırken bakışları dikiz aynasını buldu. Tam da şüphelendiği gibi siyah bir aracın arkasından geldiğini görmüştü.

Bıkkınlığa benzer bir his damarlarında dolaşmaya başladı. Yıllardır korunmayı reddediyor, babasının adamlarını bir şekilde atlatıyordu. Bu konuda artık uzman sayılırdı, yine de babası onu gözetiminde tutmaktan vazgeçmiyordu.

Trafiğe girdiği anda ustalıkla şerit değiştirdi. Gaz pedalına yüklenerek diğer araçları geride bırakırken hızı doruklarında hissediyordu. Adrenalin bedeninde yükselirken etrafındaki motor ve arabalar korna çalıyor, aracın içindeki klimanın serin esintisi terlemesine engel oluyordu. Korumaların başarısız olacaklarını biliyordu, Morana Vitalio yakalanmak istemediği takdirde çok az kişi ona yetişebilirdi.

Adamdan nefret etmesinin başka bir nedeni de buydu.

Bir şekilde istemediği halde onu hep dezavantajlı duruma sokmuş ve bedeninin altında çırpınan kadına kontrolün hep kendisinde olduğunu hissettirmişti.

Morana dişlerini sıktı, düşünceleri farkında olmadan adama kaymıştı. *Yine.*

İki gece önce yaşananları aklından çıkarmış ve bir daha bu konuyu açmayacağına yemin etmişti. Morana odasında adamın kanına bulanmış parmaklarıyla dikilen o darmadağın kadın, yaşananların şaşkınlığıyla nefes almaya bile cesaret edemeyen o kafası karışık uzuvlar yığını değildi. Morana Vitalio önüne kemik atılmış bir köpek gibi davranan zavallı küçük bir kız değildi. Morana Vitalio zayıflıklarını kendisinden başka kimseyle paylaşmazdı. Ölümün kendisi gibi yaşayan bir adama şah damarını açmazdı.

Köpekbalıklarının arasında büyümüştü. Kanamamayı öğrenmişti.

Karşısında kanadığı, onu hazırlıksız yakaladığı için adamdan nefret ediyordu. Yapabileceğine asla ihtimal vermediği bir şey yapmıştı. Morana Vitalio gibi değil, başka biriymiş gibi davranmasına neden olmuştu. Adamın şartını kabul etmesi karşısında hissedeceği rahatlamanın birkaç damla kan yüzünden bozulduğunu kabul etmekten nefret ediyordu. Bunun nedenini bilmiyordu, araştırmak bile istemiyordu. Bu en sonunda hayatının memnuniyetle geride bıraktığı bir bölümü olacaktı.

Kulübe ulaşmak için sola dönerken başını iki yana sallayarak tüm düşünceleri aklından çıkardı. Sadece görüşmeye ve gece kulübündeki ilk deneyiminin tadını çıkarmaya odaklanmıştı. Sarhoş olmayı ya da rasgele bir adamla yakın temas içerisinde dans etmeyi arzulamıyordu. Yalnızca ışıkların teninde dolaştığını, ritmin nabzını ele geçirdiğini ve kokuların bedenini sarmaladığını hissetmek istiyordu.

Tenha bir yolun birkaç kilometre ötesinde gri renkli, depoya benzeyen bir binanın göğe yükseldiğini gördü. Yapının tepesindeki devasa buz mavisi tabela doğru yere geldiğini söylüyordu. Bir vale ona yaklaştığında arabasını çoktan arazinin dışındaki bir yere park etmişti. Valenin teklifini adama teşekkür ettikten sonra

başını iki yana sallayarak reddetti. Binaya hızla ilerlerken soğuk rüzgâr çıplak sırtının ürpermesine sebep oluyordu. Uzun metal kapılara yaklaştıkça müziğin sesi yükseliyordu.

Girişe geldiğinde neredeyse üç katı iriliğindeki koruma onu baştan aşağı süzdü. Elini kapının üstüne koymuştu, yüzünün yarısını kaplayan bir yara izi vardı ve güneş gözlükleri takıyordu. Morana gece güneş gözlüğü takan insanları hiç anlamıyordu.

"Sadece davetliler girebilir," dedi adam tersçe. Yerinden bir santim bile kıpırdamamıştı.

Morana kaşlarını kaldırdı. "Morana Vitalio. Dante Maroni'nin misafiriyim."

Adam ifadesiz bir yüzle kapıyı açıp geçmesine izin verince müziğin sesi kulaklarında bir patlama etkisi yarattı. Morana derin bir nefes alarak kulübe adım attı, kapı arkasından kapanmıştı. İçindeki temkinli ses ona düşmanın kızı olarak Outfit'e ait bir kulüpte bulunduğunu, yalnız ve korumasız olduğunu hatırlatıyordu. Omurgasından aşağı ilerleyen korku kalbinin hızlanmasına neden oluyordu. Ancak duygularını görmezden gelerek girişte durup tüm alanı incelemeye koyuldu.

Krom ve buz mavisi renklerle düzenlenmiş girişin tamamı bir dans pistine dönüştürülmüştü. Mavi ışıklar en soldaki DJ kabininden yayılan yüksek tempolu müziğin ritmine göre yanıp sönüyordu. Bar sağ taraftaydı, barmenler kalabalığın siparişlerine yetişmeye çalışıyordu. Kulübün köşelerine dağılmış fedailer dikkat çekmeden birbirine sürtünen bedenleri izliyordu.

Morana kalabalığı incelerken açık giyinmediğini, elbisesinin kumaşının oradaki en az beş kadını daha giydirebileceğini fark etti.

Kaşları neredeyse saç çizgisine kadar yükselmişti. Dudaklarında bir gülümseme belirirken parfümlere karışan ter ve alkol

kokusunu içine çekti. Evinden, hayatından bir an bile uzaklaşmak onun için o kadar değerliydi ki... Müziğin kulak zarlarına çarptığını hissederken başını yana doğru eğip ayağının müziğe göre ritim tuttuğunu fark etti.

Bunların hepsi onun için birer yenilikti.

Başını kaldırdığında, Dante Maroni'nin kibar bir gülümsemeyle yaklaştığını gördü. Koyu renkli, gündelik bir gömlek ve zengin olduğunu belli eden bir pantolon giymişti. Koyu renk gözleri kadını incelerken devasa bedeni zarafetle hareket ediyordu. Morana adamın talep ettiği gibi yalnız gelip gelmediğinden emin olmak için etrafına bakındı. Dante bugün yalnızdı. Ancak tek başına gelmesi ya da yakışıklı yüzüyle ona gülümsemesi kadının rahatlamasını sağlamamıştı.

Dante barın arkasındaki, VIP olduğunu tahmin ettiği alanı işaret ederek ondan kendisini takip etmesini istedi. Morana yavaşça belirtilen yere geçerken adamın arkasına yerleştirdiği, hareketli kalabalığı uzak tutan kolunun oldukça farkındaydı. Dans eden kalabalık onu ittirdiği ve başıboş birkaç el bedenini yoklayıp midesini bulandırdığı için istemese de adamın bu hareketi için minnettardı.

Bara ulaştıklarında kalbi müziğin ritminden daha hızlı atıyor, adrenalin tüm sistemine sızıyordu. Yutkunarak adamı barın arkasında bulunan, müziğin daha az duyulduğu gözlerden uzak bir alana kadar takip etti. Burada duvarlara yaslanmış pelüş bordo kanepeler vardı, loş ışıklar samimi bir oturma alanı oluşturuyordu.

Adamın işaret ettiği bölüme girip etrafa göz gezdirince aniden durdu. Tüm bedeni kaskatı kesilmişti.

Tristan Caine sağdaki kanepelerden birinde oturuyordu. Bir takım elbiseyle renkli ışıkların altında mavi görünen beyaz bir gömlek giymişti, yakası açıktı ve kravat takmıyordu. Morana'nın

karşısında iki gece önceki adama dair hiçbir şey yoktu. Ancak bakışları elindeki beyaz sargıya kayınca onun aynı adam olduğunu anladı, aynı ilkel varlık medeniyete bürünmüştü.

Yanında uzun kuzguni saçlara sahip son derece güzel bir kadın oturuyordu. Dökümlü kumaştan yapılmış gümüş rengi bir elbise giymişti. Beden dili yanındaki adamla arkadaş olduğunu açıkça belli ediyordu.

Morana bakışları çifte kilitlenmeden önce hızla gözlerini kaçırdı.

Dante onu sol tarafa, daha boş olan bir bölüme yönlendirip oturmasını işaret ettiğinde duvara bakan koltuğu seçerek Tristan Caine'i görmeyecek şekilde oturdu. Dante de bu sırada devasa bedenini karşısındaki koltuğa sığdırmıştı.

Morana yoğun bakışların farkındalığıyla ensesinin karıncalanmasını, tüylerinin diken diken olmasını bekledi ama öyle bir şey olmadı. Adam bakışlarıyla teninde delikler açmıyordu. *Güzel.*

Dante, "Burada olması tesadüf," diye söze girdi. "Gelmesini istemediğini biliyorum. Ona nerede buluşacağımızı söylemedim. Amara'yla birlikte birkaç dakika önce geldi." Ses tonu özür diliyormuş gibi çıkıyordu. Bakışları kadının arkasına kayınca orada gördüğü şey her neyse yüzü gölgelere bürünmüştü. Aralarında kasvetli bir sessizlik oluştu. Dante'nin yüzüne düşen gölgenin sebebi kan kardeşi miydi, yoksa yanındaki kadın mıydı?

Morana boğazını temizleyerek onun bakışlarını kendi üzerine çekti. Adamın kahverengi gözlerine yerleşen kasvet dağılırken yüzünde kibar bir ilgi ifadesi belirmişti. Morana adamın bu ifadeyi uzun zamandır kullandığına emindi. "Kodlara odaklanabilir miyiz?"

"Elbette." Dante başıyla onayladı ve garsonun yiyecekleri masaya bırakmak için gelmesiyle birlikte arkasına yaslandı. "İçecek

bir şey ister misin?" Morana başını iki yana sallayarak ayaklarını yerde çaprazladıktan sonra ellerini kucağında birleştirdi. Bu olaylar onu rahatsız hissettiriyordu. Ancak sonra omurgasında bir ürperti hissetti.

Adamın bakışları üzerindeydi.

Derin bir nefes alarak bedenini hareketsiz tuttu.

"Sana karşı dürüst olacağım, Morana." Bir kolunu kanepenin sırtına uzatınca gömleği kaslı göğsüne yapıştı. "Seninle kişisel hiçbir problemim yok. Bana ya da insanlarımdan birine zarar vermediğin sürece oldukça iyi anlaşacağımızdan eminim."

Morana gözlerini kısıp başıyla onayladı. "Aynısı sizin için de geçerli."

"Güzel." Dante başını onaylarcasına salladı. Bakışları bir anlığına tekrar onun arkasına kaymıştı. Morana o anda adamın dikkatini çeken şeyin Amara olduğunu anladı. Ancak dikkat dağınıklığına sebep olan şeyin, güzel bir elbise içindeki seksi bir kadından çok daha fazlası olduğunu da hissetmişti. Adamın haline üzülse de görmezden gelerek dudağını ısırdı.

"Bay Maroni... Bay Caine'e söylediğim gibi," diye sertçe söze girdi. Hâlâ arkasındaki adamın ve arada sırada üzerine odaklanan bakışların farkındaydı. "Ne yapacağımı bilmez bir haldeyim. Kodları bir güvenlik mekanizması kurmadan yazdım, Jackson da onları çaldı. Bu şekilde bulunacaklarına dair hiç umudum yok ve onları ele geçirmeden yok edemeyeceğimi de biliyorum."

"Tristan durumu anlattı," derken adamın ses tonu ciddi bir hal almıştı. Dante'nin sorumluluk hali o kadar güçlüydü ki, Morana onun Outfit'in en büyük oğlu olduğunu tekrar hatırlamıştı. "Ailelerimiz arasında düşmanlık olabilir. Ancak gerçek şu ki, kodlar her iki taraf için de ölümcül ve dış güçler içeri sızmanın bir yolunu ararken aileler arasında bir savaş çıkma riskini alamayız."

Morana adam endişesini anlatırken arkasına yaslanmıştı. "Dışarıdan biri olabilir mi?" diye sorarken ensesi karıncalanıyordu.

Dante başını iki yana salladı. "Sanmıyorum. Sadece aileni tanıyan biri ne yaptığından haberdar olabilir." Konuşmadan önce biraz duraksadı. "Tristan'a suç atan kişinin bizden biri olma ihtimalini elemiş değilim."

"Sizden biri neden onu suçlasın ki?" diye sordu kadın merakla.

Dante ciddi yüz ifadesine rağmen omuz silkerek yanıt verdi. "Pek çok sebebi olabilir. Tristan'ın yetenekleri ya da babamın onu tercih etmesinden dolayı hissedilen kıskançlık buna örnek verilebilir. Lanet olsun... Outfit'in içinde bile o kadar düşmanı var ki, herhangi biri ondan intikam almak istiyor olabilir."

Morana adamın kan kardeşine ne kadar kolay yalan söyleyebildiğini hatırlayınca midesinin kasıldığını hissetti. Adamın bu konuda kendini suçlayıp suçlamadığından hâlâ emin olamıyordu.

"Jackson'ın görüşmelerini takip ettik." Dante'nin sesi düşüncelerini bölerek kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Size söyledim. Bay Caine'i gösteren işaretlerle dolup taşmış durumdalar."

"Evet, öyle. Ama dikkatli inceleyince bazı anormal davranışlar fark ettik," diye bilgilendirdi Dante. "Şu anda sıra dışı hareketleri takip ediyoruz ama senin uzmanlık alanın olduğu düşünülürse, süreci hızlandırmamıza yardım edebilirsin."

Bu işbirliği tuhaf hissettiriyordu. Buna rağmen başını onaylarcasına sallayarak belleği adamdan almak için avucunu uzattı.

"Şu ana kadar toplayabildiğimiz her şey, edindiğimiz bütün bilgiler burada."

Morana belleği dikkatle çantasına yerleştirip ayağa kalktı. Adamın yaklaşımı dostane olduğu için ona yumuşak bir tonda cevap verdi. "Bir şey bulursam haber veririm."

Dante Maroni başını yana yatırarak keskin bakışlarını ona yöneltti. "Tristan'la çalışmak istememe sebebini öğrenebilir miyim?"

Morana bir kaşını havaya kaldırdı. "Amara'yla aranızda ne olduğunu öğrenebilir miyim?"

Konuştuğu dostane adam gitmiş, yüz ifadesi öfkeli bir hale bürünmüştü. Tekrar kibarlık maskesini taktığında, Morana'ya hafife alınmayacak biri olduğunu bir kez daha hatırlattı. Kadının karşısında Tazı Maroni'nin öz oğlu duruyordu. Adamın gözleri bahsi geçen diğer kadına kaysa da sonrasında bakışlarını tekrar ona çevirmişti. Dudaklarında isteksiz bir gülümseme vardı.

"Cesaret ve aptallık arasında çok ince bir çizgi vardır," dedi kısık sesle. Karanlık bakışları tetikteydi. "Bunu aklından çıkarma."

Morana gülümsedi. Hassas bir nokta bulmuştu.

Dönüp bara ilerlemeden önce, "Kendi tavsiyenize uymanızı öneririm," diye yanıtladı aynı es tonuyla. Etrafına göz atmadan doğruca karşıya bakıyordu. Tristan Caine'in üzerindeki bakışlarının farkındaydı. Boğazı düğümlenirken dekoltesine bir ter damlası yuvarlandı, bedenindeki her bir kas gerilmişti.

Susamış bir halde bara ulaştı, müziğin sesi az önce oturdukları özel bölüm haricinde oldukça yüksekti. Bir içki almak için barmenlerden birinin dikkatini çekmeye çalıştı.

Siyah tişört giyen otuzlarındaki adam onu baştan aşağı süzerken bakışları buz gibiydi. Morana bu tepkiye anlam veremeyerek kaşlarını çattı.

"Size ne verebilirim?" Barmen müziği bastırmak için yüksek sesle konuşuyordu.

Morana adamın gözlerinin içine baktı. Orada gördüğü donukluk ürpermesine neden olmuştu. Bu adamdan alkol almayacaktı. "Sadece biraz portakal suyu."

Adam arkasını dönünce kaşlarını çatarak onu daha önce görüp görmediğini hatırlamaya çalıştı. Belki de düşman ailenin kızı olduğunu biliyordu.

Derin bir nefes alarak adamın ona doğru ittiği meyve suyu bardağını aldı. Ardından dans pistine dönerek elindeki soğuk içeceği yudumlamaya, susuzluğunu gidermeye başladı. Bakışları ritme göre hareket eden bedenlerin üstünde geziniyordu.

"Bir kadeh JD ver, Anton. Buzlu olsun."

Viski ve günah gibi ses sol tarafından gelmişti. Morana yutkunsa da o tarafa dönmeyi reddetti, adamın varlığını kabul etmiyordu. Dişlerini gıcırdatırken parmaklarıyla çantasını ve bardağı sıktı ama bakışlarını dans eden bedenlerden ayırmadı.

Adamın ona baktığının farkında olsa da o tarafa hiç dönmedi. Kalan portakal suyunu yudumlarken hareketsiz kaldı. Tristan Caine'in yanındaki varlığının, sadece birkaç santim uzakta olan bedeninin, o kasların ve gücün farkındaydı. Morana'ya hiçbir şey söylemiyordu ve bu kesinlikle iyi bir şeydi.

Morana'nın oradan uzaklaşması gerekirdi. Bardağını tezgâha bırakmalı ve tek kelime etmeden, ona doğru bakmadan, başka hiçbir şey yapmadan ön kapıdan çıkıp gitmeliydi. Ama durum gözlerin kırpılmadığı bir yarışmaya dönüşüyormuş gibiydi. Aralarındaki bir irade savaşıydı. Hareket eden, mücadeleden kaçan kişi sanki gözünü kırpmış gibi yarışmayı kaybedecekti. Morana adama karşı kaybederse kesinlikle lanetlenirdi.

Müzik etrafını sararak onu şiddetle atan kalbi ve hızlanan nabzından başka hiçbir şeyin olmadığı bir balonun içine hapsediyordu. Orada öylece durup umursamazca dans edenleri izlerken bedeni yanında hareketsiz duran varlığın fazlasıyla farkındaydı. Adam orada duruyordu, ayrıca bilmediği bir sebep yüzünden bu kadarı bile onun için yeterliydi.

"Morana Vitalio?"

İçinde bulunduğu an bozulmuştu. Ağırlık üzerinden kalkarken gözlerini açtı, sesin geldiği tarafa döndüğünde az önceki kadınla karşılaştı. Gözleri gördüğü en farklı yeşil tonundaydı, gece vakti bir ormanı anımsatıyordu. Açık bıraktığı saçları ve şık, mini elbisesinin sarmaladığı kıvrımlı bedeniyle muhteşem görünüyordu.

Morana onunla neden konuşmak istediğini anlayamamıştı. "Evet?" derken temkinli ve şaşkındı.

Kadının bakışlarında acımaya benzer bir duygu belirdi. Ancak başka bir şey söyleyemeden bakışları yanındaki adama doğru kaydı ve başını iki yana sallayarak uzaklaştı. Morana bu tuhaf karşılaşma yüzünden şaşırararak kadının biraz önce durduğu yere bakıp gözlerini kırpıştırdı. Bu da neydi?

Arkasını dönüp adamla yüzleşmeden önce içeceğini bitirdi.

Sonra dengesini yitirerek sallandı.

Ne oluyordu?

Dünya etrafında döndü. Önündeki ışıklar bulanıklaşırken elindeki boş meyve suyu bardağına baktı.

Biri içeceğine ilaç mı katmıştı? O tuhaf barmen miydi?

Hayır. Hayır. Hayır. Bunu yaşıyor olamazdı. *Burada olmaz, şimdi değil.*

Morana zihnini bulandıran sisi yürüyebilecek kadar aşabilmek için başını iki yana salladı. Girişin olduğu yere dönerek adım atmaya çalıştı.

Ayaklarının üstünde sallandı, neredeyse devriliyordu.

Kollarındaki eller onu arkasından destekledi. Yumuşak tenindeki sert elleri hissedebiliyordu.

Morana gözlerini kırpıştırdı. Dünya daha hızlı dönerken dili şişmişti, sanki ağzında bir yün parçası vardı. Dizleri gücünü kaybetmişti. Titremeler vücudunu sarsıyor, müzik başına darbe alı-

yormuş gibi hissetmesine sebep oluyordu. Göz kapakları ağırlaşırken midesi korkuyla kasıldı çünkü bu kulüpte düşerse, biri onu bulursa ya da babası öğrenirse ölürdü. Onu tutan eller tarafından bedeni döndürülürken üzerine bir uyku hali çöktü.

Morana artık gözlerini kırpıştırarak onu inceleyen mavi gözlere bakıyordu. Kollarını tutan eller sert ve pürüzlüydü. Barın tezgâhına yaslanan adam bir eliyle çenesinden tuttuğunda, gözleri kapanmadan önce bir saniyeliğine adamın gözlerine odaklandı.

"Siktir!"

Öfkeyle söylenen küfür tekrar gözlerini açıp adama bakmasını sağladı. Mavi gözlerdeki nefretin katıksız gücü tenini yakınca olduğu yerde sendeledi. Adamın onu izlediğini biliyordu ama bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikri yoktu. Bütün bu zaman boyunca bakışları nefretle mi yanıyordu? Teninin karıncalanmasının sebebi bu muydu?

Nefesi boğazında düğümlendi. Kimse ondan bu kadar çok nefret etmemişti. Ağzını açmaya, ondan neden bu kadar nefret ettiğini ve nefretinin sebebini sormaya çalıştı ama dudakları işbirliği yapmayı reddediyordu.

Çenesindeki el başını hareket ettirdiğinde etrafa alev saçıyormuş gibi görünen bakışlar tekrardan odağına girdi. Teni adamın dokunuşuyla ısınırken kalbi göğsünü dövüyor, uyku hali üstünde baskınlık kuruyordu.

Caine sıktığı dişlerinin arasından, "Seni tekrar kurtarmayacağım," diye mırıldandı. Kadına öfkeyle bakıyordu. Bandaja sardığı diğer eliyle telefonunu çıkarmıştı. Morana adamın bıçağıyla kestiği elini görünce midesinin burkulduğunu hissetti.

"Dante..." derken adamın sesi gergin ve kontrollüydü. "Biri içkisine ilaç karıştırmış."

Dante hattın diğer ucundan cevap verirken bir sessizlik oldu.

Sonra yanındaki adam tekrar konuştu. "Burada kalıp kahramanlık yapmaya çalışmayacağım. Amara toparlanana kadar ona bakabilir."

Morana boğazındaki yumruyu gidermeye çalışırken öfkeyle kavruldu. Adamın insafına kalmasına, açıkça görülen umursamazlığına, içkisine ilaç atan pisliğe ve içine düştüğü duruma karşı duyduğu nefret içini yakıyordu. Tristan Caine kollarından tutarak onu kabaca VIP bölüme doğru itti. Adamın bedenini saran öfkeyi ve karşılığında kendi vücudunun titreyişini hissedebiliyordu. Onu tanıdığı kısa sürede adamı hiç böyle görmemişti.

Ne olmuştu? Neler oluyordu? Caine'in bedeninin sıcaklığı onu ilerletirken aklı tamamen karışmıştı.

Gümüş renkli bir elbise giyen güzel kadın onlara yaklaştı, kaşları endişeyle çatılmıştı. "Ne oldu?"

"Umurumda değil." Yanından sert bir cevap geldi. "Gitmem gerekiyor."

Morana'yı sanki ellerini yakıyormuş gibi aniden bıraktı.

Adam onu bıraktığı anda dizlerinin bağı çözüldü ve pelüş koltuğa gömüldü. Miskin gözleriyle uzaklaşan adamın kaslı sırtını izlerken keskin bir öfkeyle doldu, vücudu öfkesinin gücüyle birlikte sarsıldı. Şu anda parmağını bile kaldıramayacağım bilmesine rağmen adamın yüzünü yumruklama isteği damarlarında dolaşıyordu.

Amara yanına oturup sakinleştirmeye çalışarak elini onun sırtında gezdirdi. Ardından derin bir nefes aldı, yeşil gözlerinde oldukça yumuşak bakışlar vardı. "Onun adına özür dilerim."

Morana sersemlemiş bir halde gözlerini açıp kapattı. Karanlık onu içine çekerken dünya durdu, nefesleri giderek yavaşladı.

"Onu anlamalısın. Neden böyle davrandığını..."

Morana anlamak istiyordu. Tanrının cezası bir sebep yüzünden, adamın ondan neden nefret ettiğini bilmek istiyordu. Ama

denese de göz kapakları açılmadı, kasları gevşedi ve yanındaki kadının sesi uzaklardan gelmeye başladı. Morana koltuğa kendini bırakıp uykuya yenik düştü. Uyanıp başka bir günü görüp göremeyeceğini bilmiyordu.

Takip

Sarsıntıyla birlikte uyandı.

Morana kafa karışıklığıyla gözlerini açınca yanından hızla geçen ağaçları ve önünde uzanan tenha yolu gördü. Gözleri yanıyordu. Motorun sesi, araba parfümü, sıcak hava, uyluklarının altında ve kürek kemiklerinin arkasında hissettiği deri gibi duyularından gelen bilgiler sersemlemiş zihnine ulaştı. Hepsi de çok tanıdıktı.

Gözlerini kırpıştırarak doğruldu, hızlı hareketi başının dönmesine ve acının kafatasına yayılmasına neden olmuştu. Anlamaya çalışarak etrafına bakındı.

Krem rengi iç dekor, dikiz aynasından sarkan gözlük, silah şeklindeki araba süsü, konsola fırlatılmış siyah el çantası ve bir kitap görüyordu.

Kendi arabasındaydı.

Arabayı bir kadın sürüyordu. Seksi, gümüş rengi elbise giyen, orman yeşili gözleriyle endişeli bir şekilde ona bakan bir kadındı. Morana onu daha önce nerede görmüştü?

Yumuşak sakinleştirici sesiyle, "Nasıl hissediyorsun?" diye sordu kadın.

Tanıdık hissettiriyordu. Morana zihnini netleştirmek için başını salladı. Silahı olup olmadığım anlamak için kadını incelerken sorduğu şeyi düşünüyordu. Nasıl hissediyordu?

"Sersemlemiş gibiyim," diye mırıldandı. Hemen sonra kaşlarını çattı. "Sen kimsin?"

Kadın ona endişeyle baktı. "Amara. Bir saat önce gece kulübünde tanıştık. Hatırlamıyor musun?"

Bahsettiği parçalar aklına gelmeye başladı. Dante'yle yaptığı buluşma. Belleği çantasına koyması. Tuhaf barmen. Kadının onunla konuşmaya gelmesi. Sonra...

Her şey zihnine hücum ederken çenesi kasıldı. Kanı sıcak lavlarla kaplanmıştı, bir asit göğsünü yakarken ellerini yumruk haline getirdi. Anılar tüm bedenini sarsan öfkeyle birlikte geri dönmüştü. Bir şeylere vurma isteği oldukça şiddetliydi.

Derin bir nefes alarak kadına döndü. "Neden arabamı sürüyorsun?"

Amara tekrar yola dönmeden önce ona bir bakış attı.

"Sen kendinden geçtikten sonra bazı şeyler oldu." Morana yumuşak sesin onun doğal ses tonu olduğunu fark etti. "Orada kalmak senin için güvenli olmayacaktı. Ben de dışarı çıkmanın daha iyi olacağım düşündüm."

Morana gözlerini kısarak kadının dürüst olup olmadığını anlamaya çalıştı. "Bana yardım etmenin sebebi iyi niyetin miydi?"

Amara sakince, "Biraz," diye yanıtladı. "Ama daha çok Tristan istediği için yaptım."

Pekâlâ.

Morana kelimelerin anlamını kavrarken kalbi daha hızlı çarpmaya başladı. Ancak bir şey söylemesine fırsat kalmadan kadın o boğuk sesiyle tekrar konuştu.

"Şu anda bizi takip ediyor."

Ne?

Morana arkalarında uzanan yola bakmak için başını çevirdi. Gerçekten de peşlerinden gelen siyah bir SUV araç vardı. Kulüpten o kadar da uzak olmadıklarını, evinden ise kilometrelerce uzakta olduklarını fark etmişti. Büyük aracın farları parlıyordu, aralarında on arabanın sığacağı bir mesafe bırakarak aynı hızda onları takip ediyordu.

Morana kendi kendine, "Onun sorunu ne?" diye mırıldandı. Adamın burnuna bir yumruk atmak istemesine rağmen söz konusu o olduğunda hiçbir şeyi anlamıyordu. Aracı izlerken dişlerini sıktı.

Amara, "Bunu anlatacak doğru kişi olup olmadığımdan emin değilim," diye cevap verdi. Morana arkadan yansıyan farları görmezden gelerek kadına döndü.

"Bana bir şey anlatıyordun," diye ısrar etti. "Kendimden geçmeden önce."

Amara konuşmayıp dudaklarını birbirine bastırdığında derin bir nefes aldı. Bu kadmdan herhangi bir şey öğrenemeyeceğini anlamıştı ancak merak duygusu ağırlaşınca sordu. "Aileden misin?"

Amara'nın yüzüne hafif bir gülümseme yayılırken dudakları yukarı kıvrıldı. Ardından başını iki yana sallayarak cevap verdi. "Teknik olarak hayır."

Morana sessiz kalarak bekleyince biraz daha detay verdi. "Annem ailenin kâhyasıydı. Onlarla birlikte büyüdüm ama hiçbir zaman aileden olmadım."

"Seni evlat mı edindiler?" diye sordu merakla.

Amara başını olumsuz anlamda salladı. "Hayır. Tristan evlat edinilen tek çocuktu."

Morana kadını inceledi, nedensizce midesine bir ağırlık çökmüştü. "Ama aileyi tanıyorsun?"

Amara ona sertçe baktı. "Evet, tanıyorum. Ama sırlarını anlatacağımı sanıyorsan çok yanılıyorsun. On beşimdeyken yapmadım, şimdi de asla yapmam."

Morana kaşlarını kaldırdı. "On beşindeyken mi?"

Kadının ellerinin direksiyonu sıktığını gördü. Amara derin bir nefes almadan önce dudakları gerginlikle kasıldı. "Başka bir mafya ailesi tarafından kaçırıldım ve esir alındım. Beni konuşturmaya çalıştılar, istediklerini yapmadığımda ses tellerime zarar verdiler."

Morana'nın kalbi onun için sızlarken gücüne hayran kalmıştı. Dehşetle burun buruna gelen ama teslim olmayı reddeden on beş yaşında genç bir kızdı. Morana bu dünyada güçlü olmanın bedelini biliyordu. Bu kadın onun düşmanı olsa da gücüne saygı duyabilirdi ve tam olarak öyle yapıyordu. *Sessizce.*

"Dante ve Tristan beni üç gün sonra buldular. Dante beni alıp eve götürdü, Tristan ortalığı temizlemek için geride kaldı." Amara zarar verdikleri ses tellerinden çıkan o kısık tonda konuşuyordu. "Gerçekten çok kızgınlardı. Sadece onlardan biri olduğum için değil, bir kadına acı çektirmek ikisinin de tiksindiği bir şey olduğu için öfkelenmişlerdi. Her zaman kadınlar ve çocuklar konusunda korumacı davranırlar. O yüzden bu gece olanlar hafife alınacak bir şey değildi."

Morana bu bilgileri değerlendirdikten sonra şüpheyle güldü. "Bana Tristan Caine'in özünde bir pislik olmadığını mı söylüyorsun?"

Amara hiç duraksamadan, "Hayır, bir pislik olduğu kesin," diye cevap verdi. "Ama onurlu bir pislik. Bu gece yaşananlar hiç de onurlu değildi."

Bu yüzden mi onları takip ediyordu? Saçma bir onur yüzünden miydi?

Domuzlar yumuşak pembe kanatlarıyla uçtuğunda belki.

Adamın bir amacı vardı. Her zaman olurdu. Morana sadece ne olduğunu çözemiyordu.

"Onu savunmaya ya da yaptıkları için mazeretler sunmaya çalışmayacağım. Onun neden böyle davrandığını anlasam da sebeplerini sana açıklaması gereken kişi kendisi."

Amara istediği cevapları vermemiş olmasına rağmen, Morana sadakatinden dolayı kadından hoşlanmaya başlamıştı. Ancak bunu ona belli etmedi.

"Öyleyse ne söylemeye çalışıyorsun?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

Amara yola dönmeden önce ona baktı. "Sana ilaç veren kişi, yani gece kulübünün barmeni neredeyse yirmi yıldır aile için çalışıyor. Tristan seni yanıma bırakıp adamla ilgilenmeye gitti. İşler... kötüye gitti. Ardından yanımıza gelip seni arabaya taşıdı ve evine götürmemi söyleyerek bütün yol boyunca bizi takip etti. Söyleyeceklerim bunlar. Bundan çıkarmak istediğin anlam tamamen sana kalmış."

Sorun da buydu. Morana davranışlarından nasıl bir anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu.

Pencereden dışarı bakınca malikâneden sadece birkaç kilometre uzakta olduklarını fark etti. Eve geri dönemezdi. Bu şekilde gitmesi mümkün değildi. Bilinci henüz tam olarak yerine gelmemişti ve aklı karmakarışıktı. Babası gecenin bir yarısı görüşmek isterse ne olacaktı? Bunu yapma ihtimali vardı çünkü kulübe gelirken peşindeki korumaları atlatmıştı. Hayır, buna hazır değildi. Biraz yalnız kalıp kendini toparlamaya ihtiyacı vardı.

Yutkunarak derin bir nefes aldı. "Lütfen arabayı durdur."

Amara ona baktı. "Neden?"

Morana kaşlarını kaldırdı. "Çünkü araba bana ait ve ben kullanacağım."

Kadın mantıklı bir şekilde, "Sana ilaç verildi," diye belirtti.

"Şimdi iyiyim ve eve sadece birkaç kilometre kaldı," diye yanıtladı Morana. Kadın arabayı yavaşlatsa da durmadı. Morana onun tereddüt ettiğini hissedebiliyordu.

Daha sert bir şekilde, "Arabayı durdur," diyerek talebini tekrarladı.

Amara'nın dudağını ısırarak neredeyse boş olan yolun kenarına yaklaşmasını ve yavaşça frene basmasını izledi. Arabanın içindeki ani sessizlik, motorun susması, hareket halindeyken geçip giden yol kenarındaki ağaçların durması bir anlığına ürkütücü gelmişti. Morana bu hissi bastırdıktan sonra sürücü koltuğundaki kadına dönerek hafifçe gülümsedi.

"Teşekkür ederim," dedi içtenlikle. "Savunmasız anımda benimle ilgilendiğin için. Bu iyiliğini unutmayacağım."

Amara da hafif bir gülümsemeyle karşılık vererek emniyet kemerini çözdü. "Düşman topraklarında yalnız bir kadın olmanın ne anlama geldiğini biliyorum. Böyle bir şeyi kimsenin yaşamasını istemem. Bana bunun için teşekkür etmene gerek yok. İhtiyacım olduğunda aynısını yapman yeterli."

Morana kabul edercesine başını sallarken aralarından anlayışla dolu küçük bir an geçip gitti. Başka bir hayatta, başka bir dünyada gerçekten arkadaş olabilirlerdi.

Ama başka bir hayatta ya da dünyada değillerdi.

Morana'nın gerçekliği buydu.

Onun gerçekliği yalnızlıktı.

Bu yüzden arabadan indi ve soluk ay ışığının altında soğuk rüzgâr tenini okşarken topuklularıyla dengede durmaya çalıştı. Onu sarmalayan uyku hali dışında her şey yolundaydı. Onları takip eden araç birkaç metre uzakta fren yapıp durduğunda direksiyonun olduğu tarafa doğru yürümeye başladı.

Amara aşağı inip diğer araca yönelirken ona başıyla selam verdi.

"Kendine iyi bak, Morana," dedi yumuşak sesiyle. Morana sesinin bu halde olmasının sebebini düşünürken kalbinin acıdığını hissetti. "Umarım bir gün daha iyi koşullarda karşılaşırız."

Kadının parlak gümüş rengi elbisesiyle birlikte siyah arabaya doğru ilerlemesini izlerken, "Umarım," diye fısıldadı Morana.

Ardından arabanın içini göstermeyen camlara hiç bakmadan kendi aracına bindi. Emniyet kemerini bağlayıp dikiz aynasını ayarladıktan sonra kadının diğer araca binmesini ve geriye dönüp gecenin karanlığında kaybolmalarını izledi.

Onu takip etmiyordu.

Amara'yı takip ediyordu.

Morana direksiyonu kavradı, arabayı çalıştırmadan içeride otururken düşünüyordu. Biraz düşünmeye ve nefes almaya ihtiyacı vardı. *Yalnız.*

Kulüpte biri içeceğine ilaç katmıştı. Nerede olduğu göz önüne alındığında, durum o kadar da şaşırtıcı değildi. Daha dikkatli olması gerekirdi. İçinde bulunduğu duruma odaklanmamıştı ve yaptığı hata yüzünden ölebilirdi. Ama sonucunda ölmemişti. Tristan Caine onu gecenin başında oturdukları alana götürüp ona iyi davranan tek kadına emanet etmişti. Morana'yla ilgileneceğini biliyor olmalıydı. Kendisi bunu bilmiyordu ama adam ne yaptığının farkındaydı. Sonrasında barmenin peşine düşmüştü. İşler kızışınca da baygın bedenini kendi arabasına taşıyarak yanındaki kadından onu eve bırakmasını istemişti.

Neden?

Morana'nın öfkesi biraz bile azalmamıştı, sadece kafa karışıklığı artmıştı. Tristan Caine'in ondan nefret ettiği konusunda hiç şüphesi yoktu. Nedenini bilmiyordu ama adam ondan gerçekten, çok derinden nefret ediyordu.

Onu diğer kadının insafına bırakıp gidebilirdi. Dante'yi arayıp öyle yapacağını söylemişti. Ama sonucunda bunu yapmamıştı. Morana yaşananların nedenini anlayamıyordu. İnsanlar bu tür şeyleri iyilik için yapardı ama söz konusu kendisi olduğunda, bir milyon yıl düşünse bile Tristan Caine ve iyilik kavramlarını bağdaştıramazdı. Adam bunu iyilik olması için yapmamıştı.

"Bir kalbim olduğunu sanıyorsun."

O zaman sebebi neydi? Morana'yı oradan uzaklaştırmasının ardındaki amaç ne olabilirdi? Onların bölgesinde olduğu için mi yapmıştı? Etrafta dönen eski "savaş başlatmak istemiyoruz" saçmalığı yüzünden miydi? Morana mantıklı görünen bir açıklama bulamıyordu. Adamın birinci sınıf bir pislik gibi davranmasını beklemiyordu. En azından aşağılık olmak konusunda bu kadar ileri gideceğini düşünmemişti. Onu savunmasız haldeyken bir yabancıyla yalnız bırakmıştı.

Neden böyle düşünüyordu? Tristan Caine'in sorumluluğunda değildi! Kendisi dışında hiç kimsenin sorumluluğunda değildi. Dikkatsiz davranmıştı ve şu anda ölmüş olmalıydı. Midesinde tuhaf bir ağırlık hissediyordu, adam ona hiçbir şey borçlu değildi.

Hissettiği merak ve başka bir duygu bu konuyu kapatmayı reddediyordu. Adamın davranışlarını mantıklı bir zemine oturtmak istiyordu. Caine ona asla açıklamayacaktı ve kendi başına da neler olduğunu çözemiyordu. Bu son derece sinir bozucuydu. Morana insanları okumak konusunda çok iyiydi. Çözemediği tek kişi oydu.

Yaklaşan bir motor sesi düşüncelerini böldüğünde dikiz aynasında bir araç gördü.

Büyük bir araba gittikçe yaklaşıyordu.

SUV araç peşindeydi.

Kalbi bir an için durduktan sonra hızlandı. Aracın birkaç metre uzağına park edip kontağı kapatmasını dikkatle izledi.

Bir şey olmasını beklerken kalp atışları düzensizdi, avuç içleri terlemeye başlamıştı.

Ağaçların içindeki bir gece kuşu melankolik sesiyle sessizliği böldü. Ay parlaklığını koruyarak yolu aydınlatmaya devam etti. Morana'nın kalbi çılgın bir kuşun kanat çırpışı gibi hızla atıyordu.

Neler oluyordu?

Bakışlarını dikiz aynasından tutmaya devam ederken camlarını kaplatmayı zihnine not etti. Aldığı nefesleri sayarak nabzını kontrol altına almaya çalışıyordu, eğer böyle devam ederse sonunda kalp krizi geçirecekti.

Bir nefes aldı.

Sırada ikinci nefes vardı.

Üç...

Hiçbir şey olmadı. Aracın kapısı açılmadı. Işıklar yanmadı. Bakışlarını dikiz aynasından ayırmadı.

Sonra aklından başka bir düşünce geçti.

Arabadaki o değilse?

Arabanın plakasma bakınca bunun aynı araba olduğunu anlamıştı ama direksiyondaki kişi kimdi? Arabayı kulübe geri götürdüyse, sonrasında başka biri direksiyona geçmiş olabilirdi.

Eğer durum böyleyse, doğruca buraya geri gelen kişi onun bulunduğu yeri biliyor olmalıydı. Arabasını çalıştırmak iyi bir fikir değildi. Eve dönmeye çalışabilirdi ama diğer araç çok daha büyük ve ondan daha hızlıydı. Morana'nın arabasını dakikalar içinde ezip geçerdi. Şu anda düşmanca bir hareketi tetiklemek istemiyordu.

Midesi bulanıyordu fakat aldığı nefeslerle birlikte içindeki bir şey yerine oturmuştu. Sakince çantasını açıp anahtarları alarak silahından kurtulmadığı için Amara'ya içinden teşekkür etti. Çevik bir hareketle silahını hazır hale getirip kapıları kilitlerken arabanın kurşungeçirmez camlarına minnettardı. Ardından ne yapacağını bilemeyerek dudağını ısırdı.

İçinden bir ses arabadaki kişinin Tristan Caine olmadığını söylüyordu. Adam nefretinde bile onunla yüzleşmekten çekinmemişti. Bu hareket ona göre değildi. Morana o pisliği tam olarak ne zaman bu kadar iyi tanıdığını düşünmeden ana odaklandı.

Arabasına birkaç metrelik mesafede başka birisi vardı ve ona zarar vermeye niyetliydi. Morana telefonuna bir bakış attı. Güvenlik ekibini arayabilirdi ama sonrasında babasına Outfit'le görüşme nedenini anlatması gerekirdi ve bunu yapması mümkün değildi. İki aile arasındaki işler pamuk ipliğine bağlıydı. Test edilmemeliydi. Özellikle de bu şekilde, onun aptallığı yüzünden kesinlikle böyle bir durum ortaya çıkmamalıydı.

Amara'nın onu eve götürmesine izin vermeliydi.

Hemen sonra sırtını dikleştirdi. *Hayır, pişman olmak yok.* Her ne yaptıysa yapmıştı. Yutkunup derin bir nefes alırken eli kontağın üzerindeydi. Dikiz aynasından arabaya son bir bakış attıktan sonra motoru çalıştırdı.

Morana kontağı çevirdiği anda, arkasındaki araç da çalışmaya başlamıştı.

Kalp atışlarını boğazında hissederken direksiyonu kavradı ve vitesi değiştirip yola çıktı. SUV aralarında birkaç metre mesafe bırakarak peşine takılmıştı. Hızının gücü ortadaydı. Morana biraz daha hızlanıp tekrar yavaşlarken tüyleri diken diken olmuştu ve arkasındaki arabaya bir türlü izini kaybettiremiyordu.

Zihni bir çıkış yolu bulmaya çalışırken adrenalin vücuduna yayılıyor, kalbi çılgınlar gibi atıyordu. Vahşi bir hayvan gibi kovalanıp öldürülmeyecekti. *Hayır.*

Dişlerini sıkarak gaza basmaya hazırlandığında yüksek bir ses kulaklarına ulaştı. Dikiz aynasına bakınca bir motor gördü. Sürücü gaza yüklenirken motor yolda tehlikeli bir şekilde kayıyordu. Morana masum bir yabancıyı bu çılgınlığa bulaştırmamak için

kenardan giderek motorcunun geçmesi için alan açtı. SUV araç da aynı şekilde kenara yanaşmıştı.

Motor giderek onlara yaklaştı. Morana tam geçip gideceğini düşündüğü sırada tuhaf bir şey oldu.

Motor yana kayarak iki araç arasında yerini aldı.

Bu da neydi?

İşte bütün geceyi özetleyecek soru.

Motorcu çıldırmış mıydı? Bu bir felakete dönüşebilirdi!

Morana evinden sadece birkaç kilometre uzakta tekrar yolun kenarına park ederek gerçekleşecek felaketi izlemek için arkasına dönmüştü.

Ama düşündüğü gibi olmadı.

Motorcu bir eliyle hızını ve dengesini etkileyici bir şekilde korurken diğer eliyle belinden bir silah çıkardı. Boş yolda yüz seksen derecelik bir dönüş yaparak gelen araca doğru döndü. Morana büyülenmiş bir halde, hızla atan kalbiyle yaşananları izlerken motorcu silahını kaldırıp arabanın ön tekerine nişan aldı.

Bir el ateş edildi. Büyük araç savrulup aniden durdu.

Motor da durmuştu. Canavar gibi duran arabayla sanki kendisi de bir canavarmış gibi yüzleşiyordu.

Motorcu kolunu indirmedi. Silahını arabaya doğrulturken kaskı başmdaydı. Kaslı sırtına yapışan beyaz gömleği koyu renk pantolonunun içine sıkıştırılmıştı. Morana gömleğin kollarının yukarı doğru sıvanmış olduğunu fark ederek motorcunun kaslarına ve küçük bir kısmı görünen dövmelerine baktı. Adam diğer eliyle motorunu tutuyordu.

Morana'nın boynu uzun süre boyunca arkaya baktığı için ağrımaya başlamıştı ama yine de bakışlarını karşısındaki adamdan ayırmadı. Kalbi hızla çarparken gözünü bile kırpmıyordu.

Her şey hareketsizdi. Morana'nın desteği, kimliğini bilmediği

motorcudan yanaydı. Hareket halindeyken adamda tehlikeli bir şey vardı. Ancak hareketsizken çok daha tehlikeli bir havası vardı.

SUV çalıştı. Motorcu kıpırdamadı.

Araba döndü. Hızlıca. Motorcunun sırt kasları gerildi.

Morana inanamayarak arabanın patlak lastiğiyle baş döndürücü bir hızla ilerleyerek uzaklaşmasını izledi.

"Bu da ne?" diye düşündüğü her an kenara bir dolar koysaydı bu gece zengin olurdu.

Adam diğer araç gözden kaybolana kadar hareket etmedi. Ardından motorunu döndürüp arabanın yanına ilerledi. Morana adamın o tarafa geldiğini görünce önüne döndü.

Motorun göz korkutucu büyüklüğüne ve onu süren adama baksa da temkinli davranarak camını indirmedi. Tüyler ürpertici katili kaçırmış olabilirdi ama sonuçta motorcuyu tanımıyordu. Bir gece için yeterince "Bu da ne?" anı yaşanmıştı.

Adam kolunu kaldırınca bakışları ön kolunun kaslarına ve damarlarına kaydı. Dövme şekilleri tanıdıktı. Kaslarının hareketiyle esnemesini izlerken midesinde ve göğsünde bir şeyler titreşiyordu.

Motorcu tek eliyle kaskını çıkardı, avucu kadının uzaktan seçemediği ama artık net olarak görebildiği beyaz bir bandajla sarılmıştı. Morana'nın bedenindeki titreşimler aniden durup yerini bir fırtınaya bıraktı.

O bandajlı eli tanıyordu. O kolları biliyordu. *Siktir.*

Caine kaskı indirdi, evinin duvarına tırmanırken gösterdiği zarafetle motorun üstünde otururken kadını içine çeken gözler camın ardından onu izliyordu. Bakışları birbirine kilitlenmişti. Kulağındaki kulaklığa dokununca arabanın içinde aniden duyulan titreşim kadının irkilmesine neden oldu. Morana şaşkınlık çığlığını zorlukla bastırarak telefonunu alıp arayanın kim olduğuna baktı. Ardından bakışlarını tekrar adama çevirdi.

Caine aralarında birkaç adım mesafe varken onu arıyordu. Aralarında yalnızca bir cam vardı. Morana aracın içinde güvendeydi, adam ise dışarıdaydı. Üstelik onu telefonla arıyordu. Morana bakışlarını onunkilerden ayırmadan bekledi. Göğsünde vahşice atan kalbiyle, bir ter damlası omurgasından yuvarlanıp tenini ürpertirken telefonun öylece çalmasına izin veriyordu.

Adamın eli kulaklığından ayrılmadı. Titreşim hiç durmadı. Bakışları onu bırakmadı. Mavi gözler, ela gözlere karşıydı. Boş yolun ortasında duruyorlardı.

Caine arabanın yanındaki motorunda oturarak onu aramaya devam etti. Morana da boştaki eliyle direksiyonu sıkıca kavrayarak çağrıyı görmezden geldi.

Kimsenin geri adım atmadığı uzun, çok uzun dakikalardan sonra kadın telefonu açıp kulağına götürdü.

Telefonun ucundan adamın aldığı solukları duyabiliyordu. Kendi nefesleri de hızlanmıştı. Adamın yükselen göğsüyle birlikte kendi göğsü de havalandı. Nefes alırken üstündeki gömleğin gerilmesini izledi, aynı zamanda telefondan sesini duyuyordu. Daha önce kimsenin nefesini hissetmemişti. Asla bu şekilde değildi. Bu ona neredeyse uzak, neredeyse mahrem bir şeymiş gibi hissettiriyordu. Aralarındaki ne olduğunu bilmediği bu ana bir son vermek istiyordu. Hâlâ adama duyduğu öfkenin bedeninde dolaştığını hissedebiliyordu ama sessizliği bozacak hiçbir şey söyleyememişti.

Ona soracağı çok hesap vardı. Çok fazla soru biriktiriyordu içinde. Neden görüşmeden uzak kalamamıştı? Biraz önce yaptıklarının sebebi neydi? Orada olacağını nereden anlamıştı? Morana'nın cevaplarını öğrenmesi gereken soruları vardı. Öfkesini serbest bırakması gerekiyordu.

Buna rağmen göz temasını kesemiyor, bakışlarını ondan uzaklaştıramıyordu. En ufak bir ses bile çıkaramıyordu.

Sadece nefes alıyordu. Hızlı nefesleri zamanla yerini yavaş ve derin nefeslere bırakmıştı. Adamla uyumlu hareket ediyordu.

Bu onu huzursuz etmişti.

Gözlerini kırpıştırıp başını çevirmesi için yeterliydi.

Arabayı çalıştırıp yola koyulması için yeterliydi.

Çağrıyı sonlandırması için yeterliydi.

Morana neler olduğunu anlamıyordu. Bu durumdan hoşlanmıyordu. O yüzden kaçmaya karar vermişti. Adamla yalnız kalmak hazırlıksız yakalanmasına neden oluyor, onu savunmasız bırakıyordu. Kurbanlarının şah damarını hedef almasıyla tanınan bir adama boynunu açması mümkün değildi. Beyni adamın yanındayken düzgün çalışmıyordu.

Telefonu tekrar titredi. Dikiz aynasından bakınca motorun peşinde olduğunu gördü.

Aramayı yanıtladı.

"Telefonu asla yüzüme kapatmamanızı söylemiştim." Adamın viskiyi andıran sesi sertti.

Sonunda büyüyü bozmuştu.

"Tuhaf nefes seslerinden başka bir şey duymadığım sürece hatta kalmamın bir anlamı yoktu," diye karşılık verdi. Ardından yutkunarak sesi nefes nefese çıkmadığı için sevindi.

Bir sessizlik oldu. Telefon açık kalmaya devam ediyordu.

Katille arasına girdiği için adama teşekkür edip etmemesi gerektiğini düşündü. Bu yapılacak en kibar şey olurdu. *Kibarlığı siktir et.*

"Arabayı kullanan kimdi?" diye sordu kısık sesle.

Caine aynı ses tonuyla, "Dönünce öğreneceğim," diye karşılık verdi. Arkasından ilerlerken telefonda rüzgârın sesini duyabiliyordu.

Morana dikiz aynasından bakarak, "Bana eşlik etmek zorunda değilsin," dedi sertçe.

Cevabı aynı sertlikteydi. "Centilmen olmadığımı, o tür şeyler yapmayacağımı söylemiştim."

"Öyleyse şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu Morana.

"Çantanızdaki bilgilerin yanlış ellere geçmeyeceğinden emin oluyorum."

Elbette!

Dante'nin bakması için verdiği kanıtları tamamen unutmuştu. Tristan Caine'i aklayan kanıtlardı, elbette adam güvende olmalarını isterdi. Bu durum pek çok şeyi açıklıyordu. Morana çağrıyı tekrar sonlandırdı. Adamla bağlantıda olma hissi onu tedirgin ediyordu ve bir gece için bu duyguyu yeterince çok yaşamıştı.

Yolun geri kalanında sessiz kalarak arabasını sürmeye odaklandı. Telefonu tekrar titremedi ancak adam malikânenin kapılarına kadar ona eşlik etti.

Morana durduğunda, motor da arabasının yanında durdu.

Tekrar etkisi altına girmemek için adama bakmıyordu fakat ensesi farkındalıkla karıncalanırken üstündeki bakışların ağırlığını hissedebiliyordu. Kapılar açılırken başını iki yana sallayarak arabasını arazinin içine sürdü, adamın uzaklaştığını görüp biraz rahatlamıştı. Araba yolundan ilerleyip geniş çimenlikleri geçtikten birkaç dakika sonra her zamanki yerine park etti.

Ardından kontağı kapatıp sessizce arabanm içinde oturdu. Derin, rahatlatıcı nefesler alırken telefonu tekrar titremeye başlamıştı.

Gerçekten daha fazla yoga yapması gerekiyordu.

Morana telefonu açtı. O boğuk, derin ses konuşurken gözleri istemsizce kapanmıştı.

"Bu gece sizi takip etmemin başka bir sebebi vardı."

Morana nefesinin kesildiğini, göğsünün daraldığını, kalbinin teklediğini hissetti.

"Peki neden?"

Birkaç dakikalık bir sessizlik oldu. Adam tekrar konuştuğunda, sesindeki cansız ton ve kelimelerindeki saf nefret midesinin gerginlikle kasılmasına sebep oldu.

"Sizi kimse öldüremez, Bayan Vitalio," dedi adam kısık sesle. "Ölmeden önce göreceğiniz son yüz benimki olacak. Konu ölüm olduğunda, benimsiniz."

İlk kez telefonu kapatan taraf oydu.

7

Mücadele

Evin devasa kapılarında iki koruma vardı. Onun yaklaşmasını izliyorlardı.

Morana sırtını dikleştirip çenesini havaya kaldırdı. Topuklularının üzerinde dengede durabilmekten memnundu, uyuşturulmuş halinden geriye sadece zonklayarak kendini belli eden baş ağrısı kalmıştı. Ay ışığı ve yerdeki ışıklar beyaz ile altının erotik bir birleşimi olarak önündeki yola ruhani bir hava veriyordu. Aynı yolda yürüyen bir yabancı peri ışıklarını, büyülü masalları, saf ay ışığı altındaki yürüyüşleri ve rüzgârın soğuğuna karşı gelen sıcaklığı düşünebilirdi.

Morana buraya yabancı değildi. Ruhani görünüme sahip taşların, altlarında yatan kan ve vahşeti saklamak için yaratılan bir illüzyon olduğunu biliyordu. Dışarıdakileri cezbetmek ve içeridekilere istenirse bir şeylerin ne kadar derine gömülebileceğini hatırlatmak için seçilmişlerdi. Bu yolları döşeyen taşlar aslında

sırlardı. Tehditler bu zemine yatırılan gerçeklerdi. Bir daha asla haber alınamayan kayıp adamlara ait dehşet verici hikâyeler rüzgârda yankılanıyordu.

Morana uyuduğu yere giden yolu yürüdü. Bu kısım malikâneden çok kendi odasına bağlıydı.

Korumalardan biri elini kaldırarak onu durdururken diğer eliyle kulaklığına tıkladı.

"Patron?" Düz bir sesle konuşuyordu. Morana'ya dönmeden önce ona verilen emri dinledi.

"Babanız sizi çalışma odasında bekliyor."

Ah, harika.

Morana gözlerini devirerek iri adamın etrafından dolaşıp eve girdi. Topukluları mermer zeminde tıkırdıyordu. Saat gece yarısını geçtiği için ışıklar kısılmıştı. Babasının kanadına uzanan geniş koridorda ilerledikçe daha da kararıyordu, yol boyunca her iki duvarı da sanat eserleri süslüyordu. Babasının çalışma odasının kapısı göründüğünde nefesleri düzenliydi. Hiç terlememişti. Midesinde bir düğüm yoktu. Şakaklarında bir zonklama hissediyordu ama üstesinden gelemeyeceği bir şey değildi.

Geçirdiği geceden sonra babasının yapacağı herhangi bir şeyin tekrar, *"Bu da ne?"* diye sormasını sağlayamayacağından emindi.

Sonunda odanın girişine ulaştığmda en ufak bir korku hissetmeden kapıya vurdu.

Babası hızlıca, "Gir," dedi bariton sesiyle.

Morana kapıyı iterek açıp geniş çalışma odasına girdi. Yerden tavana kadar uzanan kitap raflarına, bahçeye açılan Fransız kapılara, düzenli masasının üzerindeki silaha bakmamıştı bile. Bakışlarını hiç o tarafa çevirmemişti. İçeri girerken odağı sadece babasının koyu renk gözlerindeydi. Babası onu dikkatle izlerken karşısındaki sandalyeye geçip yerleşmişti.

Oda sessizdi.

Morana sessizliğini korudu. Babasının kendi kızının karşısındayken bile oynamaya devam ettiği akıl oyunlarında ustaydı. Zeki biri olduğu için hepsini erken yaşta öğrenmişti. Kapalı camların ardından rüzgârın sesi duyulurken odanın sol tarafındaki duvarda yer alan akvaryum köpürdü. Kitaplığın yanındaki büyük saatin ritmik sesi geçen her uğursuz saniyeyi haber veriyordu.

Tik. Tak.

Tik. Tak.

Sadece sessizlik.

Onu izleyen babasına aynı şekilde karşılık veriyordu.

Adam arkasına yaslandı. Morana ise yüzünü ifadesiz, kalp atışlarını normal tutmaya devam etti.

Sonunda babası derin bir nefes aldı.

"Bu gece *Cyanide*'deydin."

Morana kaşlarını kaldırmakla yetindi.

Babası konuşmadan önce onu biraz daha inceledi. Sesi sürekli adamlarıyla konuştuğu için yorgun ve pürüzlü çıkıyordu. Sadece adamlarıyla konuşurdu. Morana onun yıllardır kendi kızıyla iletişime geçtiği zamanları bir elinin parmaklarıyla sayabilirdi.

"Orada ne yapıyordun?"

Morana aptallık kartını oynadı. "Neden bilmek istiyorsun?"

Babası öne doğru eğildi, çenesi kasılırken Fransız kesimi sakalı belirginleşmişti. "O gece kulübü Outfit'e ait."

Morana eğlendiğini hissetti. "Yani?"

"Onların mülküne izinsiz girmeyiz. Onlar da bizim mülkümüze izinsiz gelmezler." Çelik kadar sert olan sesi itiraza yer bırakmıyordu. "Eğer biri seni davet etmeseydi eve geri dönemezdin."

Morana sessiz kalıp ifadesiz yüzüyle ona baktı.

"İsim istiyorum," diye buyurdu babası.

Yüzünde bir mimik bile oynamadığında babası yüksek sesle küfrederek yumruğunu masaya vurdu. Koyu renk gözleri adeta alev almıştı. "Kızım olarak biliniyorsun, bir itibarın var. Bana ait hiçbir çocuk aile ismine leke süremez. Üstelik Outfit'ten bahsediyoruz, itibarını kime feda ettiğini bilmek istiyorum."

Morana'nın çenesi kasıldı. Bedeni öfkeyle dolarken elleri yumruk haline gelmişti. Ellerini birleştirirken titrediklerini hissedebiliyordu. Bedenini ve bakışlarını sabit tutmaya devam etti. *Köpekbalığı.* Babası bir köpekbalığıydı ve onun karşısında asla kanamamalıydı. Tek bir damla bile yeterli olurdu. Morana kanamamayı öğrenirken birini nasıl yaralayacağını da öğrenmişti.

Hareketsiz kalıp yüzündeki ifadesiz maskeyi korudu. Ardından dudaklarını alayla kıvırarak konuştu.

"Adamların kulübün bir kilometre yakınına bile yaklaşamadı, değil mi?"

Babası dudaklarını birbirine bastırırken gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşti. "Evlenene kadar namusunu koruyacaksın. Bu işler böyle yürüyor, sana her zaman söylediğim gibi. Kasıtlı olarak bana itaatsizlik edersen..."

Morana güldü. "Ne yaparsın?"

"Kocanı ben seçeceğim, Morana," dedi babası buz gibi bir sesle. "Bu gerçeği unutma."

Morana dişlerini sıkarak dilini ısırdı. Bu taş duvara çarparak kendini o kadar çok yaralamıştı ki, bir noktadan sonra sayısını unutmuştu. Bu dünyadan nefret ediyordu. Her şeyi kendine hak gören erkeklerden nefret ediyordu. Kadınların onlara boyun eğmek zorunda kalmasından ya da sonunda ömür boyu acı çekmesinden nefret ediyordu. Bu dünyadan iğreniyordu. Ancak bu dünya onun tanıdığı, bildiği tek yerdi. Bazen neden kaçıp gitmediğini merak ediyordu. Parası, yeteneği, her şeyi vardı. Artık bulmakta

zorlandığı nedenler yüzünden geçmişte burada kalmayı seçmişti. Şimdi de yazdığı kodlar etrafta dolaştığı için kalmak zorundaydı.

"Benimle konuşmak istediğin başka bir konu var mıydı?" Sesini elinden geldiğince sakin tutmuştu.

"Bu konuşma bitmedi."

"Hayır, çoktan bitti."

"Bir isim istiyorum."

"Sana bir isim vermiyorum."

Bakışmaları devam etti. Morana'nın başı zonkluyor, yorgunluk iliklerine kadar işliyordu. Buna rağmen babasına hiçbir şey belli etmeden ayağa kalkarak odadan ayrılmaya niyetlendi.

"Bundan sonra peşinde daha fazla adam olacak." Babasının sesi adımlarını duraksattı. "Kaçmaya çalışma ihtimaline karşı adamlarıma seni bağlamalarını emrettim."

Morana'nın bedeni öfkeyle kavruldu. *Bağlanmak mı? Sonunda boynuna bir tasma da takacak mıydı?* O bir köpek değildi ama babasının kahrolası kızı olmadığından da kesinlikle emindi.

"Konu ölüm olduğunda, benimsiniz."

Daha önce ona söylenen o cümle aklına gelirken zihnindeki çarklar dönmeye başladı. Derin bir nefes aldıktan sonra soğukkanlılıkla, "Adamlarını peşimden gönderirken hayatlarını tehlikeye attığını bilmen gerekir, baba," diye bilgilendirdi. "Bana el süren olursa vurmaktan çekinmem."

Babası konuşmadan önce duraksadı. "Karşılık vereceklerdir."

Morana onu öldürme hakkının kendisinde olduğunu söyleyen adamın gözlerini hatırladı. Onu başka kimse öldüremezdi. Adam bunu söylerken ciddiydi.

Morana omuz silkti. "O zaman sonunda ölecekler."

Babasının başka bir şey söylemesine fırsat bırakmadan odasından çıkıp evin ona ait olan kanadına yöneldi. Etrafta kimse

olmadığı için adımlarını hızlandırarak hızla odasına çıktı ve içeri girip kapıyı kilitledi. Üstündekileri çıkarıp tazelendikten sonra belleği çıkarıp yatağın yanındaki komodinin çekmecesine kaldırdı. Ardından uyuşuk, yorgun bedeniyle yumuşak kahverengi örtülerin arasına girip yastığına yerleşti ve pencereden dışarı bakarak derin bir nefes aldı.

İlk kez olmasa da gerçekten yalnız olduğunu anlamıştı.

Babası keyfince kontrol edebileceği ve etrafa sergileyebileceği bir kukla istiyordu. Morana onun evlilik konusunda ciddi olduğunu biliyordu. Ancak öyle biriyle asla evlenemeyeceğinin de farkındaydı. Bazen neyin daha iyi olduğuna karar veremiyordu. Babası soğuk bir insana dönüşmeden önce sahip olduğu sevgi dolu çocukluk anıları ve sonsuza kadar varlığını devam ettirecek soğuk mesafeli tavır arasında kalmıştı.

Daha küçük bir kız olduğu zamanlarda defalarca küçümsendiğini, hiçe sayıldığını ve bir daha kimsenin onu küçümsemesine izin vermeyeceğine dair kendine verdiği sözü hatırladı. Çok küçükken kendini sertleştirmek zorunda kalmış, bir dadı sürüsüyle birlikte büyümüştü. Hiçbiri yanında gerçek bir bağ kuracak kadar uzun kalmamıştı. Ergenlik çağına girdiği zaman bu dünyada, içinde bulunduğu hapishanede kimseyle bağ kuramayacağını anlamıştı. Bu yüzden ilgisini bilgisayarlara vermişti, üniversite uğruna savaşması gerekmişti. Babasına yeteneğini onlar için kullanırsa ne kadar kârlı olabileceğini söylediğinde kazandığı bir savaştı. Babası sonunda ikna olmuş, her seferinde peşinde bir koruma ordusu bulundurması şartıyla üniversiteye gitmesine izin vermişti. Korumalar insanlarla temasını kısıtlamıştı. Jackson'la bunların sonrasında tanışmıştı.

Pislik Jackson, onu diğer pislik Tristan Caine'e sürüklemişti.

Morana nefesini sesli bir şekilde vererek gözlerini kırpıştırdı.

Adamın hareketlerini anlamıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onu anlamak da istemiyordu. Ancak sürekli bir yerlerden çıktığı ve onunla uğraşmak zorunda kaldığı için, sonunda karanlıkta kalmak yerine neyle karşı karşıya olduğunu bilmek isterdi. Tristan Caine'le birlikteyken hep karanlıktaydı. Adam bir anda saçma sapan şeyler söylüyor, sanki ödüllü bir ceylanmış gibi üzerinde öldürme hakkı iddia ediyordu. Adamın nefreti gerçekti ama hayatını o kadar çok tehdit etmişti ki, durum inandırıcılığını kaybetmeye başlamıştı. Morana ortada gerçek bir öldürme niyeti olsa bile umursamıyordu, zaten öz kızını her an çekinmeden öldürebilecek bir adamla aynı evde yaşıyordu.

Morana'yı rahatsız eden şey tehditler ya da adamın ölümü üzerinde hak iddia etmesi değildi. En azından bunların çok fazla etkisi yoktu. Morana'yı asıl rahatsız eden kısım onun davranışlarıydı. Bir anda teni parmaklarını yakıyormuş gibi onu itmiş, bir sonraki an hayatını kurtarmıştı. Bir an için onun bıçağıyla kendisini kesmiş, bir sonraki an iş görüşmesine gelmişti.

Bir sarkaç gibiydi. Saniyeler içinde bir uçtan diğerine geçiyordu. Morana'nın kafasını karıştırıyor, sinirlerini bozuyordu çünkü kadın onun davranışlarını okuyamıyordu. Adamın bir an sonra ne yapacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Hiçbir tahminde bulunamıyordu ve bundan nefret ediyordu.

Pencereden dışarı bakarken Tristan Caine'de bir şeyler olduğunu düşündü.

Gerçeği bulmasının zamanı gelmişti.

Morana bir sonraki günü çalışma odasında Dante'nin verdiği USB bellek üzerinde çalışarak geçirdi.

İçinde bir kamyon dolusu bilgi vardı, Tristan Caine'e ait olmayan IP adresleri sanki onunmuş gibi gösterilmeye çalışılmıştı. Adam temiz görünmek için kendini suçlayan bir suç dehası olabilirdi. Morana gördüklerinden ve duyduklarından sonra böyle bir ihtimali asla görmezden gelmiyordu.

Yine de bilgisayar ekranına bakarken kodları çalan kişinin o olmadığını kabul edebilirdi. Tristan Caine masumdu. Başka hangi konularda suçsuzdu?

Morana başını iki yana sallayarak telefonunu çıkarıp söz verdiği gibi Dante'yi aradı. Telefon çalarken bakışlarını çalışma odasında gezdiriyordu. Hafif gün ışığı bulutlu gökyüzünden süzülerek penceresine ulaşıyor, rüzgâr ağaçların arasından esiyordu.

"Selam, Morana," Dante'nin sesi üçüncü çalıştan sonra duyuldu. Adam doğruca işe koyularak, "Bir şey mi buldun?" diye sordu. *Güzel.*

"Evet," diye cevap verdi. Bilgisayardaki pencerelerde gezerek tüm detaylara baktı. "Tenebrae'deki bir depoya kadar izini sürdüğüm IP adreslerinden oluşan bir liste var. Bir adres de burada, Shadow Port'ta. Ama sorunlu bir adres var, her çalıştırdığımda hata veriyor. Kendini yok eden bir virüs."

"Yani bu işin arkasında her kim varsa, bilgisayardan kendini yok edecek bir virüs yazacak kadar iyi anlıyor?" diye sordu adam sakince.

Morana omuz silkti. "Jackson'a yaptırmış olabilirler. Bilgisayarla arası iyiydi."

Dante bir iç çekti. "Pekâlâ. Tenebrae'den birilerini arayıp kontrol ettireceğim. Bana adresi gönder."

"Tamam."

"Ayrıca," diye ekledi adam. "Buluşup belleği iade etmen mümkün mü? Herhangi bir bilginin dışarı sızması riskini almak istemiyorum ama deşifre edilen bilgileri görmek iyi olur."

Morana kaşlarını çattı. "Evet, bunu yapabilirim. Peki sonrasında ne olacak?"

"Ayrıntıları daha sonra konuşuruz. Şimdi gitmem gerekiyor."

Dante konuşmayı sonlandırıp adres bilgisini mesaj olarak gönderdi. Şehrin batısında, sahile yakın bir apartman kompleksiydi. Şehirde kaldıkları süre boyunca sığındıkları yer burası olmalıydı. Morana rekor sayılabilecek bir sürede hazırlandı. Üstüne çok sayıda cebi olan siyah bir pantolon ve kırmızı, salaş kesim kolsuz bir bluz geçirmişti. Basit görünümlü, rahat düz taban ayakkabılarını giydikten sonra saçını atkuyruğu yaptı. Ardından büyük el çantasını omzuna asarak telefonunu ve araba anahtarlarını eline aldı. USB bellek, silahıyla birlikte çantasında güvendeydi. Kendi kanadından ana kapıya yürüyüp arabasının yanına geldiğinde telefonu çalmaya başladı. Ancak ekranda babasının ismini görünce çağrıyı reddedip kırmızı *Mustang*'ine binerek park yerinden çıktı. Peşine hemen iki araba takılmıştı. *Ne kadar tatlı.*

Morana dikiz aynasından bakıp trafiğe girdi. Şerit değiştirerek hızlandı. Her şey doğru zamanda gaz ve frene basmakla ilgiliydi. Trafik hiç yoğun değildi, arabaların arasından kolayca geçebiliyordu. Sahil yoluna doğru ilerlerken hızlandı. Dikkatini tamamen yola vererek peşindeki kahrolası araçlardan kurtulmaya odaklanmıştı.

Birini gözden kaybetse de gideceği yolun yarısına gelmiş olmasına rağmen diğer arabadan kaçamıyordu. Onlarla buluşma yerine gidemezdi. *Kahretsin.*

Dişlerini sıkarak son aranan numaraya tıklarken telefonu hoparlöre aldı. Telefon çaldı. Biraz daha çaldı. Ancak cevaplanmadan sona erdi.

Morana dikiz aynasına bakıp duruyordu. Araç peşinden hiç ayrılmıyordu.

Bu bir sorundu, varış noktasına sadece beş dakika kalmıştı.

Süre dolmadan peşindeki adamları atlatamayacağını kabullendikten sonra yavaşlayarak numarayı tekrar aradı.

Cevap yoktu.

Neredeyse hayal kırıklığıyla telefonunu parçalayacaktı. Derin bir nefes alarak zihnini sakinleştirdi. Dante telefonunu açmıyordu. *Pekâlâ.* Sıra zor seçeneğe gelmişti.

Rehberinde gezinerek aradığı numarayı buldu. Başparmağı çağrı tuşunun üzerindeydi. Peşindeki araca baktıktan sonra tekrar ekrana dokundu.

Kalbi hızlanmaya, midesi düğümlenmeye başlamıştı.

İşte tam olarak anlamadığı şey buydu. Babası onu sorguya çekerken hiç tepki vermeden onunla yüzleşebilmişti. Ama bir telefon çalma sesi tüm bedenini hayata döndürmüş, vücudundaki bütün tepkileri alarma geçirmişti. Kendi akıl sağlığı için bu durumu çözmesi gerekiyordu. Aynı zamanda, peşinde dolaşan adamlar konusunda ne yapacağını ve nereye gideceğini düşünmesi gerekiyordu.

"Bayan Vitalio."

İşte o sesi duymuştu. Ona ölüm tehditlerini ve asırlık viskiyi hatırlatıyordu. Morana yutkunarak transtan çıkmaya çalıştı.

Dikkatini yola verirken, "Merhaba, Bay Caine," dedi düz bir sesle. "Dante'yle buluşmam gerekiyordu ama peşimdeki adamları atlatamıyorum. Dante de telefonunu açmıyor."

Ondan yardım istediği için adamın üstünlük taslamasını bekledi, en azından alaycı bir yorum duyacağını düşünüyordu. Beklemediği tek şey, adamın sakin ve kasvetli ses tonuyla karşılaşmaktı.

"Dante'nin önemli bir işi var. Buluşacağınız yer 462..."

"Evet, biliyorum," diyerek adamın sözünü kesti.

Caine tekrar konuşmadan önce kısa bir duraksama oldu. "Her neredeysen arabayı kenara çek. Telefonu kapatma."

Kalbi hızlanırken adamın söylediklerini neden uyguladığını bilmeyerek kenara çekti. Arka plandan bir motor sesi geldiğinde tekrar o kahrolası motosikletine bindiğini anladı. Böyle bir şeye hiç ihtiyacı yoktu.

Motorun sesini duyabiliyordu, midesine bir düğüm yerleşmişti. Adam sessizdi ama onun sinirlerini altüst etmek için kullandığı türden bir sessizlik değildi, sadece şu anda konuşmuyordu. Morana herhangi bir şey gözlemleyemediği için mutsuzdu.

Gökyüzü gürlerken motorun sesi biraz daha yaklaştı.

"Sürmeye devam et," diye emretti Caine. Morana dikiz aynasından bakınca motorun ona ve peşindeki arabaya yaklaştığını görüp tekrar trafiğe karıştı. Kalbi çarparken tuhaf bir dejavu hissine kapılmıştı. Caine ustalıkla babasının adamlarıyla arasına girerek yavaşladı ve peşindeki araç çarpışmayı önlemek için frene bastığı anda sert bir ses tonuyla konuştu.

"Gaza bas."

Morana bu kez tereddüt etmedi. Ayağını gaz pedalına bastırarak arabanın öne atıldığını, bir rüzgâr dalgası vururken adrenalinin bedenine hücum ettiğini hissetti. Sola dönmeden hemen önce dikiz aynasına attığı bakış diğer arabanın çok geride kaldığını, motorun da arabalar arasındaki boşluklardan geçerek hızla yaklaştığını görmesini sağlamıştı.

Morana dönerek köprüyü geçti. Önünde beliren kapı kendi evi gibi bir malikâneye değil, kararan göğe değecek kadar yüksek bir binaya açılıyordu. Korumalar ona yön gösterirken hızla otoparka girerek boş bir yer aradı ve arabasını park ederek kontağı kapattı.

Dışarı çıkıp arabayı kilitlediği sırada motorun park alanına girdiğini gördü. Adam bir canavar gibi görünen motorunu tam karşısına park etmişti, başında koyu renkli bir kask vardı.

Taba rengi kargo pantolon ve siyah bir tişört giyiyordu. Gün-

delik kıyafeti, bugün kimseyle görüşmeyi beklemediğinin bir göstergesiydi. Morana onu dışarıda hep gömlek ve pantolon giyerken görmüştü.

Adam kaslı bacağını diğer tarafa atarken sırt kasları esnedi, ayağa kalkarken kalçası kasıldı ve kaskı kafasından çıkarırken dövmeli kolları gerildi.

Morana gözlerini kırpıştırdı.

Bu tepkisi adamın rahat kıyafetleri, saçları ya da etkileyici gözleri yüzünden değildi. Onu şaşırtan şey yüzündeki ifadeydi. Adamı tanıdığı andan beri ilk kez yüzünde zevke benzer bir şey görüyordu. Belli belirsizdi ama duygusuzluğu yaşam tarzı haline getiren biri için başlı başına bir yüz ifadesi sayılırdı. Caine'in bakışları motorundaydı, yüzündeki zevk ifadesinin kaynağı motor sürmeye dayanıyordu. Morana neden şaşırdığını bilmiyordu ama şaşırmıştı.

Başını kaldırıp kadının durduğu yere bakınca yüzündeki ifade yavaşça silindi. Bakışları sertleşirken yüzü tekrar ifadesizleşti.

Sonunda gözleri onunla buluştu. Morana kalbinin dışarıda gürleyen gökle birlikte şiddetle atmaya, hızlanmaya başladığını hissedebiliyordu. Ancak sebebini anlamıyordu, bunu neden yaptığını bile bilmiyordu. Bu bir oyundu. Morana gözlerini kaçırmıyor, adam da bakışlarını onun üstünde tutmaya devam ediyordu. İki taraf da göz temasını kesen kişi olmak istemiyordu.

Otopark tamamen boştu. Yağmurun uğultusu, sessizlikte gökten yere yağan kurşunlar kadar yüksekti. Morana çalan telefonuyla sessizlik bölünürken aşağı baktı.

Dante arıyordu.

"Evet?" diyerek aramayı yanıtladı. Bakışlarını tekrar motorunun yanında duran adama çevirmişti. Caine kollarını kavuşturup motoruna yaslanarak onu izliyordu. Kalın ön kollarındaki kas gücü, damarlar ve dövmeler bedeninin vahşiliğini arttırıyordu.

Dışarıdan bakan sıradan biri onun rahat göründüğünü söylerdi. Ancak adam rahat değildi. Morana onun başını eğişindeki tetikte olma halini, odaklanmış bakışlarını ve her an harekete geçmeye hazır görünen gergin kaslarını görebiliyordu.

"Özür dilerim. Acil bir durum vardı. Adrese geldin mi?" diye sordu Dante.

"Evet." Morana da hareketsizdi.

"Harika. Tristan'a belleği bırakabilirsin. Çatı katında bekliyor olacak," diye bilgilendirdi Dante. Bahsedilen kişi birkaç santim uzakta dikkatle ona bakıyordu.

Bir duraksamadan sonra, "Tamam. Ancak bir dahaki sefere görüşmeyi ben ayarlayacağım," dedi Morana. Adam aramayı sonlandırmadan önce teklifini kabul etti.

Morana telefonu cebine atıp bakışlarını adamın üstünden çekerek çantasını karıştırmaya başladı. Belleği bulunca elini ona doğru uzattı.

"Dante bunu sana vermemi istedi."

Tristan Caine de elini uzatmıştı. Parmakları birbirine değdiğinde, bir karıncalanma hissi temas ettikleri yerden kadının kollarına ve omurgasına dalgalar halinde yayıldı.

Adam elini geri çekmemişti, Morana da aynı şekilde durmaya devam ediyordu. Saniyeler içinde bu da kimsenin geri adım atmadığı başka bir oyuna dönüşmüştü. Hisler kadının vücudunda gezdi, karnında birikti ve kanına karışarak onu sersemletti. Adamın mavi gözlerine bakarken hiçbir duygu göremiyordu. Kendi eline dokunan sıcak tenini hissetmeseydi onun bir robot olduğunu düşünürdü. *Duygusuz. Soğuk. Mesafeli.*

Bu çarpan kalbini biraz olsun yavaşlatmıştı.

"Neden benden nefret ediyorsun?" diye cevabını bulamadığı, onu itiraf etmek istemediği kadar rahatsız eden soruyu dile getirdi.

Caine dudakları gerilirken bakışlarını kaçırdı.

Sonra aniden kaskatı kesilerek bakışlarını otoparkta gezdirdi. Morana da gözlerini kırpıştırarak zihnini boşalttıktan sonra bir şeyler görmeye çalışarak etrafına bakındı.

Tek gördüğü şey arabalardı, sadece yağmurun sesini duyuyordu.

Ona dokunan parmaklar bir anda elini tutup bedenini öne doğru çekti. Adamın diğer eli hızla ağzını kapatarak şaşkınlık çığlığını bastırmıştı. Morana az önce arabasının yanında duruyor, hemen sonra oldukça kaslı bir adam tarafından otoparktaki sütuna bastırılıyordu. Duvarla onun arasında sıkışmıştı, adamın ellerinden biri sütuna yaslanırken diğeriyle ağzını kapatmaya devam ediyordu.

Morana elini ısırmaya çalışınca adam ona doğru bir bakış attı. Bedeni tetikteydi, gözlerindeki bakışlar sessiz kalmasını söylüyordu. Morana sinirlense de başını sallayarak onayladı. Böylece adam elini çekerek sütunun kenarından otoparkı taradı. Nefes aldıkça göğüsleri birbirine sürtünüyordu. Morana temasın fazlasıyla farkında olsa da içinde bulunduğu duruma odaklanmadı. Yarım saat içinde ikinci bir adrenalin dalgası bedenini dolduruyordu. Kalp atışları hızlanmıştı, midesinin düğümlendiğini hissederken etrafına bakınarak bir şey görmeye...

Bir hareket vardı.

Daha iyi görebilmek için hafifçe kaydığında, bedenini ona bastıran adam da bakışlarını takip etti. İri yapılı üç adam baktığı arabanın arkasından fırlayıp hızla saldırıya geçmişti. Hepsinin elinde bıçaklar vardı.

Morana kalbi göğsünde hızla çarparken onları şaşkınlıkla izledi. O daha bir adım atamadan, Tristan Caine adamlardan birini yere serip diğerine ilerlemeye başlamıştı. Ancak saldırganlardan biri genç kadına doğru geliyordu. Morana gizli gücünün kasları

olmadığını biliyordu. Onun gücü zekâsıydı. Hızla aklını kullanarak silahını çıkarıp emniyeti kapattı ve gözünü bile kırpmadan adamı dizinden vurdu.

Saldırgan acı dolu bir çığlıkla yere düştü. Morana diğer tarafa döndüğünde iki adamın baygın ya da ölü olarak yerde yattığını fark etti. Tristan Caine de sırtüstü yatan dördüncü adamın üzerinde duruyordu. Morana kendine engel olamadan içgüdüsel olarak silahını kaldırdı. Onu kurtarmayacaktı. Tirstan Caine kendini koruyamıyorsa, Morana yerine bir başkası tarafından öldürülmesi mümkündü.

İki adamın birbirini tekmelemesini, gözlerinin algılayamayacağı bir hızda hareket etmesini korkarak izledi. Saldırgan, Tristan Caine'i kaburgalarını kıracak kadar sert bir şekilde yere vurdu. Ancak adam bu hareketin ivmesini kullanarak bacaklarını kaldırıp rakibinin boynuna doladı ve bedenini ters çevirip yere çarparak etkisiz hale getirdi.

Ardından nefes almaya çalışan adama, "Kimin için çalışıyorsun?" diye sordu soğuk bir sesle. Göğsü hızla inip kalkıyor olmasına rağmen, adamın sesi az önce bir boğuşma yaşadığını hiç belli etmiyordu.

"Seni kim gönderdi?" Morana'yı kendi bıçaklarıyla duvara yasladığında aynı şeyleri sormuştu.

Diğer adam yere tükürüp başını iki yana sallayarak cevap verdi. Tristan Caine hızla onunu boynunu kırdı.

Morana ölüme ve öldürmeye yabancı değildi. Kadınların erkekler tarafından kontrol edilmesi gibi, içinde oldukları dünyanın işleyiş şekli böyleydi. Bedeni irkilmedi, bir ses çıkarmadı ya da herhangi bir duygu belirtisi göstermedi. Fakat midesindeki ağırlık artmış, elleri tuttuğu silahla birlikte titremişti.

Tristan Caine ayağa kalkıp onun az önce vurduğu adama iler-

lemeden önce gözlerini kadının üzerinde gezdirdi. Belki de yaralanıp yaralanmadığını kontrol ediyordu.

"Konuşmazsan ölürsün."

Adam yüzünü buruşturdu. "Her durumda öleceğim."

Caine başını yana yatırdı. "Ölümün acılı ya da acısız olabilir. Seçim sana ait."

Adam bilincini kaybetti.

Morana sadece birkaç metre uzakta duruyordu. Caine ona döndüğünde bakışları adamın yüzündeydi.

"Gitmelisin," dedi kısık sesle.

Morana başıyla onaylarken sessiz bir şaşkınlık yaşıyordu. Arabasına doğru döndü, bakışları bir başka bıçaklı saldırgan çıkması ihtimaline karşı tetikteydi. Silahını gevşek bir şekilde elinde tutmaya devam ediyordu.

Arabasına yürüdü ve bakışlarını yerden kaldırınca donup kaldı.

Mustang'i tüm tekerleri kesilmiş halde orada, otoparkın ortasına park ettiği yerde duruyordu. Morana arabasını kendi parasıyla almıştı. İlk arabası, sahip olduğu tek arkadaş, özgürlüğe duyduğu açlığı anlayan yegâne şeydi. Pek çok macerada ona eşlik etmiş olan suç ortağıydı. Başkasının dokunmasına izin vermeden kendi tamir eder, hafta sonlarını onunla ilgilenerek geçirirdi. Arabasını seviyordu. Ancak şimdi karşısında tüm tekerleri patlatılmış halde öylece duruyordu.

Morana bir adamın öldürüldüğünü görmüş, az önce kendisi de birini vurmuştu. Ama asıl şu anda ruhunun yara aldığını, gözlerinin dolduğunu hissediyordu.

Titreyemez, ağlayamaz, hiçbir zayıflık belirtisi gösteremezdi.

Tristan Caine arkasındaydı.

Sırtını dikleştirip yüzünü tüm duygulardan arındırdı.

"Eminim ödünç alabileceğim bir arabanız vardır," dedi doğal bir ses tonuyla.

"Araba var ancak dışarıdaki fırtına sürüş için uygun değil."

Bu sözler kadının ona doğru dönmesini sağlamıştı. Morana bakışlarını mavi gözlere dikmeden önce adamın yanağında yerdeki mücadeleden kalmış bir leke gördü.

"Güvenliğim için endişe mi ediyorsunuz?"

Adam kaşlarını kaldırdı. "Arabam için endişe ediyorum."

Elbette. Morana araba sevgisini anlayabilirdi. Başını sallayarak onayladı. "O zaman taksi çağırayım."

Adamın kaşları hafifçe çatıldı. "Taksiler bu bölgeye girmez."

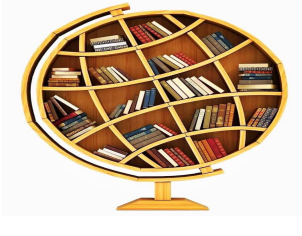
Elbette girmezdi. Morana otoparkın zeminine akan suya içinde yükselen öfkeyle baktı. Midesi düğümlenmişti, dudağını ısırarak bir çıkış yolu arıyordu. Babasına haber vermesi mümkün değildi, gece bir felaketle sonuçlanırdı. Yağmur yüzünden görüş açısı sıfırdı ve mesafe uzak olduğu için araba süremezdi. Taksi de gelmeyecekti. Başka ne seçeneği vardı ki?

Başını kaldırınca bakışları adamla buluştu. O mavi, masmavi gözler bedenini esir almıştı. Yoğunluğuyla onu delip geçiyor, kanına işleyerek nabzının kulaklarında atmasına neden oluyordu.

Yırtıcı başını yana yatırdı, konuşmadan önce onu değerlendiriyormuş gibi görünüyordu. Sonunda konuştuğunda, Morana kalbi göğsünden çıkıp gidecekmiş gibi hissetti.

"Görünüşe bakılırsa kalıyorsunuz, Bayan Vitalio."

Dönüm Noktası

Anlar.

Şaşırtıcı, gerçeküstü anlar.

Birkaç ay önce biri ona Outfit'in oğullarından birinin çatı katında kalacağını söyleseydi karşılığında bir yumruk atardı. Aslında biri ona Maroni ailesinin mülküne gizlice gireceğini söyleseydi buna da inanmazdı. Ölümü üzerinde hak iddia eden adamın şaşırtıcı bir şekilde tekrar tekrar hayatını kurtarmasına ne demeliydi?

Gerçeküstü.

Morana afallamış bir halde asansöre yürürken geceyi evden uzakta geçireceğine, Tristan Caine'in dairesinde kalacağına ne kadar çabalasa da bir türlü inanamıyordu. Onun hayatında bu tür şeyler olmazdı. Ama işte oradaydı, içindeki karmaşayı belli etmeyen emin adımlarla yürürken zihni yanında ilerleyen adama karşı tetikteydi. Onun kadar iri bir adamın nasıl bu kadar zarafetle yürüyebildiğini bilmiyordu. Onu aynı zarafetle evindeki duvara

tırmanırken görmüştü. Aynı zarafetle motor kullanışını, kendinden daha yapılı adamlarla dövüşmesini izlemişti. Bunları takdir ediyor olmak ona rahatsızlık veriyordu.

Bakışları tekrar arabasına, tahrip edilen bebeğine kayınca kalbi yeniden sıkıştı. Ancak hissettiği acının hemen ardından içinde bir öfke dalgası yükseldi. Arabasını bu hale getiren kişiden intikam alma arzusuyla yanıyordu. Buna her kim sebep olduysa cezasını çekecekti. *Hem de nasıl.*

Göz ucuyla adamın ikinci asansörün yanındaki tuş takımına bir şifre girdiğini gördü. Asansörün yalnızca ona özel olduğunu anlamıştı.

Adam ona bir bakış atınca karşılık verdi, ne düşündüğü hakkında en ufak bir fikri bile yoktu. Tristan Caine onu özel alanına alma konusunda ne kadar isteksizdi? Morana adamın yerinde olsaydı, böyle bir şey için isteksiz olacağını biliyordu. Ama geçen gece onun yatak odasına girmişti, o yüzden bunun adil bir durum olduğunu düşünüyordu.

Asansörün sesi geldiğini haber verdiğinde çelik kapılar açıldı ve rahatlıkla on kişinin sığabileceği geniş bir alan ortaya çıktı. Tristan Caine mükemmel bir beyefendi olarak sakin adımlarla asansöre bindikten sonra dönüp ona doğru baktı. Tam bir kibarlık örneğiydi.

Morana meraklı ve temkinli bir şekilde iç çekerek asansöre adım attı. Onun binmesiyle birlikte adam çatı katına çıkan düğmeye basıp başka bir şifre daha girdi ve metal kapılar kayarak kapandı.

Morana kapılar kapanırken kontrol amacıyla yumruklarını sıktı.

İçeride bir ayna vardı, yansımalarına bakarken bakışları adamla buluşmuştu. Asansör yukarı hareket ederken çılgın bir sebep yüzünden kalbi oldukça hızlı atıyordu.

Tristan Caine asansörün köşesinde duruyordu. Kabinin duvarına yaslanıp kollarını kavuşturarak bir ayağını diğerinin üzerine atmıştı. Morana'yı izlerken meraklı görünüyordu, her zamanki nefret dolu bakışları yoktu. Morana kulaklarının uğuldadığını, tüm bedeninin heyecanla dolduğunu hissederken tek bir kasını bile oynatmadı. Adamın bakışlarına sadece kaşlarını kaldırarak yanıt verdi.

Dikkatini başka bir yere vermeliydi. İtiraf etmek istemese de kapalı alanda yalnız olmaları, aynadaki yansımaları ve adamın gözlerindeki bakışlar etkilenmesine sebep oluyordu.

"O adamlar kimdi?" diye sorarken sesi düzdü. Dışarıya hiçbir şey belli etmiyordu.

Caine bir anlığına sessiz kaldı. "Bilmiyorum. Biri ölmenizi istiyor, Bayan Vitalio."

"Sizden başka biri mi demek istiyorsunuz?" Bunu söylerken gözlerini devirmişti.

Adam başını yana eğerek onu değerlendirdi. "Ölmekten korkmuyor musunuz?"

Morana'nın dudakları gözlerine ulaşmayan bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Ölümle her gün aynı çatı altında uyuyunca korkmamayı öğreniyorsun."

Gergin bir an boyunca bakışları birbirine takılı kaldı. O bakışların kendisini incelediğini görünce kalbi daha hızlı atmaya başlamıştı.

"Gerçekten öyle," dedi adam sakince. Asansörün kapıları açıldığında aşağı indi.

Morana adamın sırtını ona dönmüş bir şekilde asansörden çıkmasını izlerken derin bir nefes aldı. Asansörde oldukları süre boyunca nefesini tuttuğunu fark etmemişti. Başını iki yana sallayarak bedeninin ona neden böyle ihanet ettiğini anlamaya çalıştı. Vücu-

dunun en başından beri bitkisel hayatta olan bir parçası uyanmıştı, farklı tepkileri vermesine sebep oluyordu. Morana kaynağının kendinden bir parça olduğunu bilmesine rağmen verdiği tepkilerden nefret ediyordu. Duygularını anlaması gerekiyordu, eğer onları çözümlerse nasıl kontrol edeceğini de öğrenirdi. Keşfedilmemiş sulardaydı, derinlerde nelerin gizlendiğini bilmiyordu. Bu durumun onu korkuttuğunu itiraf edecek kadar dürüsttü.

Yutkunduktan sonra adamın sırt kaslarının yürürken kasılmasını izleyerek asansörden indi. Asansör doğruca çatı katı dairesinin içine açılıyordu ve onu karşılayan manzara nefesini kesmişti.

Geniş alanın duvarları camdan ibaretti. İçeride sonsuzluğa uzanan cam duvarlar vardı.

Morana gökyüzündeki kara bulutları, şehrin siluetini ve diğer tarafta bulunan denizi görebiliyordu. Manzara kesinlikle büyüleyiciydi. Hayatı boyunca hiç bu kadar canlı, saf ve güzel bir şey görmemişti. Doyumsuz bakışlarını cam duvarın üstünde gezdirmeye devam etse de o tarafa doğru ilerlemedi. Adamın her hareketini izleyen bakışlarının farkındaydı.

Omuzlarını kaldırıp gözlerini muhteşem manzaradan uzaklaştırarak bulundukları odaya doğru çevirdi.

Geniş ve ferah iç mekân şaşırtıcı bir biçimde davetkârdı. Ne beklediğini bilmiyordu ama gri ve mavinin çeşitli tonlarında döşenmiş, çelik-krom materyallerle parlayan iki oturma düzenine sahip geniş bir yaşam alanıyla karşılaşacağını düşünmemişti. Odanın diğer ucunda büyük, elektrikli bir şömine vardı. Üstünde ateş deseninde, kırmızı ve sarı tonlarının erotik bir şekilde birbirine karıştığı soyut bir resim asılıydı. Odadaki tek parlak renk kaynağı o tabloydu.

Konforlu koltuklar buz grisi ve koyu maviydi. Tamamen cam ve çelikle dizayn edilmiş masalar pahalı lacivert halıların üzerine yerleştirilmişti. Mermer zemin dekorla tezat oluşturan altın şeritli

siyah bir seramikle döşenmişti. Cam duvarlar şömineden başlayıp açık mutfağa uzanarak tüm alanı kaplıyordu. Mutfakta altı kişilik bir yemek masası, tezgâhın etrafına yerleştirilmiş yüksek sandalyeler vardı.

Mutfağm ilerisinde siyah bir kapı ve üst kata kıvrılan bir merdiven görünüyordu.

Bakışları sonunda yanındaki adamı buldu. Caine başıyla kapıyı işaret ediyordu.

"Misafir odası. Gece orada kalabilirsiniz." Sesi kadının bedenine güçlükle kontrol edebildiği bir ürperti göndermişti.

Morana cevap veremeden adam arkasını dönüp tekrar asansöre ilerledi. Gidiyor muydu? Her şeyden çok nefret ettiği kadını evinde yalnız mı bırakacaktı? Nasıl bir aptaldı?

Morana inanamayarak, "Beni dairenizde yalnız bırakmanın akıllıca olduğunu mu düşünüyorsunuz?" dedi alaycı bir sesle. "Girmeye asla cüret etmememi söylediğiniz alanınızda?"

Caine duraksadı. Asansöre girip ona doğru döndüğünde yüzü ifadesizdi. "Çalmaya değer bir şeyim yok. Keyfinize bakın, Bayan Vitalio."

Kapılar kapandı.

Şaşkınlık, hissettiği başka bir tuhaf duyguya karışıyordu. Tamamen yabancı bir bölgedeydi ve nasıl ilerleyeceğine dair hiçbir fikri yoktu. İçeride güvenlik kameraları mı vardı? Onun sözüne uyup keyfine mi bakmalıydı? Adamın kişisel alanı konusunda ne kadar korumacı olduğunu biliyordu. Neden bu konuda tereddüt ediyordu ki?

Bakışları kararan gökyüzünün yükünü şehrin üzerine boşalttığı manzaraya kaydı. Bu görüntü nefesini kesiyordu, aniden bir kıskançlık dalgasına kapılmıştı. Tristan Caine onun şehrinde olduğu her gün bu manzarayı görüyordu.

Ardından silkelenip misafir odasına ilerleyerek şaşırtıcı daire-de tekrar göz gezdirdi. Adamla ilgili her şey gibi, evi de oldukça kafa karıştırıcıydı.

Misafir odasının kapısını açıp içeriye göz attı. Rahat görünümlü çift kişilik yatak, köşede bulunan giysi dolabı, bir pencere ve şifoniyerden oluşan dekorasyon basitti. Morana derin bir nefes alıp içeri girdikten sonra çekmeceleri karıştırarak silah aradı. Hiçbir şey yoktu. Ardından dolaplara göz atarak yedek kıyafet olup olmadığına baktı. Yine hiçbir şey bulamamıştı.

İlerleyip banyoya girdiğinde içeride sadece gerekli şeylerin bulunduğunu gördü. Duş, tuvalet ve küvet haricinde boştu. Sıradan bir misafir odası gibi rahat ve basit döşenmişti.

Bunların hiçbir önemi yoktu. Morana rahatlayamazdı, bu kesinlikle mümkün değildi. Biraz etrafını tanımaya ihtiyacı vardı. Yüzünü yıkayıp kendini toparladıktan sonra sessizce odadan çıktı. Oturma alanına geldiğinde kıvrılarak yukarı çıkan merdivenlere bakıp üst katta neler olduğunu merak etti.

Sonra omuz silkerek tırmanmaya başladı ve adım adım ilerleyerek bakışlarını etrafta gezdirdi. Kahretsin, adamı sadece evin manzarası için öldürebilirdi. Merdivenlerin tepesine ulaşınca şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Koridor ya da kapılarla karşılaşmayı bekliyordu. Ancak bunun yerine merdivenler devasa, tüm yatak odalarının anası olabilecek kadar büyük bir odaya çıkmıştı. Gizli bir tavan arası gibiydi. Onu en çok şaşırtan kısım içerideki renklerdi.

Oturma odası rahat ama soğuk döşenmişti. Yatak odası ise tam tersine sayılabilecek bir dekorasyona sahipti. Hiçbir yerde gri renk kullanılmamıştı, kahverengi ve yeşil tonlarda dekore edilmiş odada duvarlar ahşap panellerle kaplıydı. Morana'nın giyinme odasıyla banyoya açıldığını tahmin ettiği meşe odunundan ya-

pılmış kapılarla, fazlasıyla rahat ve davetkâr görünen büyük boy yatak vardı. Oda sıcaktı, oldukça cüretkâr hissettiriyordu. Kadına çıplak bedenlere dolanan çarşafları ve tembel sabahları çağrıştırıyordu.

Bu kahrolası adam kimdi?

Morana merdivenlerin başında durmuş şaşkın bakışlarıyla hayatı boyunca gördüğü en büyük yatağı inceliyordu. Kendisininkine benzer kahverengi örtüleri, yumuşak bir kale oluşturmaya yetecek kadar yastığı vardı. Siyah mermer zemin odanın verdiği sığmak hissine katkı sağlıyordu. Aşağıdaki gibi muhteşem deniz manzarasını gözler önüne seren bir cam duvar vardı. Bu yatak odası samimiydi, yuva gibi görünüyordu. Morana göğsünde bir hüzün hissetti. Gitmek için arkasını döneceği sırada odanın köşesindeki kapı açılarak bir buhar dalgasını serbest bıraktı.

Kalbi durmuştu.

Tristan Caine kalçasına doladığı havlu haricinde çıplak bedeniyle ana yatak odasına giriyordu. Sırtı ona dönük hareket ediyordu.

Morana gözlerini kırpıştırarak adama bakakaldı. Şaşkınlık ve hayranlıkla onu izliyordu.

Haberi yokken gitmeliydi. Sessizce aşağı inip onu hiç görmemiş gibi davranmalıydı. Arkasını dönüp buradan ayrılmalıydı.

Ama yapmadı.

Olduğu yerde donup kalmıştı. Bakışları adamın bronz tenine dağılmış çok sayıda yara izinin haritasını çıkarırcasına sırtında geziniyordu. Caine dolabı açıp içinde bir şey ararken o da kaslarının dalgalanmasını izliyordu. Bıçaklar, kurşunlar ve yanıklarla dağlanan kusurlu tenine baktıkça kalbi daha çok sıkışıyordu.

Adam durdu.

Morana da durdu.

Başını çevirdiğinde bakışları kenetlendi.

Morana'nın nefesi kesildi.

Dönünce adamın geniş göğsündeki yara izlerini de görmüştü. Teni kalıcı olarak yaralamış ve lekelenmişti. Bu adam nasıl bir cehennemden geçmişti? Şekillerini tam seçemediği dövmelerini, yara izlerini, teninin altında gerilen kusursuz kaslarını ve nefes aldıkça inip kalkan göğsünü incelemeye devam etti. Göğsündeki garip hissi gizlemeye çalışarak bakışlarına elinden geldiğince karşılık vermeye çalışıyordu. Adamın gözlerindeki değişim, çabasının hiç başarılı olamadığını söylüyordu.

Caine keskin bakışlarını üzerinde tutarak ona doğru bir adım atarken yavaş, dikkatli ve hesaplı hareket ediyordu. Morana olduğu yerde kaldı, geri adım atmayarak bakışma karşılık verdi. Bu kontrol oyununu tanıyor, dahil olmaması gerektiğini bilmesine rağmen kendine engel olamıyordu.

Adam bir adım daha attı. Üstündeki havlu kalçasına basit bir düğümle bağlıydı. Göğüs kasları tamamen gözler önündeydi ve hafif tüyler havlunun altına doğru iniyordu. Morana bu ayrıntıları adamın gözlerinden bakışlarını ayırmadan fark etmişti. Merdivenlerin başında dururken kalbi hızla çarpıyor, tırnakları avuçlarına batıyordu.

Caine bir adım daha atınca aralarında sadece birkaç santim kaldı. Kasları gergindi, bedeni kasılmıştı ve kontrollü hareket ediyordu. Bakışları netti, gözbebekleri hafifçe genişlemişti. Morana adamın gözbebeklerini görünce aralarındaki şey her neyse, onu da bir şekilde etkilediğini fark etti. Gizli tutmaya çalışsa bile fiziksel tepkisini kontrol edemezdi. Bilmediği bir sebepten, Morana daha iyi hissetmeye başlamıştı. Bedenine söz geçiremeyen tek kişi kendisi değildi.

Bu durum aynı zamanda nabzının daha da yükselmesine sebep olmuştu.

Gergin sessizlikte bakışları kilitlenmiş halde karşı karşıya duruyorlardı. Aralarındaki sessizlik kadının anlayamadığı bir beklentiyle doluydu. Bir uçurumun kenarında duruyorlarmış, düşmelerine sadece bir adım kalmış gibi hissediyordu. Midesi düğümlenmişti, bir ter damlası göğüslerinin arasından yuvarlanıyordu. Klimanın havası ısınan teni için oldukça serindi. Camlara çarpan yağmur sesi kulaklarında atan nabzının uğultusuyla yarışıyordu. Kendini kontrol etmeye, durumunu dışarıdan belli etmemeye çalışsa da yüksek sesle aldığı nefeslere engel olamıyordu.

Adam bir adım daha yaklaştı.

Morana başını geriye attı, ayağı istemsizce geriye giderken sırtı bir yay gibi gerildi. Merdivenin başında durduğunu tamamen unutmuştu. Yer çekimi onu aşağı çekmeden hemen önce dengesini yitirdiğini hissetti. Elleri tutunmak için öne uzanarak adamın sıcak, sağlam kol kaslarını buldu. Dengesini geri kazanırken adamın boynunun arkasına uzandığını, onu ensesinden kavrayıp kendine çektiğini hissetti. Parmakları sadece boynunu kavrıyordu.

Kalbi şiddetle atarken avuçlarında daha önce hiç hissetmediği türden kaslarla başını kaldırıp adama baktı. Caine de başını eğip ona bakmaya başlamıştı. Boynunu tutuşu sağlam olsa da tehditkâr değildi. Morana'nın anlayamadığı bir sınırda duruyormuş gibi görünüyordu.

Milimetreler.

Aralarında milimetreler vardı.

Kanı damarlarında hızla akıyor, boynunu tutan parmaklardan küçük elektrik akımları yayılıyordu. Morana kontrol etmeye çalışsa da hızlı nefeslerini durduramıyordu.

Adamın göğsü de hızla inip kalkıyordu. Nefesi yüzüne çarpıyordu, o misk aroması ve odunsu bir koku etrafını sarmıştı.

Çalan telefon aralarındaki büyüyü bozdu.

Morana gözünü kırpıştırıp titreyerek kendine geldi. Ellerini adamın kollarından çekerken cebinden telefonunu çıkardı. Adamın eli boynunu tutmaya devam ediyordu.

Ekrandaki kişiyi görünce donup kaldı.

Babası arıyordu.

Buz gibi bir hisle doldu. Aşırı ısınan teninin de buz kesmesi uzun sürmedi. Bedeni üzerindeki kontrolü eline alarak doğrulup adamın elinden kurtuldu. Caine boynunu bırakmadan önce parmaklarını esnetmişti. Dokunuşunun anısı kadının tenini dağlıyor, boynu alevler içinde yanıyordu.

Tek kelime etmeden arkasını dönüp hızla merdivenlerden indi. Bedeninin tüm tepkilerini kontrol altına almıştı. Adam yanında olmadığı zaman kontrolünü yitirmiyordu.

Mutfakta derin bir nefes alarak telefonu açsa da herhangi bir şey söylemedi.

"Korumaları atlatmışsın." Babasının soğuk sesi hattın diğer ucundan duyuldu. Morana kaskatı bir şekilde mutfak sandalyelerinden birine yerleşirken yüzünü ifadesiz, sesini düz tutarak cevap verdi.

"Atlatacağımı söylemiştim," dedi çekinmeden.

Babası sesindeki öfkeyi bastırarak, "Motorcu kimdi?" diye sordu.

Adamların kaçmasına yardım eden kişiyi rapor etmelerine şaşırmamıştı. "Hangi motorcu?" diye sordu.

Bir duraksama oldu. "Ne zaman döneceksin?"

"Bu gece dönmeyeceğim," diye cevap verdi. Belki de eve hiç dönmezdi.

Bir sessizlik daha oldu. "Neredesin?"

Morana derin bir nefes aldı. "Bazı şeyleri kavramakta zorlandığın için sana açıklayacağım, baba. Ben tasma takabileceğin bir

köpek değilim. Özgür bir kadınım ve gece eve dönmeyeceğimi söylüyorsam, konu kapanmıştır. Beni umursadığın için sormadığını biliyorum."

Tüyler ürperten bir ses tonuyla, "Özgürlüğün sürdürmene izin verdiğim bir yanılsamadan ibaret, Morana," diye yanıtladı babası. "Motorcunun kim olduğunu öğrendikten sonra onu öldürteceğim."

Morana eğlendiğini hissetti. Tristan Caine'den nefret ediyordu ama onunla karşı karşıya geldiğini düşününce babasına acıyordu. Belki de kendi canından ve kanından olan babasını önemsemediği için kötü hissetmeliydi. Ancak tek hissettiği şey soğukluktu.

"İyi şanslar, baba," diyerek konuşmayı sonlandırdı. Telefonu tezgâha bırakırken derin bir nefes alıp sandalyeye çöktü.

Arkasında adamın varlığını hissedince döndü.

Caine bol eşofman altı ve siyah bir tişört giymişti, gözlerinde şüphe vardı. Morana sinirlendiğini hissederek kaşlarını kaldırdı. "Ne var?"

Adam buzdolabına yürümeden önce bir anlığına sessiz kaldı. "Demek babanız sizi arkadaşlarına pazarlıyor ve kontrol altında tutmaya çalışıyor." Konuşurken sesindeki tiksinti açıkça belli oluyordu. "Ne adam ama."

Morana dişlerini sıktı. "Konuşana da bakın. Beni kaç kez kontrol etmeye çalıştığınızı unuttunuz mu, Bay Caine?" derken sesini kasıtlı olarak kibar tutmuştu.

Buzdolabına ilerleyen adımlar durdu. "Ben babanıza benzemem, Bayan Vitalio."

"Bu pek doğru değil," diyerek yorumda bulundu. "İkiniz de beni kontrol etmeye çalıştınız ve ölümle tehdit ettiniz. Farklı olan nedir?"

"Bilmek istemezsiniz."

Morana başını yana yatırırken gözlerini kıstı, adamın hararetli sözlerinin altında bir şey yatıyordu. Çözmeye çalıştı ama hayal kırıklığına rağmen hiçbir şey bulamadı.

"Aslında isterim."

Tristan Caine tekrar buzdolabına döndü. Morana onun konuşmamak için kendini tuttuğunu düşündü.

Pekâlâ.

"Cyanide'de içeceğime ilaç atan kimdi?" Artık bazı cevaplar almaya hazırdı.

"Barmenlerden biri," diye cevapladı adam. Dondurucudan tavuk ve sebzeleri çıkarıp tezgâhın üzerine koydu. Morana onun mutfakta ne kadar rahat hareket ettiğini görünce bir şaşkınlık dalgasının daha bedenine çarptığını hissetti. Adam kurşunların arasından geçiyormuş gibi rahattı, çekmeceden bir kesme tahtası ve bıçak çıkarmıştı.

Yemek yapıyordu.

Tristan "Yırtıcı" Caine yemek yapıyordu. *Bak sen şu işe.*

Morana göğsündeki tuhaf hissi görmezden gelerek sorularına odaklandı.

"Neden bana ilaç verdi?"

Bıçak tavuk parçasının üzerinde durdu. Caine başını kaldırıp o tarafa doğru bakarken çenesi kasılmış, kadının çok iyi tanıdığı nefret bakışlarına yerleşmişti. Adam bilinmeyen bir nedenle bugün nefretini kontrol altında tutuyordu.

Morana şaşkınlıkla bir cevap beklerken telefonuyla uğraştı.

Konuşmak üzere çenesini rahatlattığı sırada asansör kapıları açıldı.

Gelen her kimse zamanlaması çok kötüydü.

Dante koyu renk bir takım elbisenin içindeki uzun kaslı vücudu, geriye taranmış saçlarıyla içeri girdi. Bakışları Tristan Caine'e

kaymadan önce onunla buluşmuştu. İki adam arasında sessiz bir konuşma geçti, ardından tekrar ona doğru döndü.

"Morana," dedi yanına gelirken. "Buluşmaya gelemediğim için özür diliyorum. Son anda çok acil bir işim çıktı."

Morana onu inceledi, adam sözlerinde samimi görünüyordu. Başını onaylarcasına sallayarak cevap verdi. "Sorun değil."

"Saldırıya uğradığını duydum. İyi misin?"

Adamın endişesi samimi görünse de Morana kaşlarının kalktığını hissetti. Ancak sonrasında Amara'nın sözlerini hatırladı, söz konusu kadınlar olduğunda korumacı davranıyorlardı.

Tekrar başıyla onayladı. "İyiyim. Ama arabama ihtiyacım olacak."

Dante gülümsedi. "Tristan tamirci ayarladı."

Şaşkınlıktan kaşları neredeyse saçlarına değecekti. "Öyle mi?"

Tristan Caine onu görmezden geldi, bakışları diğer adamdaydı. "Hazırlanayım mı?"

"Evet."

Aralarında sessiz bir iletişim daha yaşandı.

Caine başını sallayıp tezgâhın etrafından dolaşarak merdivenlere ilerledi.

Dante ona doğru döndü, koyu renkli gözlerinde endişeli bir bakış vardı. "Dairem iki kat aşağıda. Onunla çalışmak istemediğini söylemiştin. İstersen bu gece orada kalabilirsin. Ben evde olmayacağım, daire boş olacak."

Morana bir şey söyleyemeden adamın merdivenlerin ortasında duraksadığını gördü. Dante'ye dönmeden önce tüm bedeni gerilmişti. Bakışları buz gibiydi.

"Burada kalacak," diye hırladı.

Hırladı.

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı, ses tonu bedenine bir ürperti yollamıştı. Caine'in ondan kurtulduğu için sevineceğini düşünmüştü.

Dante ellerini ceplerine yerleştirip konuştu. "Bu daha iyi bir seçenek. Sen eve döneceksin, ben tekrar buraya gelmeyeceğim. Sabaha kadar rahatlıkla dairemde kalabilir."

Tristan Caine gözlerini bile kırpmadı. İki adamın arasında başka bir sessiz konuşma geçiyordu.

"Tristan..." Dante'nin sesi endişeliydi. "Yapamazsın..."

Tristan Caine ona doğru döndü. Bakışlarının gücü kadının nefesini kesiyordu.

"Bu gece size herhangi bir zarar gelmeyecek," derken sesi güven vericiydi. "Burada kalın."

Morana'nın bu sözleri sindirmek için vakti olmadı, gözünü bile kırpamadan adam merdivenlerde kayboldu.

Morana şaşkınlıktan dili tutulmuş bir halde mutfakta oturmaya devam etti.

Yağmur yağıyordu.

Damlalar cama bir müzikal, melankolik bir senfoni olarak çarpıyordu. Yağmurun sesinde kadının göğsünü sızlatan bir şeyler vardı.

Morana yatakta yan dönmüştü, cama çarpan yağmur damlalarının sesini dinliyordu. İçinde damlaları hissetmek, yağmuru görme için çok büyük bir istek beliriyordu.

Yapayalnızdı. Odada. Çatı katında. Hayatta.

Yutkunarak yataktan kalkıp karanlık odada kapıya doğru yürüdü. Kalbi göğsüne ağır geliyormuş gibi hissediyordu. Kapıyı açarak karanlık oturma odasına baktı. Sonra sessiz adımlarla kendisine seslenen cam duvara ilerledi.

Dışarıdan vuran zayıf ışık camdan içeri ruhani bir şekilde sü-

zülüyordu. Yavaşça cama yaklaşırken yağmur damlalarının cam duvara çarpıp aşağı kaydığını gördü.

Camla arasında bir adımlık mesafe bırakarak durdu. Nefesinin camı buğulandırmasını, sonra yavaşça ortadan kaybolmasını izledi. Gece gökyüzünde bulutlar ağır görünüyordu. Sağ tarafındaki şehir ışıkları obsidyen kumaşın üzerindeki pırlantalar gibi parlıyordu. Solundaki deniz fırtınayla birlikte yükselip alçalıyordu.

Morana boğazı düğümlenirken manzaranın tadını çıkararak orada durdu.

Yağmuru hiç böyle görmemişti. Hiç bu kadar özgür hissetmemişti. Odasının penceresinden gördüğü manzara bakımlı çimler ve yüksek çitlerle sınırlıydı, mülkün ilerisindeki hiçbir şey görünmezdi. Elleri istemsizce havaya yükseldi. Asla sahip olamayacağını bildiği bir şeye karşı kalbinin derinliklerinde hissettiği ihtiyaç o kadar şiddetliydi ki... İhtiyacı olduğunu bile bilmediği bir şeyi arzuluyordu.

Elleri camdan bir santim uzakta tereddütle duraksadı, kalbi kanlar içindeydi. Sonra parmaklarını yavaşça cama bastırdı, soğuk materyal avuçlarının altmda sertti. Uzun süre acı çekerek orada durdu, ölümle arasında yalnızca camdan bir duvar vardı. Hayatı boyunca içinde yaşadığı ama hâlâ yabancı olduğu şehri daha önce hiç yapmadığı bir şekilde izliyordu.

Yere oturup bağdaş kurunca elleri camdan kaydı. Eğildiğinde nefesi tekrar tekrar camda buğu oluşturdu.

Gök gürültüsü gökyüzünde yankılandı. Bir şimşek her şeyi beyaza boyadıktan sonra ortadan kayboldu. Damlalar cama çarpıyor, aralarındaki kurşun kadar sert maddeyi kırarak ona ulaşmaya çalışıyordu. Morana ise camın arkasında otururken damlaları üzerinde hissetmenin özlemini duyuyordu ama asla onlara ulaşamıyordu. Hayatı da böyle değil miydi? Ulaşamayacağı şeylere öz-

lem duymuyor muydu? Ona ulaşmaya çalışan ama cama çarpan şeyler vardı. Camdan bir duvarın ardındaydı. Her şeyi görebildiği, ne kaçırdığını tam olarak bildiği, cam kırılmasa da farkındalıkla boğulduğu bir hayata sahipti. Çünkü camı kırmak, sonunda ölümle buluşması anlamına geliyordu.

Bir süredir o engeli aşmanın buna değip değmeyeceğini merak ediyordu.

Ellerini cama bastırırken dudakları titredi. Gökyüzünden düşen, camdan aşağı yenilgiyle kayan gözyaşlarını izlerken bir tanesinin de gözünün kenarından kaydığını hissetti.

Ardından onun varlığını hissetti.

Arkasına dönüp ayağa kalkmalıydı. Adama sırtını göstermemeli, karşısında kendini savunmasız bırakmamalıydı. Ama o anda bakışlarını manzaradan, ellerini camdan ayıramıyordu. Geri adım atamıyordu.

Hissettiği şey yorgunluktu. İliklerine kadar tükenmişti.

Caine ona zarar gelmeyeceğini söylemişti, burada zarar görmeyecekti. Adamın yalan söylemediğini anlayacak kadar çok yalancı tanımıştı. Nefretini ondan gizlemeyen bir adamın sözüne inanabilirdi.

Gerilmedi. Yüzünü ona çevirmedi. Sadece adamın gitmesini bekledi.

Bakışlarını üzerinde hissederken ensesi karıncalandı ve onun hareket ettiğini hissetti. Bunu nasıl bildiğini bilmiyordu. Adam hiç ses çıkarmıyordu ama Morana bir şekilde onun hareket ettiğini biliyordu.

Sessizce oturmaya devam ederken adamın ayakları görüş alanına girdi.

Başını kaldırıp bakışlarını ona çevirmedi. Adam da başını eğip ona bakmadı. İçerideki sessizlik varlığını sürdürdü.

Morana bakışlarını yağmur damlalarından ayırmadı. Adam bacaklarını altında toplayıp yakınına otururken kalbinin hızla çarpmaya başladığını hissedebiliyordu. Tristan Caine yanında dışarıyı izliyordu.

Göz ucuyla ona baktı. Düğmeleri açık gömleğinin yakasından daha önce gördüğü teni seçilebiliyordu. Avuçlarını yere yaslamış, ağırlığını da ellerine vermişti.

Ufak bir yara izi fark edince kalbi acıdı. Kadınların yaşadığı adaletsizliklere odaklanmaktan dünyalarında erkeklere neler olduğunu hiç düşünmemişti. Güç ve hayatta kalma, dünyalarındaki iki nihai hedefti ama daha önce bedelinin ne olduğuna hiç kafa yormamıştı. Yara izleri dünyalarında normal miydi, yoksa adama özel bir anomali miydi? Kendi kanına önem veren ailede dışarıdan biri olmanın bedeli miydi? Kaçına düşmanları sebep olmuştu? Kaçını kendi ailesi yapmıştı? Dünyalarında onun bulunduğu yere gelebilmenin bedeli bu muydu? Ailelerin kuralları erkeklere nasıl bir zarar veriyordu? Çoğunun mesafeli olmasınm sebebi bu muydu? Acıyla baş etmenin yolu bu olduğu için mi böyle davranıyorlardı? Babasına da aynı şeyler mi olmuştu? Hayatı boyunca acıyla mücadele ettiği için, gücünü korumaya çalıştığı için mi mesafeli bir insandı?

Aklında yanındaki adamın tenini süsleyen yara izleri ve sorular vardı. Ondan nefret ediyor olabilirdi ama gücüne kesinlikle saygı duyuyordu. Adamm bedeni bir silahtan fazlasıydı. Güç tapınağıydı. Bir şaheserdi. Hayatta kalma mücadelesinin, çirkin dünyalarında Morana'nın akıl edemediği tüm o kötülüklerin izlerini taşıyan bir başyapıttı.

Amara'yı düşündü. Düşmanlarının elinde katlandığı işkenceyi, günlerce direnişini ve kendisinin ona kıyasla ne kadar şanslı olduğunu aklından geçirdi. Hiç kaçırılmamıştı, daha önce bir

işkence görmemişti. Dünyalarındaki pek çok kadın gibi tecavüze uğramamıştı. Bunların nedenini merak etti. Babası yüzünden miydi? Yoksa arkasında başka bir sebep mi vardı?

"Kız kardeşim yağmuru severdi."

O boğuk, pürüzlü sesin yumuşakça dile getirdiği sözler düşüncelerini böldü.

Söylediği kelimelerin anlamını kavrarken sersemledi. Adam çok özel bir bilgiyi onunla paylaştığı için böyle hissediyordu. Fakat en çok onun sesinde duyabildiği o derin sevgi buna sebep olmuştu.

Caine'in herhangi birini sevebileceğini hiç düşünmemişti. Morana'yı şaşkına çeviren şey adamın hissettiği o duyguydu. Ancak dönüp ona bakmadı, ellerini camda tutmaya devam ederken kafa karışıklığı ve şaşkınlık içindeydi.

Kalbi hızlı çarparken yutkundu. "Bir kız kardeşin olduğunu bilmiyordum," dedi aynı yumuşak tonda. Bakışlarını manzaradan ayırmamıştı.

Bir sessizlik oldu.

"Artık yok."

Adamın sesi düzdü ancak onu kandırmayı başaramamıştı. Morana az önceki sıcaklığı, o derin sevgiyi duymuştu. Kahrolası Tristan Caine bile bu kadar hızlı bir şekilde soğuk maskesine geçiş yapamazdı. Ama bu gerçeği adamın yüzüne vurmamayı tercih etti.

Zifiri karanlıkta yüzleri gökyüzüne, şehre ve denize dönmüş halde oturmaya devam ediyorlardı. Kadının kalbi düşen yağmur damlalarının hızıyla aynı ritimde atıyordu. Aralarındaki sessizlik ne boğucu ne de kırılgandı. Sadece bir sessizlikti. Morana bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu.

Sonra düşünmeden konuştu.

"Annem yağmuru severdi."

Bir duraksama oldu.

"Bir anneniz olduğunu tahmin etmiştim."

Tanıdık bir düğüm boğazına oturdu. "Artık yok."

Tristan Caine dönüp ona baktı. Morana da başını çevirip koyu, o karanlık maviliklere daldı. Adam bakışlarında karanlık bir şey parlarken başını diğer tarafa çevirdi.

Morana yutkundu. "Neden burada kalmamı istedin?"

Orada oturup dışarıyı seyrederken gergin değildi. Aralarında bir sessizlik oldu.

"Dante haklıydı. Onun dairesinde güvende ve rahat olurdum," diye belirtti.

Adam aynı yumuşak sesle, "Burada da güvende ve rahatsınız," diye karşılık verdi. Kelimeleri farklı anlamlar taşıyordu.

"Bu gece için."

"Bu gece için."

Morana adamın yanında oturmaya devam ederek bakışlarını tekrar pencereden dışarı çevirdi. Yağmuru izledi, cama çarpan damlaların çıkardığı sesi dinledi.

Zifiri karanlıkta cam duvara karşı bir tür sessiz ateşkes içinde oturuyorlardı. Morana güneş doğduğunda ateşkesin sona ereceğini biliyordu. Gün ışığında sözünü bile etmeyecekleri karanlık, çalınmış bir anın içerisindelerdi.

Bu anı hep hatırlayacaktı çünkü tam burada bir şeyler değişmişti. İçindeki bir şey sonsuza kadar değişmişti çünkü ondan her şeyden daha çok nefret eden adam, düşmanı olan kişi, daha önce kimsenin yapmadığı bir şey yapmıştı.

Ölümünde hak iddia eden adam ona kaçırdığı hayatı göstermişti. Büyük ihtimalle farkında bile değildi.

O anda düşmanı, daha önce kimsenin denemediği bir şey yapmıştı.

Kendini daha az yalnız hissetmesini sağlamıştı.

Güneş doğduğunda aralarındaki şey sona erecekti.

Adamdan nefret etse de birlikte geçirdikleri o sessiz an, içindeki bir şeyi kendisinin bile kavrayamayacağı şekilde değiştirmişti.

Köşeye Sıkışma

Kararsızlık onu en çok aşağıya çeken duyguydu.

Babası tekrar aramamıştı.

Bir kez bile.

Morana neden endişelendiğini bilmiyordu ama bir şeyler olacağı hissinden kurtulamıyordu. Hiç hoşuna gitmeyecek bir şeyler yaşanacaktı. Zaten babasının yaptığı hiçbir şey hoşuna gitmezdi.

Derin bir nefes alıp düşüncelerinden sıyrılarak misafir odasının kapısını açtı.

Sıradan bir kadın olsaydı, dün geceden sonra ne bekleyeceğini bilemezdi. Ama onun normali buydu. Ne bekleyeceğini tam olarak biliyordu.

Misafir odasından çıkarken dairede yalnız olduğunun farkındaydı. Tristan Caine şafak sökerken evden ayrılmıştı. Morana da birkaç saat önce gecenin geri kalanını geçirmek üzere misafir odasına çekilmişti.

Birbirlerine tek kelime etmemişlerdi. Mutfağa yürüdüğü sırada kırılgan yağmur damlalarında buldukları sessiz ateşkesin yağmurla birlikte sona erdiğini biliyordu. Güneş gökyüzünde pırıl pırıldı, ışığı cam duvarı aşıp tüm alanı aydınlatıyordu. Her santimi aleviyle ısıtıyordu. Ama odanın havası sıcak değildi, içeriyi klima serinletiyordu. O muhteşem manzara gözlerinin önünde uzanıyordu. Gün ışığı denizden parlayarak binalara yansıyordu.

Önceki gece oturduğu sandalyeye çıktı. Kendine kahve hazırlamayı düşünse de sonrasında vazgeçti. Ateşkes sona ermişti. Zaten bir kez içeceğine ilaç katılmıştı, tekrarlamak istemediği bir deneyimdi.

Asansörün sesi hızla o tarafa doğru dönmesine neden oldu. Eli çantasındaki silaha gitmişti. Amara'nın geldiğini görünce tutuşu gevşedi. Kadın uzun kıvrımlı bedenini bronz rengi pantolon, kırmızı bir üst ve yeşil renkli ipek bir fularla kapatmıştı. Vahşi bukleleri hafifçe gülümseyen güzel yüzüne düşüyordu.

"Günaydın, Morana." Başıyla selam verirken orman yeşili gözleri parlaktı.

Morana hafifçe rahatlayarak ona aynı şekilde selam verdi. "Merhaba, Amara."

Amara gülümseyerek buzdolabını açtı. Hareketleri mekâna alışık olduğunu söylüyordu. Morana sebepsizce rahatsız hissederken dişlerini sıkıp manzaraya döndü.

"İçecek bir şeyler ister misin?"

Morana dönünce onun elinde portakal suyu tuttuğunu, başını sorarcasına yana yatırdığını gördü. Tereddüt ettiğinde kadın gülümsedi. "İlaçlı değil, endişelenme."

Morana başıyla onayladı.

"Endişen için seni suçlayamam. Kulüpte yaşananlardan sonra bu normal." Konuşurken bir yandan soğuk meyve suyunu iki

uzun bardağa boşaltıyordu. Sesinin yumuşak tınısı Morana'nın kalbinin sıkışmasına neden olmuştu. Ona iyilikten başka bir şey yapmayan bu kadın hakkındaki sorular zihnini dolduruyordu. Sesinin asla bir fısıltıdan yüksek çıkmayacağını bilmek nasıl bir duyguydu? Daha yüksek sesle konuşmaya çalıştığında canı yanıyor muydu? Yara izleri var mıydı? Ne kadar işkenceye maruz kalmıştı?

Daha acil olanlar üstün geldiğinde bazı soruları rafa kaldırdı.

Amara karşısına geçip oturmuştu. "O gece kulübe sağ salim vardın mı?" diye sordu Morana. Kadın dirseklerini masanın üstüne yaslamıştı.

Amara yumuşak fısıltısıyla, "Evet," diye cevap verdi. "Tristan yanımdaydı. Güvendeydim."

Küçük yaşta işkence gören bir kadının ağzından çıkan bu sözler, Morana için büyük anlam taşıyordu. Durumu analiz etmeyi erteleyerek sorularına devam etti.

"Bay Caine'le kulübe vardığınızda aracı kimin aldığını biliyor musun?"

Amara hafifçe kaşlarını çattı. "Hayır. Bir şey mi oldu?"

Morana iç geçirerek başını iki yana salladı. Caine anlatmadıysa onun yaşananlardan bahsetmesinin bir anlamı yoktu. Dante'ye anlatmış mıydı? Yoksa yine bazı bilgileri kendine mi saklıyordu?

"Aslında..." dedi Amara. "Aracın ayrıldığını gördüğümüzde, Tristan hemen arkasından yola çıktı."

Amara'nın bardağından bir yudum aldığını görünce içeceğin güvenli olduğundan emin olarak kendi meyve suyunu yudumladı. Tatlı, soğuk içecek boğazından inerken karşısındaki kadını izliyordu.

"İnanılmaz derecede cesursun." Amara'nın dudaklarında bir gülümseme vardı.

Morana şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırırken kızardığını hissetti. "Teşekkür ederim... yani sanırım?"

Amara onun tuhaf cevabına gülerken çok rahattı. "Tristan başlı başına korkutucu bir adam. Seni korkutmak için de elinden geleni yapıyor. Bunlara rağmen, geceyi onun evinde geçirmen seninle ilgili çok şey anlatıyor. Tabii öyle bir şöhrete sahip bir adamın tek kızı olmak... Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Güçlüsün. Senin gücüne hayranım."

Morana tepkilerini kontrol etmeye çalışsa da biraz daha kızardığını hissederek boğazını temizledi. Daha önce zekâsı dışında herhangi bir konuda iltifat almamıştı. Onu olduğu kişi yapan bir konuda iltifat almak en hafif tabirle tedirgin edici sayılırdı.

Konuyu değiştirmeye çalışarak derin bir nefes aldı ve...

"Burada mı yaşıyorsun?"

Artık havaya karışıp gitmenin kendisi için çok iyi olacağını düşünüyordu.

Amara neredeyse meyve suyunu içerken boğuluyordu. Kahkaha atmaya başlamadan önce gözleri kocaman açıldı. "Tristan'la mı? Güzel Tanrım, hayır!"

Bu cevap onu rahatlattı. Ancak böyle hissetmesi oldukça rahatsız ediciydi.

Amara kısık sesiyle gülmeye devam etti. "Tristan kişisel alanı konusunda çok hassas. İnanılmaz korumacı biri. Bir kez odasına kapıyı çalmadan girdim ve neredeyse beni bakışlarıyla öldürüyordu!"

Morana dün izin almadan adamın yatak odasına çıkmıştı. Merdivenlerin başında durmuş, adam da orada olduğunu görmüştü. Onu bakışlarıyla öldürmemişti, sadece o andan etkilenmişti.

Haftalar önce söylediği sözleri düşündü.

"Bana ait yerler var. Alanıma girmeye asla cüret etme."

Kontrolün kimde olduğunu göstermek için böyle konuştuğunu düşünmüştü. Yoksa durum başka mıydı?

Amara'nın sesi düşüncelerini böldü.

"Tristan kimsenin kişisel alanına girmesine izin vermez. Onu tanıyan herkes bunu bilir."

Zihni inanılmaz derecede kafa karıştırıcı olan adamla ilgili sorularla dolup taşıyordu. "Öyleyse o kadar insan arasından neden benim burada kalmama izin verdi?" Kalması için ısrar etme sebebi neydi? Dante dairesinde kalmasını önerdiğinde neden hırlamıştı?

Amara'nm bakışları keskindi, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Çok ilginç, değil mi?"

Sorusuna sessiz kaldığında kadın konuşmaya devam etti. "Yani cevabım hayır. Burada yaşamıyorum ama evim yakınlarda."

Morana meraklandı. "Tenebrae'de yaşamıyor musun?"

Amara'nın gölgelenen bakışlarını manzaraya çevirmesini izledi. Kadının iç çekişi ruhunun derinliklerinden gelmişti, omuzlarına taşıyamayacağı yükler binmiş gibiydi.

"Ailemi ziyaret edebiliyorum ama orada kalmama izin verilmiyor."

Kelime seçimi ilginçti.

Morana kendine engel olamadan, "Neden?" diye sordu.

Dudakları alaycı bir gülümsemeyle kıvrılsa da kadının bakışları acı doluydu. "Bazı soruların cevapsız kalması daha iyi, Morana. Evim orada. Annem hâlâ Maroni ailesine hizmet ediyor. Köklerim, olduğum her şey, sevdiğim herkes orada. Ama o şehirde kalmamak için lanetlendim."

Morana gözlerini kırpıştırdı. Bu kadın için kalbinin acıdığını hissediyordu. Amara'nın yuvası, yaşayabileceği sevgi dolu bir yer vardı ama orada kalamıyordu. Morana'nın kalabileceği bir evi

vardı ancak yuvası değildi. Onun acısını ruhunun en derinlerinde hissedebiliyordu.

Ne yaptığının farkına varamadan aralarındaki mesafeyi aşarak kadının eline uzanıp hafifçe sıktı. "Üzgünüm."

Elini tutması karşısında diğer kadının şaşkınlığını gördü. Amara ona aynı şekilde elini sıkarak karşılık verdi. Yüz ifadesi yumuşak, minnettardı.

Sonra omuz silkti. "Bazen evimi özlüyorum. Dante ya da Tristan ziyarete geldiğinde bu yüzden mutlu oluyorum."

"Burada da arkadaşların vardır," dedi Morana.

"Pek sayılmaz." Şimdi bakışlarını önüne çevirmişti. "İş için buradayım. Burası bizim şehrimiz değil. Bazı sınırlarım var."

Morana'nın içinden arada bir aramasını söylemek geçiyordu. Burada hiç arkadaşı olmadığını, onunla arkadaş olmaktan mutluluk duyacağını söylemek istiyordu.

Ancak bunu yapamazdı.

Kelimeler dilinin ucundaydı. Birini tanımaya, arkadaş olmaya, hayatını paylaşmaya, sohbetler etmeye o kadar derinden ihtiyacı vardı ki... Ama böyle yakınlaşmaların sonuçları olurdu ve bunu sadece kendisi yaşamazdı, Amara'nın ödeyeceği bazı bedeller olurdu. Zaten kendi şehrinden buraya sürgün edilmişti. Morana onun buradan da kovulmasını ya da öldürülmesini istemezdi.

Dudağını ısırarak elini geri çekti. Boğazını temizlerken kendi içindeki cam duvara çarpmıştı. Ardındaki görüntülere bakabiliyor ama uzansa da bir türlü dokunamıyordu.

Asansörün sesi aralarındaki tuhaf sessizliği böldü.

Morana gelenlere baktı, Dante Maroni ve Tristan Caine içeri giriyordu. Uzun, iri ve inanılmaz derecede yakışıklı olan adamlar gelmişti. Dante'nin bakışları yanındaki kadına takılınca adımları sekteye uğradı, üstünde şık bir takım elbise vardı. Bir an sonra

ilerlemeye devam etti. Morana'nın bakışları da onun yanında zarafetle yürüyen adama kaydı.

Bakışları buluşurken midesi düğümlendi. Keskin gözleri gün ışığında mükemmeldi. Sıkı ve kaslı bedenini basit bir tişörtle kargo pantolon giyerek örtmüştü. Her nereden geliyorlarsa, resmi bir yer olmadığı kesindi.

Caine asırlık viskiye benzer sesiyle, "Mutfağımı işgal ettiğini görüyorum, Amara," derken bakışlarını Morana'dan ayırmamıştı.

"Sadece mutfağını," diye cevap veren kadının sesi sataşır gibiydi.

Dante cam duvara ilerledi. Ellerini ceplerine yerleştirmişti, odadaki herkesi görmezden gelerek manzarayı izliyordu. Amara'yla aralarındaki gerilim hissedilebiliyordu. Morana bunu daha önce de hissetmişti.

Merakla bakışlarını mutfak dolaplarını karıştıran adama çevirdi ve ona baktığı sırada gözleri yeniden buluştu.

Adamın bakışları üzerindeydi.

Kalbi tekledi.

Bakışlarını diğer tarafa çevirdi.

Kalbi yeniden çalışmaya başladı.

Vücudunun aptalca tepkileri karşısında gözlerini kapatırken camın önündeki diğer adama döndü.

"Depolardan bir şey çıktı mı?"

Dante yüzünü ona çevirmese de yüksek sesle cevap verdi. "Buradakinden bir şey çıkmadı. Tenebrae'dekilerde ise... bazı tuhaf şeylerle karşılaştık."

"Tuhaf derken?" Morana konuşurken öne eğildi, konu ilgisini çekmişti.

"Depo uzun zaman önce yerel rakiplerimizden birine aitti," diye açıkladı Dante. Güneşin vurduğu profili keskin hatlara sahipti.

"Adamlarımın bulduğu ekipmanlar ise başka bir çeteye ait. Depoyu yakınlarda kimin kullandığını öğrenemedik."

Morana'nın gözleri kısıldı. Zihni yeni edindiği bilgileri işliyordu. "Kodlar kullanılsa ve suç üzerine kalsa Bay Caine'e ne olur?"

Dante ona doğru dönerken bakışları sertti. "Bir cenazesi olur, Morana."

Tristan Caine'in suçu kendi üzerine atarak herkesi kandırması olasılığını artık eleyebilirdi. Tabii adam intihar etmeye çalışmıyorsa...

"Herhangi bir gelişme olduğunda seni bilgilendiririz," diyerek söz veren adamı başıyla onayladı.

Amara boğazını temizledi. "Aslında bunları sana vermeye gelmiştim, Morana."

Tezgâha bakınca arabasının anahtarlarını gördü. Arabası, biricik bebeği onarılmıştı. Bakışlarını diğer adamın olduğu tarafa çevirdi. Tristan Caine ona bakmıyordu.

Başını onaylarcasına salladı, nabzının hızlandığını hissederken sandalyeden kalktı ve anahtarları alıp çantasını omzuna astı.

Etrafına bakarak, "Artık gitsem iyi olur," diye mırıldandı.

Dante ona kibar bir baş selamı verdiğinde aynı şekilde karşılık verdi. Sonrasında iletişimlerini sürdüreceklerini biliyordu.

Amara gülümsedi. "Umarım tekrar karşılaşırız, Morana."

Morana yutkundu. "Umarım."

Ev sahibine hiçbir şey söylemeden, olduğu tarafa tek bakış atmadan, hissettiği minnettarlığı gösterecek herhangi şey yapmadan arkasını döndü. Asansöre hızlı ve emin adımlarla yürürken bakışları bir kez daha cam duvarların ardındaki manzarayı buldu. Önceki geceyi ruhuna kazıdığı gibi, o manzarayı da hafızasına kazıdı.

Kimse arkasından seslenmedi. Morana asansöre binerken bir

gerilim dalgasının sırtını okşadığını hissetti. Kalp atışları giderek hızlanıyor, avuçları terliyordu.

Derin bir nefes alarak tuşa basmak için döndü. İşte o zaman, muhteşem mavi gözlerle karşılaştı. Caine mutfaktan onu izliyordu.

Morana tuşa basarken bakışları kenetlendi.

Asansör kapıları kapandı.

Bir şeyler yanlıştı.

Malikânenin kapılarından içeri girdiği anda derin bir önsezi midesine yerleşmişti.

Geri dönmemeliydi. Onarılan mükemmel arabasını alıp başka bir yere sürmeliydi. Ama eve dönmüştü. Morana Vitalio pek çok şey olabilirdi ancak korkak değildi. Eğer ölecekse, bir korkak olmadığını bilerek ölecekti.

Dişlerini sıkarak arabasını ona ayrılan bölüme park ettikten sonra yeni tekerlerine baktı. Tristan Caine fırtınalı bir gecede bunları yaptırmayı nasıl başarmıştı? Bağlantıları o kadar iyi miydi?

Başını iki yana sallayarak düşüncelerini o şaşırtıcı adamdan alıp gün ışığının vurduğu güzel bahçeye, muhteşem araba yoluna ve göz kamaştırıcı malikâneye baktı.

Kötü bir şeyler olacağı hissini üzerinden atamıyordu.

Burayı terk edecekti. Kodlar bulunduğu anda ortadan kaybolacaktı. Kendine bir söz vermişti. Kimliğini değiştirecek ve kendine istediği gibi bir hayat kuracaktı. Uzaklara gidecek, tereddüt etmeden arkadaş edinecek, erkeklerle tanışıp her günün keyfini çıkaracak ve ölüm tehdidi olmadan yaşayacaktı.

Kodlar bulunduğu anda her şeyi geride bırakacaktı.

Aldığı karar ona güç verdiğinde evin ona ait olan kanadına yö-

neldi. Etraftaki korumalar onu izliyordu. Babasının çardakta iki yaşlı adamla birlikte oturduğunu gördü. İş konuştuklarını tahmin edebiliyordu.

Bahçeye girdiğini görünce babası onlara yaklaşmasını işaret etti. Morana ona ortaparmağını gösterip odasına gitmeyi ne kadar isterdi. Ama adamın yanında yabancılar vardı ve böyle bir başkaldırının, özellikle de önceki gece yaşananlardan sonra sınırı aşacağını düşünüyordu.

Dişlerini gıcırdatarak adamların oturduğu yere yürüdü. Çardağın yapraklardan oluşan kubbesi içinde oturanlara gölgelik bir alan sunuyordu.

Babasının bakışlarında en ufak bir öfke yoktu. "Bu akşam Crimson'da yemek yiyeceğiz. Ona uygun giyin."

Morana başıyla onaylayarak sözlerine devam etmesini bekledi. Babası sadece kaşlarını kaldırdı ve parmaklarının hareketiyle uzaklaşmasını emretti.

Morana yumrukları sıkarak arkasına dönüp süitine gitti. İçeri girdikten sonra kapıyı kilitledi.

Sonra yatağının üstüne oturdu.

Düşünüyordu.

Bir şeyler yanlıştı. Adamın kızgın ya da alaycı olmasını beklerdi. Her zamanki gibi kayıtsız kalmasını beklerdi. Ama bu tavır... neredeyse manipülatif sayılırdı. Morana geceyi dışarıda geçirmişti. Babasmın sakinliği rahatsız ediciydi, midesinin düğümlenmesine sebep oluyordu. Bu histen gerçekten hiç hoşlanmamıştı.

"Özgürlüğün sürdürmene izin verdiğim bir yanılsamadan ibaret."

Crimson.

Kan kırmızı.

Dudakları kan kırmızısıydı. Delicesine damarlarında akan sıvı kan kırmızısıydı. Yanında oturan adamın burnundan akıtmak istediği şey de kan kırmızıydı.

Çenesini sıkarak restoranda her zaman babasına ayrılan köşedeki masada oturuyordu. Belinden itibaren genişleyerek inen, sırtı açık siyah bir elbise giymişti. Elbisenin kayda değer tek özelliği yanındaki yırtmaçtı. Masada babası dışında dört tane daha adam vardı.

Babası gün boyunca ona hiçbir şey söylememişti. Aslında durum oldukça normaldi. Ama önceki gece yaptıklarından sonra, aralarında yaşananlar hiç normal değildi. O gün hiçbir şey normal sayılmazdı. Normalde yemeklere kendi arabasıyla gelirdi. O gece babası onun arabasına binmesini istemişti. Morana eğer susturan bir bakış almasaydı itiraz edebilirdi.

"Birlikte gitmemiz önemli," demişti babası.

Morana dilini ısırıp onunla birlikte arabaya binmişti.

Neden birlikte gelmeleri gerektiğini şimdi anlıyordu. Bu öylesine bir yemek değildi. Onu aşağılamak için düzenlenmişti.

Otuzlarının başlarında yakışıklı birinin yanında oturuyordu ve adam üçüncü kez elini elbisesinin yırtmacından içeri sokmaya çalışıyordu. İlk seferinde elinin yanlışlıkla çarptığını düşünmüştü. İkincisinde adamın elini itip ona sertçe bakmıştı. Ancak artık öfkesine engel olamıyordu.

Adamın elini tutup parmaklarını geriye büktü.

"Bir daha bana dokunursanız parmaklarınızı kırarım."

Masaya sessizlik çöktü. Babası ona bir bakış atarak kaşını havaya kaldırdı. Morana onun kendisini ya da yanındaki adamı azarlamasını bekledi ama babası dönüp hiçbir şey olmamış gibi konuş-

maya kaldığı yerden devam etmişti. On yaş büyük olan bir adam az önce kızını masanın altından taciz etmemiş gibi davranıyordu.

Morana tiksintiyle adamın elini kendinden uzaklaştırıp arkasına yaslandı. Derin nefesler alarak öfkesini yatıştırmaya çalışıyordu.

"Outfit burada."

Masalarındaki orta yaşlı adamlardan birinin sözlerini duyduğu anda gözlerinin önündeki kan kırmızı pus ortadan kayboldu.

Babası başını salladı. "Biliyorum. Güvenlik devrede."

Morana geldiklerinden beri ilk kez bakışlarını restoranda gezdirdi. Babasının haklı olduğunu fark etmişti. Tüm restoran, içerideki her nokta koruma kaynıyordu. Hem onların hem de Outfit'in adamları vardı. Siviller masalarında tetikte oturuyorlardı. Kimsenin silahı açıkta değildi ama kıyafetlerin altından belli oluyordu. Şiddet tehdidi havada asılıydı. Müşteriler yemeklerini hızla bitirmeye çalışıyordu. Masalara servis yapan çalışanlar ince bir buz tabakasının üzerinde yürüyormuş gibi temkinli hareketler sergiliyordu.

Morana her şeyi gözlemliyor, düşman ailenin masasını bulmaya çalışıyordu. Tanıdığı iki adamı restoranın hiçbir yerinde görememişti.

Sonra ensesi karıncalandı.

Bakışlarını üzerinde hissedebiliyordu.

O bakışları.

Adamın aç bakışlarını.

Morana'nın nefesi kesildi. Nasıl anladığını bilmiyordu ama adam buradaydı. Bunu nasıl olduğunu düşünmek bile istemese de adamın içerideki varlığını fark etmişti. O bakışlardan kişisel alanını koruyordu. Onları şu anda üzerinde hissediyordu.

Şarap bardağını aldıktan sonra adamın oturduğu yeri tespit edebilmek için bakışlarıyla gizlice alanı taramaya devam etti.

Onları göremiyordu, mekânın arka kısımlarından birinde olmaları mümkündü.

Ancak o tarafa doğru dönmedi. Arkasına dönmesi sadece adamı değil, Outfit'i de tanıdığı anlamına gelirdi. Babasının tuhaf davranışları devam ederken başına bir dert daha açmak istemiyordu.

Adamın bakışlarını çıplak teninin her bir santiminde hissedebiliyor, ensesi karıncalanıyor, bedeni farkındalıkla titreşiyordu. Arkasındaki bir masada bulunan gök mavisi gözler onu yalayıp yutuyordu. Takım elbise giymiş olmalıydı. Muhtemelen yara izlerini ve dövmelerini gizleyen, kaslarını öne çıkaran, onu daha önce içinde gördüklerinden birini giyiyordu. Morana yutkunarak bakışlarını yerde tuttu. Tüm bedeni adamın düşüncesiyle alev almıştı.

Onu düşünmemeliydi.

Tanrı yardımcısı olsun, Morana kendine engel olamıyordu.

Gözlerini kapatıp yavaşça nefes aldıktan sonra telefonunu kucağına çekip mesajları açarak hızla bir şeyler yazdı. Parmağı gönder tuşunun üzerinde duraksadı. Adam onu görebiliyordu. Morana'nın olduğu tarafa bakıyordu. Dezavantajlı bir durumda olan kendisiydi. Başını iki yana sallayarak mesajı gönderdi. Kalbi şiddetle atıyor, içindeki kararsızlık cesaretle savaşıyordu. Neden adama bir mesaj gönderdiğini bilmiyordu.

Morana: Bakmayı kes.

Gelen kutusunda yeni bir mesaj vardı. Kalbi hızla atarken uygulamayı açtı.

Tristan Caine: Hayır.

Hayır. Sadece hayır. Kısa ve net.

Morana: Ölüm fermanın olur. Babam baktığını görebilir ve seni öldürebilir.

Cevap anında gelmişti.

Tristan Caine: Sanmıyorum.

Morana: Neden?

Tristan Caine: Ellerine hâkim olamayan pisliğe sesini bile çıkarmadı. Sadece baktığım için beni öldürmez.

Morana yüzünün kızardığını, öfke ve aşağılanma duygularıyla dolup taştığını hissetti. Doğru söylüyordu. Babası için bazı erkeklerin dokunabileceği, diğerlerinin de bakabileceği bir maldı. Hissettiği öfke gözünü kör ederken dişlerini sıktı.

Morana: O misafir. Sen değilsin.

Tristan Caine: Yani o dokunabilir ama ben dokunamaz mıyım?

Kalbi tüm gücüyle atmaya başlamadan önce bir anlığına durdu. Onunla daha önce hiç böyle konuşmamıştı.

Morana: Bu konuşma bitmiştir.

Telefonunu kilitledi. Sonra geri açtı.

Yeni bir mesaj olduğunu görünce yutkundu.

Tristan Caine: Korkak.

Öfke onu ele geçirmeden önce bir saniye kadar durup ekrana baktı. *Korkak mı?* Bu kahrolası adam kim olduğunu sanıyordu? Morana'yı kışkırtmaya çalışıyordu ve eğer kadın onun oyununa gelirse kesinlikle lanetlenirdi.

Tristan Caine: Sana meydan okuyorum.

Yapma. Seni kışkırtmasına izin verme, diye telkin etti kendine.

Morana: Ne için?

Uzun bir duraksama oldu. İçinde fırtınalar koparken bekledi. Mesajlara kendini kaptırdığını çevresindekilere fark ettirmemeye çalışıyordu.

Tristan Caine: Adama vahşiliğinin birazını bile göstermen için.

Morana tuş kilidini devreye soktu. Bu adam tarafından kışkırtılmayacaktı. Onun oyununa düşecek değildi. Olgun bir kadındı, ilk adımlarını atan çocuk değildi. Etrafında kurşun yağdırmaya hazır silahlı korumalar vardı, onları tetikleyecek bir şey yapmazdı.

Adamın bakışlarını ensesinde hissedebiliyordu, teninin ürpermesine sebep oluyordu.

Kışkırtılmayacaktı. Kışkırtılmayacaktı. Kışkırtılmayacaktı.

Piç herif tekrar elini kalçasına götürdü.

Bütün gün hissettiği her şey; kafa karışıklığı, öfke, hayal kırıklığı ve ateş bir bütün haline gelip birbirine karıştı. Ne yaptığının farkına varmadan parmaklarını adamın bileğine sarıp sertçe kendine çekti. Kıracak kadar sert davranmasa da bileğinin burkulması için yeterliydi.

"Seni kaltak!"

Adam yüksek sesle bağırınca restoran sessizliğe gömüldü. Elini göğsüne götürmüş, yakışıklı yüzü acıyla buruşmuştu. Morana bakışların üzerine dikildiğini, silahların ona doğrultulduğunu hissetti. Ardından hepsini görmezden gelerek ayağa kalktı.

Babası sertçe, "Morana," diye homurdandı.

"Ellerini üzerimden çekmesi için uyardım," dedi yüksek sesle. Tırmanan gerilimi bedeninin her santiminde hissediyordu. "Çekmedi."

İçerideki gerilim artarken kimse konuşmadı.

Masadaki adamlardan biri, "Kız ateşli, Gabriel," diye yorum yaptı. Bakışları onun çıplak teninde dolaştı. "Yanmaya hazırım."

Morana tükürürcesine konuştu. "Ölmeye hazırlanabilirsin."

Babası konuşan adama değil, ona doğru dönmüştü. "Gidip kendini sakinleştir."

Morana yüzüne yayılan iğrenme ifadesiyle çantasını alıp tuvaletlere giden koridora yöneldi. Vücudu öfkeyle titrerken kimseye bakmadı.

Adamla bakışları buluştuğunda neredeyse koridora dönecekti.

Onu incelerken adımları yavaşladı. Tüm erkek nüfusuna duyduğu tiksintiyi hatırlamadan önce, Tristan Caine'in her zaman üzerinde gördüğü koyu renk takım elbiselerinden ve yakası açık gömleklerinden birini giydiğini fark etti. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Ancak tiksinti kendi yüzüne yayıldığı anda, adamın gözlerinde bir şey parladı. Morana bunun ne olduğu üzerine kafa yormadan, etrafta daha fazla oyalanmadan koridoru döndü.

Tuvalete girdiğinde ellerini temiz granit tezgâhın üzerine yerleştirip aynadaki yansımasını inceledi. Kabinler tamamen boştu.

Burada ne yapıyordu? Bu restoranda? Kendi hayatında? Hem neden uğraşıyordu ki? Babası ona biraz bile değer vermiyordu. Kimse onu önemsemiyordu. Bu durum öfkelenmesine neden oluyordu.

Öfkelenmişti çünkü yabancı bir adam onu taciz ederken babası sesini çıkarmamıştı. Öfkelenmişti çünkü nefret ettiği adama mesaj atmıştı. Öfkelenmişti çünkü onu harekete geçiren yine o adam olmuştu. Öfkelenmişti çünkü camdan duvarı ve yağmurlu geceyi geçmişte bırakmasına rağmen içindeki bir şey bırakmayı reddediyordu.

Öfkelenmişti.

Bunu yansımasında görebiliyordu. Kızaran cildinde, titreyen bedeninde ve ısınan teninde hissedebiliyordu.

Tanrı aşkına, o kadar öfkeliydi ki.

Tuvaletin kapısı açılınca bakışlarını yere indirerek gözlerini giren kişiden sakladı. Hiçbir şeyden haberi olmayan bir kadınla sohbet etmek son isteyeceği şeydi.

Ellerini yıkayıp soğuk suyu yanaklarına bastırdı. Arkasındaki kadının hareket ettiğini duymayı bekliyordu. Ama hiçbir ses yoktu.

Morana duraksadı, vücudu tamamen tetikteydi. Yavaşça bakışlarını kaldırınca masmavi gözler tarafından esir alındı.

Caine kadınlar tuvaletindeydi. Ailelerinden erkek ve kadınlarla, ateşlenmeye hazır silahlarla dolu bir restoranda yanına gelmişti. Aklını mı yitirmişti?

Morana içindeki öfke ateşlenirken ona arkasını dönüp kapıya yöneldi. Ancak hemen sonra adam önüne geçti.

"Yolumdan çekil," dedi tükürürcesine. Onunla uğraşacak ruh halinde değildi.

Caine kışkırtıcı bir sesle,"Babanın ve o sik kafalı herifin yanına mı döneceksin?" diye sordu. Ses tonu, karşısındaki kadını o anda hiç istemeyeceği şekillerde etkiliyordu.

Morana dişlerini sıkarak etrafından dolaşmayı denedi ama adam ona engel oldu. Öfkesi yeniden alevleniyordu.

"Yolumdan. Çekil." Her kelimeyi vurgulayarak söylerken sesi buz gibiydi.

Adam kıpırdamadı.

Morana içindeki canavarı serbest bıraktı.

Zaman kaybetmeden parmaklarıyla adamın boğazını sarıp tüm bedeniyle ona çarptı. Caine geri adım atarak kapıya yaslandı. Bunu

az önceki hareket yüzünden yapmamıştı, Morana kas gücünü abartıp kendini kandırmıyordu. Adamın kapıya yaslanma sebebi bunu yapmak istemesiydi. Morana ise mavi bakışlarında boğulmaktan endişe etmeden başını yana yatırarak alev alan bakışlarını ona dikmişti. Elleriyle o gergin, sıcak boyun kaslarını sıkıyordu. Aniden burada tüm sinirini boşaltmak istedi. Bu adam içindeki nefreti dürüst bir şekilde gösteriyordu. Morana onun dürüstlüğünü takdir ediyordu. Bu dürüstlüğe ihtiyacı vardı.

Çizgiyi aşmıştı. Var olduğunu bile bilmediği o sınır aşılmıştı.

"Basit bir şey istedim," dedi sıktığı dişlerinin arasından. Konuşurken dudakları titriyordu. "Benden uzak durmanı istedim. Kabul ettin. Bana söz verdin. Neden her baktığım yerde seninle karşılaşıyorum? Seni uyarıyorum, şu anda o sikik kodlar umurumda bile değil. Hepiniz ölebilirsiniz, umursamıyorum. Sadece. Benden. Uzak. Dur."

Bir an sonra bedeninin ön kısmı kapıya yaslandı. Adamın boynunu sıkan eli acı vermeyecek bir sertlikle sırtına doğru bükülmüştü. Caine bedenini çıplak sırtına bastırıyordu, gömleğinin düğmeleri aldıkları her nefeste omurgasına sürtünüyordu. Morana'nın diğer eli tuvaletin ahşap kapısına sabitlenmişti, adama ait o odunsu misk kokusu etrafını sarıyordu. Bedeninin titrediğini hissederken yüzünü diğer tarafa çevirdi. Adam eğilince çenesindeki hafif sakal alnına sürtünüp geçti, artık dudakları onun kulağına değiyordu.

Kalbi göğsüne şiddetle çarparken kulakları uğulduyor, bedeni bir sıcaklıkla kavruluyordu. Adamın kokusu, bedeninin ağırlığı başını döndürüyordu.

"Bir şeyi hemen netleştirelim, Bayan Vitalio," diye mırıldandı kulağına. Viski ve günahın birleşimi olan sesi dalgalar halinde bedenine yayılıp kamının altında toplanıyordu. Kulağına değen

dudaklarının hissi göğüslerinin yükselip ahşap kapıya değmesine sebep olmuştu. Bu kapı restorandaki insanlarla aralarında bulunan tek engeldi. O insanların arasında babası da bulunuyordu ve onları gözünü kırpmadan öldürebilecek biriydi.

Bu gerçek bedenine başka bir heyecan dalgası gönderdi. Arkasındaki adamın tehlikeli bir kadın gibi hissetmesini sağladığını biliyordu. Başka kimsenin onu öldürmesine izin vermeyeceğinin farkındaydı. Tuvaletin içinde onu başka bir sert zemine bastıran adamla duruyor, babasına ihanet ettiği için en ufak bir pişmanlık duymuyordu. Tek hissettiği şey heyecandı.

"Uzak durmak istersem bunu yaparım," diye fısıldadı adam. "Sebebi sizden ya da başka birinden duyduğum şeyler olmaz. Ama hiçbir zaman bir kadını zorlamadım, şimdi de zorlamayacağım."

Morana dudağını ısırdı. Adam ona sabit tuttuğu elleri dışında dokunmuyordu. Bedeni alev alev yanıyordu ama Caine ona dokunmuyordu bile.

"Şu ana kadar birbirimize hep dürüst davrandık, Bayan Vitalio," diye mırıldanarak devam etti. "Şimdi de dürüst olacağım. Sizden nefret ediyor olabilirim ama sizi istiyorum. Sikeyim, hem de çok istiyorum. Gerekeni yapıp o hissi aklımdan çıkarmam gerekiyor."

Bu sert sözlerle nefesleri hızlanmıştı. Adam konuşmaya devam etti.

"Babanızın korumaları şu anda kapının dışında. Gitmemi mi istiyorsunuz? Söylemeniz yeterli."

Morana hareketsiz kalarak başını kapıya çevirdi. Hapsedildiği sınırlı alanda nefesleri giderek hızlanıyordu.

"Bir karar vermeniz gerekiyor."

Lanet olsun. Hiçbir şey düşünemiyorken nasıl karar verecekti?

Tanrı biliyordu ki, düşmanı olan adamı istiyordu. Daha önce bir ilişkisi olmuştu. Babasına karşı inatçı davranmak için eski erkek arkadaşıyla bir şeyler yaşamıştı ama tekrarlamak isteyeceği bir deneyim değildi. Bu adamla göz göze geldiklerinde oluşan kıvılcımların çeyreğini bile hissetmemişti. Arzusu daha önce hiç bu kadar baş döndürücü, şehvetli ve ahlaksız olmamıştı.

İşte sorun buydu. Bu adamdan, yaptığı ve söylediği her şeyden nefret ediyordu. Bir gün onu öldürmek istiyordu. Ama bedeni sadece onu istiyordu. Onun da söylediği gibi, gerekeni yapıp adamı aklından çıkarmak istiyordu. *Sadece bir kere.*

Babası hemen dışarıdaydı. Adamları dışarıdaydı. Outfit dışarıdaydı.

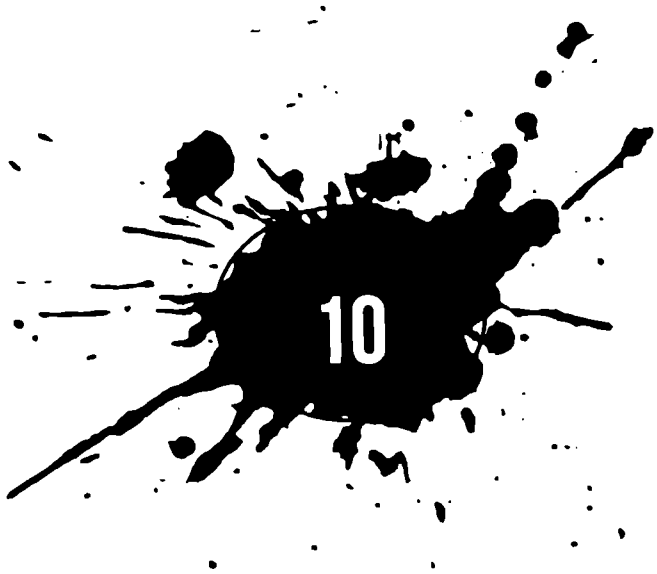
Tristan Caine ise içeride, onun hemen arkasındaydı.

Adamı içinde hissetmek istiyordu.

Morana gözlerini kapayıp boştaki eliyle ahşap kapının üst köşesine uzandı.

Sonra kapıyı kilitledi.

Karar verilmişti.

Séssizlik

Nefes.

Adamın nefesini boynunda hissedebiliyordu. Kulağının üzerinden geçip değdiği yerleri yakıyordu. Boynu karıncalanıyor, damarlarındaki kan o noktaya hücum ederek alışık olmadığı bir alevle tutuşturuyordu. Adamın her bir nefesi o alevleri arttırıyordu. Morana kalbinin teklediğini hissederken parmaklarını neredeyse ahşaba geçirmişti. Adamm geriye büktüğü kolu kurtulmak için can atıyordu. Kıvranma isteğine karşı gelerek nefes alışıyla inip kalkan göğüsleri dışında hareketsiz kaldı. Parmakları dokunma, hissetme, arkasında hissedebildiği sıcak tene temas etme ihtiyacıyla karıncalanıyordu. Tristan Caine arkasındaydı ama ağırlığını bedenine bastırmadan öylece duruyordu.

Morana yüzünü ona doğru çevirdi.

O nefes.

Nefesindeki çikolata ve viskinin kokusu baş döndürücü bir karışımdı, onu tatmak istiyordu. Bakışları adamın dudaklarına kaydı. O dolgunluğu dişlemek, yumuşaklığını test etmek istiyordu. Sonra gözlerini hafif sakalının altından görünen dudağının kenarındaki küçük yara izine çevirdi. Onu yalamak, tadına bakmak, dilinde hissetmek istiyordu. Ardından bakışları sakalına takıldı ve nasıl hissettireceğini düşündü. Tenini kaşındıracak, belki de onu yakacaktı. Tenine tüm dünyanın görebileceği, ihtirasının hatırasını taşıyan kırmızı izler bırakacaktı.

Dünya göremezdi.

Morana da görmek istemezdi.

Hayır, olmaz. Adamı istiyordu ama onu aklından çıkarmayı daha çok istiyordu. Bu tek seferlik bir şeydi ve hatıra bırakmasını kesinlikle istemiyordu. Bu kapıdan çıktığında her şey geride kalacaktı. Kodlarını geri alacak ve yaşadığı hayatı geride bırakacaktı. Yaşananlar geçmişteki heyecan verici bir anı olarak kalacaktı. *Daha fazlası olmaz.*

Bakışlarını yukarı kaldırarak muhteşem mavi gözlerle buluştu. Mavi harelerin etrafı hafifçe kararmıştı, adamın bu konuda ciddi olduğunu ve numara yapmadığını gösteriyordu. Caine tahrik olmuştu, hem de çok fazla. Nefesleri derin, ağır ve kontrollüydü. Ama bakışları öyle yoğun bir şehvet ve nefretle parlıyordu ki... Morana onun nefretine alışmıştı, gözünü bile kırpmadı.

"Dudaklarını benden uzak tut," dedi kısık sesle.

Adamın yüzü ifadesiz kalırken kaşı sinir bozucu bir şekilde havaya kalktı. "Dudaklarımı sana yaklaştırmak gibi bir niyetim yoktu."

Morana dişlerini sıktı. Öfkesinden geriye kalanlar, karnının altındaki bir yerde yanmaya devam ediyordu. Neden rahatsız olduğunu bilmiyordu. Bunu kendisi söylemişti, adamın öyle yapmasını istemişti. Buna rağmen rahatsızlık duyması öfkesini biraz daha art-

tırdı. Bu hızlı bir seks olacaktı, durumu karmaşıklaştırmanın anlamı yoktu.

Kaba bir şekilde, "Sadece aletin yaklaşsın o halde," dedi utanmadan. Bedeni öfke ve arzuyla yanıyordu. Bu iki duygu birbirine öyle karışmıştı ki, sınırları ayırt edemiyordu.

Adam elini serbest bıraktı. Gözleri kısılmış olsa da hareket etmiyordu. "Ne kadar deneyimin var?"

Soru kadının içindeki ateşi daha da körükledi, adam ona cinsel geçmişinden bahsedeceğini düşünüyorsa çok yanılıyordu. Elleri farkında olmadan yumruk haline gelirken sırtını dikleştirdi.

"Yumruk yemeyi ne kadar istiyorsun?" diye homurdanarak yanıtladı. Sesi dışarıdan duyulmayacak kadar kısıktı.

Caine hiçbir şey söylemedi. Şehvet ve nefretin karışımı olan bakışlarla, ifadesiz yüzüyle, başını yana eğmiş bir halde onu izliyordu.

Morana bir kelime, bir hareket, bir nefes görmeyi bekledi. Göreceği en ufak bir yanlışlık bile bardağı taşıran son damla olabilir, karşısındaki adamı öldürebilirdi. Cinayete o kadar yakındı.

Caine hiçbir şey yapmadı.

Sadece onu kısılmış gözleriyle izlemeye devam etti.

Bu kadarı da yeterli olmuştu.

"Git kendini becer," dedi kadın tükürür gibi. Ayrılmak için kapıya döndü. Diğer duyguların yanında en çok aşağılanma hissi midesini kasıp kavururken titriyordu. Bedeni artık tüm o duyguları içinde tutmakta zorlanıyordu. Patlamaya hazır bomba gibiydi. Etrafındaki her şeyi ve herkesi beraberinde yok edecekti. Keşke gerçek bir bomba olup herkesten önce karşısındaki pisliği patlatabilseydi. Babası ya da masadaki sapığı da yok etmek isterdi. Liste uzayıp gidiyordu. *İşte güzel, neşeli hayatı.*

Her şey kapıya döndüğü anda oldu.

Hareket etmesine fırsat kalmadan adamın elleri belinden kavrayıp onu daha önce hiç karşılaşmadığı bir güçle havaya kaldırdı. Morana ani hareketle kalbi teklerken ufak bir çığlık attı. Ayakları yerden kesildiği anda, adam onu ağırlığı yokmuş gibi aynanın önündeki granit tezgâha oturtmuştu.

Kalçasının alevler içinde yanan kısmında hissettiği sert ve soğuk granitle nefesini serbest bıraktı.

Hareketin etkisiyle elbisesi uyluklarının üst kısmına toplanmıştı. Açılan çıplak teninde soğuk tezgâhı hissedince titredi. Adamm elleri belinden ayrılırken, dengesini sağlamak için ellerini geriye uzatarak ağırlığını kollarına verdi. Bu hareket göğüslerinin yukarı kalkmasına sebep olmuştu. Bacakları aralıktı ve elbisesi kalçalarına kadar toplamıştı. Sergilediği ahlaksız görünüm karşısında yüzü kızardı, hiç kimseye kendini bu kadar şehvetle sunmamıştı.

Tristan Caine sadece iki adım uzağındaydı. Bakışları kilitlendikten sonra adamın gözleri boynundan başlayarak yavaşça dekoltesine, yükselip alçalan göğüslerine, kalçalarına, ayak parmak uçlarına inerek onu inceledi. Morana karnının altmda biriken sıcaklıkla kalbinin hızlandığını hissedebiliyordu, göğüsleri ağırlaşırken uçları utanmazca sertleşmişti.

Sonra kendi değerlendirmesine başladı. Bakışları tuvaletin kısık sarı ışıklarında adamın sert, erkeksi göğsünde gezindi. O göğsün pek çok kez kendine bastırıldığını hissetmiş, bir gece önce de çıplak halini görmüştü. Takım elbise adamın sert kaslarını sarıyor, gömleğin açık yakası boynunu açıkta bırakıyordu. Görünen erkeksi teni yalamak istiyordu. O damarlı boynu, kendini gömleğin altından belli eden göğüs kaslarını, dudaklarını, dudağının kenarındaki yara izini tatmayı arzuluyordu. Tanrı aşkına... Düşmanı neden pis kokulu, yaşlı, çirkin, göbekli, kötü nefesli, tuhaf gözleri ve cırtlak sesi olan biri değildi? O Tristan Caine'di. Tamamen

olduğu kişiydi ve Morana gözlerine ziyafet çekme iznini çoktan vermişti. Bakışları yavaşça adamın pantolununa doğru kaydı.

Nefesi kesildi.

Pantolonunun ön kısmı yükselmişti. Utanmadan, pişmanlık belirtisi göstermeden kumaşı hatırı sayılır ölçüde germişti. Gerçekten büyüktü, eski sevgilisinden daha büyüktü. *Çok, çok daha büyük.*

Korkunun arzusunu dindirdiğini hissetti. Lanet olsun, kendini nasıl bir şeyin içine sokmuştu? Daha önce hiç böyle seks yapmamıştı, fazla deneyimi yoktu, adam çok büyüktü ve ondan nefret ediyordu.

Kuşku dolu bakışları yukarı çıkarak adamınkilerle buluştu.

Caine ona düşünme şansı vermeden aralarındaki mesafeyi kapattı. Ellerini kalçalarına yerleştirerek genişçe açıp bacaklarına arasına yerleşti. Yüzü ondan sadece birkaç santim uzaktaydı. Bakışları o şehvet ve nefret karışımıyla parlıyordu. Ancak bu kez o yoğunlukta kadına duyduğu nefretten fazlası vardı. Kendinden mi nefret ediyordu? Morana'yı istediği için miydi? Tanrı biliyordu ki, Morana adamı istediği için kendinden nefret ediyordu.

Adamın bedeni ona çarpınca elbisesi daha da yukarı sıyrıldı, şimdi gerçekten nefesi kesilmişti. Aletini tam merkezinde hissedebiliyordu. Sert ereksiyonu tatlı bir işkenceyle oradaki sinirlere sürtünüyordu. Morana ıslanmıştı, aralarındaki her sürtünmeyle biraz daha ıslanıyordu. Böyle devam ederse adamın pantolonunun önüne ıslak bir leke bırakacaktı. Bu kesinlikle olmamalıydı.

Birden zihninde başka bir düşünce belirdi.

"Prezervatifin var, değil mi?" dedi düşünmeden. Önlemini almıştı, onu aralarında hiçbir engel olmadan da kabul edebilirdi ama adama güvenmiyordu ve içine boşalmasını istemiyordu.

Caine duraksarken gözleri öfkeyle parladı.

Morana dişlerini sıkarak parmaklarını soğuk granite bastırdı. "Prezervatifsiz içime girebileceğini bir an bile düşünme."

Adamın eli boğazına sarıldı, tıpkı dakikalar önce kadının yaptığı gibi boynunu esir aldı. Tutuşu sıkı olsa da tehditkâr değildi, eliyle baskı uygulayarak yüzünü yukarı kaldırıyordu. İri, sert, pürüzlü avucu kadının alev alan boğazındaydı. Bir ürperti omurgasında dolaştı, adamın boynunu kırmasının ne kadar kolay olacağını fark etmişti. Otoparktaki saldırganın boynunu kolaylıkla kırdığını görmüştü. Moranayı hemen orada, şehrin en lüks restoranlarından birinin tuvaletinde öldürebilirdi. Sahip olduğu gücünü bildiğinden onu durduracak en ufak bir şey yapamayacağını da biliyordu.

Öfke içinde yükseldi.

"Var mı?" diye sordu tekrar. Korkusunu derinlere gömdü, hipnotize edici bakışlarından gözlerini kaçırmadı.

"Bakire misin?" diye sordu adam. Sesi yumuşak, ölümcül ve hislerini uyuşturan bir kadeh viski gibiydi. Morana'nın başını döndürüyordu. Ama bu kez mantıklı bir şey sormuştu.

"Hayır," diye cevap verdi. Kaşlarını kaldırarak yorumda bulunması için ona meydan okuyordu.

Adam hiçbir şey söylemedi.

Elini doğruca bacaklarının arasına götürdü. Parmakları iç çamaşırının kumaşını yana çekerek hızla merkezine akın etti.

Morana'nın sırtı yay gibi gerildi.

Vücudu bir akıma kapılmış gibiydi. Ayak parmakları topuklularının içinde kıvrılırken uyarılmasmın kokusunu alarak daha da ıslandı. Adamın bir eli boynunu kavramıştı, diğer eli ustalıkla kıvrımlarında dolaşırken bakışları onu esir almıştı.

Caine'in onun üzerinde ne kadar kontrol sağladığını, tüm kontrolü düşmanının ellerine verdiğini o anda anladı. Bunu fark etmesiyle nefret ve öfke dalgası hızla geri döndü. Bedeni ona ihanet edebilirdi ancak zihni asla unutmazdı.

Ağırlığını diğer koluna verdikten sonra elini tezgâhtan kaldırıp doğruca adamın pantolonundaki şişliğe götürdü. Aletini tıpkı boynunu tuttuğu gibi kavradı ve bir kez sıktı. Adam kalçalarını hızla eline bastırırken bakışları öfkeyle parladı. Kadının ne yapmaya çalıştığını anlamıştı. Tristan Caine onu savunmasız bırakmıştı. Morana da aynı şekilde karşılık vermişti. *Tam isabet.*

Adamın parmakları hiç içine girmedi. Daireler çiziyor, onu içine alacak girişi çevreliyor, en çok ihtiyacı olan noktadan kaçınıyordu. Vücuduna yayılan zevk dalgaları öyle derin ve mutlak bir ihtiyaçla yanmasına neden oluyordu ki, karşısındaki adam başka biri olsa yalvarırdı. Şu anda kendini zorlukla kontrol ediyor, ihtiyaçla sızlanıp adamı memnun etmemek için dudaklarını ısırıyordu.

Aletini tutan parmaklarını sıkılaştırarak karşılık verdiğinde adamın göğsünden bir hırıltı yükseldi. Ses o kadar alçaktı ki, çok yakın duruyor olmasalardı bunu fark etmezdi. Karşısında başka biri olsaydı, adamın bu kadar kontrollü davranmasına hayranlık duyardı. Avucunun içine sığmıyordu, tek eliyle kavrayamayacağı kadar büyüktü. Kadınlığı ona duyduğu açlıkla, arzuyla kasılmaya başlamıştı. Kalbi hızla çarparken nefesleri kesik kesikti, bedeninin kontrolünü tamamen yitirmişti.

Adam durdu.

Ellerini onun üstünden çekti.

Hem boynundan hem de özel kısımlarından uzaklaşmıştı.

Morana şu anda durursa onu gerçekten öldürürdü.

Caine cebinden cüzdanını çıkardı. Parmakları kadının özüyle parlıyordu. O pürüzlü parmaklarda kendi arzusunun kanıtını görmek, adamın parmaklarının nerede olduğunu fark etmek kadının bedenine başka bir sıcaklığın kontrolsüzce yayılmasına neden olmuştu. Bu gidişle adam içine girmeden alev alacaktı.

Adam bir prezervatif çıkarıp ambalajı dişleriyle açtı. O pantolonunun fermuarını açarken ikisi de aşağı bakmıyordu.

Morana nefes bile alamadan adamın eli ani bir hareketle tekrar boynuna ulaştı. Bu kez çatı katındaki gibi ensesindeydi, diğer elini de onun oturduğu tezgâha yaslamıştı.

Ereksiyonunun ucunun klitorisine değdiğini hissederken nefesleri hızlandı. Diğerleri bir yana, böyle bir yakınlığı onunla yaşıyor olmak derinlerinde bir yerde heyecan dalgası oluşturmuştu. Morana bunu yapmak istiyordu. Nefret ediyor ve kendine kızıyor olsa da buna ihtiyacı vardı.

Adamın onunla birlikte olmasını istiyordu. Öfkeli bir bomba gibi değil, arzulu bir kadın gibi patlamak istiyordu. Adam ilk tanıştıkları anda gözleriyle söz verdiği gibi, sonraki her bakışında onu becerdiği gibi hareket ederken çığlıklar atmak istiyordu. Ahlaksız ve seksi hissetmek istiyordu. Bundan nefret ediyordu. Bu ihtiyaçtan nefret ediyordu. Caine'in onu çaresiz ve çıldırmış biri gibi hissettirmesinden nefret ediyordu.

Bir kalp atışı kadar süre geçti.

Adam aniden içine girdi. Tek hareketiyle tamamen içine gömülmüştü.

Morana kendini durduramadan ağzından hafif bir çığlık yükseldi. Yanma hissi, adamı kayganlaştıran kendi ıslaklığı, tek seferde derinliklerine sızan aleti nefesini kesiyordu. İçindeki baskı kalp atışlarını hızlandırmıştı. Onu tam olarak hissetmesine izin vermeden geri çekildi, sonra beklemeden tekrar sertçe içine girdi. Morana dudağını sertçe ısırarak zevk çığlığını bastırdı. Adamın sert hareketi göğüslerinin yükselmesine, teninin her bir santimini saran hislerle birlikte alevlerin yükselmesine sebep olmuştu.

İçindeki büyüklüğe alışamadan adam tekrar geri çekildi. Bu sırada yüzünü göğsüne bastırmıştı, neler hissettiğini ondan saklıyordu.

Morana da gözlerini kapattı. Bedeni tepkilerini gizleyemez-

ken, duvarları adamı sıkıştırırken onun yüzünü hatırlamak istemiyordu. Adamın zafer dolu bakışlarını, sırıtışını ya da en kötü ihtimalle aldığı zevkin göstergesi olan yüz ifadesini görmek istemiyordu. Adam onu parçalara ayırırken göz kapaklarının ardında parlayan yıldızlardan başka bir şey görmek istemiyordu.

Caine geri çekilip tekrar girdi.

Zevk dalgaları baştanbaşa bedenini geziyor, nefesleri gittikçe hızlanıyor, kalbi daha da vahşice atıyordu. Seks ve adamın odunsu kokusu içeriyi doldurmuştu. Adamın her hareketiyle biraz daha ıslanıyordu. Hiç bu kadar ıslak olmamıştı. Bedeni doruğa ilerlerken saf zevk iniltilerini zorlukla bastırıyordu.

Hızlanan nefesleri ve zorlukla bastırdıkları sesler tuvalette yankılanıyordu. Kalp atışlarını kulaklarında duyabiliyordu. Avuçları tezgâha bastırılmaktan acıyordu. Omurgası kıvrılırken sırtı kavislenerek yükseldi. Daha sert, daha hızlı bir ritimde bacakları iyi bir açı yakalayabilmek için adamın beline sarıldı. Caine ona sadece boynundaki parmaklarıyla dokunuyordu.

Şehvetin sisini aşan bir ses duydu.

Kapıya vuruluyordu.

Kahretsin.

Gözleri hızla açıldı ve adamın hareketleri yavaşlarken kapıya baktı. Tristan Caine de bakışlarını kapıya çevirmişti. İlk kez içinde tamamen hareketsizdi. Sanki elektrikli bir telden kıvılcımlar saçılıyor, içinde bir nabız gibi atıyordu. Adam onu daha önce hiç olmadığı kadar doldururken iç duvarları tarafından sıkıca sarılmıştı. Kadınlığı ona özel yapılmış bir kılıf gibiydi, içine öyle güzel öyle sıkı oturmuştu ki...

Kapıya tekrar vurulunca gözlerini kırpıştırarak nerede olduğunu fark etti. Silahlı mafya adamlarıyla çevrili, babasının ve düşmanlarının bulunduğu bir restoranın tuvaletindeydi.

Birisi birkaç adım uzaktaki ahşap kapının arkasında duruyordu. Morana ise bir tezgâhın üstünde dağılmış bir halde içinde duran adamla birlikte oturuyordu.

Tüm kutsal küfürler adına.

"Bayan Vitalio?" Bir adamın sesi bilincine nüfuz ederken gözleri kocaman açıldı. "Babanız dışarı gelmenizi istiyor."

Ah, tanrım.

Çok yakındı.

Çok.

Kapı da yakındı.

Ah...

Tristan Caine başını ona çevirdi. Yüzü ifadesiz olsa da kaşlarını kaldırmıştı. Yüzünü gören hiç kimse tuvalette sonuna kadar kadının içine gömülmüş bir halde dikildiğine ve her geçen an biraz daha sertleştiğine inanmazdı. Adam bunu nasıl başarıyordu?

Bakışları kilitlenince başıyla ona kapıyı işaret etti. Sessizce bir cevap vermesini söylüyordu.

Morana derin bir nefes alınca iç kasları adamın etrafında kasıldı, omurgasına bir sıcaklık yayıldı.

Tristan Caine içinden çıkarak daha sert girdi.

Tanrım!

Ani hareket karşısında içgüdüsel olarak inlemek üzere dudaklarını araladığında adam eliyle ağzını kapatarak sesi bastırdı. Morana'nın gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

Ağzını mı kapatmıştı? Gerçekten onu susturuyor muydu?

Babasının adamı kapının hemen dışında bekliyordu, hemen yanlarında sayılırdı. Bu adam çıldırmış mıydı?

Caine sorusuna cevap veriyormuş gibi kalçalarını sertçe onunkilerle buluşturdu. İçinde öyle bir noktaya bastırmıştı ki, Morana gözlerinin geriye doğru kaydığını hissetti. Çıkardığı sesler ada-

mın büyük eline hapsoluyordu. Hareketlerinin hızı aniden artmıştı. Bir adamın hareket edebileceğinden de hızlıydı, içine o kadar şiddetli bir şekilde girip çıkıyordu ki genç kadın artık nefes alamıyordu.

Daha önce düşünceleri tutarsızsa, şu anda düşünme yetisini tamamen kaybetmişti. Sürtünme hissi, adamın kalçalarının baskısı, koruma kapının ardında dururken boynundan kavranmış halde susturularak becerilmenin katıksız heyecanı onun sonu olacaktı.

Kendini durduramadan ellerinin granit tezgâhtan ayrılarak adamın omuzlarını bulduğu fark etti. Parmaklarını sert kaslara geçirmişti, ağırlığını sadece adamın ensesindeki eliyle destekliyordu. Caine'in bedeninin saf gücüyle havada dururken kalçalarını esnetip hızına uyum sağlamaya çalışsa da bunu yapamadı. Adam öyle hızlı, o kadar çevik hareket ediyordu ki... Morana olduğu yere çivilenmiş halde onun içine girip çıkmasına izin vermekten başka hiçbir şey yapamıyordu. Elinden nefes almak ve adamın ateşli kalçalarının hızıyla boy ölçüşemeyecek bir şekilde iç duvarlarını kasıp gevşetmekten başka bir şey gelmiyordu.

Temel, ilkel ve şehvetliydi.

Ateşli, vahşi ve deliceydi.

Adamın elinin altında sessiz çığlıklar atıyor, göz kapaklarının ardında yıldızları görüyordu.

Elbisenin kumaşına sürtünen göğüs uçları ağrıyordu. Dokunulmak istiyorlardı. Adamın ellerine uzanıp onları göğüslerine bastırmak istiyordu. Elbisesini indirmesini, başını yaklaştırıp ağrıyan göğüs uçlarını emmesini istiyordu. Kalçaları içinde bir makine gibi hızla hareket ederken adamın dudaklarını aç göğüslerinde hissetmek, dilinin dokusunu ve ağzının ıslaklığını tatmak istiyordu.

Ancak bunlar imkânsızdı. Parmaklarını adamın tenine daha çok bastırdı.

Tanrı aşkına, adamdan nefret ediyordu. Ama seks konusunda iyi olduğunu kabul ediyordu, adam çok iyiydi.

Kapıya tekrar vuruldu.

Farkındalık omurgasını bir titremeyle uyardı. Göğüsleri hızla yükselip alçalıyor, ter damlaları dekoltesinden aşağı akıyordu. Elleri adamın omuzlarındaydı, onun parmaklarını da boynunda hissediyordu.

Caine dizlerini hafifçe bükerek yukarıya doğru hamle yapmaya başladı. Morana'nın zihnindeki tüm düşünceler silinmişti. Adamın hareketlerinin gücünü iliklerine kadar hissediyordu. Dişlerini birbirine kenetledi, karnındaki sıcaklık giderek artarken adam sertçe içine girmeye devam etti. Ayak parmakları ani sıcaklık artışıyla tutuştu, ısı dalgası bacaklarından adamın boynunda duran parmaklarına kadar çıktı. Merkezinden başlayıp elinin durduğu noktaya yayılan alevler kıvrılarak bütün uzuvlarını dolaştı.

Adamın son hamlesiyle bütün vücudu kilitlendi. Göz kapaklarının ardında siyah kıvılcımlarla, bedeninde hiç hissetmediği bir ateşle içindeki her şey patladı. Başını istemsizce arkaya doğru yatırdı, kasları gerilip orgazmın gücüyle tezgâhtan yükselirken adamın eline hapsolan dudakları sessiz bir çığlıkla açıldı. Adamın kalçaları hareketine devam etti, içine girip çıkarak aynı noktaya tekrar tekrar temas ediyordu.

Bunlar çok fazlaydı. Morana bedeni coşkuyla çığlık atarken başını iki yana sallamaya çalıştı ama adamın elleri ona izin vermedi.

Sadece hareket etmeye devam etti.

Morana içindeki patlamalarla sarsılıyordu.

Farkına varmadan adamın elini ısırmıştı. Dişlerini ete geçirip kanamasına sebep olurken tüm duyularını harekete geçiren, inleyip sızlanmasına neden olan yoğun bir zevke kendini kaptırmıştı.

Kapıya tekrar vuruldu.

Ağzında kanın bakır ve pasa benzeyen tadını alabiliyordu. Adam elini çekmemişti, o da dişlerini teninden ayırmıyordu.

Caine son bir kez daha içine girip hareketsiz kaldı. İçinde büyüyor, refleksle kalçalarını esnetiyor, kendi orgazmını yaşıyordu. Morana'nın iç duvarları artçı şoklarla onun etrafında titriyordu. İç duvarları aletini kavrarken adam hafif itişlerle aldıkları zevki arttırdı. Eli boynuna kenetlenmişti, alçak sesli inleyişi çıkardığı tek sesti. Nefesleri tıpkı kadınınki gibi hızlı, seri ve yüzeyseldi.

Morana tükenmişti. *Tamamen.*

Uzuvlarını, yüzünü hissedemiyordu, dişlerini hissedemiyordu.

Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştı.

Solukları hızla bedenini terk ederken, adamın içinde esnediğini hissederken gözlerini açmadı.

"Morana?" Babasının sesi çalışmayan zihnini aniden harekete geçirdi.

Üzerine bir kova buz dökülmüş gibi hissediyordu.

Kapının ardından, "Çocuk gibi davranmayı kes ve dışarı çık," diye emretti adam. "Çok uzun zamandır oradasın."

Tristan Caine içinden çıkarken neredeyse inlemesine sebep olacaktı. Morana dişlerini sıkarak ellerini adamın üzerinden çekti. Caine prezervatiften kurtulup aletini pantolonunun içine sokarken yüzünü kapıya çevirerek ona sırtını dönmüştü. Morana aşağı inmeden önce bir süre daha tezgâhta oturup aklını toplamaya çalıştı. Sonunda aşağı kayıp topuklularının üzerine bastığında dizleri titredi. Bacakları isyan ediyor, uyluklarındaki kaslar yanıyordu. Merkezi hassastı, zonkluyordu ve kullanılmıştı. Bedeni tamamen becerilmişti.

Doğrulup aynaya dönünce nefesi kesildi. Tek bir saç teli bile yerinden oynamamıştı. Boynunda parmak izi yoktu. Dağılan elbisesi

ve kızaran teni haricinde seks bir kenara, en ufak bir fiziksel aktivitede bulunduğunu gösteren tek bir belirti bile görünmüyordu.

Parlayan gözlerini incelemeyi bırakıp elbisesini düzeltti. Ellerini kırışıklarının üstünde gezdirirken kumaşın olması gerektiği gibi vücudunun üzerine düşmesine dikkat ediyordu. Derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi ve ürpertilerini bastırarak bedeninin tepkilerini yatıştırdı.

Kendini topladıktan bir saniye sonra bakışları adamın aynadaki yansımasına çevrildi. Onun da üzerinde ne yaptığına dair en ufak bir belirti yoktu. Morana yutkunduğunda bakır ve pas tadı aldı.

Bakışları adamın ısırdığı avucuna doğru kaydı. Evinde bıçakla kestiği elini ısırdığını fark ettiğinde şaşırdı. Adamın eli iyileşiyordu ama ona tekrar zarar vermişti.

Morana dilinin ucuna gelen özrü yuttu ve dudaklarını birbirine bastırarak sırtını dikleştirdi.

"Bayan Vitalio." Babasının adamlarından birinin sesi ulaştı. "Babanız masaya dönmenizi istiyor."

Elbette. Babası isteklerini alıp kıçına sokabilirdi.

Korumaya cevap vermedi. Sadece yüzünü ifadesiz tutarak yanındaki adama döndü.

"İnanmamı istediğiniz kadar tecrübeli değilsiniz, Bayan Vitalio," dedi adam kısık sesle. Sesi bir fısıltıdan farksızdı ama kadın ne söylediğini duymuştu.

Bu sözlerle orgazmın ardından kaybolan öfkesi geri döndü. Sadece adama öfke duymuyordu, aynı zamanda kendisine de öfkeliydi. Tanrı aşkına, düşmanının onu bir tuvalet tezgâhının üzerinde becermesine izin vermişti. Halka açık bir tuvalette seks yapmışlardı. Adamı sert ve hızlı bir şekilde içine kabul etmişti. Bir koruma hemen kapının ardında beklerken, babası içeride düş-

manlarıyla yemek yerken iniltilerini adamın eliyle susturmasına izin vermişti. Yaptığı şeyden öyle bir zevk almıştı ki dişlerini bile hissetmemişti.

Zevk almıştı ve bunu yapmak istemişti. *Her. Bir. Saniyeyi. Her. Bir. Hareketi. İstemişti.* Adamı istemişti. Asla durmasını istememişti, eğer ağzını kapatmasaydı çığlık atardı. Eğer dudakları esir olmasaydı onun için inlerdi. Üstelik adam ona dokunmamıştı bile. Kıyafetleri buruşmamıştı, onun bedenine dokunmak istememişti.

Tanrım, ne düşünüyordu ki?

Bir kez.

Sadece bir kez olmuştu.

Hepsi bu kadardı. İçlerindeki arzuyu geride bırakmışlardı. Adamın gitmesini, ardına bile bakmamasını istiyordu. Bedeninin ahlaksız isteklerini hatırlamak istemiyordu. Durum çok kötüydü, düşündüğünden bile daha kötü bir noktadaydı.

Pişmanlık ve öfke kendine duyduğu nefrete karışarak içini yakıyordu.

Gizlemeden önce aynı duyguların yansımasını adamın yüzünde de gördü.

O da kendinden nefret ediyordu, yaptıklarından pişmanlık duyuyordu ve duruma öfkelenmişti.

Güzel.

İşin kötü tarafı, içindeki bütün duyguların yanında arzu ateşini de hissetmesiydi. Tuvalete girdiği an duyduğundan daha büyük bir arzuyla yanıp tutuşuyordu. Tatmin olup yoluna gidemeyecekse bütün bunların ne anlamı vardı ki?

Hiçbir şey söylemeden kapıya dönüp bir adım attı.

Neredeyse kendini yerde buluyordu. Bacaklarının arasındaki ağırlık, onu dizlerinin üzerine çökmeye zorluyordu. Çok hassastı. Tanrı biliyordu, gerçekten çok hassastı. Tek bir adımla bile ne

kadar büyük olduğunu, onu içinde hissetmenin nasıl bir duygu olduğunu, aldığı saf zevki hatırlamıştı. Tek bir adım yeterliydi.

Restoranda nasıl yürüyecekti?

Her gün evine nasıl gidiyorsa öyle hareket edecekti.

Omuzlarını dikleştirerek kapıya yürüdü. Her adımda aldığı zevkin hatırası aklına üşüşüyor, hassas duvarlarını saran ıslaklık daha fazlasına açlık duyduğunu söylüyordu.

Yanından geçtiği sırada adam uzanıp kolunu yakaladı. Morana ona doğru dönerken kaşlarını sorarcasına kaldırdı.

"Bir dahaki sefere kolunu kır," dedi adam kısık sesiyle. Gözleri muhteşemdi, bakışlarındaki güç kalbinin hızlanmasına sebep olmuştu.

Ona masanın altından dokunmaya çalışan sapıktan bahsediyordu.

"Bana bir daha dokunursanız sizin de kolunuzu kırarım."

"Bir kez yeterli oldu, Bayan Vitalio."

Morana sinirlendi. "Bunu yatağıma sizin adınıza bir çentik atarken hatırlayacağım."

Cevap beklemeden kapıya yürüdü. Adamm oradan nasıl çıkacağını düşünmüyordu. Buraya kendi başına girmişti, bir yolunu bulup dışarı çıkardı.

Kilidi açıp kapıyı aralarken koridorun ucunda iki korumanın onu beklediğini gördü.

Adamm bakışlarını sırtında hissetse de arkasına bakmadı. Başını dik tutarak korumalara doğru yürüdü. Her adımda bacaklarının arası sızlıyordu ama yürüyüşü kendinden emindi. Her adımda az önce yaptığı ve kendisine yapılmasına izin verdiği şeyleri hatırlıyordu. Her adımda bunu ona yapan adamı ve hissedebileceğine imkân bile vermediği zevki hatırlıyordu. *Her bir adımda.* Soğuk havayla buluştuğu için zonklayan merkezi daha fazlasına

açtı. Az önce inanılmaz bir orgazm yaşamıştı ama tatmin olmuş hissetmiyordu. Onun sorunu neydi?

Adamları geçerken peşine takıldıklarını hissetti. İkisi de tetikteydi, silahları ceketlerinin altına gizlenmişti.

Morana restoranın ana bölümüne girdiğinde Outfit'in diğer köşede kalan masasına baktı. Dante'yle anında göz göze gelmişti. Adam biliyordu. Kan kardeşinin nerede olduğunu, ne yaptığını biliyordu. O bakışlarda yargılama, korku ya da acıma vardı. Belki de sadece yorgundu.

Morana ona uzun süre bakamazdı, o yüzden başını diğer tarafa çevirdi. Babasının masasına yönelirken yüzündeki bütün duyguları silmişti. İçindeki karmaşa dışarıdan görünemezdi.

Kimseyle göz teması kurmadan sırtını dikleştirerek yerine oturdu. Merkezinde atan nabzı fark ettirmemek için bacaklarını birbirine bastırmıştı. Babasının onu izlediğini biliyordu, aynı şekilde başını kaldırıp ona bakışlarıyla meydan okudu. Yanındaki sapık onun hareketlerini izliyordu.

Telefonu titredi.

Bakışlarını babasından alarak ekrana çevirdi.

Tristan Caine: Yatağınızda tam olarak kaç çentik var?

Adamın cüreti karşısında ağzı açık kalmıştı. Bunu hangi hakla soruyordu?

Hızlıca bir cevap yazdı. Sürtünmenin, sıcaklığın ve zevkin anısı her geçen saniye daha çok öfkeyle dolmasına sebep oluyordu.

Morana: Yatağımla ilgili bilmeniz gereken tek bir şey var.

Tristan Caine: Neymiş?

Morana: Oraya asla giremeyeceğiniz. Hepsi yaşandı ve sona erdi.

Bir cevap bekledi ama hiçbir şey gelmedi.

Adamın bakışlarını sırtında hissederken ensesi karıncalanıyordu. Bir dejavu hissi bedenine çarpmıştı.

Bir saat önce tam olarak aynı noktada, aynı durumdaydı. Aynı yer, aynı insanlar ve aynı olaylarla çevrelenmişti.

Fakat o değişmişti.

Kabul etmek istemese de değişmişti. Bir saat içinde, ruhundaki küçük bir parça sonsuza dek değişmişti. Arzusunu kabullenmesi, kapıyı kilitlemesi, Tristan Caine için bacaklarını açması onu değiştirmişti. Kabullenmek istemese de bunu biliyordu. O değişimi birinin fark etmesine izin verirse ölürdü. Özellikle de, Tristan Caine asla bilmemeliydi.

Sonunda akşam yemeği sona erdi. Adamlar ayağa kalkıp restorandan ayrılmadan önce babasıyla el sıkıştı. Morana da onlarla birlikte kalkmıştı. Karnındaki ve biraz daha aşağıdaki acıyı görmezden gelerek topuklularıyla yapabileceği kadar dik durmaya devam ediyordu. Bir elinde çantası ve telefonu vardı, diğer eli yan tarafındaydı.

Sapık ona doğru döndü ve tepki vermesine fırsat bırakmadan boştaki elini tutup dudaklarına götürdü. Morana iğrendiğini hissetti, adamın kalçasına dokunmaya çalıştığı zamandan daha çok tiksinmişti. Bu sefer sapık sadece dudaklarını elinin üstüne bastırmıştı. Daha önce bir sürü akşam yemeğinde, pek çok adam bu hareketi yapmıştı. Morana böyle durumlarda her zaman tiksinti duysa da bu seferki çok daha yoğundu.

Tristan Caine'in bakışlarını çıplak sırtında hissedebiliyordu. Tristan Caine, birkaç dakika önce, sadece birkaç metre uzakta onu beceren adamdı. Nefret ettiği adamdı. Sapık elini öperken adamın bakışları sırtını, boynunu, omurgasını yakıyordu.

"Bir dahaki sefere kolunu kır."

Bakışlar yoğunlaştı. Morana elini geri çekmeye çalıştı ancak sapık bırakmadı.

Babası etrafına bakınmaya başlamıştı. Sırtındaki bakışlar onu asla terk etmiyordu. Bu adam savaş başlatmaya mı çalışıyordu? Bakışlarını başka tarafa çevirmeliydi!

Tüm restoran tetikteydi. Babasının adamları ana kapıya yönelirken herkes alarma geçmişti. Eller silahların üzerindeydi, içerideki gerilim yavaşça yükseliyordu.

Sapık sonunda elini bıraktı. Morana masadan bir peçete alarak elini silerken restorana karşı hem yanındaki adamı hem de babasını aşağıladığını gösterdi.

"Umarım yakın zamanda tekrar görüşürüz," dedi adam.

"Eğer kemiklerinizin kırılmasını istiyorsanız," diye cevap verdi. Sesi insanların gerilmesine neden olacak kadar yüksekti.

Tristan Caine'in bakışları sırtında oyalandığında bedeni titredi.

Grupla birlikte çıkışa ilerlemeye başladı. Bakışlarını özellikle köşedeki masadan uzak tutuyordu. Adamın bakışlarının tenini yaktığını hissedebiliyordu. Bir panterin, avı olan geyiği izleyeceği şekilde ona bakıyordu. Hareketsizce, sessizlik içinde ve beklentiyle onu izliyordu.

Telefonunun titreyişini avucunda hissetti. Çevresindekilerle yürürken ekrana göz attı.

Bir mesaj geldiğini görünce her şeyi tekrar hatırladı. Öfkeyi, arzuyu, nefreti ve pişmanlığı. Tüm duyguları öyle birbirine girmişti ki, artık hangisinin ne olduğunu ayırt edemiyordu.

Nefesi kesilmişti.

Zihni pürüzlü ellerin ve ona doğru hamleler yapan bedenin anısıyla doldu. Adamı hâlâ hissedebiliyordu. Bakışlarını hatırlıyordu. Gizlemeden önce aynı duygularla dolan bakışlarını görmüştü.

Mesajı okuyunca midesine bir ağırlık çöktüğünü hissetti. Kalbi şiddetle çarpıyordu.

Tristan Caine: Anlaşılan sizi henüz içimden atamamışım, Bayan Vitalio.

Daha mesajı algılayamadan babasının durduğunu gördü. Karanlık, buz gibi bakışları üzerindeydi. Midesine bir ağırlık daha yerleşmişti, sadece bu kez sebebi daha farklıydı.

"Tristan Caine'le ne yapıyordun?"

Düşüş

Panik her yanını sardı.

Kalbi durdu.

Sadece bir anlığına.

Sonra bir intikam duygusuyla atmaya başladı. Bacaklarının arasındaki o nokta, vahşice atan kalbinin ritmine uygun bir şekilde sızlıyordu.

İfadesizliğini korurken hareketsiz durmaya devam etti. İçindeki öfkenin en ufak belirtisini bile göstermeden, üstündeki keskin bakışların farkındalığıyla tek kaşını havaya kaldırdı.

"Tristan Caine de kim?"

İçten içe titriyordu ama ses tonu oldukça düzdü.

Babası cevap veremeden restoranın sokağın diğer ucundaki kapısı açıldı. Adamın bakışlarının oraya kaymasını izledi. Toparlanıp kendini ele verecek hiçbir davranışta bulunmadan aynı şekilde o tarafa doğru döndü. Outfit adamları kapıdan çıkıp park alanının diğer ucundaki arabalarına yürümeye başlamıştı. Önce

dört adam çıkmış, sonra dev bedenini saran takım elbisesiyle Dante görünmüştü. Morana onun dönüp babasına baktığını fark etti.

Babası başıyla selam verdi, alanına giren ama bu konuda bir şey yapamayacağı düşmanlarına karşı uyarı içeren bir hareketti.

Dante de başıyla selam verdi, az önceki yorgunluğundan eser yoktu. Kibar baş eğişiyle adama ortaparmağını gösterir gibiydi.

Babasının sinirlenmesiyle karşısında gülümsemek istese de kendine engel oldu.

Dante'nin bakışları bir anlığına ona kaydığında her zamanki gibi başıyla selam verdi. Morana adama karşılık vermedi, düşmanı ona babasından daha fazla saygı göstermişti.

Dante kapıdan uzaklaşınca Tristan Caine dışarı çıktı. Takım elbisenin örttüğü hayvani bedenindeki kaslar yürüdükçe kasılıyordu. Peşinde dört adam vardı. Dante'yle konuşmak için durduğu yerden yan profili görünüyordu. Morana babasının yanında durduğunun farkında olarak bakışlarını adamdan uzaklaştırıp telefonunu kontrol ediyormuş gibi yaptı. Sanki bedenindeki her hücre bir nabız gibi atıyordu. Her şey şiddetle atıyordu. Morana her bir atışı hissediyordu.

Adamın bakışlarını üzerinde hissetti.

Tekrar.

Kahretsin.

Titremesini zorlukla durdurdu.

Sonra adamın bakışları ondan ayrıldı.

Morana nefesini tuttu. Bakışlar üzerine geri dönmeyince babasına baktı. Adam kıstığı gözlerindeki öfkeli bakışlarla Tristan Caine'i izliyordu.

Babasının bakışlarını takip ettiğinde dakikalar önce bacaklarının arasına aldığı adama ulaştı. Şaşkınlıkla dolup taşıyordu.

Tristan Caine babasının bakışlarına gözünü bile kırpmadan

karşılık veriyordu. Bir kaşını kaldırmış, dudaklarını sahte bir alay ifadesiyle kıvırmıştı. Ne yapıyordu?

Cevabını bir saniye sonra buldu. Aralarındaki oyunu çözmüştü. Bu bir üstünlük yarışıydı. Tristan Caine orada hiç rahatsız olmadan dikiliyor, düşman bölgesinde hâkimiyetini gösteriyordu. Morana içinde bir yerlerde bu gösterinin kendisiyle ilgili olduğunu biliyordu.

Kendini hiç o andaki kadar canlı hissetmemiş, daha önce hiç bu kadar ölü olmayı dilememişti.

Babası sinirden tükürür gibi, "Arabaya bin," derken onu kolundan tutup söz konusu araca itti. Başka zaman olsaydı, inatçı davranarak babasıyla tartışırdı. Ama o anda mümkün değildi. Her an patlayabilecek bir durumdan kaçıyormuş gibi arabaya bindi. Teni havadaki gerginlik yüzünden karıncalanıyordu. Tristan Caine'in olduğu tarafa hiç bakmadan doğruca arabaya geçmişti.

Babası da peşinden araca bindi ve kapıyı sertçe kapatırken şoföre sürmesini emretti.

Morana dişlerini sıkarak pencereden dışarıyı izledi. Babası izlerken ellerini yumruk haline getirmekten kaçınıyordu. Yavaşça kalbi normal ritmine döndü, duygularını kapatırken içindeki titreme son buldu. Babasıyla uzun, soğuk yıllar boyunca sürekli mücadele etmişti. Şimdi de elinden geleni yapacaktı. Bedenindeki acıyı görmezden gelerek adamla ilgili her bir anı ve düşünceyi bir kenara itti. Dik duruşuyla otururken manzarayı seyretmeye odaklandı. Dengeli, sakin ve toparlanmıştı.

Babası yolculuk boyunca tek kelime etmedi. Morana da etmesini beklemiyordu. Adam soğukkanlılığını yalnız kaldıklarında kaybedecekti. Morana'nın onu aşağılayabilecek şeyler yapabileceği adamlarının önünde böyle bir olaya adım atmazdı. İtibarı kızından çok daha önemliydi.

Restorandan malikâneye yaptıkları yolculuk kısaydı. Morana sonrasında neler yaşayacağını bildiği için normalden daha uzun sürmüş gibi hissediyordu.

Mülkün kapıları göründü. Morana araba park ettiği anda inerek yüksek korkulukların ve aniden kendisine nişan alabilecek silahların koruduğu malikâneye yürüdü.

Süitinin kapısına geldiğinde babasının sesini duydu.

"Senden gözlerini alamıyordu."

Bu sözler, teninde dolaşıp çıplak sırtını okşayan bakışların anısını ortaya çıkardığında sendeledi. Ardından babası fark etmeden kendini toparlayıp sesinin soğuk çıkması için çabaladı.

"Beni bu yüzden süsleyip yanında gezdirmiyor musun?" Kalbi hayal kırıklığı ve kırgınlıkla geçen yıllar yüzünden sertleşmişti.

"Restoranda değildi. Sen de değildin. Birlikte geri döndünüz ve gözlerini senden alamadı."

Morana o gece yaşadığı fiziksel anları hatırlatan sözleri görmezden gelerek merdivenleri tırmandı.

"Tristan Caine'le ne yapıyordun?"

Babası peşinden gelerek ilk kez süitine adım atmıştı. Odasına hiç gelmezdi. Hep onu yanına çağırtırdı.

Morana merdivenlerin başına geldiğinde ona doğru döndü. Dişlerini sıkarak bir cevap düşünürken adamın sesindeki öfke içindeki soğukluğu arttırıyordu.

"Onunla seks yapıyordum," derken kaşlarını meydan okurcasına kaldırmıştı.

Babasının eli ona vurmak için yükseldi ama havada asılı kaldı. Sonra elini tekrar aşağı indirdi.

Morana'nın nabzı son hızla atıyordu, orada öylece dururken soğuk buzlar kalbinde derinlere ilerliyordu.

Babası, "Bana gerçeği söyle," diye emretti. Çenesi kasılmıştı, artık gözlerinde çılgın sayılabilecek bakışlar vardı.

"Söyledim," dedi kışkırtıcasına. "Sen kapıda dururken onunla tuvalette çılgınca sevişiyordum."

Babası derin bir nefes aldı. "Hayır, yapmıyordunuz. Sen böyle bir kız değilsin. Seni bundan daha iyi yetiştirdim."

Morana güldü. "Sen beni hiç yetiştirmedin ki." Tam olarak öyle bir kızdı. Babasının sevgisini ve onayını asla kazanamayan içindeki küçük çocuğun kalbi acıyordu. Morana onu susturdu.

Babasının gözleri kısıldı. "Motor kullanan kişi peki? O adam kimdi?"

Morana sırıttı. "Ah! Onunla da yattım."

Teknik olarak doğruydu.

"Yeter!" Babası ona öfkeyle bakıyordu, aksam öfkeyle derinleşmişti. "Doktor getirip seni kontrol ettirmeyeceğimi düşünüyorsan çok yanılıyorsun."

Ne cüretle?

Hangi kahrolası cüretle bunu söylüyordu?

Damarlarındaki kan kaynamaya başlamıştı.

"Sana meydan okuyorum," diye hırladı. "Muayene için doktor getirmeyi aklından bile geçirme. Bana elini sürecek doktoru ve yaklaşan herkesi vururum."

"Sana çok fazla özgürlük tanıdım," dedi adam öfkeyle. "Çok, çok fazla. Buna son vermenin zamanı geldi."

"Beni kilit altında tutmayı dene," Morana dişlerini sıktı, sesini alçaltarak ona hayat veren adamın gözlerinin içine baktı. "Ben de FBI'ın kucağına ağır bir dosya bırakıp seni altın tabakta onlara sunayım."

Babası dişlerini gıcırdattı.

"Ölürsem seni de yanımda götürürüm." Morana kendi ölümünü önemsemiyordu. "Burnunu işlerime sokma, yoksa senin işlerine karışmaya başlarım. Bundan hiç hoşlanmazsın, *babacığım*."

Son kelimeyi alaycı bir şekilde söylemesi, az önce ortaya savurduğu tehdit gözden kaçmamıştı. Babasının bakışlarındaki amansız öfke açıkça görülüyordu.

Babası tükürürcesine, "Ölmen gerekiyordu," diye cevap verdi. Kelimeler kadının göğsüne inen birer kurşun gibiydi.

Ne? Ne demek istiyordu? Bunu ona soramazdı.

Morana uzaklaşmak için döndü ancak adam kolunu sıkıca kavrayarak onu döndürdü. "Sözümü bitirmedim!"

Bu ani hareket topuklu ayakkabılarının üzerinde sendelemesine neden oldu. Sağ ayak bileği dönerek sol bacağının dengesini bozmuştu. Tam merdivenlerin ucundaydı, geriye doğru düşüyordu. Bir dejavu hissiyle Tristan Caine'in apartmanında merdivenlerde dengesini yitirdiğini, adamın boynundan kavrayarak düşmesine engel olduğunu hatırladı. Şu anda babası kolundan tutarak düşmesini engelliyordu, o da kalbini sakinleştirmeye çalışıyordu. Her şey bir anda oldu. Morana o kısacık anda babası ve Tristan Caine arasındaki farkı net olarak anladı. Babası kolunu tutmayı bırakmıştı. *Kasten.* Morana aşağı düşerken şaşkındı. Merdivenlerden yuvarlandı, yuvarlandı ve yuvarlandı. Hepsi birkaç saniye içinde olmuştu. Daha ne olduğunu anlayamadan bitmişti.

Sonra acı başladı.

Vücudundaki kemikler acımaya başlamıştı. Bütün eklemleri sızlıyordu. Kasları ağrılarla dolmuştu.

Morana merdivenin sonunda, o soğuk mermer zeminde yatıyordu. Zemin ait olduğu ev kadar, merdivenlerin başında duran adam kadar soğuktu. Babasının yüzünde pişmanlık ve soğukluğun birleşimi tuhaf bir ifade vardı. Morana paramparça olan umutlarıyla birlikte yerde yatarken kalbinin mi, yoksa bedeninin mi daha çok acıdığını anlamıyordu. En kötü ihanete uğradığı anda, nihayet içindeki küçük kıza veda edebilmişti. Bu iyi bir şeydi çünkü onun için hiç umut olmadığını biliyordu. Artık kesin olarak biliyordu.

Yavaşça doğrulmaya çalıştı. Kaburgaları harekete itiraz ederken içinde yükselen acı çığlığı bastırdı. Topuklu ayakkabılarını çıkarıp bir köşeye fırlattı.

Elinden geldiğince hızlı bir şekilde yanına savrulan çantasını aldı ve titreyen bacaklarıyla ayağa kalktı. Acı hissetmeyi erteleyerek dişlerini dudağına geçirdi. Tek kelime etmeden, bir kez olsun yukarı bakmadan onurunu mümkün olduğunca koruyarak tökezleyen adımlarıyla kapıya ilerledi.

Acı bacaklarından omurgasına doğru tırmandı. Vücudu düşerken çarptığı her bir basamağı ona hissettiriyordu. Gecenin en önemli olayı, bacaklarının arasındaki sızının diğer acıların altına gömülmüş olmasıydı.

Yaralı, hırpalanmış vücuduyla yalınayak bir şekilde evden çıktı. Sırtını dik tutuyordu, şu ana kadar kimseyle göz teması kurmamıştı. Bedeni ise dik durmaması, kendini rahat bırakması için yalvarıyordu.

Bunu yapmadı.

İnlemelerini derinlere gömdü. Teni maviye dönecek; kollarında, bacaklarında ve sırtında kırmızı çizikler oluşacaktı. Garaj yolundaki çakıllar ayağına batıyordu. Ancak her şeye rağmen arabasına yürümeye devam etti. Bu acı dolu dünyadaki tek arkadaşı oydu. Çantasından anahtarlarını çıkardı, onları hep yanında tuttuğu için tanrıya şükrediyordu.

Çantasını ve telefonunu yolcu koltuğuna fırlatıp arabasına bindi. Varlığından habersiz olduğu her bir kemiği, incinen bütün kasları acıyla yanıyordu.

Çenesini sıkarak boğazına yükselen sesleri bastırdı. Gözleri yaşlarla doluydu, yanaklarından aşağı yuvarlanıyorlardı. Mermer yüzünden çizilen yanakları gözyaşlarının tuzuyla yanıyordu.

Lanetli eve tek bir bakış atmadan yola çıktı. Gecenin karanlı-

ğında, iki yanında ay ışığıyla parlayan ağaçların sıralandığı yolda ilerleyerek evden uzaklaşıyordu. Gözyaşları yanaklarından durmaksızın akıp gidiyordu.

Boğazından bir hıçkırık kaçtı, sonra diğeri geldi ve onu bir başkası takip etti. Kontrolden çıkan hıçkırıkları araba motorunun tanıdık sesine karıştı.

Düşünmemeye çalışarak sürüyordu. Tüm düşünceleri bir kenara itmeye çalışıyor, içindeki her şey hıçkırıklarıyla parçalanıyordu. Nereye gideceğini bilmiyordu. Hiç arkadaşı yoktu. Onu önemseyen kimse yoktu. Kalabileceği hiçbir yer yoktu. Otele gidebilirdi ama yıpranan kıyafeti ve morluklarıyla polisin olaya dahil olma ihtimali çok yüksekti. Bu riski göze alamaz, halka açık bir yere gidemezdi. Hastaneye bile uğrayamazdı.

Kimse peşine takılmamıştı. Zaten onu neden takip etsinlerdi ki? Kendi babası tarafından merdivenlerde öylece bırakılmıştı. Boynunu kırsaydı ne olacaktı? Ölseydi? Bunun hiç önemi yok muydu?

Dakikalar boyunca kötü düşüncelere takılı kaldıktan sonra nereye gittiğini fark etti. Arabasını çatı katma sürüyordu.

Bilinçaltı arabayı apartman kompleksinin bulunduğu adrese yönlendirmişti. *Neden?* Morana gidebileceği, sığınması gereken son yere gelmişti. O geceden sonra, özellikle de bu haldeyken oraya gitmemeliydi.

Yine de frene basmadı.

Köprüyü geçmişti, adrese sadece iki dakika uzaklıktaydı. Oraya gitmemesi gerektiğini bilmesine rağmen arabayı sürmeye devam ediyordu.

Bu ne anlama geliyordu? Kendisini içinden atamadığını söyleyen adamın yanma gidiyordu. Morana da onu içinden atamamıştı. Ancak her şeye rağmen, Morana Vitalio'ydu; o da Tristan Caine'di. Aralarındaki nefret devam ediyordu.

Cam duvarları hatırladı. Yaptıkları bir gecelik ateşkes sırasında adam onun yanında oturmuş, düzgün biri gibi davranmıştı. Ateşkesi tekrar sağlayabilirler miydi? Bunu ondan isteyebilir miydi? Çünkü en iyi halinde değildi, fiziksel ve duygusal olarak o noktada sayılmazdı. Bina görüş alanına girmeye başladı, dışarıdaki korumalar onu önceki gelişi sayesinde tanıyordu ve geçmesine izin vermişlerdi. Otoparka arabasını park edip içinde sessizce oturdu.

Arabasının rahatlatıcı kokusu, aldığı nefeslerin sesi onu biraz olsun sakinleştiriyordu.

Arabadan dışarı çıkmadı.

Bunu yapamadı.

Hareket etmek, yürümek, gitmek istedi. Ancak hiçbirini yapamadı.

Gözyaşları hızla yanaklarından inerken onları silmeye uğraşarak karanlık park alanındaki arabasının içinde sessizce oturuyordu. Göğsü hıçkırıklarla sarsılıyordu. Orada oturup kendine ağlamak için izin verdi. Daha önce hiç yapmadığı şekillerde ağladı. İçindeki küçük kız için ağladı. Merdivenlerden düştükten sonra ölen kızın arkasından gözyaşı döktü. Bir umutla tutunduğu kayıp hayalleri için ağladı. Belki diyerek içinde yaşattığı kayıp hayallere üzüldü. Ağlamaya devam etti çünkü ağlarken ona sarılabilecek, omzunda ağlayabileceği kimsesi yoktu. Ağlamaya devam etti çünkü düşmanın park alanına sığınıp kendi kollarını bedenine dolayıp toparlanmak zorundaydı. Sadece ağlamaya devam etti.

Asansörün sesini duyunca gözyaşlarını silerek dikkatle etrafa bakındı. Kimsenin onu görmesini istemiyordu, içindeki bir parça görülmeyi arzulasa da...

Dante'nin restoranda gördüğü kıyafetlerle asansörden indiğini gördüğünde yutkundu. Bir eliyle telefonunu kulağına götürmüştü, yürürken kısık sesle birisiyle konuşuyordu. Morana'nın park

ettiği yerden iki araba uzakta duran siyah SUV'ye yönelmişti. Morana'nın masumca park alanında duran aracını görünce adımları duraksadı.

"Morana?"

Kahretsin.

Morana sessizce arabanın kapısını açtı. Yüzünün ne kadar kötü göründüğünü bilmese de bunun için kendine kızıyordu. Arabadan çıkıp kapısını kapattığında adamın onu tepeden tırnağa süzdüğünü gördü. Dante'nin gözleri endişeyle büyümüştü.

"Geri arayacağım," dedi telefona. Sesinin tonu da bakışları gibi sertleşirken öfkeli görünüyordu.

Amara'nın söylediklerini hatırladı. İki adam da kadınlara karşı korumacı davranıyordu. Fırtınalı gecede burada kalması gerektiği zaman, adam ona rahat etmesi için dairesini kullanabileceğini söylemişti. Bunu anımsadığında gözleri tekrar yaşlarla doldu. Onun için endişe duyulması ve rahatlığının düşünülmesi alışkın olduğu bir şey değildi.

Dante ona bir adım yaklaşsa da mesafesini korudu. Yakışıklı yüzü öfkeyle gölgelenmişti.

"Bunu kim yaptı?"

Morana etkilenmişti. Düşmanı olduğu halde adamın suçluyu cezalandırmak istemesi onu derinden etkilemişti.

Konuşmadan önce yutkundu.

"Merdivenlerden düştüm," dedi sakince. Sesi hafifçe titriyordu. Sadece adamın *gerçekten* orada ne aradığını sormamasını umuyordu. Buna verebileceği bir cevap yoktu.

Dante bir süre gözlerine baktıktan sonra bakışları yumuşadı. "Gece dönmeyeceğim. Daireme çıkıp dinlenebilirsin, Morana."

Eliyle arabasının kapı kolunu sıkarken dudaklarının titrediğini hissetti. Sonra başını iki yana salladı. "Gerek yok. Ben iyiyim, gece bir arkadaşımda kalacağım."

Adamın açık yalanını yüzüne vurmaması gözünde bir puan kazanmasını sağlamıştı. Şehirde onlarca yer varken onların park alanına gelmesi hiç arkadaşı olmadığını gösteriyordu.

Başını tekrar iki yana salladığında adam küfretti. "Tristan yukarıda."

Morana'nın bakışları ona doğru dönerken kalbi şiddetle çarpmaya başladı. Nedenini bilmiyordu ama nabzı aniden hızlanmıştı. Sonra öfkelendiğini hissetti.

Neden? Adamın orada olması neden önemliydi? Neden o kadar yer varken buraya gelmişti?

"Bak..." Dante'nin nazik ses tonu düşüncelerini böldü. "Amara'yı aramama izin ver. Dairemde rahat edemeyeceksen onunla birlikte kalabilirsin. Yaralanmışsın ve o sana asla zarar vermez."

Morana adamın gözlerinde gördüğü gerçek endişeyle dağılmak üzereydi. Parçalarına ayrılarak yavaşça çözülüyordu.

Dudakları titrerken başını iki yana salladı. Ne kadar cazip görünse de, genç kadını hayatındaki karışıklığın içine çekemezdi. Kendini koruyabileceğinden emin değildi, geçmişini bilmiyordu. Belki de burada olmasının sebebi buydu. Tristan Caine kendini koruyabilirdi. Morana'nın karışıklığına bir şekilde dahil olmuştu.

"Sorun yok," derken arabasının kapısını açıp binmeye hazırlandı. "Bundan kimseye, *ona* bahsetmezsen sevinirim."

Dante uzun bir an ona baktıktan sonra özel asansöre yöneldi. "Sikeyim!"

Morana şifreyi girmesini şaşkınlıkla izledi. Adam başıyla asansörü işaret ediyordu.

"Yukarı çık."

Şaşkınlık içinde olduğu yerde dikildi.

"Morana, bütün gece burada bekleyemem, seni de böyle bırakamam," dedi adam sakince. Bakışlarıyla ondan söylediklerini

yapmasını rica ediyordu. "Lütfen çatı katına çık ve gece biraz dinlen."

Morana düşmandı. Karşısındaki adamın kan kardeşinin yalnızca onların bildiği bir sebep yüzünden nefret ettiği kadındı.

Yine de...

Yutkunarak arabasını kilitledi ve sızlayan bacaklarıyla, hızla atan kalbiyle asansöre doğru yürüdü.

Dante'ye bakarken dudakları titriyordu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Her bir kelimeyi içinden gelerek söylemişti.

Dante başıyla onayladı.

Tanıdık asansöre binerek tuşa bastı. Kapılar adamın yüzüne kapanırken gözleri aynadaki yansımasına çevrildi.

Nefesi kesilmişti.

Elbisesi omuzlarından sarkıyordu. Saçları yüzüne dağılmıştı. Yanaklarında kesikler, dizlerinde sıyrıklar vardı. Elleri, bacakları ve omuzları morarmaya başlamıştı. Dudakları ısırmaktan şişmiş, gözleri ağlamaktan kızarmıştı.

Bir enkaz gibi görünüyordu. Dante'nin ona acıyıp yukarı göndermesine şaşmamalıydı.

Tristan Caine yukarıdaydı.

Morana da onun yanına çıkıyordu.

Kahretsin, şu anda ne yapıyordu?

Gerginlik onu esir alırken göğsü panikle sıkıştı.

Hayır. Hayır. Hayır.

Adamın onu böyle görmesine izin veremezdi. Bu şekilde alanına giremezdi.

Kalbi göğsünü döverken bir elinde telefonunu ve sıktıkça avucuna batan anahtarlarını tutuyordu. Diğer elini kaldırarak otopark tuşunun üzerine getirdi. Asansör durduğu anda tuşa basmak için hazırdı. Tekrar aşağıya inecek, gerekirse ıssız bir otele gidecekti.

Ama kesinlikle buradan ayrılacaktı. Adamın onu böyle görmesine izin verme...

Asansör durunca kapılar kayarak açıldı.

Tristan Caine girişte onu bekliyordu.

Morana adamın onu görmesine fırsat vermeden aşağı inmek için hızla tuşa bastı.

Kapılar kapanmaya başladı.

Kalbi gümbürdüyordu.

Tuşa tekrar bastı.

Kapılar kapanıyordu.

Neredeyse.

Metal plakalar birleşmek üzereyken araya bir el girdi.

Morana hassas dudağını ısırarak bekledi, kalbi şiddetle atarken sırtını aynalı duvara yasladı. Bedeni acıyordu, ciğerleri derin bir nefes alamayacak kadar hırpalanmıştı. Bacaklarının arasındaki unutulmuş zonklama, ona sebep olan adamın yakınlığıyla kendini göstermişti. Bakışları kapıların tekrar açılmasını sağlayan elin üzerindeydi. Adamın uzun parmaklarındaki nasırları, çıkıntıları ve sert çizgileri görebiliyordu. Elinde üzerine kanını akıttığı, Morana'nm onu kestiği geceden kalan bir bandaj vardı.

Adamın elini görmek kalbini daha da hızlandırmıştı.

Kapılar açıldı.

Sırtını dikleştirerek olabildiğince dik durmaya çalıştı. Kaburgaları bu hareketle acımıştı.

Caine görüş alanına girdi, üstünde gömleği yoktu.

Morana yutkundu.

Mavi.

Mavi gözler onunkileri bulunca nefesini kesildi. Bakışları yanaklarından boynuna, göğüslerine, ellerine, bacaklarına ve çıplak ayaklarına indi. Gördüklerini sindirirken orada kaldı. Morana

onun restorandaki bakışlarıyla o anki ifadesi arasındaki keskin farkı anlamaya başlamıştı. Bu hararetli inceleme nefret dolu değildi. Öfke doluydu. Bakışları gözlerine dönerken, teninin her bir santimini dolaşırken saf ve mutlak bir öfkeyle parlıyordu.

Morana nasıl hissedeceğini bilmiyordu. Adamın diğer türlü bakmasına alışkındı. Bu bakışlar dengesini daha çok kaybetmesine sebep oluyordu. Bakışlarını adamm çıplak gövdesindeki kaslarda dolaştırdı. Önceki gece tam olarak bu dairede hayranlıkla süzdüğü kasları izledi. Yara izleri ve dövmeler de en az altında yatan muhteşem kaslar kadar şok ediciydi. Düğmeleri açık kot pantolonu ve asansörün gelişini beklemesi, uyanıp üzerine ne bulduysa geçirdiğini söylüyordu.

Öfkeyle bakan mavi gözler karşısında derin bir nefes alırken durduğu yerde vücudundaki tüm enerjisinin çekildiğini hissetti.

Adamın burun delikleri genişlemiş, dudaklarını birbirine bastırmıştı. Asansör kapılarını eliyle açık tutmaya devam ederken kenara çekilerek sessizce onu içeri davet ediyordu.

Morana boğazındaki yumruyu geçirmeye çalışarak sadece muhteşem ay ışığının aydınlattığı karanlık oturma odasına adım attı. Şehir ve denizin çarpıcı manzarası bir anlığına nefesini kesmişti.

Asansör kapılarının kapanma sesini duyarken farkındalıkla hareketsiz kaldı.

Yalnızlardı.

Tamamen.

Morana onun oturma odasındaydı, adam da arkasında bir yerlerde duruyordu.

Ne yapmalıydı? Ona lanet okuyamazdı, teşekkür edemezdi. İki dürtü arasındaki belirsizlik onu yoruyordu.

Morana nefesini tutarak adamın hamlesini bekledi.

Tristan Caine misafir odasına gidiyordu.

Göz ucuyla adamı takip etti. Hareket ettikçe kaslarının dalgalanmasını izledi, adamın bedeni gergindi. Kendi vücudu ağrımıyor, kalbi kanamıyor olsaydı onun vahşi güzelliğini takdir edebilirdi.

Morana orada ne yapacağını bilmeyerek öylece dururken adam uzun süre misafir odasında kaldı. Sonra çıkıp göz teması kurmadan ana yatak odasına çıkan merdivenlere yöneldi.

Odasına girip gözden kaybolmuştu.

Morana kapıların açılıp kapanışına benzer bazı öfkeli sesler duydu. Tüm enerjisinin tükendiğini, omuzlarının çöktüğünü hissederken yavaş adımlarla misafir odasına girdi.

Caine misafirperver bir adam değildi. Bu onun bilmediği bir şey değildi. En azından, Morana'yı böyle bir durumda geri çevirmemişti. O gece yaşadığı her şeyin üzerine bir de bu aşağılanmayı kaldıramazdı.

Misafir odasına girerken gözlerini kırpıştırdı. Banyo kapısı açıktı. Sıcak suyla doldurulan küvetten buharlar çıkıyordu. Büyük beden siyah bir tişört ve aynı renk bir eşofman altı sandalyenin üzerine bırakılmıştı. Yatak örtüsünün bir kenarı davetkâr bir şekilde kıvrılmıştı.

Morana kapı eşiğinde durup aniden yaşaran gözlerini kırpıştırdı. Kalbi adamı bir türlü anlayamıyordu. Morana'dan nefret ettiği kesindi. Ölümü üzerinde hak iddia etmiş ve hissettiği arzuyu içinden atabilmek için onu tuvalette becermişti. Tek kelime etmemiş, bir kez bile ondan tarafa bakmamış ama incelik göstermişti. Kanıtı gözlerinin önündeydi ve adamla ilgili bildiği her şeye ters düşüyordu.

Kıyafetleri alarak adeta onu çağıran banyoya girdi. Kapıyı arkasından kapatsa da kilidini bulamamamıştı. En sonunda başını iki yana sallayarak geniş alanda etrafına bakındı. Kahverengi

krem tonlarındaki fayanslar ağrıyan gözleri için rahatlatıcıydı. Küvet maun rengi granit bloğun içine gömülüydü, hemen yanına iki havlu bırakılmıştı. Elbisesini iç çamaşırlarıyla birlikte çıkarıp yere bıraktıktan sonra dönüp lavabonun üzerindeki aynaya baktı.

Tüm bedeni mavi ve mor lekelerle kaplıydı. Kaburgalarının yanı hassastı.

Bunu ona babası yapmıştı. Kolunu bile kaldırmadan onu cezalandırmıştı. Tristan Caine gibi bir adamın yanına sığınmıştı. Hayatı tam olarak ne kadar berbattı?

Gözlerini kapatarak ayağının ucuyla sıcak suya dokundu. Sıcaklığı mükemmeldi. Sonra vakit kaybetmeden küvetin içine yerleşti.

Suya tamamen gömüldüğünde dudaklarından bir inleyiş döküldü. Sıcaklığın kaslarını sarması karşısında hissettiği zevk ve yoğun rahatlamayla yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Küvette arkasına yaslandı, suyun içinde rahatlayarak gözlerini kapattı ve kısa bir an için her şeyi unuttu.

Sonra telefonu titredi.

Tek gözünü açıp mesaja tıklarken şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

Tristan Caine: Doktora ihtiyacın var mı?

Neden kendisi sormamıştı?

Şaşkınlıkla cevap yazdı.

Morana: Hayır, yok. Sabah yakandan düşmüş olacağım.

Beklese de cevap gelmedi.

Kendini garip bir çelişkinin içinde bulmuştu. Omuz silkerek

düşünme işini sabah yapmaya karar verdi ve su soğuyana kadar küvette kaldı. Ardından yavaşça, bitkin halde doğruldu. Ağrıları artsa da banyodan sonra kaslarındaki düğümler gevşemişti. Hızla kurulanarak ödünç aldığı kıyafetlere uzandı. Tişört ufak bedenini dizlerine kadar örterken burnuna misk kokusu geliyordu. Misafir yatak odasına geçti.

Ancak kapalı kapının ardından, muhtemelen mutfaktan gelen sesler onu kendine çekmişti.

"Uçak seni bir saat içinde Tenebrae'ye götürmek için bekliyor, Tristan." Dante'nin sesiydi.

Morana'nın kalbi sıkıştı. Nedenini bilmiyordu ve bu daha da öfkelenmesine yol açıyordu. Neden adamı umursuyordu ki?

Tristan Caine sessizliğini koruyordu. Onun sorunu neydi?

Dante'nin iç geçirdiğini duydu. "Bak, ben giderdim ama babam özellikle seni istedi. Biliyorsun, çağırdığında..."

Tristan Caine sıktığı dişlerinin arasından, "Ben onun köpeği değilim," diye cevap verdi.

"Ben de değilim." Dante'nin sesi sertleşti. "Ama korumamız gereken masum insanlar var. Bu yüzden Tenebrae'ye gitmen gerekiyor. Buradaki işleri ben hallederim."

Tristan Caine karşılığında hiçbir şey söylemedi. Morana rahat yatağa doğru ilerledi, çarşafların arasına girdi ve ışığı kapattı.

Telefonu tekrar titredi.

Tristan Caine: Ne kadarını duydun?

Morana yutkundu.

Morana: Gideceğini bilmeme yetecek kadarını.

Tristan Caine: Rahatladın, değil mi?

Morana: Gitmen ya da burada kalman beni ilgilendirmiyor.

Birkaç dakika sessizlikten sonra başka bir mesaj geldi.

Tristan Caine: Çekmecede ağrı kesici var.

Morana uzun bir süre boyunca mesaja baktı. Sonra kalbinde hiçbir endişe olmadan gözlerini kapatıp uykuya daldı. Tristan Caine onu uykusunda öldürürse sadece merhamet etmiş olurdu.

Onu uyandıran şey apartmanın içinden gelen gürültüydü.

Morana aniden doğrulup oturdu. Kaslarındaki ağrının on kat arttığını hissederken inledi. Sonra odanın karanlığında gözlerini kırpıştırdı. Ne kadar süredir uyuyordu?

Yatağın yanındaki saate bakıp şaşırdı, sekiz saat olmuştu. Sekiz saattir uyuyordu.

Odanın kapısı aniden açıldı. Tristan Caine girişte duruyordu. Adamın bakışları öyle öfkeliydi ki, ona bakarken bedeninin titremesini engelleyemedi. Tenebrae'de olması gerekmiyor muydu?

"Bana arabanın anahtarlarını ver," dedi adam homurdanarak.

Morana gözlerini kırpıştırdı, eli çantasına uzanırken duraksadı. "Neden?" diye sordu şüpheyle.

"Çünkü arabanda lanet olası bir takip cihazı var. Biz konuşurken baban buraya doğru geliyor."

Şaşkınlıktan ağzının açık kaldığını hissederken yataktan kalktı. Adamın kıyafetleri üzerinde oldukça eğreti duruyordu. Tristan Caine'in bakışları kıyafetine ya da vücuduna çevrilmemişti. Yüzünün sert hatlarıyla orada duruyor, elini uzatmış halde anahtarları vermesini bekliyordu.

Arabasının anahtarlarını istiyordu.

Morana yutkunarak anahtarları verirken midesi düğüm düğümdü. Arabasına ne yapacağını sormamak için dudağını ısırdı. Tristan Caine tek kelime etmeden dönüp anahtarları arkasındaki adama verdi.

Dante'nin yüz ifadesi de sertti, ona sadece başıyla selam verip evden ayrıldı. Morana kapı eşiğinde oyalanmaya devam etti. Ne yapacağını ya da ne söyleyeceğini bilmediği için bedenini saran koyu renk takım elbisesiyle telefonundan arama yapan adamı izliyordu. Caine önceki gece olduğu gibi ona bir kez olsun bakmıyordu.

Beş dakika boyunca sessiz kaldı, zihninde milyonlarca düşünce vardı. Outfit arabasına takip cihazı yerleştiriyor olabilir miydi? Bu durumu bir fırsat olarak değerlendiriyorlar mıydı? Morana'yı kullanıyor olabilirler miydi?

Sonra başını iki yana salladı. Outfit'in böyle bir amacı olsaydı, arabasını tamir ettirirken yapabilirlerdi. Dante ve Tristan Caine ona karşı rol yapmıyordu. Önceki akşam yaralarını görünce gerçekten öfkelenmişlerdi. Hâlâ cildinde hassasiyet, vücudunda acı hissediyordu. Tamamen iyileşmesi zaman alacaktı.

Peki Tristan Caine neden şehrine dönmemişti? En son duyduğu şeylere göre şu anda orada olmalıydı.

Morana'nın buradan çıkıp gitmesi gerekiyordu. Çatı katından, adamın hayatından çıkmalıydı. Sınırlar aşılmıştı, yazdığı kodların cehenneme kadar yolu vardı. Arkasına bile bakmadan gitmeliydi. Çok, çok uzaklara kaçmalıydı.

Arabasına ihtiyacı vardı. *Kahretsin.*

Adamın telefonunu çaldığında düşünceleri dağıldı.

"Evet?" Caine'in sesi soğuk ve netti. Onu tuvaletin kapısına yaslayıp arzuyu içinden atmak isteyen adamdan çok farklıydı.

Morana derin bir nefes aldı. Bacaklarının arası da hassastı.

"Siktir! Durdurun onu. Hemen geliyorum."

Morana hiçbir şey söyleyemeden adam gitmişti.

Pencerenin önüne gidip aşağıya baktı. Yolun başındaki küçük arabaları görebiliyordu. Binadan ayrılıp onların yanına giden üç aracı da görmüştü.

"Merhaba, Morana," Amara'nın sesi yanından geliyordu. Morana o tarafa doğru döndü, kadının buraya geldiğini fark etmemişti.

"Merhaba, Amara," diyerek başıyla selam verdi. Kadının yaralarını incelediğini, gözlerinde şefkatli bakışlar belirdiğini gördü.

"Üzgünüm."

Morana yutkunarak pencereden dışarı baktı.

"Neler oluyor?" diye sorarken şaşkın ve endişeliydi.

Amara derin bir nefes aldı. "Baban seni aramaya geldi. Arabanı izlemiş."

Cam duvardan bakarken farkına vardı.

Hepsi bir tuzaktı.

Morana bir piyondu ve tam olarak plana uygun hareket etmişti.

Babası onu test etmiş, nereye gideceğini görmek istemişti. Yemeğe giderken arabasını bırakmasını söylemesinin nedeni buydu. Bu yüzden kimse peşine düşmemişti. Şüphelenmesi gerekirdi ama hissettiği acı gözünü kör etmişti. Arabasıyla doğruca buraya gelmişti. Tristan Caine'e. Motorcuya. *Siktir.*

O anda asıl gerçeği fark etti. İki tarafın yolun başında karşı karşıya geldiğini görünce bir farkındalıkla dolmuştu. İki tarafa da ait değildi. Hiçbir yere ait değildi. Babasına da, dünyalarında "Yırtıcı" olarak bilinen adama da ait değildi.

Burada ne yapıyordu?

Paniklemeye başlamıştı. Burada daha fazla kalamazdı.

"Amara, araban burada mı?" diye sordu sakince. Kadının bakışlarını üzerinde hissediyordu.

"Evet."

"Ödünç alabilir miyim?"

"Ne için?"

"Gitmem gerekiyor," Paniğini kontrol altına almak için ellerini birleştirdi. "Buradan çıkmalıyım."

Amara anlayışla baktı. "Gitmene izin veremem, Morana. Özellikle de böyle bir durumda. Kan dökülebilir. Tristan beni asla affetmez."

Bu yorum dikkatini çektiğinde kadını dikkatle inceledi. "Benden neden nefret ettiğini biliyorsun, değil mi?"

Amara başıyla onayladı. "Evet, biliyorum. Ama bu benim hikâyem değil, sana anlatamam."

"Bana ne anlatabilirsin?" diye sordu açıkça.

Amara başını yana eğdi. "İttifak'ın sona erdiği zamanla ilgili ne biliyorsun?"

Morana kaşlarını çatarak hatırlamaya çalıştı. "Fazla bir şey bilmiyorum."

"Araştır. Sana yalnızca bu kadarını söyleyebilirim."

Morana derin bir nefes aldı. Kadından sır çıkmayacağını biliyordu, ona bu yüzden hayranlık duyuyordu.

Bakışlarını aşağıdaki manzarada tuttu. Arabaların dönüp binaya geri girdiğini gördüğünde sırtını dikleştirerek telefonunu eline aldı.

Morana: Arabama ihtiyacım var.

Tristan Caine: Ne için?

Kaşlarını kaldırarak hızlı bir cevap yazdı.

Morana: Gitmek için.

Tristan Caine: Tam olarak nereye gitmeyi planlıyorsun?

Hiçbir fikri yoktu ama adama bunu söylemeyecekti.

Morana: Şehirden ayrılıyorum. Bir arkadaşımla sözleştik.

Tristan Caine: Verdiğin sözü geri al. Bu şehirde kalıyorsam, sen de kesinlikle kalıyorsun.

Morana dişlerini sıktı. Öfkesi geri dönmüştü.

Morana: Buna siz karar veremezsiniz, Bay Caine.

İçeride yürüyüp bedenini koltuğun üzerine bıraktı. Asansöre öfkeyle bakmaya başlarken telefonu tekrar titredi.

Tristan Caine: Sizinle yarım kalmış bir işimiz var, Bayan Vitalio.

"Anlaşılan sizi henüz içimden atamamışım, Bayan Vitalio."

Adamın sözleri aklını karıştırıyordu. Önceki gece, daha bir gece önce birlikte olmuşlardı. Üzerinden bir ömür geçmiş gibi hissediyordu. Onun sözlerini bilerek yanlış yorumlayarak bir cevap yazdı.

Morana: Kodlarla işim bitti.

Tristan Caine kodlarla o kadar kolay vedalaşamazdı çünkü birileri üzerine suç atıyordu. İşin ucunda ölüm vardı.

Telefonu titrerken asansörün kapıları kayarak açıldı. Morana başını kaldırıp adamın odaya girmesini izledi. Çevik, kaslı bedeni gün ışığının aydınlattığı odayı dolduruyordu. Bakışları onun-

la buluştuğunda aralarında yakıcı bir enerji ortaya çıktı. Adamın mavi gözleri gün ışığında daha da belirgin bir şekilde parlıyordu. Doğruca ona odaklamıştı.

Morana derin bir nefes alarak göz temasını kesip gönderdiği mesaja baktı.

Tristan Caine: Kodlardan bahsetmiyordum.
Tristan Caine: Bizden bahsediyordum.

Kalbi hızla attı. Bakışlarını telefonundan ayırmadı. Adamın birkaç metre ileride Amara'yla konuştuğunu biliyordu. Böyle bir şeye ihtiyacı yoktu, şu anda olmazdı. Her şey zaten yeterince karmaşıktı.

Morana: Biz diye bir şey yok. Babam gitti mi?
Tristan Caine: Ayrılırken yüzünde senden daha fazla morluk vardı.

Başını kaldırıp adama doğru döndüğünde bakışları kilitlendi. Babasına mı vurmuştu? Delirmiş miydi? Morana gerçekten burada ne yapıyordu? Yırtıcılar yaralı hayvanların kokusunu alır ve sonrasında saldırıya geçerdi. Bu adam babasına saldırmıştı.

İşte orada oturuyordu. En ölümcül avcının inine sığınmıştı. Yırtıcı ölümü üzerinde hak iddia etmiş, onu sadece kendisinin avlayabileceğini söylemişti. Yaralıydı, kanıyordu ve pek çok açıdan savunmasızdı. Onun, sadece onun avıydı. Kendini hiç bu kadar güvende hissetmemişti.

Sonra paniğe kapıldı.

Morana Vitalio kolay korkan bir kadın değildi.

Yılanlarla dolu bir evde büyümüştü. Daha yürümeyi öğrenmeden o alçak varlıkları gözlemlemişti. Onlardan hiç korkmamıştı. Silahlarını gördüğünde bile korku hissetmemişti. Daha küçük bir çocukken ne kadar çılgınca şeyler yapabileceklerini görmüştü. Bembeyaz duvarla sıçrayan parlak kırmızı kanı ve aynı gün üzerine boya çekilmesini izlemiş ama asla korkmamıştı.

Kodlar yüzünden hayatı tehlikeye girdiğinde ölmekten ya da babası merdivenlerden düşmesine izin verdiğinde boynunu kırma ihtimalinden korkmamıştı.

Morana Vitalio ölümden korkmuyordu.

Ancak itiraf etmek istemese de Tristan Caine'den korkuyordu.

Adamın mutfakta bir yırtıcının zarafetiyle hareket etmesini izliyordu. Adımları çevik, özgüvenli ve zaferinden emindi. Takım elbisesinin ceketi sandalyenin arkasına asılmış, gömleği sırt kas-

larına yapışmıştı. Kumaşı dirseğine kadar sıvamıştı, kollarındaki kaslar gözler önündeydi. Bir eliyle kızartma tavasını hareket ettirirken diğer eliyle de içine baharat ekliyordu.

Morana birkaç gün önce oturduğu sandalyenin üzerindeydi. Tanrı aşkına, üzerinden bir ömür geçmiş gibiydi.

O zaman da adamın bedenini hareket halinde görmüştü ve güzelliğini kadınsı bir takdirle değerlendirmişti. Artık sadece takdir etmiyor, ona hayranlık duyuyordu. Çünkü artık biliyordu. Adamın içinde nasıl hareket ettiğini çok yakından tecrübe etmişti. İçindeyken nasıl hissettirdiğini biliyordu. Nabız gibi atışını hâlâ o noktada hissedebiliyordu.

Tek bildiği şey buydu. Sadece bu kadarına izin vermişti. Ama her nasılsa böyle olması açlığını biraz daha arttırıyordu.

Sırt kaslarının esnemesini izlerken adamın üzerinde olmanın nasıl hissettireceğini düşündü. Tavayı ustalıkla yöneten ellerine bakarken, adamın tenini okşamasının ya da ellerinin bedeninde gezinmesinin ne hissettireceğini merak etti. Sıkı kıçına bakıp dişlerini geçirmenin nasıl olacağını düşündü.

Erotik düşünceleri karnında bir sıcaklık oluşturmuştu. Sandalyesinde huzursuzca kıpırdandı. Yaralı bedenindeki kanın kaynadığını hissederken bakışlarını odadaki diğer kişilere çevirdi. Amara birkaç sandalye uzakta telefonuyla ilgileniyordu. Dante ise onlardan uzak oturuyor, güneşin batışını yerden tavana kadar uzanan pencerelerden izliyordu. Tristan Caine sessizce yemek pişiriyordu.

Odadaki gerilim yüzünden boğulmak üzereydi. Herkesin arasında gezen gerilim sinir bozucu seviyedeydi. Buna alışkın değildi, tuhaf sessizlik de sinir bozucuydu. Adamların konuşması gerekiyordu ama orada olduğu için konuşamıyorlardı. Dante ve Amara arasında bir şeyler dönüyordu, odadaki diğer iki kişi de

bundan haberdardı. Ayrıca kendisiyle Caine arasında tuhaf bir şeyler vardı ve diğer ikisi bunu biliyordu. Her şey çok tuhaftı. Tüm bunlara rağmen ortam şaşırtıcı bir şekilde rahat hissettiriyordu.

"Babama ne söylemeliyim?"

Dante'nin sakin sesi sessizliği böldü. Bakışları kan kardeşinin sırtındaydı.

Tristan Caine ocağın altını kapattı. Morana'nın etrafa yayılan baharatlı kokuyla ağzının sulandığını hissetti. En ufak bir tepki görebilmek için adamı dikkatle izliyordu. Hiçbir şey göremedi.

Adam yemeği büyük bir servis tabağına alırken daha önce boğazına bıçak, kafasına silah dayayan ellerin böyle evcil bir işi kıskanılacak bir kolaylıkla yerine getirmesini izledi. Amara kalkıp dolaptan bardakları aldı ve sanki daha önce yüzlerce kez yapmış gibi birlikte sessizce masayı kurdular.

Morana içinde yükselen kıskançlığı bastırdı.

Adam bütün bu zaman boyunca onun her hareketinin farkındaydı ama bir kez olsun o tarafa bakmamıştı. Hiç ona dönmemişti. Saatler önce babasına yumruk atıp geldikten sonra bakışları kadına çevrilmemişti.

Bakmamasından rahatsız olmamalıydı ama yine de oluyordu. Bundan nefret ediyordu.

Adam sonunda masaya oturup yaptığı tavuk yemeğini dört tabağa paylaştırmaya başladı. Morana'yı sofraya davet etmemiş ama aç bırakılmayacağını belli etmişti. Bu da bir şey sayılırdı.

Morana oturduğu sandalyeden kayarak indiğinde yeni incinen kasları isyan etti. Ona bakmayan adamdan en uzak yere topallayarak ilerleyip oturdu, Dante'nin sandalyesinin yanıydı. Tristan Caine'in bakışları sandalyesine, ardından yanındaki adama kaydıktan sonra yemeğine doğru döndü. Morana da çatalını alıp nefis kokan tavuğa batırdı.

Bakışları adamın boynuna kaydığında çatalı ağzına götürmek üzereydi. Gömleğinin açık yakasından boynu görünüyordu, yutkununca âdemelması hareket etmişti. Adamın yiyişini izlemek bile kanının ısınmasını sağlıyordu. Onun sorunu neydi? Hepsi daha dün olmuştu. Daha dün restoran tuvaletinde beraber olmuşlardı. Bedeni böyle davranmamalıydı, en azından bu kadar erken olmamalıydı.

Bakışlarını zorla adamın boynundan uzaklaştırarak çatalını ağzına götürüp bir lokma aldı.

Neredeyse inleyecekti.

Baharat tadı dilinin etrafını sarıp tüm duyularını işgal etmişti. Tat zengin, yemek lezizdi. Evinde bir saatten kısa bir sürede pişirmiş gibi görünmüyordu. Bu tat şeflerin bütün gün uğraşıp lüks müşterilere sunduğu bir şeye benziyordu. Sıfırdan hazırladığını görmeseydi ona asla inanmazdı. Adamın yemek pişirmede de iyi olduğu ortaya çıkmıştı. *Elbette iyiydi.*

Tepkisini kontrol altına alarak yemeye koyuldu. Bedeni açgözlüydü, uzun süredir beslenmediğini belli ediyordu. Tristan Caine yanındaki adama bakıp sohbeti devam ettirdiğinde yemeğin yarısına gelmişti.

"Hangi konuda?"

Dante lokmasını çiğnedi. Tristan Caine'e dönmeden önce kısaca masadaki kadınlara baktı. "Her konuda."

Caine cevap vermek için beklememişti bile. "Ne istiyorsan onu söyle."

Dante çatalını bıraktı, ellerini birleştirip kendine hâkim olmak istiyormuş gibi derin bir nefes aldı.

Morana konuşmayı hayranlıkla takip ediyordu.

Dante sakince, "Burada kalamaz," diye belirtti. Ses tonu itiraz kabul etmiyordu.

Caine bir kaşını havaya kaldırmakla yetindi.

"Ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun, Tristan. Burada kalmasına izin vermek hepimiz için tehlikeli." Dante ona bakıyordu, tekrar kan kardeşine dönmeden önce bakışlarında özür vardı.

"Dün gece şartlar kötüydü, onu bu durumda geri çeviremezdim. Ama gece bitti, olayları artık o şekilde değerlendirmeliyiz. Kodların yol açacağı karmaşa, evde olup bitenler, Vitalio'nun bizi kızını kaçırmak ve Tanrı bilir başka nelerle suçlamasıyla aynı anda uğraşmamız mümkün değil."

Morana'nın nefesi kesilmişti, adam söylediklerinde haklıydı. Babasının nasıl bir ayaklanma çıkaracağını hesaba katmamıştı, onca zaman kaçınmak istedikleri savaşı o başlatıyordu.

"Kızının burada olduğunu bilmiyor." Caine artık konuşmaya başlamıştı. "Arabasını takip etmiş olabilir ama elinde kanıt yok."

Dante alaycıydı. "Yüzüne yediği yumruk ne olacak? Babamın buna ne tepki vereceğini biliyorsun."

Caine omuz silkti. "Hiç haber vermeden, izin almadan bölgemizi işgal etti. Kuralları biliyordu."

Dante derin bir nefes aldı. "Morana'yı güvenli bir eve yerleştirebiliriz. Ama burada kalamaz."

Güvenli bir ev. Tanrı aşkına, yaşadığı şeyler çok aşağılayıcıydı. Tristan Caine'e bakmaya cesaret bile edemiyordu. Adamın yüzünde nasıl bir ifade olacağını ya da ne görmek istediğini bilmiyordu.

Yutkunarak söze girdi. "Bakın, sadece arabama ihtiyacım var. Hemen buradan gideceğim..."

"Hiçbir yere gitmiyor." Tristan Caine sözünü keserken fazla sakindi.

Dante tekrar derin bir nefes aldı. "Tristan, yaptığın şey çılgınlık. Onu burada böyle tutamazsın. Anlatman gerekiyor..."

"Senin de buradan gitmen gerekiyor."

Adamın sesi aniden sertleşerek ölümcül bir tona bürünmüştü. Tristan Caine ona bakmamaya devam ediyor, gözleri doğrudan kan kardeşine odaklanıyordu. Yüz ifadesi aklında ne olduğuna dair hiçbir ipucu vermiyordu. Dante de bakışlarına karşılık veriyordu. İki adam arasında sessiz bir sohbet yaşanıyordu. Morana ensesindeki tüylerin diken diken olduğunu hissetti, bahsedilen konu onunla ilgiliydi. İki kardeş onun hakkında tartışıyordu ve sebebini bilmiyordu. Dante ne biliyordu? Kardeşinin neyi anlatmasını istiyordu? Burada nasıl kahrolası bir sessiz sinema oynanıyordu?

Neler olduğunu sormak istiyordu ama iki adam da gözünü kırpmadan ve hiç hareket etmeden otururken odadaki testosteron seviyesi giderek yükseliyordu. Sessizlik öyle ağırdı ki, kalp atışını kulaklarında duyabiliyordu. Yemek tamamen unutulmuştu. Morana bakışlarını iki adamdan ayırmıyor, en ufak bir ipucu yakalamayı umuyordu.

Gerilim biraz daha yükseldi.

Amara yumuşak sesiyle araya girdi. "Dante."

Morana kadının başını uyarırcasına iki yana salladığını gördü. İkisi de burada neler olduğunu biliyordu.

Dante aniden ayaklanıp asansöre yöneldi. Amara sandalyesini iterek kalkarken Tristan Caine'in omzuna dokundu. "O haklı, Tristan."

Tristan Caine başını kaldırıp kadına baktı. Aralarında bir anlayış vardı. "Ben de haklıyım."

Amara'nın adama bakışlarında hüzün vardı. Morana'ya döndüğünde o bakışlara bir uyarı da eklenmişti. "Tristan'da numaram var. Bir şeye ihtiyacın olursa ara, Morana."

Morana çekinerek gülümsedi, tereddüt içindeydi. Amara ma-

sadan uzaklaşarak asansörün gelmesini bekleyen adamın yanına gidiyordu.

Morana onları izlerken şaşkındı.

Burada neler oluyordu?

Dışarısı karanlıktı, güneş çoktan ufukta kaybolmuştu ve şehrin ışıkları uzaktan titreşiyordu. Derin bir nefes alırken yarısı boş tabağına baktı. Yalnız kaldığı adama bakmadan yavaşça yemeye başladı.

Adam ona bakıyordu. *Nihayet.*

O bakışları adamm görüş alanındaki her bir santiminde hissedebiliyordu. Bakışlarının açıkta kalan tenini okşadığını, sıcaklığın bedeninde yükselip tam merkezinde toplandığını hissedebiliyordu. Tek bir bakışıyla ateşler içinde kalmıştı, durum hiç hoşuna gitmiyordu. Adamdan etkilenmiyormuş gibi davranamıyordu. Çatalını bırakıp başını kaldırdığında yoğun bakışlarla dolu muhteşem mavi gözler onu sandalyesine sabitledi.

Bu da hiç hoşuna gitmemişti. Sandalyesini iterek kalkması ve misafir odasına gitmesi gerekiyordu. Kapısını kilitleyip adamdan uzaklaşmalıydı.

Çünkü adam korkmasına sebep oluyordu. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Hiçbir bilgiye sahip değildi. Geçmişini, bugününü ya da geleceğini bilmiyordu. Yaptığı hiçbir şeyin nedenini anlamıyordu, böylece onun gözünde bilinmez hale geliyordu. Tahmin edilemezdi.

Morana'yı korkutuyordu.

Bir sonraki anda Caine'in onu öldürüp öldürmeyeceğini ya da koruması altına alıp almayacağını bilmiyordu.

Etraflarında, onların arasında çok fazla şey yaşanıyordu. Babasına yumruk atmıştı. Çağırıldığı halde Tenebrae'ye gitmemişti. Dante'nin de söylediği gibi tehlikeli olmasına rağmen evini ona

açmıştı. Ancak tüm bunlara rağmen defalarca onu öldüreceğini söyleyen adamdı.

Gözlerini kırpıştırarak zihnini açmaya çalıştı fakat adamın bakışları onu esir tutmaya devam ediyordu. Çenesi gergindi, sabahtan bu yana sakalları uzamıştı.

Kalp atışları ve nefesi hızlanırken, adamın bakışları altında kendini bir av gibi hissetti. Sanki masanın üstünde sunulan bir yemekti ve adam her an onun tadına bakabilirdi.

Kahretsin. Hepsi çoktan geçmiş olmalıydı. Restoranda yaşananlar, içindeki hislerin geçmişte kalması içindi. Adamın hevesini almış olması gerekiyordu, nefret dolu bir açlıkla onu süzmemesi gerekiyordu. Öyle çıplak bir açlıkla bakıyordu ki, Morana'ya daha önce hiç kimse böyle bakmamıştı. Bakışları onun da aynı şekilde hissetmesine sebep oluyordu, açlık adeta tenini kemiriyordu.

Adamın bakışlarına bir son vermeliydi. O gözlerin etkisini kaybetmesi gerekiyordu.

Acilen bir şeyler yapmak zorundaydı.

Amara'nın söylediklerini hatırlayınca sessizliği bozdu.

"İttifak ne zaman sona erdi?"

Bu işe yaramıştı. Adamın bakışları öyle yoğun bir nefret ve acıyla dolmuştu ki, Morana artık o duygular arasında ayrım yapamıyordu.

Sonra Caine'in bakışlarındaki tüm duygular silindi. Hepsi tamamen yok olmuştu, mavi gözlerinde duygusuz bakışlarla onu değerlendiriyordu.

Morana o bakışlardan hoşlanmamıştı.

Adam onu izlerken, "Yirmi yıl önce," dedi sakince.

Bir sessizlik oldu.

"Ah..." Verdiği aptalca tepkiden sonra ne diyeceğini bilemediği için ağzını kapattı.

Tristan Caine gözlerini kısarak arkasına yaslandı. Kollarını göğsünde birleştirirken gömleğinin kumaşı kaslarının üzerinde gerildi. Koyu renk dövmesi beyaz kumaşın altından kendini belli ediyordu.

Sessizlik uzadı. Morana son yirmi dört saatte yaşananlar yüzünden yeterince sarsılmıştı. Ancak içinde masadan kalkacak ve bulaşıkları toparlayıp mutfağa taşıyacak gücü toplamayı başardı. Tabakları aceleyle sudan geçirip bulaşık makinesine dizdi. Sırtına dikilen bakışların farkındaydı. Ellerini havluyla kurulayıp döndüğünde adamın onu izlemeye devam ettiğini gördü.

Öğrenmesi ve sorması gereken çok fazla şey vardı. Ama günün olayları onu yeterince yormuştu ve şu anda başka bir yüzleşmeyi daha kaldıramayacağını düşünüyordu. Kendini toparlamadan böyle bir şey yapamazdı.

"Yemek için teşekkür ederim, Bay Caine." Sonra adamın cevap vermesine fırsat vermeden misafir odasına ilerledi.

Tristan Caine hiçbir şey söylemedi, sadece başını yana doğru eğmişti.

Morana cesaretini kaybediyordu, dışarıya belli edip etmediğini önemsemeden mutfaktan kaçarak misafir odasının kapısına yaslandı. Kalbi göğsüne şiddetle çarpıyordu. Daha önce hiç kaçmamıştı, şu anda neden kaçıyordu? Adamın onu böylesine etkilemesine daha önce hiç izin vermemişti, neden şu anda bunu yapıyordu?

Düşünmeden kapıyı kilitleyip yatağa yürüdü ve örtülerin üstüne oturup ahşap zemine baktı.

Dante haklıydı. Orada daha fazla kalamazdı. *Kodlara lanet olsun. Babama lanet olsun. Her şeye lanet olsun.*

Hepsi buraya kadardı.

Uzun zaman önce pes etmişti. Artık uzaklaşması gerekiyordu.

Kalmaya devam ettiği sürece planı geri tepiyordu. Adamı için-

den atamamıştı. Yırtıcı pençelerini her geçen gün daha derine geçiriyordu.

Bu durum, yaklaşan mafya savaşından daha korkutucuydu.

Sessizce yatakta oturuyordu. Bakışları kilitli kapının üzerindeydi, telefonu elinde sıkıca tutarak bekliyordu. Harekete geçmeden önce adamın uyumasını bekliyordu. Orada kalmak; düşmanın evinde, babasınm şehrinde, o ülkede kalmak aptalcaydı. Babasının ne düşündüğünü bilmiyordu. Arabasını oraya kadar takip etmişti ama Outfit'le işbirliği yaptığına inanıp inanmadığını bilmiyordu. Umurunda da değildi. Babasını, gizlediği sırrı, içinde hâlâ umut besleyen küçük kızı, kodların keşfedilip keşfedilmeyeceğini umursamıyordu. Bunun bencillik olduğunu biliyordu ama artık böyle yaşamaya devam edemiyordu.

Gizli banka hesabını kullanarak dünyanın diğer ucuna bir bilet almıştı. Orada kimliğinin gizli kalacağını biliyordu. Bu dünyadan, babasından, mafyadan, *ondan* uzaklaşmalıydı. Kendine mutlu olma şansı vermeliydi. Belki de kalbini hızlandıran, onu heyecanlandıran birini bulurdu. Sessiz kalsa da anlayan ve sadece istediği için onu koruyan birini. Her fırsatta meydan okuyan ve ona eşitiymiş gibi davranan birini...

Düşüncelerinin gittiği nokta yüzünden inledi. Başını iki yana sallarken yukarıda uyuyan adamı düşünmemeye çalıştı, onun çoktan uyuduğundan emindi. Saat gecenin ikisiydi ve bir saattir evden hiç ses çıkmamıştı.

Harekete geçmenin zamanı gelmişti.

Yavaşça doğrularak olabildiğince sessiz bir şekilde kapıya ilerledi. Derin bir nefes aldıktan sonra kilidi sessizce açıp ka-

ranlık alana adım attı. Bakışları muhteşem pencerelerin sunduğu manzaraya, şehrin parıldayan ışıklarına kaymıştı.

Kalbinde bir sızı hissetti. Bir daha asla geri dönemeyeceğini bilerek çatı katını terk etmek tuhaf hissettiriyordu. Özellikle de burada sadece iki gece kaldığı düşünülürse gerçekten tuhaftı. Yirmi yıldan fazladır barındığı evden ayrılırken böyle hissetmemişti. Bu apartman dairesinde bir hatırası vardı. Nefret ettiği ama aslında etmediği adama ait bir anıydı. Hayatında ilk kez yalnız hissetmediği bir andı.

Duygularını bir kenara atıp hızlı ve sessiz adımlarla, ritmini şaşıran kalbiyle asansöre yürüdü. Kulakları herhangi bir sese karşı tetikteydi, kasları her hareketinde acıyordu. İçeride duyulan tek şey kendi nefesi ve klimanın sesiydi.

Şifreyi tuşlayıp kapıların açılmasını bekledi. Boğazı daha önce hiç hissetmediği bir duyguyla düğümlenmişti. Tanıdığı, bildiği her şeyi geride bırakıyordu. Çatı katını, mafya dünyasını ve arabasını... Tanrı aşkına, arabasını nasıl da özleyecekti. Uzun, çok uzun zaman boyunca ona sadık bir dost olmuştu. En çok ihtiyaç duyduğu anda onu buraya, güvenli bir yere getirmişti.

Kapılar kayarak açıldığında aynadaki yansımasına baktı. Midesi düğümlenirken adamın her şeye rağmen onu kendi bölgesinde, en savunmasız olduğu iki gecede de güvende tuttuğunu fark etmişti. Onu babasına teslim edebilirdi. Evine kabul etmeyebilirdi. Ama bunların hiçbirini yapmamıştı. İlk gece onunla oturup yağmuru izlemişti. İkinci gece banyosunu hazırlamış, kıyafetlerini vermiş, onu beslemişti. Arabasını tamir ettirmiş, Tenebrae'ye çağrılmasını yok saymış, babasına yumruk atmıştı.

Tristan Caine'in kim olduğunu artık bilmiyordu.

Onun yanında kendini tanıyamıyordu.

Hiçbiri önemli değildi çünkü gidiyordu. Ama vicdanını rahatlatmadan gitmeyecekti.

Yüz yüze veda edemeyeceğini biliyordu. Adam gitmesine izin vermezdi. Morana da gitmek istemezdi. Bu yüzden telefonunun kilidini açıp mesajlara girdi ve son yazışmalarını okudu.

"Sizinle yarım kalmış bir işimiz var, Bayan Vitalio."

Bir şeyler yarım kalmıştı ama sonunu getiremeyeceklerdi. Kendini durduramadan hızlı bir mesaj yazıp gönderdi.

Morana: Her şey için teşekkür ederim, Bay Caine. Kendinize iyi bakın.

Pişman olmadan önce asansöre binip tuşa bastı. Kapılar kapandı. Aynadaki yansıması ona bakıyordu. Dağılan saçlarını atkuyruğu yapmıştı, Amara'nın getirdiği bol beyaz tişörtü, siyah taytı ve düz ayakkabıları giyiyordu. Yanında telefonu ve cüzdanından başka hiçbir şeyi yoktu. Arabasını park alanında bulamazsa havaalanına nasıl gideceği konusunda bir fikri yoktu ama stresli hissetmiyordu. Uygulamadan araç çağırmayı planlıyordu. Köprünün diğer tarafına kadar yürürse taksi bulabilirdi. Ancak bacaklarının o kadar yürümeye dayanabileceğini sanmıyordu.

Midesindeki ağrıyı ve terleyen avuçlarını görmezden gelerek nefesini tutup bekledi. Kapılar sonunda açılınca binanın boş otoparkına çıktı. İki tepe lambasının aydınlattığı devasa alanda arabalar sıralanmıştı.

Çevresindeki araçlara bakındı. Tristan Caine'in motosikletini görünce kalbi hızlansa da zorlanarak bakışlarını motordan ayırdı ve etraftaki park yerlerini incelemeye devam etti. Birkaç metre uzakta, sol taraftaki park yerinde arabası duruyordu. Sessizce o tarafa doğru ilerledi.

İkinci adımını atarken bir kapının açılma sesi boş otoparkta silahın ateşlenmesi gibi yankılandı. Sanki o kurşun kalbini delip geçmişti. İrkilerek sesin gelldiği tarafa doğru döndü.

Merdiven boşluğuna açılan kapı aralıktı.

Oldukça cüsseli, kaslı ve sinirli bir Tristan Caine'in durduğu yerdi.

Yarı çıplaktı, dün akşam asansörün girişinde olduğu gibi görünüyordu. Bakışlarıyla onu olduğu yere sabitlemişti.

Morana bir heyecan dalgasının omurgasından aşağı indiğini hissetti. Korku, dehşet ve heyecan dalgalar halinde bedenini sarmalıyordu.

Adrenalin bedenine yayıldı. *Savaş ya da kaç.* Şu anda onunla savaşamazdı, mücadeleyi kaybederdi. Kaçacaktı.

Hiç vakit kaybetmeden dönüp arabasına koşmaya başladı. Adamın aradaki mesafeyi kapatıp kapatmadığını anlamak için arkasına dönmeye cesaret edemiyordu. Nabzı kulaklarında öyle gürültülü atıyordu ki, adamın ayak seslerini asla duyamıyordu ama nefes almak için bile durmadı. Tüm hızıyla koştu. Bacakları ağrımaya, kalbi çılgınca atmaya başladı fakat tüm hayatı buna bağlıymış gibi koşmaya devam etti. Hayatı buna bağlıydı.

Sadece üç araba vardı.

İki sert kol tarafından sarıldığında arabasına ulaşmasına üç araba kalmıştı. Kollar onu durdurup sıcak bir göğse doğru çekiyordu. Bedeni özgür kalmak için çılgınca mücadele etti ama kollar onu bırakmadı. Başı adamın çenesinin altına yerleşmişti. Atlayarak uzaklaşmaya çalışıyor ama ayakları yere değmiyordu.

"Bırak beni!" diye bağırdı. Başını çevirerek adamın üst kolunu ısırdı. Ona küçük bir yara vermekten heyecan duyuyordu.

Adamın göğsünün derin bir nefesle yükselmesini sırtında, aletinin uyanışını belinin kıvrımında hissetti. Caine eğilerek dudaklarını onun kulağına yaklaştırmıştı. Sakalları kulağına sürtünüyor, tam merkezine bir sıcaklık dalgası yolluyordu.

"Kendime iyi bakayım, öyle mi?" diye mırıldandı. Dudakları

neredeyse tenine değecekti ama asla değmedi. Bedeni o dokunuş için çıldırıyordu. "Bir yırtıcıdan kaçmaman gerektiğini bilmiyor musun, tatlım? Avlanmayı sever."

Morana serbest kalmak için boğuşurken bir yanı ondan etkileniyordu. Sözleri yasak bir heyecan dalgasıyla en özel yerlerinin kasılmasına neden olmuştu.

"Seni arabanın üzerine yatırıp becermemi istemiyorsan hareket etmeyi kes."

Morana donup kaldı. Göğsü adamın onu sıkıca tutan kollarının altmda yükselip alçalıyordu. Bir yanı kalçalarını hareket ettirmesini, adamm söylediği şey için meydan okumasını istiyordu.

Hayır, böyle bir şey olmayacaktı. *Bir daha olmaz. Asla.*

Kafa karıştıran duyguları bir kenara atarak sakince konuştu. "Bırak beni."

Adam burnunu başının üstüne sürterek derin bir nefes aldı. "Yarım kalmış bir işimiz var."

İçten dışa vücudunun her yerini çevreleyen hislerle başa çıkmaya çalışarak sıkılı dişlerinin arasından, "Umurumda değil," diye cevap verdi.

Adam konuşmadan önce bir sessizlik oldu.

"Birbirimize hiç yalan söylemedik, Bayan Vitalio. Şimdi yapmaya başlamayalım," dedi o derin sesiyle. Viski ve günahı çağrıştıran ses, teninde bir âşığın okşayışı gibi dolaşmıştı. Gözleri kapanıyor, kendini adama yaslamak istiyordu.

Çenesini sıktı.

Sonra başını çevirip aynı kolu ısırdı.

Daha ileri gidemeden adam onu çevirip bedenine yasladı. Göğüsleri adamın göğsüne bastırılmıştı, ereksiyonunu karnında hissedebiliyordu. Kolları onu bir düşman yerine bir sevgili gibi sarmıştı. Muhteşem gözlerindeki yoğun bakışlar içine işliyor, onu hem korkutuyor hem de güven veriyordu.

Başka bir şey söylemedi. Uzun bir süre boyunca o eşsiz odaklanmasıyla yüzüne bakmayı sürdürdü. Çenesi gergin, teni kadınınkine karşı sıcaktı. Nefesi yüzüne çarpıyordu. Dudaklarının arasında santimler vardı, adamın misk kokusu ölümcül bir koza gibi etrafını sarmıştı.

Caine elini kaldırarak çenesini avucuna aldı. Parmakları yanaklarındaydı, tutuşu acı verici olmasa da sağlamdı. Morana kalbinin göğsünde ürkek bir kuş gibi çırpındığını hissederken başını geriye yatırdı. Dudakları arasındaki ufacık mesafe, içindeki iki düşman tarafın savaşmasına sebep oluyordu. Bedeninin iki yanına sıkışan elleri titriyordu. Titremeyi kontrol altına almak için ellerini yumruk yaptı.

"Dudaklarına hâkim ol, vahşi kedi," dedi adam yumuşak, ölümcül ve erotik bir sesle. Aralarında santimler vardı ve konuşurken dudakları neredeyse birbirine değiyordu. *Neredeyse*. Sesini daha da alçaltırken bakışları birbirinden ayrılmadı. "Bende karşılık verme isteği uyandırıyor. Dudaklarımı senden uzak tutmamı istiyordun, hatırladın mı?"

Morana kalbinin durduğunu hissetti. Göğsü hızla inip kalkıyordu. "Lanet bir öpücük değildi. Seni ısırdım."

Adamın bakışları alevlerle yanarken dudağının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Fark etmez. Dudaklarımı bir kez üzerinde hissedersen, asla eskisi gibi olamazsın."

Biraz daha yaklaştı, artık çok yakınındaydı. Dudakları hemen orada duruyordu. Çok yakınında ama hâlâ uzaktı, yüzünü tutan eli geri çekilmesine ya da aralarındaki boşluğu kapatmasına izin vermiyordu.

"Seçiminizi akıllıca yapın, Bayan Vitalio."

Morana gözünü bile kırpamadan adam yüzünü bırakıp bir adım geri çekilmişti. Başıyla asansörü işaret ederek tek kelime etmeden onun hareket etmesini bekledi.

Adamn geri çekilip ondan çok fazla konuda seçim yapmasını beklerken, Morana ne kadar kaçmak isterse istesin bunu yapamayacağını fark etti. Yarattığı karmaşaya kendini öyle kaptırmıştı ki, vicdanı uzun süre uzak kalmasına izin vermeyecekti. Aralarındaki bu tuhaf şey her neyse onu çok meraklandırmış ve cezbetmişti. Onu öldüreceğini söylemesine rağmen adamın yanında kendini hayatında ilk defa güvende hissetmişti. Adamı orada bırakıp gidemeyecekti.

Kaçamazdı.

Tristan Caine ona izin vermezdi.

Yutkunarak bir adım attı. Yavaşça asansöre yürürken peşinden gelen adamın tetikte beklediğinin, sessizce kaçamayacağını ona belli ettiğinin farkındaydı. Morana'yı bırakmazdı, şu anda bunu yapmazdı. Aptalca olsa da heyecanlanmasına sebep olmuştu. Acaba bilinçaltında adamın onu bırakmayacağının farkında olduğu için mi o mesajı göndermişti?

Cevabı bilmiyordu.

Tristan Caine'den bu kadar çok korkmasının nedeni tam olarak buydu. Ancak adamdan hayatı boyunca tanıdığı Morana Vitalio'yu öldürdüğü için korkmuyordu.

Onu adamın yanında tutacak adımı atıp asansöre binerken gerçeği kabullendi.

Tristan Caine onu dehşete düşürüyordu ama sorun alışık olduğu hayatı yavaşça yok etmesi değildi. Bir gün gerçekten hayatına son vereceğinden, gerçekte öyle olduğunu sandığı benliğini öldürüyor olmasından korkmuyordu.

Hayır.

Morana'yı korkutan şey, adamın içinde yeşerttiği hayattı.

Eve Dönüş

"Ne kadar çok öğrenirsen, o kadar az bilirsin."

Morana bu sözü uzun zaman önce bir yerlerde okumuştu. Kelimeler beynine kazınmıştı ama ne demek istediklerini hiçbir zaman gerçekten anlamamıştı. Sertifikalı bir dâhi olarak, her zaman bilginin nihai güç olduğuna inanmıştı. Onun için çizilen sınırların dışına çıkmak için cesaret bulmasını, engelleri defalarca aşmasını sağlayan şey de bilgiye olan açlığıydı. Onu sahip olduğu her şeyi ortaya koyarak kod yazmaya iten şey inançtı. Başına işler açan, korkmaya başladığı kendi eseri böyle oluşmuştu.

Bilgi güçtü ama yanlış ellerde bir silaha dönüşüyordu.

İttifak yirmi yıl önce sona ermişti. Tam olarak yirmi iki yıl olmuştu.

Gülünç kaçma girişiminden iki gün sonra, misafir odasında istenmeyen biri yerine gerçek bir misafir olarak geçirdiği iki günün ardından içinde karmakarışık bir hale gelen duyguları sakinleşmişti.

Uzun zamandır ilk kez kontrolü eline aldığını hissediyordu. Duygularının öfkeli dalgalar halinde saldırıp iradesini etkilemesine izin vermek yerine, olayları yeniden net ve mantık çerçevesinde görmeye başlamıştı. Sebebi kendiyle ilgili gerçeklerle yüzleşip kabul etmesi miydi, yoksa Tanrı bilir dışarıda neler yapan adamın iki gündür pek eve uğramaması mıydı bilmiyordu. Ama sakinliği geri dönmüştü ve bunun için minnettardı. Dengesiz hislerden, kendi bedeni tarafından kontrol edilmekten hoşlanmıyordu.

Adamın yokluğu ve peşine düşmeyişi kafasını karıştırsa da onun yaptığı veya yapmadığı şeylere fazla kafa yormamayı öğrenmişti. Gabriel Vitalio'nun kızıydı, hapishane benzeri evinden kaçıp geri dönmemişti. Düşmanın evine sığınmıştı. O düşman, babasını adamlarının önünde yumruklamış ve ona ait olan şeyi geri almasına izin vermemişti. Babasını tanıdığı için bunların hiçbirine tepki vermemiş olması Morana'nın huzursuzlanmasına neden oluyordu.

Babası böyle davranmazdı. Adından söz ettirir, emsal teşkil etmesi için darbelere aynı şekilde karşılık verirdi. Tristan Caine'in yaptıklarını yanına bırakmak adamın genlerinde yoktu. Morana'yı endişelendiren şey tam olarak buydu. Babasının sessizliği her şeyden çok sinirlerine dokunuyordu, fırtına öncesi sessizlik yaşıyormuş gibi hissediyordu. Dünyalarında fırtına, geride kalacak bir cesetten sokak savaşına kadar her anlama gelebilirdi. Pek rahatlatıcı bir düşünce değildi.

Lorenzo Maroni'nin nasıl tepki vereceğini de kestiremiyordu. Hakkında duyduğu şeyler vardı, adamın ellerinin babasından bile daha kirli olduğunu biliyordu. Dante de onun tepkisiyle ilgili endişeli görünüyordu. Morana ne biliyordu ki? Belki de çağırıldığında gitmemek Caine-Maroni ilişkisi için normal bir durumdu. Tristan Caine bu konuda endişeli değilse, o da endişelenmeyecekti. Ancak adamı okumak zordu, endişeli olup olmadığını bilmiyordu.

Toparlayabildiği düşünceleri iki önemli konu üzerine yoğunlaşmıştı. *Kodlar ve İttifak'ın sonlanması.*

Zihnini toparladığı ve muhteşem manzaraya sahip devasa çatı katında çoğunlukla yalnız olduğu için bir plan yapabilmişti. Outfit kardeşlerle birlikte kodları bulmak ve sonrasında yok etmek üzerine odaklanmışlardı. O ana kadarki başarısızlıklarına bakılırsa, plan yakın gelecekte de amacına ulaşacakmış gibi görünmüyordu.

Bu yüzden planı değiştiriyordu. Yeni bir kod dizisi yazıp ilk yazdığı kodların etkisini kullanıldıkları anda ortadan kaldıran bir yazılım yaratmaya karar vermişti. Bunu nasıl yapacağı konusunda bir fikri olmasa da, yapabilecek yeteneği ve sebebi vardı. Tristan Caine kendi evinde bir hayalet gibi dolaştığından, Morana kalkar kalkmaz yeni planını konuşmak için Dante'yi aramıştı

Amara'nın önceki gün getirdiği kıyafetleri giymiş halde oturma odasındaki lüks koltukta oturuyor, gün ışığının uzun binaların zirvesinde dans edişini izliyordu. Güneş pencerelerden içeri süzülüp onu ısıtıyordu, yumuşak ışığıyla tüm daireye sıcak bir hava veriyordu. Aklında bilgi toplaması gereken diğer konu vardı.

İttifak. Daha doğrusu, İttifak'ın bitişi.

İttifak uzun süre barışçıl varlığını sürdürmüştü. İki aile için de yararlıydı. Peki neden sona ermişti? Yirmi iki yıl önce ne olmuş ve mafya tarihinin en kazançlı birlikteliklerinden biri aniden sonlanmıştı? Bir savaş olmamıştı. Morana konuyu araştırmıştı, iki aile arasında bilinen son savaş elli yıldan önceydi. İttifak otuz yıl boyunca mükemmel işlemişti.

Sonra ne olmuştu?

Daha önemlisi, Tristan Caine'in ondan nefret etmesinin İttifak'la ne ilgisi vardı? Nasıl kendisi hariç herkes bu konuda bilgi sahibiydi? Babasının ve adamlarının konuştuğu her şeyi dinleyerek büyümüştü. Şaşırtıcı olan durum, İttifak hakkında hiçbir şey

bilmemesiydi. Outfit'i ve üyelerini kulaktan dolma bilgilerle tanıyordu. Çevredeki pek çok mafya üyesini de böyle öğrenmişti. Peki neden İttifak'ı hiç duymamıştı? Yoksa bilerek onun yanında bu konuyu konuşmamışlar mıydı? Paranoyaklaşıyor muydu? Babası düşmanın ondan nefret etmesine sebep olan bir şeyi neden saklamıştı ki?

Telefonunu eline alıp kişiselleştirilmiş arama motoruna girdi. Eski arama sonuçlarını hızla gözden geçirdi. Beyni içerikleri birleştirmeye çalışırken bir ipucu yakalayabilmek için dua ediyordu.

Asansör kapılarının açılması araştırmasını yarıda kesti. Hızla telefonunu kilitlerken, Dante'nin devasa bedeninin asansörden çıktığını fark etti. Onunla özdeşleştirdiği, tek bir lekesi ve kırışıklığı olmayan koyu renk takım elbiselerinden birini giyiyordu. Morana adamı değerlendirirken başını yana eğdi. Tanıştıklarında adamı biraz çabuk yargılamıştı, önyargılarının gerçeği gizlemesine izin vermişti.

Tristan Caine ve kendisinin yaptığı gibi, o da bir maske takıyordu. Birkaç gün birlikte vakit geçirince, o gece morluklarına verdiği tepkiyi ve babasının tepkisinden endişelenmesine rağmen onun için yaptıklarını düşününce adama ısınmıştı. Dante düşmanı olabilirdi ama ona iyi davranmıştı. Kendi babası bile ona iyi davranmıyorken o adam bunu yapmıştı.

Düşüncelerinden sıyrılarak adama el salladı. Dante uzun adımlarla gelip karşısındaki sandalyeye yerleşirken bakışları daha az temkinli olsa da yine kibar gülümsemesini takınmıştı. O gözler, adamın da ona ısındığını söylüyordu.

Her zaman kullandığı samimi ses tonuyla, "Benimle konuşmak istediğin konu nedir, Morana?" diye sordu.

Morana cevabını bildiği soruyu sorarken telefonuyla oynuyordu. "Kodlarla ilgili bir gelişme var mı?"

Dante başını iki yana salladı. "Tenebrae'de bir sıkıntı var. Şu anda herkes onunla meşgul."

Morana kaşlarını çattı. "Outfit gibi davranan sahte satıcılar mı?"

"Evet."

Morana bir süre düşündü, zihni bilgiyi işliyordu. "Bağlantılı olabilir mi?"

Dante'nin kaşları kafa karışıklığıyla çatıldı. "Ne bağlantılı olabilir mi?"

Morana sabırsızlıkla iç geçirirken öne eğilerek dirseklerine yaslandı. Zihni noktaları birleştirirken olaylar anlam kazanmaya başlıyordu.

"Her şey. Sence de zamanlama tuhaf değil mi? Bay Caine gibi davranan biri kodları benden çalıyor, yazılımın kullanılma ihtimaline karşı suçu onun üstüne yıkmak için özellikle çaba sarf ediyor. Üstelik benim ve dolaylı olarak ailemin dikkatini çekecek şekilde hareket ediyor. Aynı anda birileri sizin adınızla sahte işler yapıyor. Onlar kârı ele geçirirken arkadaki kayıplarla uğraşmak size kalıyor. Bunların aynı anda olma ihtimali yüzde kaçtır?"

Daha önce nasıl görememişti? Hepsi birbirine benziyordu. Bütün yaşananların arkasında bir kişi ya da bir grup vardı. Hedefleri kimdi? Tristan Caine ya da Outfit'i düşürmeyi mi planlıyorlardı? Kişisel bir mesele miydi, yoksa daha büyük bir plan mı vardı? Bunları nasıl anlamlandıracaklardı?

Dante bir süre şaşkın bir sessizlikle oturdu. Morana'nın söylediklerini hazmetmeye çalışıyordu. Adamın ifadesinde tek bir değişim olmasa da tüm ihtimalleri hızla gözden geçirdiği anlaşılıyordu. Kan kardeşiyle bu konuda benziyorlardı.

"Baban olabilir mi?" Dante sessizliği bozup en mantıklı adayı ortaya atmıştı.

Morana başını iki yana salladı. "Mümkün değil. Babam olsaydı,

yazdığım kodları ona vermemi emrederdi. Jackson'la yakınlaşmama izin vermezdi. Bu beni temiz, bakire bir mafya gelini isteyen pislik arkadaşlarından biriyle evlendirme planını bozardı."

Dante'nin dudakları düz bir çizgi halini alırken bakışları gölgelendi. "Dünyamız böyle işliyor, Morana. Keşke böyle olmasaydı. Böyle olmaması için elimden gelen her şeyi feda ederdim ama durum böyle. Bu kaderden kaçabildiğin için şanslısın. Herkes o şansa sahip olmuyor."

Morana adama bakarken Amara'nın benzer kelimeler kullanarak anlattıklarını hatırladığı için kalbi yumuşamıştı.

Dante derin bir nefes alarak onun cevap vermesine fırsat vermeden konuyu kapattı. "Pekâlâ... Önceden düşündüğümüz gibi durumları ayırmak yerine, tüm olayların bağlantılı olabileceği ihtimalini göz önünde bulundurmalıyız. Bu bakış açısı için teşekkür ederim. Başka bir şey var mıydı?"

Morana da kasvetli düşüncelerini bir kenara atıp nefes aldı. "Evet, var. Kodları bulup yok edemediğimiz için etkilerini ortadan kaldıran bir koruma yazılımı üzerine çalışacağım. Kodlar kullanıldığı anda, tüm etkilerini yok edecek."

Dante kaşlarını kaldırdı. "İşe yarayacak mı?"

"Teoride evet. Ancak böyle bir kod dizisi yazmak zor olacak."

Adam başıyla onayladı. "Harika. İşe yararsa geceleri daha rahat uyuruz."

Morana dudağını ısırdı, bir sonraki kelimeleri söylerken ellerini sıkıyordu. "Böyle bir yazılım için eşyalarıma ihtiyacım olacak. Dizüstü bilgisayarım ve sabit disklerimi kullanmalıyım. Ofisimde duruyorlar. Babamın evindeki odamda, birkaç gece önce ayrıldığım yerde."

Dante başıyla onaylarken ayağa kalktı. "Hallederiz. Başka bir şeye ihtiyacın var mı?"

Morana başını iki yana salladı. "Teşekkür ederim. Hepsi bu kadar."

"Güzel. Başka bir şey aklına gelirse beni ara."

Adam nazik bir baş selamıyla asansöre ilerledi. Tam o anda, Tristan Caine asansörden indi. Takım elbise giyiyordu, boynunda kravat yoktu. Dante'yi görünce olduğu yerde durdu.

Anlaşılan yemekten sonra aralarındaki buzlar erimemişti. Morana'nm bunu öğrenmesi iyi olmuştu.

Tristan Caine'in bakışları adamm üzerindeydi. Morana hareketsiz kalmak için çabaladı, adamın dikkatini çekmek istemiyordu. Üstelik zihnini daha yeni toparlayabilmişti, tekrar duygularının esiri olmayı arzulamıyordu. Mantıklı halini seviyordu ancak bu adam tek bakışıyla deliler gibi çığlık atmak istemesine sebep olabiliyordu.

Morana mantıklı düşününce bazı şeylerin farkına varmıştı. Tristan Caine iki gündür ondan kaçıyordu ve yanlarında başka insanlar varken sesli ya da sessiz herhangi bir şekilde onunla iletişime girmiyordu. Adamm kedi insanı mı, köpek insanı mı olduğunu henüz bilmiyordu ama birlikte yaşamayı sürdürebilirlerdi. Birbirlerinden uzak durmaya devam ettikleri sürece her şey yolunda gidecekti. Mantığı onu terk etmeyecek, deliler gibi çığlık atması gerekmeyecekti.

"Konuşmamız gerekiyor, Tristan."

Pek davetkâr bir giriş olmamıştı. En azından, Dante'nin sakin sesi iki adam arasındaki gerilimi azaltmıştı. Morana başını kaldırıp onlara baktı. Uzun, yapılı, yakışıklı ve ölümcül iki adam vardı karşısında.

Tristan Caine, "Evet," diye cevap verdi. Ses tonundaki uyarı, Morana'nın duyabileceği kadar yüksekti. Kardeşini o dinlerken konuşmaması için uyarıyordu, sanki adam öyle bir şey yaparmış gibi.

Morana gözlerini devirerek telefonuna geri döndü. İki adamın da asansöre binip daireyi terk etmeye hazırlandığını anlayabiliyordu. Asansör kapıları yumuşak bir sesle kapanınca farkında bile olmadığı bir gerilimin bedenini terk ettiğini hissederek sesli bir nefes verdi. Eşyalarına ulaşana kadar kodlar konusunda bir şey yapamayacağına göre, İttifak'ın gizemini araştırmaya geri dönebilirdi.

Uykusundan aniden uyandı. Bir süre nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Koltuğun kenarına yasladığı boynu tuhaf açıdan dolayı tutulmuş, altına kıvırdığı bacakları uyuşmuştu. Bir eli kucağına düşmüş olan telefonu tutuyordu, saçları darmadağın olmuştu. Başını kaldırıp boynunda ağrıyan yeri esnetti. Sonra bakışları alacakaranlığın ateşli bir kucaklamayla şehre çöktüğü, binaların gecenin karanlık kadifesinde kaybolduğu muhteşem manzaraya kaydı. Şehrin yanıp sönen ışıkları ile denizin dalgaları hoş bir tezat oluşturuyordu.

Birkaç gecedir bu manzaraya bakıyordu. Bu pencereler o yağmurlu geceden sonra bir parçası olmuştu, içinde arabasıyla aynı hisleri uyandırıyorlardı. Aynı manzaraya bakmaktan bıkacağını sanmıyordu. Olay sadece manzaranın güzelliği değildi. Bundan çok daha fazlasıydı. Karşılaştığı güzelliğe eşlik eden andı, ilk defa yalnız hissetmediği o hüzünlü gecenin anısıydı.

Anısı olmasaydı, pencerelerle ilgili aynı duyguları hisseder miydi? Yoksa kendi evindeki pencereler gibi mi hissettirirdi? Sadece bir cam duvar olduğunu mu düşünürdü? Ancak pencerelerden bakıp şehri, denizi, yıldızları ve uçsuz bucaksız gökyüzünü gördüğü her an nefesi kesiliyordu.

Şu anda olduğu gibi.

Uykusu açılırken düşüncelerinden uzaklaşıp etrafındakilerin farkına vardı.

Işıklar kapalıydı. Yalnızca dış dünyanın parıltısı pencerelerden içeri doluyor, içerideki gölgeleri baştan çıkarıyordu. Tek duyulan ses kendi nefeslerine aitti.

Ama yalnız olmadığını biliyordu.

Tristan Caine oradaydı. Karanlığın içinden onu izliyordu.

Nerede olduğunu bilmiyordu ama o baştan çıkarıcı gölgelerin içinde olduğunu hissetmek için başını çevirmesi gerekmiyordu. Hareketsiz kalarak adamın onu izlemesine izin verdi. İzlenmenin verdiği heyecanı kabul etmişti. Sapkındı, pek çok açıdan yanlıştı. Yine de hiç bu kadar doğru hissettirmemişti.

İşte tam olarak buydu. Kendisiyle ilgili, aralarındaki şeyle ilgili anlamadığı kısım tam olarak buydu. Bundan nefret etse bile ilgi çekme ve gösterme ihtiyacı duyuyordu. Hiçbir şey hissetmemesi gerektiğini bilse de tüm bedenini dolduran heyecan vardı. Adamın ona yaklaştığı her an hücreleri farkındalıkla doluyordu.

Tenebrae'deki ilk gece de böyle hissetmiş miydi? Yoksa zamanla mı böyle hissetmeye başlamıştı? Kontrolü ne zaman kaybetmişti? Karanlıkta arkasından birinin onu izlediğini bilmek ne zamandan beri korkutucu değil de heyecan verici bir şey haline gelmişti? Bedeninin ve duygularının kontrolünü ona ne zaman vermişti? Morana biliyordu, karşısında bir başkası olsa bıçağına uzanırdı.

Sessizlikte kalbi fazla gürültülü çarpıyordu ancak bedeni hareketsizdi. Zorlukla nefes alıyor, her solukta sinirleri daha da geriliyor, göğüs uçları sutyeninin altında sertleşiyor, bacaklarının arasında sıcaklık artıyordu. Tanrı aşkına, neredeyse alev alacaktı ama adamın nerede olduğunu bile bilmiyordu. Onun da aynı şekilde etkilenip etkilenmediğini bilmiyordu. Ancak durumu tersine

çevirecekti. Adamın da en az kendisi kadar etkilenmesini sağlayacaktı. Yanan sadece kendisi olamazdı, elinden geldiği kadarıyla onu da yakacaktı. Adam içinde böyle delicesine bir şehvet uyandırdıysa, o da bu iyiliğin karşılığını verecekti.

İzlemeyi seviyor muydu? Ona kahrolası bir gösteri sunacaktı.

İçgüdülerine güvendi, şimdiye kadar iyi iş çıkarmışlardı. Bedenini uyku pozisyonundan çıkarıp kollarını yukarı, bacaklarını da öne uzatarak gerindi. Belini geriye doğru kıvırarak adamın oyununu oynadı. Uyuşan ayaklarına akın eden kan onu hazırlıksız yakaladı. Tenine milyonlarca iğne batıyordu.

Dudaklarından davetsiz bir inleyiş yükselirken o sesi engelleyemedi. Bedeni aniden gerilmişti.

İnleyişi içerideki sessizlikte bir çığlık gibi yankılandı. Aralarındaki gerilimi bozmamış, aksine daha fazla artmasına sebep olmuştu.

Adamın bakışlarının ısındığını, yavaşça tüm bedeninde gezindiğini, dikkatinden hiçbir şey kaçmadan her bir noktasını incelediğini hissedebiliyordu. İncelenmek rahatsız edici olmalıydı ama onun için öyle değildi. Adam yoğun, sessiz bir fırtına bulutu gibi tepesindeydi. Kalbi hızla çarparken yıldırımın aralarındaki havayı yarması, fırtınanın bedenini ele geçirmesi ve onları yakıp iz bırakması için nefesini tuttu.

Sadece bekliyordu.

Odada hareket algılasa da üstündeki bakışlar onu asla terk etmedi. Hava adamın olduğu tarafa doğru esiyor, Morana'yı içine çekiyordu. Yaklaşıyor muydu? Yoksa uzaklaşıyor muydu? Teninde adamın nefesini mi hissedecekti, yoksa yokluğunun boşluğunu mu?

Beklemeye devam etti. Sinirleri öyle gerilmişti ki, vücudunun ikiye bölüneceğini düşündü.

Telefonunun aniden titremesiyle olduğu yerde sıçradı. Kalbi kaburgalarına çarpacak kadar hızlı atıyordu. Adamın üzerindeki bakışlarının farkındaydı, telefonun ekran kilidini titreyen ellerle açtıktan sonra şaşkınlıkla mesaja baktı.

Tristan Caine: Beş dakika sonra benimle otoparkta buluş.

Konuşabilirdi. Ona nedenini sorabilirdi. Ama sessizliği bozmak istemiyordu. Karanlıkta oturduğu, adamın gölgelerin içinden onu izlediği sessizliği parçalara ayırmak istemiyordu.

Morana: Beni bir yere götürmeyi mi planlıyorsunuz, Bay Caine?

Tristan Caine: Tam aksine bir noktaya *gelmeniz* için plan yapıyorum, Bayan Vitalio. Beş dakika.

Mesajı okurken nefesi kesildi. Asansörün uğultusu sessiz dairede yankılanırken yırtıcının geri çekildiğini, onu yalnız bıraktığını gösteriyordu. Adamın gittiğini bilerek elini hızla atan kalbine götürdü. Parmaklarının altında şiddetli kalp atışlarını, aldığı nefeslerle yükselip alçalan göğüslerini hissederek soluklarını düzenlemeye çalışıyordu.

Bunu tekrar yapacak mıydı? Adama tekrar izin verecek miydi? Restorandaki yakınlaşmaları içindeki hislerden kurtulmak içindi. İşe yaramamıştı. Bu kez işe yarayacak mıydı? Yine başarılı olmadığını fark ederse, sonrasında adamın onu becermesine tekrar izin mi verecekti? Bu işin sonu nereye gidecekti? Aralarındaki bağın derinleşmeyeceğini düşünerek kendini kandırmayacaktı. Bu riski alabilir miydi? Belki de çok fazla düşünüyordu. Belki de içlerinde uyanan hislerden birlikte kurtulacaklardı. Morana kodların etkisini yok edecek yeni kodlar yazacaktı ve huzur içinde bu sayfayı kapatacaklardı.

Gelen mesaj düşüncelerini böldü.

Tristan Caine: Tabii korkuyorsan...

Adam onu kışkırtıyordu. *Neden?*

Morana: Neyden korkacağım?
Tristan Caine: Buraya gel ve kendin gör.

Aletine kremşanti sürmüş halde otoparkta çıplak mı dolaşıyordu?

Morana: "Gelmek" kelimesini çok fazla kullanıyorsun.
Tristan Caine: Kadınlar genellikle gelmekten memnun olur.

Morana kaşlarını çattı. Zihninde adamın göz alıcı bir kadınla, hatta birkaç tanesiyle beraber olduğu görüntüler belirmişti. Bu görüntülerden etkilenmemeye çalıştı, ne yaptığı umurunda değildi. *Hem. De. Hiç.*

Ayağa kalkıp kendini toparladıktan sonra düz ayakkabılarını giyerek asansöre yöneldi. Bu sırada adama bir cevap yazıyordu.

Morana: Nasıl yani, memnuniyetlerini dile getirebiliyorlar mı? Seks yaparken konuşmalarına izin mi veriyorsun? Restoran dışında? Bundan etkilendim.

Asansör kapıları açılınca içeri girerek aynadaki yansımasına baktı. Karmakarışık saçlarını, omzundan kaymak üzere olan bluzunu inceledi. Amara'nın verdiği pantolon ona bol geldiğinden, paçalarını kısa boyuna uyum sağlamaları için kıvırmıştı. Kliplerde bir anda şarkı söyleyip dans etmeye başlayan *hipster* şarkıcılara benziyordu.

Dudak bükerek telefonunu cebine koyduktan sonra kıyafetlerini düzeltip asansörden indi. Tristan Caine kan kardeşiyle birlikte biraz uzaktaydı, motosikletin yanında kısık sesle konuşuyorlardı. Morana öğleden sonra yaptıkları görüşmenin ardından adamı ilk kez görüyordu. Takım elbise yerine kalçalarını kıskanacağı kadar iyi saran eski bir kot ve siyah deri ceket giydiğini görünce şaşırmıştı. Anlaşılan adam çatı katında sandığından daha uzun zaman geçirmiş ve rahatsız etmeden uyumasına izin vermişti. Morana bundan ne anlam çıkarması gerektiğini bilmiyordu.

Dante ona baktı, ardından başıyla selam vererek arabasına yöneldi. Telefonundan birini aramakla meşguldü.

Tristan Caine motosikletinin gidonunu kavramıştı. Morana adamın bir bacağını motorun üzerinden atarken pantolonun kumaşının altmda esneyen kaslarını kadınsı bir takdirle izledi. Caine koltuğa oturdu, arkasından bir kask aldı ve sonunda derinlere işleyen bakışlarını ona yöneltti. İşte tam o anda ikinci kaskı fark etti. Arkada daha küçük, hatları kadınsı görünen bir kask vardı.

Siktir.

Onu motoruna mı bindirecekti? Motosikletine? Kutsal ve değerli motoruna? Sürmekten keyif aldığı motora?

"Bakmanız bittiyse gitmeliyiz, Bayan Vitalio. Vaktimiz tükeniyor." Adamm sert, kısık sesi şaşkınlığına son verirken bakışları kilitlendi.

Morana yutkunarak öne ilerledi, heyecan ve endişe midesinde toplanıyordu. Siyah ve kırmızı renkteki krom canavara baktı, motorun koltuğu belinden yüksekteydi. Nasıl tırmanacaktı?

Adamın üzerindeki bakışlarının farkında olarak küçük kaskı aldı. Yeni değildi ve oldukça kadmsı görünüyordu. Kime aitti? Motoruyla gezdirdiği tüm kadınların kullandığı ortak kask mıydı? Bu fikirden hiç hoşlanmamıştı.

Kendine hâkim olamadan, "Bu kask kimin?" diye soruverdi. Sözcükler dudaklarından çıktığı anda sessizce kendini azarladı.

Tristan Caine tek kaşını kaldırsa da sessiz kaldı. Morana'nın aklına korkunç bir düşünce gelmişti. Geride bıraktığı biri mi vardı? Düşünceyi hemen kafasından attı. Hayır, böyle bir şey olamazdı. Adam hakkında bildiği az şeyden biri de kadınlara asla kötü davranmadığıydı. Morana kötü davrandığı tek kadındı ve nefretine rağmen ihtiyaç duyduğunda evine sığınıp yaralarını sarmasına izin vermişti.

Hayatında başka biri olsa onunla yakınlaşmazdı.

Bunu yapmayacağından emindi.

Bu yüzden derin bir nefes alıp kaskı taktı. Bakışlarını o tarafa çevirdiğinde adamın anlaşılmaz bir bakışla onu izlediğini gördü.

"Gözlükleri çıkarmak isteyebilirsiniz," dedi Caine. Dudakları düz bir çizgi haline gelmişti.

Morana tek kelime etmeden gözlüklerini çıkardı. Bir anlığına nereye koyacağını düşündükten sonra sap kısmını bluzuna geçirdi, artık dekoltesinden sarkıyordu. Adam hiç utanmadan ortaya çıkan tenine baktı. Sonra tadını çıkararak boynunu, dudaklarını ve gözlerini inceledi.

Bir anlığına öylece kaldılar. Ardından adam dönüp çevik ve zarif bedeniyle motorun orta sehpasını indirdi ve güçlü bir itişle motoru çalıştırdı.

Morana içini tuhaf bir heyecanın kapladığını hissetti.

Hiç motora binmemişti. Sadece kendi arabasına ve babasının araçlarına binmişti.

Motora ilk binişi Tristan Caine'in arkasında olacaktı.

Derin bir nefes alırken ayağını desteğe koyup ellerini de adamın geniş, kaslı omuzlarına yerleştirdi Ardından diğer bacağını motorun üzerine atarak koltuğa geçti. Bacaklarını genişçe açmış-

tı, adamın kalçasını sıkıca kavrıyordu. Canavar motor altında gürleyerek omurgasından yukarı ve merkezine titreşimler gönderince nefesini tuttu.

"Düşmek istemiyorsan omzumdan fazlasını tutman gerekecek." Adamın sesi motorun gürültüsüne karışıyordu.

Bunu yapmak istemiyordu.

Bir yanı istiyordu.

Morana tereddüt etse de yavaşça ellerini adamın yanlarından geçirerek ceketinin üzerine yerleştirdi. Deri kumaşın altından gergin kasları hissedebiliyordu. Parmakları adamın sıcak tenine karşı esnemişti.

"Ayrıca bacağını sağdaki büyük çubuktan uzak tut."

Bunu zaten kendi başına çözmüştü.

Bir saniye sonra yola çıkmışlardı. Motor altında kükrüyor, hızlandıkça teninde hissettiği titreşimler artıyordu. Adamın sırtına resmen yapışmıştı.

Tanrı aşkına, bu şekilde tüm yolculuğu atlatabilecek miydi?

Otoparktan çıkıp sessiz sokağa girmeden önce adam kaskının vizörünü indirmişti. Köprüde sol şeride ilerleyerek adeta uçuşa geçti.

Çevresindeki görüntüler giderek daha hızlı akıyordu. Morana gözlükleri olmadan etrafı bulanık görüyordu. Motorun hareketleri beklediğinden daha sarsıntısızdı. Rüzgâr açıkta kalan saç tutamlarını farklı yönlere savururken göğüsleri adamm sırtına yapışmış, motorun üstündeki bedenleri bir bütün haline gelmişti. Elleriyle adamın belini kavramıştı, taş gibi sert kasları avuçlarının altındaydı. Motosiklet, altında sevgilisi tarafından okşanan bir canavar gibi mırlıyordu.

Gerçeği kabul etmek zorundaydı, Tristan Caine motoru iyi kullanıyordu. Gerçekten de çok iyi bir sürücüydü. Kalabalığın

arasında ustalıkla manevralar yapıyor, canavarı tamamen kontrol altında tutuyordu ama yol açık olduğunda dizginleri serbest bırakıyordu. Morana bir an bile düşüp boynunu kıracağından endişe etmemişti. Aslında endişelenmeliydi, neredeyse boş olan yolda hız limitinin çok üstünde gidiyorlardı. Adamın kot pantolonunun arkasına sıkıştırdığı silah karnına bastırırken yaşadıklarından korkmalıydı. Ama motorun üstünde öyle bir duygu hissetmemişti.

Sadece özgür hissediyordu.

Vahşiydi.

Daha önce hiç hissetmediği kadar canlıydı.

Tristan Caine motora her bindiğinde böyle mi hissediyordu? Tattığı şey hayatlarında zor bulunan o özgürlük müydü? Adamın kanında bir nabız gibi atan vahşilik bu muydu?

Morana başını geriye atarak rüzgârın her bir okşayışını tenin-de hissetti. O kadar derin bir heyecan hissediyordu ki, kelimelerle tarif edemiyordu. Bir şeyleri açıklama, anlamlandırma isteğini bir kenara bıraktı. Kendine izin verdi. Anı yaşamak, mümkün olabileceğine asla inanmadığı bir şekilde özgür olmak için hareket etti.

Adamın belinde duran ellerini geri çekerek bacaklarının tutuşunu sıkılaştırdı ve kollarını başının üzerine kaldırdı. İçinde bir tuşa basılmıştı sanki. Adamm onu düşürmeyeceğini biliyordu. Eline hayatını sonlandırmak için pek çok şans geçtiği halde yapmamıştı. Bir gün adamın böyle bir şey yapacağından emindi ama o günün içerisinde değildi. Şu anda hayatında ilk kez hiç kimseydi. Bir motosikletlinin arkasındaki kızdan başka hiç kimse değildi. Bir anlığına bile olsa, ilk kez geçmişi ve geleceği olmayan; sonsuzluğa uzanan yoldan, önündeki adamdan, altındaki motordan, hissettiği özgürlükten ibaret bir kadın haline gelmişti.

Dudaklarından dökülen saf neşe çığlığını durduramadı. Tüm dünyaya neşesini, motoru süren adama bundan ne kadar hoşlandığını duyururken hiç utanmıyor ve çekince hissetmiyordu.

Kollarını iki yana açıp gözlerini kapatarak rüzgârın tenine değdiğini, adamın ve motorun bedenine temas ettiğini hissetti.

Daha yüksek sesle bağırdı. Utanmadan, özgürce, zincirlerinden kurtularak haykırdı.

Daha derin duygular hissetmek için kendine izin verdi. Umursamaz, çılgın ve utanmazdı.

Sadece bir motordu. Sadece bir yolculuktu. Sadece bir adamdı.

Sadece bir...

Gerçekliğe yaklaşık bir saat sonra döndü.

Tristan Caine ana yoldan kadının hayatı boyunca tanıdığı toprak yola sapmıştı. Bir saatlik mutluluktan sonra ilk kez kalbi gerginlikle çarpmaya başlıyordu. Dövme demir kapıların arkasındaki Vitalio Malikânesi'nin devasa yapısını görünce adamın karnındaki elleri gerilmişti.

Ne oluyordu?

Adam motoru mülkün yan tarafında, girişten çok onun süitine yakın bir yerde durdurdu. Görünmelerine engel olacak kadar yüksek çalıların arkasına park etmişti.

Kalçalarının altındaki ani sessizlik, bedenini sarmalayarak tüm hislerini alarma geçiren akımla tezat oluşturuyordu. Bulundukları yerden sadece gece hayvanlarının çıkardığı sesler ve kulağında yankılanan kalp atışları duyuluyordu.

Yavaşça ellerini adamın karnından uzaklaştırıp inmesi için yeterince mesafe bırakarak geri çekildi. Caine onun sadece *Sons of Anarchy'de** gördüğü bir hareketle bacağını gidonun üstünden atarak inmişti. Saniyeler içinde yerdeydi, onun da aşağı inmesini bekliyordu.

---

* Bir motorcunun hayatını anlatan, 2008-2014 yılları arasında yayınlanan bir Amerikan dizisi. (ç.n.)

Morana kaskını çıkarıp adama verdi, ardından gözlüğünü göğsünün üstünden alıp burnunun üzerine yerleştirdi. Dünya aniden netleşirken gözlerini kırpıştırdı. Bacağını savurup motordan aşağı atlarken adamın yoğun bakışları üzerindeydi.

Büyük bir hata yapmıştı.

Ayakta olmaya dizlerindeki güç yetmeyince adam onu kalçalarından tutarak doğrulttu. Bacaklarına kan hücum ederken elleri destek almak için adamın göğsüne yerleşmişti.

Caine yüzlerinin arasındaki mesafeye doğru yumuşak bir sesle konuştu. "Motora binmekten keyif aldın."

Morana ay ışığının adamın yüzünde gölgeler oluşturmasını izledi. Sakalları yanaklarını gizliyor, gözleri masmavi görünüyordu. Yüzüne odaklanmış bakışlarında onun da damarlarında dolaşan aynı his vardı. *Katıksız, saf bir zevk.*

"Beni dolaştırmaktan keyif aldın," dedi aynı ses tonuyla.

Adamın dudakları seyirirken gözleri uzun, baş döndürücü süre boyunca dudaklarına kaydı. Sonra yüzüne o ifadesiz maskeyi takındı ve bir adım geri çekilerek onu bıraktı. Morana bacakları tekrar işlemeye başladığı için minnettardı.

Adam telefonunu çıkarıp kulağına götürdükten sonra, "Şimdi," diyerek aramayı sonlandırdı.

Morana kaşlarını kaldırdı. *Kısa ve net.*

Bir an sonra duvarda bir delik açıldı. Korumaların üniformasını giyen sakallı bir adam dışarı çıkıp onlara saygıyla selam verdi.

Babasının evinde casusu mu vardı?

Elbette vardı.

Haftalar önce kolaylıkla içeri sızıp duvarına tırmanabilmesinin sebebi buydu. Tanrım, o kadar uzun zaman önceydi ki... Morana o zamanlar farklı bir insandı, sonrasında pek çok açıdan değişmişti.

Tristan Caine'e bakarak adamı yavaşça inceledi. O zamandan beri ne kadar değiştiğini ve yanındaki adamın değişimde ne kadar payı olduğunu yeni fark etmişti.

Tristan Caine soğuk ve ölümcül bir ses tonuyla korumaya, "Temiz mi?" diye sordu.

Adam başıyla onayladı. "Evet, efendim. Doğruca binaya gidebilirsiniz. Kimse sizi rahatsız etmeyecek."

Vay canına... Pekâlâ. Bu bir ilkti. Bu gece başka bir ilk daha yaşıyordu.

Tristan Caine'in mülke girişini şaşkınlıkla izledi. Bakışlarıyla Morana'dan takip etmesini istemişti.

Babasının evine izinsiz giriyordu.

Morana da babasının evine izinsiz giriyordu.

Babası bölgenin en tehlikeli adamıydı...

Yanındaki adama bakarken içinden bir ses, *Şimdi değil*, diye fısıldadı. Koruma çalılıkların ardında kaybolmuştu. Yanındaki adam ona özgün sessiz bir zarafetle hareket ediyordu. Araziyi çevreleyen ağaçların arasında yürüdükleri sırada ay ışığı onlara eşlik eden tek rehberdi.

Morana'nın kalbi göğsünde düzensiz bir şekilde atıyordu. Bu yapacağını hayal ettiği her şeyin ötesindeydi. Düşmanın peşinde çimlerin üzerinde ilerliyor, sahip olduğu bir şeyi almak için babasının mülküne izinsiz giriyordu.

Adamm ilerleyişini izlerken araziyi ne kadar iyi bildiğini anladı. Bu mülkü bir düşmanın bilmesi gerekenden daha iyi tanıyordu. Babasının ne düşüneceğini merak etti.

Dakikalar sonra yatak odası penceresi görüş alanına girdi. Adamın geçen sefer yaptığı o çılgın tırmanma olayına mı gireceklerdi? Morana uçmayı bilmiyordu ve yerden metrelerce yüksekte onu taşıyabilecek kasları da yoktu. Ayrıca yükseklik korkusu vardı, ada-

mın böyle bir şeyi öğrenmesini istemiyordu. Muhtemelen onu öldüreceği zaman geldiğinde bir uçurumdan falan atardı. Morana kafasına bir kurşunla ölmeyi tercih ederdi, yükseklik yüzünden yaşayacağı vertigo daha beterdi.

Karamsar düşünceleri bir kenara atıp yutkundu. Avuçları terlemişti, kalbi hızla çarparken düşünmeden elini adamın sırtına koydu.

Caine tamamen hareketsiz kaldı. Sonra dönüp ay ışığında parlayan o muhteşem mavi gözleriyle onu esir aldı.

Morana ne diyeceğini unutmuştu.

Tristan Caine hareket halinde çok güzeldi. Ama tamamen hareketsizken, tarif edilemezdi.

Tarif etmeyi denemeyecekti bile.

"İçeri nasıl gireceğiz?" diye fısıldadı. Keşfedilme korkusuyla sesini olabildiğince kısık tutuyordu. Fark edilmesi sadece onun ölümüne sebep olmazdı, adamı da öldürürlerdi.

"Kapıdan."

Morana tek kelime edemeden adamın uzun, pürüzlü parmakları bileğine dolandı. Caine'in arkasından sürüklenerek boş çimlik alanı sessizce geçti. Adamın uzun adımlarına yetişmek için normalin iki kat büyüklüğünde adımlar atıyordu. Bakan herkesin onları görebileceği açıklığı koşarak geçtiler.

Bu süre boyunca kalbi boğazında atıyordu. Korku ve heyecan bedeninde bir hâkimiyet savaşı veriyordu. Morana o ana kadar hiç koşmadığı kadar hızlı koşmaya çalışmıştı fakat yine de adamdan daha yavaştı. Hıza ayak uydurabilmesinin tek sebebi adamın kolunu tutuyor olmasıydı.

Evin ona ait bölümünün yan tarafında bulunan merdivenlerin altındaki kapıya ulaştılar. Tristan Caine kapıyı açtı. İçeriye girip onu da tek bir hareketle içeri çekti. Morana fark edilmeden içeri

girmelerinin şaşkınlığıyla, sessizce merdivenlere bağlanan karanlık koridorda adamla birlikte yürüdü.

Babasının onu aşağı ittiği korkunç merdivenler karşısındaydı.

Morana merdivenlerin başlangıcında donup kaldı. Yaşadığı hayal kırıklığının anısı hızla bedenine çarpmıştı. Düşmanın elinde iyileşen bedeninde her etkiyi hissediyordu. Babası onu iterken boynunun kırılıp kırılmayacağını ya da ölüp ölmeyeceğini bilmiyordu. Öylece düşmesine izin vermişti. Kızına ne olacağını umursamamış, sadece o duygusal an sırasında kurduğu tuzağa düşmesini beklemişti.

Morana artık duygusal değildi. Hayır.... Mantıklı, sakin ve aklı başındaydı.

Yanındaki adamın içinde uyandırdığı duygular, bir şekilde merdivenlerin uyandırdığı hislere göre çok daha yoğun ve güçlüydü. Morana o duygular sayesinde sakinleşiyordu. İlk kez adamın uyandırdığı hislere minnettardı. Tristan Caine'in duygusal haline tanıklık etmesini istemiyordu. Babası söz konusu olduğunda, normal halinden daha savunmasız bir duruma düşmek istemiyordu.

Tek kelime etmeden adamın inceleyen bakışlarının farkındalığıyla, adım seslerini duyamasa da hemen arkasından geldiğini bilerek merdivenleri çıktı. Bu merdivenleri bir daha asla çıkmayacağını düşünmüştü. Gecenin bir vaktinde gizlice çıkmak bir yana, onu öldüreceğini söyleyen adamla birlikte bunu yapıyor olmak gerçeküstü bir deneyimdi. İçinde bir şeylerin değiştiğini hissetse de adamın onu öldürmek istediğini sürekli kendine hatırlatması gerekiyordu. Adam ondan öldürmek isteyecek kadar çok nefret ediyordu. Morana arkasındaki sebebi keşfedene kadar gardım düşürmeyecekti, böyle bir şey yapması mümkün değildi.

Hızla süitine ilerledi, kilidi açıp küçük sığınağının uyandırdığı nostalji dalgasını görmezden gelerek ekipmanlarının bulunduğu

çalışma odasına ilerledi. Kapıyı açarken bir anlığına durup bu tuhaf evde kendine yarattığı küçük cennete baktı. Burada çalışarak geçirdiği sayısız geceyi, her şeyden uzaklaşmak için kurduğu hayalleri hatırlamıştı.

O kız, şu anda dönüştüğü kadından çok farklı görünüyordu. Umutlara, hayallere ve bunları gerçekleştirecek ateşe sahip küçük bir kızdı sadece.

Morana artık kim olduğunu bile bilmiyordu. Yolda ilerlerken bir noktada içindeki ateş sönmüştü.

"İhtiyacın olan her şeyi al."

Viski ve günah. Erimiş lav ve dans eden alevler.

Hayır, ateşini kaybetmemişti. Çoğu zaman içinde uykudaydı ama neden harekete geçiren kişinin Tristan Caine olduğunu anlayamıyordu. Neden Jackson, babasının adamlarından biri ya da Dante değildi? Neden viski ve günahı çağrıştıran o sese, bir günahkârın bedenine sahip bu adamdı? Bir büyücü gibi içindeki ateşi uyandırıyordu ve o da arkasındaki sebebi asla göremiyordu.

Adamın sözlerini başıyla onayladıktan sonra hızlı hareketlerle masanın üzerinde duran dizüstü bilgisayarını aldı. Alt çekmeceyi açarak sabit disklerini çıkardı ve masada duran bir sırt çantasının içine koydu. Hızlıca etrafında göz gezdirince ihtiyacı olan her şeyi aldığını fark etti. Odaya son bir kez baktı, hafızasına aldı ve boğazındaki yumruyu geçirmeye çalıştı.

Yırtıcı onu izliyordu, sakinliğini korumak zorundaydı.

Derin bir nefes alarak adama döndü. Tristan Caine sanki buraların sahibiymiş gibi rahatça kapıya yaslanmıştı. Kendi yüzü ifadesiz kalırken, Morana'nın yüzünde beliren her bir mimiği odaklanmış bakışlarıyla gözlemliyordu. Adamın yakınında olduğu her an hissettiği gibi kalbinin teklediğini, ateşin kan dolaşımına yayıldığını, ulaştığı her bir hücreyi tutuşturduğunu hissetti.

Böyle bir şey düşünmek için doğru bir yerde değildi. Babasının evi olabilecek en uygunsuz yerdi.

"Her şey tamam mı?" diye sordu adam sakince. Sesi düzdü ama tonlamasındaki bir şey, kadının bedeninde yankı buluyordu.

Morana başıyla onayladı.

Adam çantayı omzuna takmasını bekledikten sonra peşinden ilerleyen adımlarla birlikte süitten çıktı. Alev alan bedeni kadının duygusallaşmasına izin vermiyordu. Merdivenlerden aşağı indikleri sırada ev karanlık ve sessizdi. Babasının evde olup olmadığını bilmiyordu, ayrıca hiç mursamıyordu da.

Caine yan kapıyı açarak çıktıktan sonra onu gölgelerin içine çekti. Ağaçlara doğru ilerlemeye başlamışlardı.

Aniden bir grup koruma köşeyi döndü. Kendi aralarında konuşuyorlardı, silahları omuzlarında asılıydı.

Morana olduğu yerde donup kaldı. Korku damarlarını tıkarken zihni boşalmıştı sanki. Dönüp koşmaya hazırlandığı sırada bir el onu sertçe çekip ters bir şekilde evin yan tarafındaki bir girintiye itti. Nabzı kulaklarında atıyordu, kan vücuduna hızla pompalanırken hareketsiz kalmıştı. Deri ve erkeksi kokusu etrafını sararken tüm duyguları tahrip edici bir yoğunlukla üzerine çöküyordu. Derin nefesler alıp sakinleşmeye çalışırken aynı anda birkaç şeyin farkına vardı.

Adamın kolları onu duvarla bedeni arasında esir tutuyordu. Bedenini dışarıya karşı tamamen gizliyordu. Devasa vücudu onun üzerine kıvrılmıştı ancak korumacı bir şekilde değil, tanımlayamadığı bambaşka bir şekilde onu sarıyordu. Adam başını eğip onları tamamen gölgelerin içine hapsederken nefesi kulağına çarpıyor, sakalı kadının boynuna sürtünüyordu.

Morana'nın dizlerini titreten şey; sırtına dayanan uzun, sert ve ölümcül vücuduydu.

Nefesi boğazında kalmıştı.

Hareket etmedi.

Adamın sertliğini arkasında hissetti.

Hareket etmedi.

Korumaların sesleri azalarak yok oldu.

Hareket etmedi.

Alevler karnına, bacak arasına ulaşınca içgüdüsel olarak adama doğru kıvrıldı.

İşte o zaman adam harekete geçti.

Çantayı omzundan yere itti. Bluzunun askısı da çantayla beraber düşmüş, dirseğine kadar inmişti. Morana çıplak teninde gezinen pürüzlü parmaklarla nefesi kesilirken gözlerini kapattı. Adamın ellerindeki nasırların tatlı bir şekilde yumuşak tenine sürtünmesini hissetti. Tüyleri diken diken olup göğüsleri sızlarken meme uçları kabardı, sıcak alevler bacaklarının arasını ele geçirdi.

Önceki sefer ona böyle dokunmamıştı. Nefesi boynuna çarpmamış, sakalını yavaşça boynuna sürtmemişti. Ancak dudakları aynı şekilde uzak duruyordu. Eli yavaşça boynunda dolaşırken göğüslerine yine dokunmadı, ilk seferinde olduğu gibi onları dokunuşuna hasret bıraktı. Morana adamın göğüslerine dokunmasını istiyordu, ona dokunmasına ihtiyacı vardı. Meme uçlarının çekiştirilmesine, bedeninde yükselebilecek o tatlı zevke ihtiyacı vardı. Adamın parmağını meme uçlarına sürtmesini, derinlerinde hissettiği o nabız gibi atan tatlı sürtünmeyi ona vermesini istiyordu.

Göğüslerinin adamın ellerine ihtiyacı vardı.

Ancak o eller hemen sonra boynuna sarıldı. Dudakları kulağını bulurken parmakları artık tanıdığı, sağlam ama sıkı olmayan tutuşla boynunu sarmıştı.

Kulağının yumuşak kısmına, "Ertesi gün beni içinde hissettin mi?" diye fısıldadı. Morana adamm sesindeki viski tonunu tam

merkezinde hissetti. Restoran tuvaletindeki sert ve hızlı sevişmenin hatırasıyla duvarları kasılıyordu.

Kalçalarını adama itse de dudağını ısırarak sessiz kaldı. Parmak uçlarında duruyor, adamın sertliğini kalçalarında hissediyordu. Erotik sürtünme birkaç dakika öncesine kadar koruduğu akıllı, mantıklı kadın yerine kızışmış bir kedi gibi davranmasına neden oluyordu.

Kendine karşı hissettiği öfke, yakınlaşmalarına tekrar izin verdiği için duyduğu pişmanlık birkaç gün öncesine göre daha azdı. Bunun kendisi hakkında ne söylediğini bilmiyordu. O anda sadece şehveti kucaklıyordu. Kendini arkasındaki bedene sürterken başı geriye, adamın omzuna düştü.

Adamın boğazını kavrayan eli sıkılaştı. Kalçalarını aynı şekilde ona sürtüyordu. Diğer eli kot pantolonundan ve iç çamaşırından içeri kayıp doğruca en zevk veren noktayı bulmuştu. Morana'nın dudakları aralandı.

"Benim için öyle ıslak ki," diye homurdandı adam. Kasıklarını coşkuyla onun kalçalarına bastırıyordu. Parmaklarıyla elinin altındaki kıvrımları okşuyordu. Sert tuğla duvar kadının göğüs uçlarına sürtünüyor, adamın parmakları içine girip çıkarken iç duvarlarının kasılmasına neden oluyordu. Sonra klitorisinde adamın başparmağını hissetti.

"Senin için sertleşmediysem kahrolayım," derken sesindeki nefret, arzu ve sahiplenme onun bedenine akıyordu. Morana'nın nabzı adamı hissettiği her yerde atıyordu. Kokusu, sıcaklığı, dokunuşu onu çevreliyor; bedenini ellerine hapsediyor, damarlarındaki kanı patlamaya hazır bir saatli bombaya çevirecek kadar ısıtıp kadını istila ediyordu.

Adam arkasında ona sürtünürken eli teninde, içinde hareket ediyordu. Maruz kaldığı saldırılar karnında biriken ısıyı daha da

arttırmıştı. Omurgası titriyor, beli bükülüyor, inlememek için dudağını ısırırken zevk kıvılcımları bedeninde dolaşıyordu.

Ne yaptığını sorgulamadan, kendini durduramadan eli arkaya kaydı ve adamı kot pantolonunun üzerinden kavradı. Kulağında küfürler duyarken, içindeki parmaklar hızlanırken adamı sımsıkı kavradı.

"Burada... Değil... Siktir."

Caine diğer eliyle onun ağzını kapatırken klitorisini bir kez okşadı, sonra sertçe sıktı. Onu doruğa ulaştırırken öncekinde olduğu gibi eliyle iniltilerini bastırdı. Morana adamın parmaklarında doruğa ulaştı. Hızla nefes alıyor, göğsü aldığı soluklarla yükseliyor, kalp atışlarını vücudunun her bir noktasında hissedebiliyordu.

Kalbi şiddetle çarparken tüm bedeni nabız gibi attı. İç duvarları kasıldığında vücudu bir titremeyle sarsıldı.

Adamın parmakları birkaç dakika daha içinde kalarak aldığı zevki olabildiğince devam ettirdi. Sonra parmaklarını çıkarıp kendi kot pantolonuna sildi ve yere düşen çantayı alarak gözleriyle etrafı taradı.

Morana orada öylece durup sessiz, şaşkın bir halde duvara bakakalmıştı.

Babasının evinin duvarıydı. Babasının içinde yaşadığı evin sınırıydı. Kendi bölgesinin kalbindeki duvarlardı.

Morana korumalar devriye gezerken o duvarın kenarında Tristan Caine'in onu zirveye ulaştırmasına izin vermişti. Üstelik adam etkilenmemişti bile.

Siktir.

Siktir.

Morana'nın sorunu neydi? Tristan Caine'in sorunu neydi?

Restoranda olanlar gibi hissettirmişti ama çok, çok daha yanlıştı. Bir sevişme sayılmazdı ve hızlıca olup bitmişti ancak yine de...

En kötü kısmı, yaptığı şeyden hiç pişmanlık duymamasıydı.

Bir el kolunu kavrayıp onu döndürdü. Kan kokusu almış bir yırtıcıyla göz göze gelmişti. Adamın bakışlarındaki açlık öyle yoğundu ki, ateşli bedenindeki lavlar eriyerek tekrar hazır hale geldi. Adamın tek bir bakışı o noktaya gelmesi için yeterli olmuştu.

Caine öne eğilirken nefesi yanağını sıyırıp geçti. Adam dudaklarını onun kulağına yaklaştırırken kokusu burnuna çarpıyordu.

"Bir dahaki sefere ne kadar çok çığlık atabileceğinizi öğreneceğim, Bayan Vitalio. Sizi öyle hassas hale getireceğim ki, çığlık atmaktan mı, yoksa becerilmekten mi bedeninizde bir hassasiyet hissettiğinizi asla bilemeyeceksiniz."

Tristan Caine o müstehcen, ahlaksız ağzı için kırbaçlanmayı hak ediyordu.

Sözcükleri ateşler içindeki vücudunu körüklerken kalbi teklese de gözlerini devirdi.

"Kendine fazla güveniyorsun."

"Bunu parmaklarımda hâlâ kokunu almadığım zaman söyle."

Morana da kendi kokusunu alabiliyordu. Adamın parmaklarının onun gibi kokması daha da uyarılmasına sebep oluyordu. Caine'in kontrolü kaybetmemesi ama kendisinin adamm yanında bu kadar kontrolsüz olması yüzüne bir tokat gibi çarpmıştı.

Sırtını dikleştirerek çantayı omzuna attıktan sonra buz gibi bir bakışla, "Gidebilir miyiz?" diye sordu.

Ses tonu karşısında adamın gözleri kısıldı. Bir süre onu inceledi, kolunu tutan parmakları gergindi. Ardından başıyla onaylayarak arkasını dönüp onu ağaçların arasına çekti. Morana birkaç dakika boyunca sessiz bir şekilde yürürken düşünceliydi.

Telefonu gelen mesajla titrediğinde neredeyse dış duvara yaklaşmışlardı.

Mesajı önemsemeyerek, babasmın mülküne girdikleri açıklığa

odaklandı. Koruma o noktada gelmelerini bekliyordu. Morana açıklıktan geçip dışarı çıktı ve park halindeki motora yürüdü. İçeride yaşananları düşünmeye hazır ya da istekli hissetmiyordu.

Olanları aklına getirmek yerine toprak kokusuna, ay ışığının dehşet malikânesini temiz bir beyaza boyamasına odaklandı. Tristan Caine kısık bir sesle yanındaki korumayla konuşuyordu.

Beklerken gelen mesajı hatırlayarak telefonunu çıkarıp tuş kilidini açtı.

Bilinmeyen numaraydı.

Kaşlarını çatarak mesajı açtığında bir fotoğraf eklendiğini gördü. Fotoğrafın üstüne tıkladı. Eski bir gazete parçasının taranmış haliydi.

Yakınlaştırınca kelimeler netleşti, yavaşça haberi okumaya başladı.

Kayıp Kız Sayısı 25'e Yükseldi

Tenebrae, 8 Temmuz 1989: Şehri şok eden korkunç olaylar sonucunda, son iki yılda 4-10 yaş arasındaki 25 kız çocuğu kayboldu. Ancak onlar buzdağının yalnızca görünen kısmı. Kaynaklar bunların yalnızca bilinen vakalar olduğunu, polisin üzerinde çalıştığı daha çok kayıp vakası olduğunu söylüyor.

Son kurban, annesi Madison Bulvarı'nda köşeyi dönünce kaldırımda kaybolan 6 yaşındaki Stacy Hopkins (yukarıdaki fotoğrafta). Kimin suçlanacağı henüz belli değil. Bazıları bunun organize suç gruplarının işi olduğuna inanırken, bazıları da tarikatlardan söz ediyor. Kaynaklarımızın ortaya çıkardığına göre, kızların çoğu yetişkinlerin gözetimi altmda kayboldu...

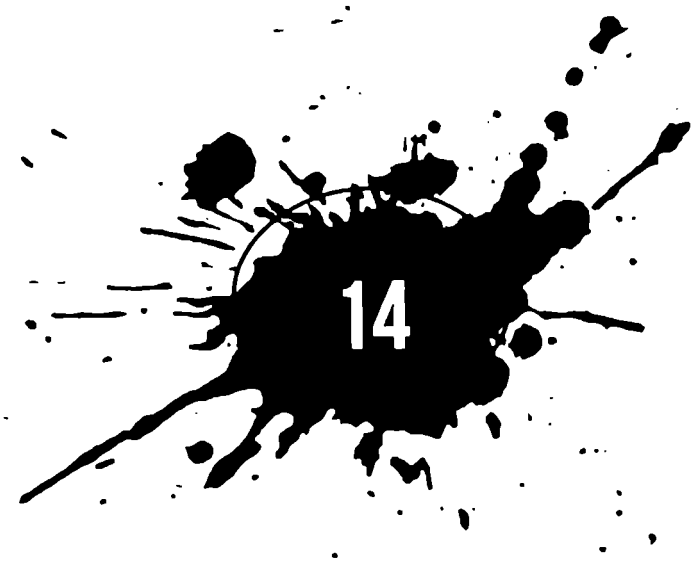
Morana korkunç ayrıntılarına kadar haberin tamamını okudu.

Biri bunu ona neden gönderirdi ki? Gönderen kişi kimdi? Sebebi neydi? Yanlışlıkla mı göndermişlerdi? Öyle olmalıydı.

Okuduklarından rahatsız olsa da Tristan Caine ona yaklaşırken haberi aklından çıkardı. Neredeyse tuş kilidini devreye sokacakken ekrandaki bir şey dikkatini çekti. Başlığın yanına el yazısıyla küçük bir not yazılmıştı.

5 Temmuz 1998 tarihli habere bak.

Tarih yirmi iki yıl öncesine aitti.

Seçim

Çok cesurdu ya da çok aptaldı. Hangisi olduğuna karar veremiyordu.

Belki de ikisinin tuhaf bir birleşimiydi.

Dürüst olmak gerekirse, kendisiyle gurur duymadığı bazı zamanlar vardı. O anda neşeyle zıplayıp yumruğunu havaya kaldırmak istese de böyle şeyler oluyordu. Arkasındaki sebep basitti, pervasızca davranarak bazen yapmaması gerektiğini bildiği şeylere yöneliyor ve başarılı olursa yaptıklarıyla övünüyordu.

Bu da övünmek istediği anlardan biriydi.

Kendine hâkim oldu. *Zorlukla.*

Aptallığının ve cesaretinin nedeni beş araba ilerideki devasa siyah arabanın içindeydi. Araç o kadar büyüktü ki, trafikte uzaktan kolaylıkla takip edilebiliyordu. Durumu gizli operasyonlar için pek uygun değildi ama işine yaradığı için halinden memnundu.

Eşyalarını alıp adamla birlikte çatı katma döndüğünde kendi-

ni misafir odasına kilitlemiş ve yeni kodlar üzerinde çalışmaya başlamıştı. Bir yandan da gizemli kişinin ona otuz yıl öncesinden gönderdiği gazete haberini araştırıyordu. Söz konusu kişinin izini sürmek, yaptığı sayısız denemeye rağmen imkânsızdı. Gizemli kişi bilgisayardan anlıyordu. Morana'dan kaçabildiğine göre gerçekten iyiydi.

Bu da şüphelenmesine neden olmuştu. Kodların hırsızıyla bir ilgisi olabilir miydi?

Çalışırken pek çok olasılık üzerine düşünmüştü. Ancak neyse ki, dairenin sahibi onu rahatsız etmemişti. Kodlar üzerine yorulmadan çalıştığı otuz saatte adam bir kez olsun işini bölmemişti. Yiyecek, içecek getirmek ya da sadece bakmak için bile uğramamıştı.

Hiç gelmemişti.

Morana gazete haberini gördükten sonra rahatsız edilmediği için minnettardı. Hiçbir fikrinin olmadığı şeyler dönüyordu. Olduğundan daha derine batmadan önce bazı cevaplara ihtiyacı vardı. Eve döndükleri sırada zihninin farklı bir yerde olduğu açıkça görülüyor olmalıydı, adam da aynı şekilde kendini geri çekmişti.

Morana neredeyse otuz saat boyunca yeni kodların altyapısı üzerinde çalışmış ve oldukça iyi ilerleme kaydetmişti. Onu pervasızlığa sürükleyen şey bu değildi, durum tamamen gazete haberiyle ilgiliydi. Daha doğrusu, arka planda yaptığı araştırma onu bu noktaya itmişti.

İttifak'la ilgili araştırmaları hiçbir yere varmamıştı. Ama otuz yıl önce Tenebrae'deki çocuk kaçırma vakaları hazmedemeyeceği kadar çok bilgi ve gerçekle yüzleşmesine sebep olmuştu.

Kamuoyuna yansıyan tam olarak kırk beş tane kaçırılma vakası vardı. On yılı aşkın bir süre boyunca küçük kızlar evlerinden, oyun parklarından kaçırılmıştı. Kayıp kızlar asla bulunamamıştı.

Kaçırılma olaylarının yıllar içinde çok az sayıda seyrederek ilerlemesi de polisin delil toplamasını zorlaştırmıştı.

Morana noktaları birleştirecek kadar akıllıydı ama ulaştığı bilgilerle İttifak'ın sona erişinin ilgisini kuramıyordu. Bağlantılı olup olmadıklarını bile bilmiyordu. Ona haberi atan kişi bir deli ya da onu işleten herhangi biri olabilirdi.

Ancak içinden bir his bağlantılı olduğunu söylüyordu.

Haberi ve notu gördüğünde anlamıştı. Not onu kimliği belirsiz bir bebeğin kayboluşuyla ilgili son habere yönlendirmişti.

İhtiyacı olan uykuyu aldıktan sonra, Amara'yla öğrendikleri hakkında konuşmayı denemişti. İlk ipucuna ulaşmasını sağlayan kişi o güzel kadındı. Ama çocuk kaçırılması ve İttifak konusunu açtığı anda gerilmiş, sonrasında hiçbir şey söylememişti. Morana onun arkadaşına olan sadakati yüzünden konuşmadığını biliyordu, yine de hayal kırıklığına uğramıştı. Dante'nin bir karınca kadar bile yardımı olmazdı ve Tristan Caine'e sorması da yalnızca iki ihtimalle sonuçlanırdı. Yeniden düz bir zemine bastırılır ya da sonucunda ölümle yüzleşirdi.

Morana cevapları bulmak istiyordu, adamın parmaklarıyla ona küçük bir kıyamet yaşatmasını ya da boğazının kesilmesini değil.

Sadece bir cevap almalıydı.

Bu yüzden zor koşullar altında zihnindeki her seçeneği tükettikten sonra -çocukların uzaylılar tarafından kaçırılmış olma ihtimali dışında- yeni bir plan yapmıştı. Plan teoride oldukça basitti. Tristan Caine hakkında işe yarar bir şey bulması ve gerçeği anlatması için ona şantaj yapması gerekiyordu. Adamın sakladığı pek çok sır olduğundan emindi.

Bu işin sonunda ölme ihtimali de vardı. En azından gerçeğe ulaşmak için elinden geleni yaptığını bilerek sonuçlarıyla başa çıkacaktı.

Plan teoride sorunsuzdu ama uygulaması tehlikeliydi.

Bu yüzden o sabah giyinip hazır bir halde adamın evden ayrılmasını beklemişti. Böylece hemen arkasından harekete geçip adamı gideceği yere kadar takip edebilecekti. Arabası, bir tanecik bebeği onu otoparkta bekliyordu. Morona motoru çalıştırdığında altında mırlamıştı. Arabasını tekrar kullandığı için mutluydu. Kapıdaki korumaya bilgisayarıyla ilgili bir parçaya ihtiyacı olduğunu söylemişti. Kapılar açıldıktan sonra gaza basmış, hızla yola çıkıp diğer arabaları geride bırakarak Tristan Caine'in aracına yetişmeye çalışmıştı.

Yaklaşık bir saattir adamın peşindeydi. Dikiz aynasından kendisini göremeyeceği güvenli bir mesafeden izliyor, adamın sürüş becerilerine hayran kalıyordu. Bu devasa aracı da motosikleti kadar iyi manevralarla yönetiyordu. Keşfetmek istemediği bazı nedenlerden dolayı, Morana o motora çok düşkündü.

Adamı şehir dışındaki bir yere doğru takip ederken güneş erafı amansızca yakıyordu. Caine'in ne kadar dikkatli olduğunu bildiğinden mesafesini koruyordu. Şehir yerini yavaş yavaş kırsal kesimlere bırakmıştı.

SUV araç otoyolda on dakika ilerledikten sonra soldaki toprak yola saparak ağaçların arasında gözden kayboldu.

Morana arabasını durdurdu, güneş kaportaya vururken içeride klimanın soğuk havası tenine çarpıyordu. Dudağını ısırarak adamın takip edebileceği kadar uzaklaşmasını bekledi. Aracı göremiyor olmak onu tedirgin ediyordu.

Yavaşça arabasını yeniden çalıştırdı. Dönemeçte beklerken avuçları terlemişti, onu takip ettiğini anlarsa adamın ne yapacağını bilmiyordu. Ama artık geri dönmek için çok geçti. Bu tehlikeli yola bir kez girmişti, yaptığı işin devamını getirecekti. Üstelik cevaplar çok yakınındaydı.

Büyük aracın uzaktan bir nokta gibi görüneceği ana kadar bekledikten sonra toprak yola girdi. Arabasını salyangoz hızında ilerletirken tümseklerin üzerinden zorlukla geçiyordu. Adamın bu yolculuk için SUV'yi seçmesi aniden mantıklı gelmiş, içindeki merak canlanmıştı. Morana'nın şehrini nasıl bu kadar iyi bilebiliyordu? GPS ona böyle bilgileri veriyor muydu?

Dişlerini sıkarak elinden geldiğince dikkat çekmeden takibe devam etti. Bedeni yolun kötü durumu yüzünden sarsılıyordu. Zihni rasgele düşüncelerini daha sonra düşünmek için saklıyordu. Arabasını kapasitesinden daha düşük bir hızla beş dakika kadar sürdükten sonra eski bir ambar görüş alanına girdi. Güneşin altındaki bina uzun ve terk edilmiş görünüyordu. Çevresindeki ormanlık alan otoyoldan görünmesine engel oluyordu.

Önündeki büyük araç ambarın dışında durdu. Morana da hızla arabasını yolun yanındaki ağaçların arkasına kaydırdı. Bitki örtüsü onu etraftan tamamen gizliyordu. Çantasından silahını alarak sessizce araba kapısını açıp çıktı. Silahı kot pantolonunun beline sıkıştırdıktan sonra sessizce bir ağacın yanına eğilerek önündeki sahneyi izlemeye koyuldu.

Tristan Caine'in kaslı bedeni sürücü kapısından çıktı. Gözleri güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti. Takım elbisesinin ceketini çıkarıp arabanın içine attı ve vakit kaybetmeden kapıyı kapattı. Beyaz gömleği, Morana'nın göründüğünden daha sert olduğunu bildiği kaslara yapışıyordu. Adam ambarın girişine ilerleyip içeri girmişti.

Morana bir dakika kadar bekledi. Büyük binaya doğru ilerlerken adrenalin tüm vücuduna yayılıyordu. Ağaçların arasında eğilerek ambara yürüdü, onu fark eden biri olup olmadığı görmek için etrafına bakınıp duruyordu.

Kapı aralıktı.

Ses çıkarmadan dikkatle içeri süzüldü ve karanlığa alışmayı beklerken birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. Kulağına bazı boğuk sesler geliyordu.

Girişin hemen önündeki sütunu gözüne kestirerek arkasına gizlendi. Güneş ışığı yüksek pencerelerden içeri girip geniş alanı aydınlatırken gölgelerde kalmaya özen gösteriyordu.

Tristan Caine merkezde duruyor, dört adam onun etrafında beklerken sadece içeriyi gözlemliyordu.

Morana destek almak için iki eliyle sütunu kavrayarak öne eğildiğinde sesleri daha net duymaya başladı.

"En son duyduğum şey, Doug'ın pazarlığın kendi payına düşen kısmını yerine getirmeden okyanusun diğer tarafına kaçması. Peki şimdi nerede?" Tristan Caine'in sakin sesi sırtından aşağı bir ürperti inmesine sebep olmuştu. Tehlikeli görünen silahlı dört adam tarafından çevrelenmemiş gibi konuşuyordu.

Adamlardan biri başını iki yana sallayarak güldü. "Doug'ı neden bulmak istiyorsun?"

"İşin o kısmı bana kalmış." Az önceki ses tonuyla cevap vermişti. Bedeni hareketsiz ama tetikteydi. Bakışlarını adamlardan asla ayırmıyordu.

"Eski meseleleri deşiyorsun, Caine," diye uyaran adam belli ki grubun lideriydi. "Hakkında bir söylenti dolaşıyor. Kayıp kızlarla ilgili."

Morana nefesini tuttu.

Adam iç geçirmişti.

İç geçirdi.

"Buradan sağ çıkmak istiyorsanız, Doug'ın nerede olduğunu söylemelisiniz," diye bilgilendirdi adamları. Yavaşça gömleğinin kol düğmelerini açıp kumaşı yukarı kıvırmaya başladığında dövmesinin bir kısmı ortaya çıktı. Morana daha o dövmeyi detaylarıyla görmemişti.

Arkasındaki iki adam birbirine baktıktan sonra aniden bıçaklarını çıkarıp sırtına fırlattılar.

Morana şaşkınlıkla ses çıkarmamak için ağzını kapattı. İnanamayarak olanları izlerken kalbi hızla çarpıyordu. Tristan Caine arkasına dönüp bakmadan sanki tüm zaman boyunca arkasındakilerin her hareketlerinin farkındaymış gibi yere çöktü. Bıçaklar hedefe ulaşamayarak yere savrulmuştu.

Diğerleri tepki veremeden ayağa kalkıp adamlardan birinin boğazına bir yumruk geçirdi. Kemiğin kırılma sesi onun duyabileceği kadar yüksekti. Caine aynı anda diğer adamı tekmeliyordu.

Diğer ikisi yavaşça yaklaşıyordu. Birinin elinde silah vardı ancak adam saniyeler içinde onun bileğini kırarak silahı uzaklaştırdı. Diğerinin de boğazına kolunu sarmıştı.

Adam bayıldı.

Caine uzaklaştırdığı silahı alarak liderlerini diz kapağından vurdu. Silahın yüksek sesi ambarda yankılandı. Morana sinirlerini bastırmaya çalışarak adamm kanayan liderin yanma eğilmesini, başını hafifçe yan tarafa yatırarak ellerini tembelce dizlerinin üzerine yaslamasını izledi.

"Doug nerede?" diye sordu tekrar.

Adam acı içinde haykırıyor, yerden göğe kadar bulabileceği her şeye lanetler yağdırıyordu. "Bilmiyorum."

Tristan Caine silahı yarasına bastırınca adam o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Morana olduğu yerde irkildi.

"Bilmiyorum, yemin ederim," diye hıçkırdı adam. "Yemin ederim. Sadece her cumartesi Satürn'ün arka odasını ziyaret ettiğini duydum. Sadece bunu biliyorum, yemin ederim!"

O gün cumartesiydi.

Tristan Caine bir anlığına adamı inceledi. Sonra başıyla onaylayarak silahı adamın yanına bıraktı ve ayağa kalkıp umursamaz bir tavırla kapıya ilerledi. Onun saklandığı yerden sadece birkaç

adım uzaktaydı. Morana adamı hayranlıkla izliyordu. Hiçbir teçhizatı olmamasına rağmen dört silahlı adamı hızlı ve sorunsuz bir şekilde etkisiz hale getirmesi, yaraladığı adamın yanına silah bırakıp umursamazca uzaklaşması hayranlığının tek sebebi değildi.

Hayranlıkla izliyordu çünkü o anda tam olarak kiminle dans ettiğini anlamıştı.

Yırtıcı.

Her zaman avlanan, asla av olmayan. Adamı kimse avlayamazdı, evcilleştiremezdi, yok edemezdi. Tristan Caine'in sarsılmaz havası onun için öyle karşı konulamazdı ki...

Morana iğrenmeli, çileden çıkmalı, dehşete düşmeliydi. Ama sadece büyülenmişti. Babasının bir adamı vuruşuna, kanın etten fışkırışına, işkence ederken ellerine kan bulaşmasına sayısız kez tanıklık etmişti. Büyürken adamların başkalarını kanatmasına, kurbanlarının kanıyla kaplanmalarına, o kanla yıkanmalarına tanıklık etmişti.

Ne kadar korkunç olsa da etrafta kan dökülmesi onun için tuhaf değildi.

Tristan Caine'in bir adamdan bilgi alması, adamı yaralaması ama üzerine bir damla bile kan sıçratmaması tuhaftı.

Morana saklandığı yerden adamın ellerine baktı. Bir telefon görüşmesindeydi, duyamayacağı kadar kısık sesle konuşuyordu. Tanık olduğu sahneden sonra, sayısız başıboş düşünceyi hafızasına atarken aklından tek bir şey geçiyordu.

Adamın elleri... Ona mahrem şekillerde dokunan o büyük, pürüzlü elleri tertemizdi.

Satürn.

Elbette mekânı duymuştu ama daha önce hiç gitmemişti. Gitmek istememişti.

Shadow Port'un doğusunda, mafya üyelerinin uğrak yeri olan bir kumarhaneydi. Babasının bölgesinde farklı mafya ailelerinin toplanıp görüşebileceği tarafsız bir alandı. Bildiği kadarıyla, her şehirde bir Satürn vardı. Mekânın tek amacı, mafyaların birbirlerinin bölgesinde kan dökmeden buluşabilmesiydi. Dışarıdan bakıldığında, yapı diğer tüm kumarhaneler gibi gösterişliydi. Işıltısıyla masum turist ve sivilleri paralarını harcamaları, şanslarını denemeleri için davet ediyordu.

Tristan Caine'in nereye gideceğini bildiği için yol üzerinde durup bir butiğe uğrayarak gördüğü ilk gösterişli elbiseyi satın aldı. Gümüş rengi, oldukça kısa bir elbiseydi. Rahat edeceğinden fazla bölgesini gösteriyordu ama çok fazla zamanı yoktu. Soyunma odasında üzerini değiştirip arabasına koşarak gümüş rengi topuklu ayakkabıları yanındaki koltuğa attı.

Kumarhaneye bir an önce ulaşmak için gaza bastı. İçeri girmek için elbise giymesi gerektiği için küfrediyordu. Elbise giyiyor olması, silah taşıyamayacağı anlamına geliyordu. Silahsız olmak kötüydü. Morana uyurken bile yanında silah taşırdı. En azından, yabancı kanepelerde uyuyakalmadığı zamanlarda silahını yanına almayı ihmal etmezdi.

Derin bir nefes aldı. Masumca park etmiş koyu renkli devasa SUV'u gözleyerek kendi arabasını park alanına yanaştırdı.

Hava kararmaya başlamıştı. Güneş aya yer açmak için gökyüzünde yavaşça alçalıyordu. Girişe yürürken hava serinlemişti ama omurgasından aşağı inen ürpertilerin sebebi sadece soğuk değildi.

Kapıda duran koruma başını kaldırıp onu baştan aşağı süzdü. Morana akşam yemeğinde onlara eşlik eden babasının arkadaşları yüzünden o tür bakışlara alışkındı. Şu anda tam olarak ihtiyaç duyduğu şeydi. Sırtını dikleştirip dişlerini sıkarak korumanın yanından geçti. İçinden belki de yüzüncü kez sutyenine yerleştirdiği kelebek bıçak yerine silahını yanına almış olmayı diliyordu.

Çenesini sıkarak arka odaya girebilmek dışındaki her düşünceyi zihninde geri plana itti. Eğer odaya girebilirse, mekânda huzur içinde casusluk yapabilirdi.

İçeri adım attığında parlak ışıklar ve renk cümbüşü gözlerine hücum etti. Müzik sesi ve kahkahalar krupiyelerle kumar makinelerinin seslerine karışarak etrafa yayılıyordu.

Bir anlığına hareketsiz kaldı. Ellerini yumruk haline getirerek içerideki her şeyi özümsemeye çalıştı. Bu kadar kalabalığın arasında olmaya alışkın değildi. Çok sayıda insanın bulunduğu yerlerde yaşadığı hiçbir deneyim iyi sonuçlanmamıştı. Morana bilgisayarını, yalnızlığı ve en fazla birkaç kişinin etrafında olmayı tercih ederdi.

Tristan Caine'in dairesinde Dante ve Amara'yla birlikte yediğin yemek güzeldi. İçinden bir ses fısıldamıştı. *Tuhaftı ama güzeldi.*

İçindeki sesi susturdu. Söyleyeceği şeylerle ilgilenmiyordu. Geniş ama aşırı kalabalık mekânın arka tarafına doğru yürüdü. Yaklaştıkça ucunda kırmızı perde bulunan dar koridoru daha net görebiliyordu. Sorunsuzca perdeye ulaştığında durup dinlemeye çalıştı ama hiçbir şey duyamadı. Tereddüt ederek perdeyi araladı. Yanında tuş takımı bulunan ahşap bir kapı karşısında duruyordu.

Bingo.

Perdeyle kapı arasındaki küçük alana girerek perdeyi arkasından kapattı. Böylece dışarıdan gözükmeyecekti. Tuş takımını inceledi. Babasının güvenlik sistemini biliyordu, daha önce birkaç sistem de kurmuştu. Şifreyi kırarsa alarmın çalmayacağını biliyordu. Tuş takımı karmaşıktı ama kırılamaz değildi. En azından onun için sorun yoktu.

Dudağını dişlerinin arasına alarak tamamen kilide odaklandı ve saniyeler içinde açtı.

Kilit açıldığı anda, bir el onu serçe sırtından yakaladı.

Morana'nın eli hızla sakladığı bıçağa gitti ama sırtına dayanan silahla hareketsiz kaldı.

Yavaşça dönünce onunla aynı boyda olan yaşlı bir adamla karşılaştı. Perdeden geçebilen loş ışıkta yüzü zalim ve sert görünüyordu.

"Burada ne arıyorsun?" diye sordu adam. Morana'yı morluklara sebep olacak şekilde kavrayıp bedenini sarsmaya başlamıştı.

Ağzını açıp bir bahane uydurmak üzereyken adamın bakışları açtığı kilide kaydı.

"Vay, vay, vay," Ona ilgiyle bakıyordu. "İçeri mi girmek istiyorsun, küçük kız? Hadi içeri girelim."

Onu sert bir şekilde kapıdan içeri iterek ve silahı yan tarafına dayayarak hareket etmesini emretti. Morana direnmeye çalışmadı. Böyle bir yerde gereksiz bir çaba olurdu. Daha dönemeden kendi bıçağını sırtına saplanmış olarak bulurdu. Akıllıca davranmak en iyisiydi.

Siktir.

Kumarhanenin arkasındaki karanlık oda renkli ışıklarla aydınlatılmıştı. Bunun içeriyi ucuz ve gösterişli yapması gerekirken tam tersi bir etki yaratmıştı. Kumarhane kısmının aksine arka odada hiç kadın garson yoktu, Morana'nın ilk fark ettiği şey buydu. Hiç kadın çalışan olmaması önemli bir detaydı. Burada her ne oluyorsa çok özel ve önemliydi, sadece böyle koşullar altında kadın garson kullanılmazdı.

Pekâlâ.

Morana odada göz gezdirdi. Ortada büyük yuvarlak bir masa, etrafında da tehlikeli görünümlü adamlar vardı. Masanın ortasında herkesin erişebileceği bir silah duruyordu.

Girişin tam karşısında, odanın kapısını ve içerideki herkesi görebilecek şekilde Tristan Caine oturuyordu.

Morana kolundan sürüklenirken adamın bakışlarının onlara kaydığını görünce kalbi göğsünde hızla çarpmaya başladı. Keşfedildiği için değil, adamın buna nasıl tepki vereceğini bilmediği için tedirgindi. Burada her ne yapıyorsa ki önemli bir şeye benziyordu, onu karşısında bulduğunda ne yapacaktı?

Yüzünde tek bir mimik oynamadı.

Işıkların altında masmavi görünen o muhteşem gözlerde onu tanıdığına dair en ufak bir kıvılcım yoktu. Çenesinde en ufak bir seğirme, ifadesini kontrol altına almaya çalıştığına dair en ufak bir iz yoktu. En ufak bir hareket bile yoktu.

Hem. De. Hiç.

Ancak bakışlarının ağırlığını teninin açıkta kalan her bir santiminde hissedebiliyordu. Sonra adamın gözleri elbisesinin üstünden kolunu tutan ele doğru kaydı.

Tanrı aşkına, böyle bir kontrole sahip olabilmek için neler vermezdi. Adamın kendi bedeni üzerindeki hâkimiyetini hem kıskanıyor hem de bu kontrole hayran oluyordu.

İçinde kabaran duyguların ifadesine yansımasına izin vermedi. Duygusuz bir maske takınmak problem değildi ama denese de bakışlarından yansıyan hisleri tam olarak saklayabildiğinden emin değildi. Ama zaten odada onu tanıyan kimse yoktu. *Tristan Caine de dahil.*

Hareketsiz kalarak bakışlarını adamdan uzaklaştırıp odayı inceledi. Bunu odaya girer girmez yapmalıydı. Tristan Caine hayatına girmeden önce tam olarak böyle yapardı ve adamın sağduyusunu bu kadar etkilemesinden nefret ediyordu. Caine de dahil olmak üzere, odanın içerisinde altı tane adam vardı. Pahalı takım elbiseler giyiyorlardı, saçları usta bir elden çıkarak şekillendirilmişti. Birkaç tanesi puro içiyordu, muhtemelen kırk ve ellili yaşlar arasındalardı.

Tristan Caine odadaki en genç adam olmasına rağmen en tehlikeli havaya sahip olan kişiydi. Belki de böyle hissetmesinin sebebi adamın hareketsizliğinin nelerle sonuçlanabileceğini görmesiydi.

Kolunu tutan adam onu öne itti. Morana dişlerini sıkarak yanındaki pisliğe yumruk atma dürtüsüyle ellerini yumruk haline getirdi.

Adam kaba sesiyle, "Kapının arkasında sinsice dikilirken buldum," diye bilgilendirdi odayı. "Tanıyan var mı?"

Herkes sessiz kaldı.

İzliyordu.

Morana sessiz kaldı.

Bekliyordu.

Kolunu tutan adam ona doğru döndü. Morana'nın yüzü ondan biraz daha yukarıda kalıyordu. "Ne yapıyordun, küçük kız?"

Morana sessiz kaldı.

"Lanet olası adın ne?" dedi sinirle.

Adamın onu korkutma girişimi karşısında sinirle baktı. Babasının bölgesindeki bir kumarhanede tanımadığı insanlara gerçek adını veremezdi. Özellikle de Tristan Caine sessiz kalırken bunu asla yapmazdı. Adamın sessizliği çok anlam taşıyordu.

"Stacy." Aklına gelen ilk ismi söyledi.

Adam şüpheyle bir kaşını kaldırdı. "Stacy?"

"Summers," diye yanıtladı tatlı bir sesle.

"Pekâlâ, Bayan Summers," Sesi sert olsa da tonlaması neşeliydi. "Bu odayı görüyor musun? Burada oyun oynarız. Ama para için değil. Bilgi için mücadele ederiz."

Ah, mantıklıydı.

"Bu odaya girince çıkmanın iki yolu var." Adam sırıtırken sigaranın lekelediği dişleri kırmızı ışıkta şeytani bir şekilde parladı. "Oynar ve kazanırsın ya da kafanda bir kurşunla ayrılırsın."

Ölü ya da diri. Güzel. Mafyavari.

Morana tek kaşını kaldırarak imalı bir şekilde masadaki silaha baktı. Zihni hızla çalışıyordu. Oyunu bilmiyordu ama oynamayı reddederse kaburgalarına dayalı silah patlayacak ve kurşun kalbine yakın bir noktadan geçecekti. Üstelik bilgi için oynuyorlardı. Bu dünyadan kurtulmaktan daha çok istediği bir şey varsa, o da bilgi edinmekti.

Gerginliğini gizleyerek, "Oynayacağım," diye bildirdi tatlı bir ses tonuyla.

Adamın yüzünde beliren şaşkınlığı gördü. Ardından Tristan Caine'in tam karşısındaki boş sandalyeye ittirildiğini hissetti.

Kapıya sırtı dönük bir şekilde oturmuştu, savunmasız bir pozisyondaydı. Herhangi biri girip onu sırtından vurabilirdi.

Başını kaldırınca adamın bakışlarını ondan ayırmadan kapıyı, odadaki herkesi izlediğini fark etti. İçi bir anlığına rahatlamıştı. Bildiği bir şey varsa, onun başka biri tarafından öldürülmesine Caine'in asla izin vermeyeceğiydi. Ölümü ona aitti, sadece adamın ellerindeydi. Karşısındaki kişiye baktığında Tristan Caine'i değil, Yırtıcı'yı gördü ve buna varlığının her zerresiyle inandı. Tam olarak bu yüzden rahatlayamazdı. Bu adamı tanımıyordu. Sadece bir kez yüz yüze gelmişlerdi. Tenebrae'de, kendi bıçağını boğazına dayadığında bu adamla tanışmıştı. Bir kez de onu arabasına bastırıp tehdit ettiğinde karşılaşmışlardı. O zamandan beri, adamın o yanını sadece kısa anlarda görmüştü.

Şu anda, karşısındaki adam tamamen Yırtıcı'ydı. Onu motoruyla gezintiye çıkaran, evine sığınmasına izin veren, yemek pişirirken izlediği adam tamamen kaybolmuştu.

İşte o anda, aslında çok fazla tanımadığı Tristan Caine'i ne kadar iyi bildiğini fark etti. Karşısında oturan, rahat ve sakin bir şekilde sandalyesine yaslanmış olan kişiyi; uyuyormuş gibi gö-

rünse de eğilerek saldırıya hazırlanan bir pantere benzeyen adamı onun kadar tanımıyordu.

Şu ana kadar onun odaya nasıl geldiğini çözmüş olmalıydı. Bunu düşünürken midesi düğümleniyordu, adamın nasıl tepki vereceğini bilmiyordu. Onu hemen bu masada öldürüp öldürmeyeceğini, öncesinde işkence etmek için başka bir yere götürmeyi mi tercih edeceğini bilmiyordu.

Bakışlarını ondan ayırmadı, kalbi göğsünde hızla çarpıyordu. Sırtını dikleştirmişti, içindeki bütün hisler tetikteydi. Yırtıcı hayvanlarla dolu bir ormandaydı ve en tehlikelisi onu izliyordu.

Onu içeri sürükleyen aşağılık pislik silaha bir kurşun yerleştirip tekrar masanın ortasına bıraktı. Silah masadaki herkesin uzanabileceği yerdeydi. Sonra bir adım geri çekildi.

Morana oyunun ne olduğunu anlamıştı.

Tek kurşun vardı.

Midesi altüst oldu.

Siktir, siktir, siktir, siktir.

Ölecekti. Burada öleceğini biliyordu. Oyunu sağ atlatmasının bir yolu yoktu.

"Kurallar basit, Bayan Summers," diye bilgilendirdi adam. "Silahı alıp bir soru sor. Karşındaki adam cevaplamazsa tetiği çek. Boş atışsa başka bir soru sor. Cevap vermezse tekrar ateş et. Ama karşındaki kişi de bir şey sorabilir ve cevap vermezsen kurşunu yersin."

Morana oyunun kurallarına hâkimdi. Babası ve adamlarının evde oynadıklarını duymuştu. Küçük bir kızken oyunlarını gizlice izlerdi. Silahta altı kurşunluk yer vardı. Karşılıklı oturan iki kişi birbirine toplam altı soru sorabilirdi. Boş atışları atlatabilirse, sonrasında başka sorular sorabilirdi. Ama karşısındaki de soru hakkına sahipti.

Morana'nın yanındaki yaşlı adam silahı eline aldı ve puro içen, elinin üst kısmı kırışıklıklarla dolu diğer yaşlı adama doğrulttu.

"Bir sonraki sevkiyat nereye yapılacak?" diye sordu. Morana purolu adamın dumanı havaya üfleyip cevap vermeyi reddetmesini izledi.

İkili arasındaki iletişimi izlerken terlemişti.

Soruyu soran daha fazla beklemeden tetiği çekti. Boştu. Purolu adam purosunu kül tablasında söndürüp silahı eline aldı.

"Ne zamandır Big J'in köpeğisin?"

İlk adamın dudakları gerginlikle kasılırken purolu adam silahı göğsüne doğrultup ateş etti.

Yüksek sesli patlama odada yankılandı. Morana irkilmemek için kendini zor tuttu. Yıllarca aynı sesi duyması soğukkanlılığını korumasına yardımcı olmuştu. İlk adam bir süre kan kustu, sonra hareketsiz kaldı. Gözlerinden hayat çekilmişti.

Ah, Tanrım.

Yaptıkları atış saymak gibi bir şeydi, iskambil oyunlarında kart saymaya benziyordu. Morana kart saymada iyiydi ancak diğeri hakkında hiçbir fikri yoktu. Tristan Caine'e bakınca oturuşundaki rahatlıktan bu oyunu ilk kez oynamadığını anladı. *Kahrolası adam.* Eğer biri daha önce onu sorgulamayı denediyse şaşırırdı. Şu anda karşısında oturması bile oyunu hiç kaybetmediğini gösteriyordu.

Morana oynamak istemiyordu. Ama adamdan bilgi almak için daha iyi bir zaman bulamazdı.

Tek kurşunla doldurulup yeniden masaya yerleştirilen silaha doğru baktı. Kalbi şiddetle atarken kendini toparladı.

Kahretsin, o bir korkak değildi.

Öne eğilerek silahı eline aldı. Avucunun ağırlığına alışmasını bekledi ve karşısında tamamen hareketsiz oturan adama doğrulttu.

Odadan hiçbir ses çıkmıyordu. Etraf öyle bir sessizliğe bürünmüştü ki, nefesinin kesildiğini yanındaki adamlar duyabilirdi. Tahmininin doğru olduğunu anladı. Daha önce hiç kimse Tristan Caine'e silah doğrultmamıştı. Ama sonuçta... Morana'ya da hiç kimse babasının evinin duvarında sürtünmemişti.

Yüzünü tüm duygulardan arındırdı. Masanın altında bacakları titrese bile sesinin sabit çıkmasını sağlayarak bakışlarıyla adamı esir alıp konuştu. Tetiği çekip adamı öldürmeyi düşünmek istemiyordu. Ayrıca kesinlikle onu neden öldürmek istemediğini de düşünmek istemiyordu.

"Bana İttifak'tan bahset."

Mavi gözler onu sandalyesine sabitledi, adam rahat duruşunu hiç bozmamıştı. Takım elbisesinin ceketi göğüs kaslarının üzerinde gerilmiş, gömleğini gözler önüne serecek şekilde aralanmıştı. Yakası boyun hattını gösterecek şekilde açıktı. Morana adamın boynundaki damara baktı. Hiç oynamıyor, herhangi bir gerginlik belirtisi göstermiyordu. Normal bir şekilde duruyor, adamın kontrolünün büyüklüğünü göstererek adeta onunla alay ediyordu.

Alçak sesle, "Yirmi iki yıl önce sona erdi," diye cevap verdi. Ses tonu normaldi, sanki ona bir silah doğrultulmamıştı ve o günün hava durumundan bahsediyorlardı.

Morana dişlerini sıktı. Adam cevap verdiği için ateş edemezdi ama ona bilmediği hiçbir şey söylememişti.

Zekice.

Adam silahı masanın üzerine bırakacağı anda uzandı ve tabancayı doğruca elinden alırken parmakları birbirine değdi. Bu temas kolundan yukarı ürpertiler yayılmasına sebep olmuştu.

Adamın bakışları silahı dolduran pisliğin onu sertçe kavradığı yere, üst kolunda oluşmaya başlayan morluğa kaydı. Ardından silahı sertçe kavrayıp arkasına yaslandı. Elini üzerinden ayırma-

yarak silahın masada kalmasına izin vermişti. Morana adamın silahı doğrultup onu vurmasının bir saniyesini bile almayacağını biliyordu. Dışarıdan görünen rahat duruşu aldatıcıydı. Çok tehlikeliydi.

"Neden buradasınız?" diye sordu. Ses tonundan okunabilecek hiçbir şey yoktu.

Morana içinden gülümsedi. Kelime oyunu yapabilen tek kişi karşısındaki adam değildi.

Kaşlarını kaldırıp başını yana eğdi. "Bilgi için."

Silahı masanın üstünde ona ittirmeden önce adamın kaşını havaya kaldırdığını gördü. Ellerini sandalyesinin kollarına yerleştirmişti.

Odadaki tüm gözler onları izliyordu. Adamlar oyunu yoğun bir ilgiyle takip ediyorlardı.

"İttifak neden sona erdi?" diye sordu. Adamların bakışlarından rahatsızdı, o bakışlar teninde ve asla istemeyeceği yerlerinde dolaşıyordu.

Tristan Caine konuşurken bakışlarını ondan hiç ayırmamıştı. "Çıkarlar ortak olmaktan çıktı."

Gerçekten mi?

Kendini tehlikeye bu cevaplar için atmamıştı. Adamın ağzından bir şeyler almak zorundaydı.

Soracağı diğer şeyi düşünürken tetikte olan hisleriyle silahı masada adama doğru kaydırdı. Tristan Caine tabancanın ilerleyişini eliyle durdurdu. Devasa avucu silahın tamamını kaplamıştı.

Bir sonraki sorusunu bir dakika kadar sessiz kalarak düşündü. Başını yana eğerken dudağının ucu sırıtış olarak adlandırılabilecek bir ifadeyle hafifçe yukarı kalktı. "Nasıl becerilmekten hoşlanırsınız, Bayan Summers?"

Morana'nın nefesi kesildi. Odadaki ahlaksız adamların gül-

düklerinin farkındaydı. Bedeni öfkeyle doldu, göğsü sıkışırken masanın altındaki ellerini öfkeyle yumruk haline getirdi.

Öfke dalgasının içinde duraksamasına neden olan bir şey gördü.

Adamın bakışlarını.

Gülmüyordu, alaycı değildi, parlamıyordu bile. Sadece bomboş görünüyordu.

Tavrı acımasız olabilirdi. Ancak bakışları öyle değildi.

Morana hızla kendini toparladı, adam sorusuyla açıkça onu kışkırtıyordu. Oyundan elenmesini sağlamaya çalışıyordu. Onu kızdıracağını bildiği için özellikle yapıyordu. Morana öfkelenerek adama onu vurması için bir sebep verdiğini fark etti.

Kendini toparlamak için kısa bir nefes aldı ve adamı taklit ederek dudaklarının kıvrılmasına izin verdi. Caine'in parmaklarının içinde, nefesinin ensesinde, sertliğinin arkasında olduğu anı hatırlattı bedenine.

Kirpiklerinin arasından ateşli bir bakış atarak alçak, seksi ve yeni sevişmiş gibi çıkan yatak odası sesiyle mırıldandı. "Sonraki her adımımda hissedeceğim şekilde."

Tristan Caine'in bakışlarında bir şey belirdi, anında ortadan kaybolmuştu. Morana o sırada gözünü kırpsa adamın verdiği tepkiyi kaçırabilirdi ama fark etmişti. Adamın onu evin duvarına yasladığı zaman sorduğu şeyi hatırladığını anlamıştı. Ancak o gece adama cevap vermemişti.

Bıyıklı yaşlı adamlardan biri konuşmadan önce ıslık çaldı. "Bu gece benimle eve gel, bebeğim. Önümüzdeki aya kadar hissedersin."

Herkes güldü. *Piç kurusu.* Maalesef şu anda başka bir piçi beceriyordu, programı çok doluydu. Tristan Caine hiçbirine tepki vermedi, sadece silahı ona doğru itti.

Altı atış. Altı soru. Bu son sorusuydu.

Soruyu dikkatle dile getirmeden önce biraz düşündü.

"İttifak'ın sona ermesine neden olan şey neydi?"

İstemiyorsa cevaplamayacağını bilmeliydi.

"İki taraf anlaşmazlığa düştü ama savaşmak istemediler. İttifak'ı sonlandırdılar."

Morana nefesini bırakarak gözlerini kapattı. Şansını kaybetmişti. Tristan Caine'in sorularına cevap vermesini sağlayacak tek şansı da elinden uçup gitmişti. Üstelik bunu yaparken kendi elini açık etmişti.

Silahı adama kaydırırken kalbi hızlanmaya başladı.

Bu son atıştı. Oyunlarındaki son soruydu. Tristan Caine hakkını boşa harcamayacaktı.

İlk kez silahı eline alarak masadan kaldırdı ve tamamen arkasına yaslandı. Oldukça rahat görünüyordu ama anında harekete geçmeye hazırdı. Silahı onun göğsüne doğrultmuştu.

Beğenmediği bir cevap alırsa onu kalbinden vuracağı açıktı.

Elleri titreyince parmaklarını birbirine geçirdi. Çenesi gerilirken karşısındaki mavi gözlere bakıyordu.

"İttifak'la ilişkim hakkında ne biliyorsunuz?"

Morana boğazını düğümlendiğini hissetti.

Adamın bağlantısını biliyordu.

Tanrı aşkına. Gerçeği biliyordu.

Adamın kız kardeşinin kaçırılan çocuklardan biri olduğunu biliyordu.

Araştırma yaparken kolayca keşfetmişti. Yirmi iki yıl önce olduğunu biliyordu. Adamın o zamanlar sekiz yaşında olduğunu biliyordu. Bilmediği şey, İttifak'la o kaçırılma olayının bir ilgisi olup olmadığıydı.

Karşısındaki adama baktı. Odadaki diğer adamlara baktı. Yırtıcı'dan yaş olarak büyüklerdi, hepsi ondan korkuyordu, her biri

adama saygı duyuyordu. Bu dünyada edinilen şöhret, o kişinin hayatından çok daha önemliydi. Hiçbiri Tristan Caine'i tanımıyordu ama Yırtıcı'yı tanıyorlardı. Morana kalbinin sıkıştığını hissetti.

Adam kız kardeşiyle ilgili bilgiyi o yağmurlu gecede onunla paylaşmıştı. O yalnız gecede, yalnız bir adam ve yalnız bir kadın arasında birkaç saatlik bir ateşkes yapılmıştı. Adam o anıyı gönüllü olarak anlatmıştı.

Şimdi silahı tam kalbine doğrultmuştu, gözlerindeki bakışlar sert ve soğuktu. Morana hayatı boyunca sahip olduğu tek güzel, güçlü anıya ihanet edemeyeceğini biliyordu. O gece adam ona inanılmaz bir şey vermişti. Ruhunun derinliklerinden minnettar olduğu bir şeye sahip olmuştu. Bunu asla kirletemezdi. Adamm sunduğu küçük ateşkesin karşılığını böyle bir ihanetle veremezdi.

Adam onun içinde küçük bir ışık yakmıştı. Işığını söndüremezdi.

Kalbi korkuyla sıkışırken kararını verdi. Nefesini tuttu, gözlerini kapatarak sessiz kaldı.

Sessizlik.

Odaya sessizlik hâkimdi.

Kulaklarında atan nabzı dışında başka bir şey duymuyordu. Kapalı gözleri karanlıktan başka bir şey görmüyordu.

Kurşunun kalbini delip geçmesini beklerken odadaki herkesin nefesini tuttuğunun farkındaydı. Ölümle burun buruna geldiği o anda, gerçekten ölmek istemediğini fark etti. Sadece birkaç gün önce, ölmenin bir lütuf olduğunu düşünüyordu. Ancak şu anda ölmek istemiyordu. Silahı ona doğrultan adam sayesinde, ilk kez gerçekten yaşadığını hissediyordu.

Kalbi delicesine atıyordu. Belki de durdurulmadan önce atabildiği kadar atmaya çalışıyordu. Titreyen elleri sandalyesinin kollarını sıkıyordu. Ter damlaları omurgası boyunca ilerliyordu.

Bir nefes boyunca bekledi.

İkinci nefesi aldı.

Sonra bir nefes daha geçti.

Aniden patlayan silahla irkildi.

Kalbi durmuştu.

Derin bir nefes alıp gözlerini açtı. Alevler kolunu yakarken, teni acıyla kavrulurken dişlerini sıktı.

Başını eğdiğinde elbisenin kumaşını sırılsıklam eden kanın göğsünden gelmediğini fark etti. Kolundan geliyordu.

Kurşun koluna isabet etmişti.

Az önceki pisliğin onu kavradığı, dokunuşuyla morarttığı yer kanıyordu.

Kurşun tenine girmemişti bile.

Sadece bir sıyrıktı.

Tristan Caine onu öldürmemişti. Ağır yaralamamıştı.

Bakışları o mavi gözlerle buluştu. Adamın bakışlarında yorumlayamadığı bir şey vardı. Bakışları yoğundu, adını koyamadığı o şeyle parlıyordu. Öfkeyi ve nefreti tanımıştı ama başka bir şey daha vardı. Çok *canlı* bir şeydi, tanımlayamadığı bir duyguydu. Aralarındaki boşluğu saran, hayat gibi, nabız gibi atan bir şeydi. Adamın ne kadar çok şeyi kontrol altında tuttuğunu anlamıştı. Tristan Caine aniden kontrolü elinden bırakmıştı.

Bakışları onu esir almıştı. Gözleri o yabancı duygunun vahşiliğiyle masmavi parlıyordu. Morana nefesi kesik kesik çıkarken yaşadıklarına inanamıyordu. Çünkü silah tam kalbine doğrultulmuştu. Oyunun kuralları cevap vermek ya da ölmekten ibaretti. Cevap vermemiş olsa da sonucunda ölmemişti. Kolundaki morluğun üstü bir kurşunla sıyrılmıştı.

Kuralları ihlal ettiği için oradaki adamlardan biri onu öldürebilirdi. Sağ kalmasına izin vermezlerdi.

Ancak buradan sağ çıkacağını biliyordu. Tristan Caine yaşamasına karar vermişti. Onu kolundan vurmuştu ve odadaki hiç kimse adama itiraz edemezdi.

Masanın iki tarafındaki gözler birbirinde kilitli kaldı. Adam elindeki silahı gevşek bir şekilde tutuyordu. Elini kanayan üst koluna bastırırken kadının midesi düğümleniyordu.

Öfke hissetmeliydi. İhanete uğramış hissetmeliydi. Nefret hissetmeliydi.

Hayatta olduğu için rahatlamalıydı. Ölüme çok fazla yaklaştığı için ürkmeliydi. Bundan sonra ne olacağı hakkında tereddüt etmeliydi.

Hissetmesi gereken ve hissedebileceği o kadar çok şey vardı ki...

Orada oturup karşısındaki adamı izlerken, o kadar kişinin içinde düşmanı onun namını lekeleyecek tek kelime etmemişken sadece kendine şaşırmıştı. Hissetmesi gereken o duyguları hissetmiyordu.

Neredeyse gülümseyecekti.

Neredeyse.

Çok fazla şey hissetmeliydi ama tek hissettiği değişimin izleriydi.

Cevap vermemeyi seçtiği anda, orada bir şeyler değişmişti. Sessiz kalmayı tercih ederek hayatından vazgeçmişti. Tristan Caine de onu kalbinden vurmak yerine koluna nişan alarak hayatını bağışlamıştı. Aralarındaki bir şey değişmişti. Tıpkı çatı katındaki karanlık gecede olduğu gibi, o gizli kumarhanenin arkasındaki odada ölümcül adamların yanında otururken aralarındaki bir şeyler değişmişti.

İnkâr etmek için çok uğraştığı bağ derinleşmiş, daha fazla büyüyüp zihnindeki her gölgeyi aydınlatmış ve içindeki tüm belirsizlikleri uzaklaştırmıştı.

Morana diğer insanların yanında ona ihanet etmemeyi seçmişti. Tristan Caine ise onu öldürmemeyi seçmişti.

Üzerine düşünmek istemiyordu. Ne anlama geldiğini bilmek istemiyordu. Onları giderek daha da sıkı bağlayan aralarındaki şeyin varlığını kabul etmek istemiyordu. Yaptıkları seçimler çok temel bir şeyi değiştirmişti.

Morana pervasız olan tek kişinin kendi olmadığını anlamıştı.

Her şey aynı gibi görünse de artık bir şeyler değişmişti. O gece istemeden de olsa seçimlerini yapmışlardı.

Çırılçıplak

Kanıyordu.

Bir damla kan kolundan aşağı süzülüyordu.

Başını çevirip damlanın dirseğinin kıvrımını aşmasını, tenine kırmızı bir iz çizmesini hayranlıkla izledi. Kolundan aşağıya, yüzük parmağına doğru yol alan yalnız damlayı bakışlarıyla takip etti. Damla parmağının ucuna tehlikeli bir şekilde tutunurken bedeni klima yüzünden hafifçe titredi. Teninde kalmak için yer çekimiyle bir savaş veriyordu.

Ancak savaşı kaybetti.

Kendinden daha güçlü, bilmediği bir güçle girdiği savaşı kaybetmişti. Asansörün temiz zeminine düşerek yenilgiyle dağıldı. O temiz, beyaz yeri kırmızıya boyadı.

Başka bir damla aynı yolu izleyerek yerdeki kardeşine katıldı.

Bir tane daha düştü.

Morana bir dakika boyunca damlaları izledi, yarası acıyla

zonkluyordu. O akşam yaşananlar ve sonuçları yavaşça aklına geliyordu.

Kumarhaneden sağ çıkabilmesi bile bir mucizeydi. Sadece bir sıyrıkla oradan ayrılabilmesi daha büyük bir mucizeydi.

Kendi zihninin mahremiyetinde, adrenalin bedenini terk edip yerini mantığa bıraktığında yutkundu. Loş kumarhanedeki sandalyede bir seçim yapmıştı. O ana kadar yapacağını düşünmediği bir seçimdi. Kararıyla başının belası olan adamın bir tercih yapmasına neden olmuştu. Bu seçimi içinden yapsaydı, kararını adamın önünde vermeseydi bu kadar endişelenmeyecekti. Yani biraz endişelenirdi ama adama bir şey belli etmezdi.

Durum bunlarla sınırlı değildi, adam yaptığı seçimi biliyordu. Üstelik o da adamın seçimini biliyordu. Ayrıca adamın durumdan ondan daha çok hoşlandığını sanmıyordu. Dürüst olması gerekirse, tüm bunların ne anlama geldiği hakkında bir fikri yoktu.

Asansör kapıları açılınca düşünceleri bölündü. Derin bir nefes alarak oturma odasına adım attı. Geniş pencerelerin ardında şehrin silueti renkli elmaslar gibi parlıyordu. Kanı durdurmak için elini yaraya bastırırken doğruca mutfağa ilerledi. Çantasını ve telefonunu tezgâha bırakarak raftan temiz bir havlu aldı. Musluğu açıp havluyu ıslattıktan sonra yavaşça koluna bastırdı. Acı yüzünden nefesleri hızlanmıştı, yaralı bölgeyi yavaş hareketlerle temizledi.

Ağrı omzundan parmaklarına kadar inince dişlerini sıktı. Acı yerini hafif bir zonklamaya bırakıp kan akışı yavaşlarken tekrar düzenli bir şekilde nefes almaya başladı.

Havluyu koluna bastırmaya devam ederken pencerelerden dışarı bakarak vurulmasının ardından yaşananları düşündü. Onu içeri iten adam kurşunun bedenine bile girmediğini söyleyerek itiraz etmiş, diğer adamlar da onaylamıştı.

Tristan Caine'in adamlara nasıl rahat bir şekilde baktığını, bir kaşını kaldırıp nasıl arkasına yaslandığını hatırladı. Odadaki sessizlik aniden gerginlikle dolmuştu. Morana adamların onu bırakıp bırakmayacağını bilmediği için nefesini tutmuştu.

Tristan Caine bakışlarını arkasındaki pislikten ayırmadan konuşmuştu.

"Git."

Adamın onunla konuştuğunu anlaması biraz zaman almıştı. Bir kez bile tartışmaya çalışmadan anahtarlarını alıp sandalyesini geriye itmişti. Odadaki diğer insanlara değil, Yırtıcı'ya bakarak hareket ediyordu. Yırtıcı herkesi izliyor, adamların karara karşı çıkmak için cesaret göstermesini bekliyordu.

Kimse kılını bile kıpırdatmamıştı.

Morana kalbi korkuyla atarken hızla dışarı çıkıp arabasına koşmuştu. Yaşananları düşünmek için kendine hiç fırsat tanımamıştı. Çatı katına oldukça kısa sürede ulaşmıştı, artık dairenin güvenli duvarlarının içindeydi ama sonrasında neler olacağı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu.

O ayrıldıktan sonra kumarhanede ne olduğunu hayal bile edemiyordu. Odadaki altı adam Tristan Caine'le yüzleşmeye cesaret edebilmiş miydi? Bir yanı adamın mafya içindeki gücüne hayran oluyordu.

Duymak ve görmek farklıydı. Babasından daha yaşlı ve daha deneyimli adamların gözlerindeki gerçek korkuyu görünce ilk kez kiminle uğraştığını anlamıştı.

Omurgasından aşağı bir ürperti indi.

Kumarhanedekiler hayatları boyunca kan ve pislikle uğraşmışlardı, yine de o adamdan korkuyorlardı. Morana onun genç yaşında etrafına böyle bir korku salmak için neler yapmış olabileceğini hayal bile edemiyordu.

Geriye dönüp baktığında, adamı öldürmek için odasına girmesinin ne kadar aptalca olduğunu görebiliyordu. Kumarhanedeki gösterinin ardından eve dönünce adam sonunda onu öldürecek miydi, öylece başından savacak mıydı, sadece basit bir vedayla onu babasına iade edecek miydi? Bunların cevabını bilmiyordu.

Tanrı aşkına, boyundan büyük sularda yüzüyordu.

Bu onu çok korkutuyordu.

Asansörün sesini duyunca irkildi.

Kalbi ritmini hızlandırdı.

Buradaydı.

Misafir odasına koşup kapıyı kilitlememek için kendini zor tuttu. İlk kez aklı o kadar karışmıştı ki, adamdan kaçmak istiyordu. Ancak bunun yerine asansöre doğru döndü.

Nefesi kesilmişti.

Tristan Caine içerideki hafif karanlıkta bacaklarını iki yana açmış halde duruyordu. Ceketi yoktu, gömleğinin kolları yukarı sıvanmıştı. Dışarıdan vuran ışıkla sert yüzünde gölgeler dolaşıyordu.

Nefesinin kesilmesine sebep olan şey bunlar değildi.

Adamın bakışlarıydı.

Muhteşem mavi gözlerindeki o bakışlar...

Alev alev yanıyordu.

Bir ürperti sırtından aşağı kayarken tüyleri diken diken oldu. Kalbi göğsünde patlarcasına atarken havluyu tutan eli yanına düştü. Havlu gevşek elinden yere savrulmuştu ama yaranın kanamasının durup durmadığını görmek için bile bakışlarını adamdan uzaklaştıramıyordu.

Bakışları Caine'e sabitlenmişti.

Adam da hareketsiz bir şekilde onu izliyordu.

Sadece sessizlik.

Tristan Caine öne bir adım attı.

Morana geriye bir adım attı.

İstemsizce yaptığı hareket adamın gözlerinin parlamasına, sonraki adımını bilerek daha yavaş atmasına neden oldu.

Morana'nın kalbi son hızla atıyordu. Onunla tanıştığından beri ilk kez direniş gösteremiyordu.

Bacakları istemsizce geri gidiyordu. Derinlerdeki, çok derinlerindeki bir şey adam yaklaşırken tüm savunma içgüdülerini ortaya çıkarmıştı. Daha ne yaptığının farkına varamadan, güçlü bir kendini koruma içgüdüsü geriye doğru kaçmasını sağlıyordu.

Bakışları birbirine kilitlenmişti. Adamın adımları artık daha agresifti. Zarif bedeni kıvrak hareketlerle ilerliyordu. Üstündeki medeni kıyafetler içindeki hayvanı gizleyemiyordu, tam aksine yırtıcı yanını daha da vurguluyordu.

Morana'nın içindeki her duygu bir av gibi kaçıyor olmasına isyan ediyordu ama şu anda ayaklarına söz geçiremiyordu. Göğsü hafifçe inip kalkarken elleri titriyordu. Sebebinin heyecan mı, yoksa korku mu olduğunu bilmiyordu. O anda hissettikleri her duygunun bir karışımıydı, en baskın olan hissi ayırt edemiyordu.

Morana son geri adımını atarak mutfakla oturma odasını ayıran tezgâhı sırtında hissetti. Sert granit omurgasına baskı yapıp tenine küçük ürpertiler gönderirken çenesini sıktı. Nabzı hızla atıyor, adamı izlerken bedenindeki her nokta sızlıyordu.

Birkaç adım ileride duracaktı.

Tristan Caine durmadan ilerlemeye devam etti, bedeni rahat ama kontrollüydü.

Morana tezgâhla bir bütün haline gelmişti.

Adamın *durması* gerekiyordu.

Ama durmadı.

Morana o mavi gözler ruhunda delikler açarken, içinde var ol-

duğunu bile bilmediği şeylere göz atarken ne kadar çabalasa da ağzını açıp bir şey söyleyemedi.

Adam kişisel alanına girdi. Artık o kadar yakındı ki, Morana göz temasını kesmemek için başını geriye yatırmak zorunda kalmıştı. O kadar yakındı ki, nefes alırken göğüsleri adama sürtünüyordu. Tezgâhın üzerine eğilip uzaklaşmaya çalışırken merkezinden bir kıvılcım geçti.

Adamın yüzündeki gölgeler daha da tehlikeli görünmesine sebep oluyordu. Muhteşem gözlerinde gözbebekleri büyümüştü, siyahlık tüm irisini kaplayacak haldeydi. Morana, Caine'in kontrolü kaybettiğini anladı. Bütün gün boyunca adamı izlemişti, onun kontrollü halini biliyordu.

Tanrı aşkına, o kontrole ihtiyacı vardı. Nefes alması gerekiyordu.

Kolundaki zonklamaya odaklanarak göz temasını kesti. Bakışlarını kaçırarak yüzünü diğer tarafa çevirdi.

Yüzünü çevirirken adam ellerini iki yanından tezgâha yaslamıştı. Göğsü göğüslerine baskı yapıyordu ve o sürtünme çılgına dönmesine sebep oluyordu. Adamın sert kaslarının sıcak baskısı arkasındaki soğuk granit tezgâhla bir tezat oluşturuyordu. Nefesi saçlarının tepesine vuruyordu.

Kalbi çarpıyor, nabzı kafese kapatılmış bir kuş gibi hızla atıyordu. Parmakları arkasındaki tezgâha tutundu. Ellerini adamın sert göğsüne bastırma isteği giderek artıyordu. Adamın o misk kokusunu tatma arzusu derinleşiyordu.

Yaşananlardan sonra, böyle düşünceler aklından bile geçmemeliydi.

Uzun zamandır şah damarı adama açıktı ama kendi yaptığı bir seçim yüzünden değildi. Şartlar öyle gerektirmişti. Ancak o gece, gönüllü olarak hayatını adamın ellerine teslim etmişti.

Kalbi isyandaydı.

Aniden adamın elini boynunda hissetti. Çenesinden tutup onu kendisine doğru çevirdi.

Santimler....

Aralarında santimler vardı.

Adamın nefesi yüzüne çarparken gözleri anlayamadığı bir güçle onunkileri buldu. Bakışları hararetle onun gözlerinde bir şey arıyordu. Yüzü sert ve soğuktu ama bakışları alev alevdi. Adamdaki tezat onu hem öfkelendiriyor hem de büyülüyordu.

Adam çenesindeki eliyle başını tamamen geriye eğerek son bir adımla aralarındaki mesafeyi kapattı. Sertleşmiş aleti karnına baskı uygularken göğüsleri adamın göğsüyle kendi bedeni arasında sıkışmıştı, meme uçları tepki olarak sertleşiyordu. Morana ellerini yanlarında tutuyor, tezgâhı parmaklarıyla sıkıca kavrıyordu. Ağzını kapalı tutmaya çalışırken dudakları bir çizgi halini almıştı. Aradaki sessizliği bozan taraf olmak istemiyordu, bir açıdan da olsa adama direnmeye kararlıydı.

Önceki seferlerde olduğu gibi sessizliği bozmamaya kararlı oldukları bir yarış yapmıyorlardı. Adam birkaç saniye sonra konuşmaya başladı, viski gibi sesi kadının duyularını uyuşturarak dudaklarına çarpıyordu.

"Boynunu mu kırsam, yoksa seni mahvedene kadar becersem mi bilmiyorum." Sesi kadının tüm duyularını ele geçirmişti. Alçak ses tonu gözlerinin yuvarlanmasına, ahlaksızca bedenini tezgâhın üzerine sermek istemesine neden oluyordu.

Kelimelerin anlamını kavraması zaman aldı.

Sırtını dikleştirdi, hareketi yüzlerinin yakınlaşmasına neden olmuştu. Bedenleri birbirine yapışıktı. Adamın vücudundaki her bir uzvu, onu kontrol altına almak için kullandığı bütün kasları hissedebiliyordu.

Bakışlarını adamın yüzüne dikti, gözleri kısılmıştı. Kanı öfke ve uyarılmayla ısınıyordu.

"Bana dokunmak mı istiyorsunuz, Bay Caine?" Onun sesi de kısıktı. "Gerçeği söyleyin."

Adamın yüzü o kadar hızlı bir şekilde duygulardan arındı ki, Morana göz kırpsaydı o anı kaçırabilirdi. Tüm o öfke, yüzündeki bütün duygular gitmişti. Bir anda ortadan yok olmuşlardı.

Bakışları üzerindeydi ama içlerindeki alevler artık yakmıyordu, adamın kontrolü altındaydı. Çenesindeki parmaklar gerildi, yüzünü yukarıya kaldırınca o da uyum sağlamak için parmak uçlarına yükseldi.

Adam eğildi, dudakları neredeyse aynı hizadaydı. Bakışları soğuk buz parçaları gibi içine işliyordu. Kasılmış çenesinde sakalları daha belirgin görünüyordu.

"Beni. Asla. Kontrol. Etmeye. Çalışma."

Adamın sesindeki ölümcül ton karşısında bedeni titredi. Anlaşılan yanlış bir şey söylemişti. Tristan Caine üzerinde hiçbir gücü yoktu. *Hem de hiç.* Şehvetin işe yaraması zaten uzak bir ihtimaldi.

Kimse bu adama istemediği bir şey yaptıramazdı.

Acaba deneyen olmuş muydu? Böyle şiddetli bir tepki vermesi ancak bu anlama gelebilirdi.

Ateşle oynamak bugünlerde düzenli olarak yaptığı bir spor gibiydi. Dudakları hafifçe kıvrılırken kalçalarını kasten adamınkilere sürterek bedenini hareket ettirdi. Tepkisini hemen hissetti, aleti karnında daha çok sertleşmişti. Adamın nefesini dudaklarında, sertliğini karnında hissetmek merkezinin kasılmasına neden oluyordu. Bacaklarının arası ıslanırken meme uçları adamın kaya gibi sert ve inanılmaz derecede sıcak göğüs kaslarına sürtündü. Dudakları titriyordu, vücudu biraz daha canlanmıştı. Tüm bu hislerle o kadar canlıydı ki...

Sakin kalmaya çalışarak gülümsedi. Samimi bir öpücüğü paylaşıyorlarmış gibi burnunu adamınkine sürttü. Sonra dudaklarının üstüne doğru konuştu.

"O halde kendini kontrol etmeni öneririm, tatlım."

Adamın dudaklarındaki o nefis yara izinin hemen üstü hafifçe seğirdi. Aniden uzaklaşmadan önce kalçalarını onunkine bir kez bastırdı. Neredeyse odanın diğer ucuna giderek onu süzerken pantolonunun önü kalkmıştı. Karşısındaki duruşu utanmazdı.

Morana oynadıklarından habersiz olduğu bir oyunu kaybetmiş gibi hissediyordu. Bu adamda ne vardı ve nasıl böyle heyecan delisi ahlaksız bir hayvan gibi davranmasına neden oluyordu? Yutkunarak misafir odasına yöneldi, adamdan kaçıyormuş gibi görünmeden olabildiğince hızlı yürüdü.

Odaya giderken adamın bakışlarını sırtında hissetse de başını o tarafa çevirmedi. Sadece kapıyı arkasından çekip gözlerini kapattı.

Dakikalar sonra ilk derin nefesini alıp kendini toparladı. Banyoya doğru ilerledi, anahtarı olmamasına rağmen banyo kapısını da kapatmayı ihmal etmedi. Adam daha önce o içerideyken odaya hiç girmemişti, o yüzden rahat hareket ediyordu. Tüm o zorba tavırlarına rağmen, mahremiyete saygı duyuyormuş gibi görünüyordu. Morana adamın bu yönünü sevmekten kendini alamıyordu.

Kanlı elbisesini çıkarıp yere düşmesine izin verdi. Ardından kolundaki yarayı aynadan kontrol etti.

Tıpkı hissettiği acı gibi, yaranın kanaması da durmuştu. Geriye sadece bir sızlama kalmıştı, birkaç parça bandajın ve uykunun iyileştiremeyeceği bir şey değildi. Duş aldıktan sonra mutfağa gidip kolunu sarmak için bir şeyler bakmaya karar verdi. Adımlarını banyonun köşesindeki cam kabine doğru çevirdi ve vücudunu ısıtmak için musluğu açtı.

Akan suyun altına girdi, sıcaklığın bedenini sarmasına izin verirken günün ter ve kirinin yorgunlukla birlikte vücudundan arındığını hissetti. Yaralı kolunu sudan uzak tutmaya dikkat ediyordu. Duşun altında gözlerini kapatmıştı, başını arkaya yatırıp suyun koyu renk saçlarını ıslatmasına izin verirken kaslarını ovarak gün boyunca tuttuğu nefesi serbest bıraktı. Zihni oturma odasında yaşananları tekrar canlandırırken olmasını istediği şeyleri de düşündü. Adamın nasıl olduğunu görmüştü, gözlerindeki bakışlar alev alevdi. Vücudu giderek azalan kontrolle titrerken saldırganlığını, bedenini ve odağını ona yöneltmişti.

Morana adamı görmüştü, her seferinde olduğu gibi içindeki bir şey o vahşi hayvan çağrısına yanıt vermişti. Bu kez her zamankinden daha güçlü ve ateşliydi.

Sıcak su teninden kayarken bir ürpertinin de omurgasından indiğini hissetti.

O zaman anladı.

Adamın bakışları üstündeydi.

Hareketleri duraksadı. Su bedeninden aşağı akmaya devam ederken sakinleşmeye başlayan kalbi tekrar hızlandı. Bedenini saran heyecanın sebebini biliyordu, cam kapının önünde duran adamın farkındaydı.

Daha önce misafir odasına o içerideyken bir kez bile girmemiş olan adam kayıtsızca duşakabine yaslanarak onu bir panterin sabit, saldırıya hazır bakışlarıyla izliyordu. Ayakları çıplaktı ama gömlek ve kumaş pantolonuyla orada duruyordu.

Tam o anda, adamın ayaklarına bakınca fark etti. *Çıplaktı.* Farkındalık göğüs uçlarının sertleşmesine neden oldu. Tamamen çıplaktı. İlk kez adamm gözleri önünde çıplaktı.

Bu hoşuna gitmemişti. Adamın onu aradaki katmanlar olmadan görmesi hoşuna gitmemişti. Ne gözlük ne de kıyafetler, arada hiçbir şey yoktu.

Çırılçıplaktı.

Hassaslaştığını hissediyordu.

Gözler önüne serilmişti.

Kanıyordu.

Yırtıcı kanının kokusunu almıştı, orada dururken öylece onu izliyordu.

Adama kendini kontrol etmesini söylemişti ama yine de buradaydı. Pantolonunun önündeki şişlik varlığını koruyordu.

Morana bir nefes aldı, yanağının içini ısırıp yüzündeki tüm ifadeyi silerek adamla yüzleşmek için çenesini ve bir kaşını havaya kaldırdı.

Ah, hayır.

Adamın eli cam kapıya uzanırken kaşları saç çizgisine kadar çıktı.

İşte o zaman, adam harekete geçti.

Doğrulup kabinin içine adım attı. Büyük duş alanı Caine'in içeri girmesiyle ufacık kalmıştı. Uzun, yapılı bedenine göre duvarlar ve tavan küçücük kalmıştı. Buhar vücudunu kapılıyor, bedenine tutunuyor, gömleğinin kumaşını ıslatıyordu. Morana bir su damlasının sert boynundan, o sinir bozucu damarın hemen yanından aşağı kaymasını büyülenmiş bir şekilde izledi. Gömleği içini gösterecek kadar ıslanmıştı.

Morana ilk kez, yakından bakıldığında sayısız yara izinin arasına yerleştirildiği belli olan dövmeleri netlikle görüyordu.

Adam tamamen giyinikken önünde böyle çıplak durmayacaktı. Bu mümkün değildi.

O bir hareket yapamadan, Morana ellerini gömleğin ıslak yakasına yerleştirdi ve tüm gücüyle kumaşa asıldı. Gömleğin düğmeleri yere saçılırken teni açığa çıkmıştı. İşte o anda adamın elleri bileklerini kavradı, gözleri alev alevdi.

Beş dakika önceki kontrolünden eser yoktu. Hepsi uçup gitmişti.

Morana'yı duvara iterek çıplak ayaklarıyla suyun altına girdi ve kadını ters çevirdi. Şimdi göğüsleri tıpkı babasının evinde olduğu gibi duvara bastırılıyordu.

Kalbi göğsünde o kadar hızlı atıyordu ki nabzını kulaklarında duyabiliyordu. Adamın bedeni ona sadece o noktada temas ediyordu. O kadar yakındı ki, tenine değmek için tek yapması gereken arkasına yaslanmaktı. Bu istek o kadar yoğundu ki, sonunda ellerini duvara yaslayıp hareketsizliğini korudu.

İlk kez ellerini çıplak teninde hissetti.

Adamın sert, büyük elleri tenindeydi.

Keskin bir nefes alarak parmakların ensesini kavramasını, adamın diğer elinin omurgasında gezinmesini hissetti. Dokunuşu öyle nazikti ki, onu sahte bir güven duygusuna sürükleyebilirdi. Daha çok gerilmesine neden olmuştu. Duştan akan su yandan gelerek onları ıslatıyordu. Bedeninin sağlam olduğu taraftaydı, yaralı kolu kuru ve güvendeydi.

Morana isterse onu durdurabileceğini biliyordu. Ama istemiyordu.

Bir noktada adamı arzulamayı o kadar kabullenmiş, damarlarındaki kanda dolaşan şehveti öyle benimsemişti ki gerçeği kendine itiraf ederken hiç sorun yaşamamıştı. O gerçek kendisinden nefret etmesine sebep olmamıştı. Bedeninde dolaşan sert, pürüzlü eller sadece baş döndürücü dalgalarla adamı daha da arzulamasını sağlıyordu.

Sonra adamın eğildiğini, yumuşak bir sesle fısıldarken dudaklarının kulağına değdiğini hissetti. Elleri belinin altmda dolaşıyor, kendinden emin bir şekilde kalçasına ilerliyordu.

"Bu beden bana ait, Bayan Vitalio," diye mırıldandı alçak sesle.

Viski ve günahın sesiyle midesi kasılırken başı adamın geniş omzuna düştü.

"Bu beden bana ait," diye karşılık verdi. Seksle dolan sesini tanıyamamıştı.

Adam sanki o hiç konuşmamış gibi devam etti. Elleri kalçasını kavramıştı. "Ben bölgesini koruyan bir adamım. O tuvalet kapısını kilitlediğin andan beri, bedenin yalnızca bana ait."

Morana şu anda onları durduracak bir şey olmadığını bilmesine rağmen, "O tek seferlik bir şeydi," diye cevap verdi.

"Öyleyse onu iki yapalım, ne dersin?"

Arkasındaki bedende kaynayan öfkeyi hissedebiliyordu. Kontrol altmda tuttuğu öfkeyi, pürüzsüz sesindeki titremeyi duyabiliyordu.

Kalçasındaki el aşağı kaydı. Parmakları kadınlığının kıvrımlarında gezinerek gözlerini kapatmasına sebep olan bir kararlılıkla içine girdi. Adamın parmaklarındaki pürüzler en güzel şekillerde derinlerine sürtünüyor, o bölgenin olduğundan daha fazla ıslanmasını sağlıyordu.

Fermuarın sesini ve bacaklarıyla onu iyice aralamasından hemen önce prezervatif ambalajının yırtılma hışırtısını duydu. Adam diğer elini omurgasının bitimine doğru indirerek baskı uygulamaya başlamıştı. Morana kalçaları hafifçe dışarı çıkarken ağırlığını duvara bastırdığı ellerine bıraktı.

Sonra bakışlarını önündeki duvara çevirdi. Göğüsleri aldığı nefeslerle inip kalkıyor, nabzı beklentiyle çarpıyordu.

Adam ellerini duvara, onunkilerin üstünde bulunan bir noktaya yasladığında o kolların tekrardan vücudunu hapsetmesini hayranlıkla izledi. Ellerinin birlikte duruşuna baktı, aynı anda hem çok yakın hem de çok uzaktı. Birbirleriyle kıyasladığında aralarındaki benzerlikleri ve farklılıkları gördü, her ikisinin de elleri kendi

alanında uzmandı. Adamınkiler koyuydu, üzerindeki damarlar ve hafif tüyler bulunan uzun parmaklarıyla kabaydı, tırnakları kısa kesilmişti. Morana'nın elleri ise soluk, pürüzsüz ve çok daha küçük görünüyordu. Üstelik tırnakları parlak yeşile boyanmıştı.

Ellerinin birlikte ortaya çıkardığı görüntü, narin bileklerinin üstündeki kaslı kollar midesinin derinliklerinde kıpırdanmalar yaratmıştı.

Hayır. Bu görüntüden hoşlanmıyordu. Böyle bir manzarayla karşılaşmak bile istemezdi.

Gözlerini kapatarak izlemeyi bıraktı ama görüntü beynine kazınmıştı.

Dişlerini gıcırdattı. Ellerinin yan yana durması gibi basit, aptalca bir şeyden bile kurtulamadığı için kendine kızgındı. Kalçalarını geriye doğru iterek adamın başladığı şeyi bir an önce bitirmesini istedi.

Ereksiyonunun ucunu girişinde hissedince derin bi nefes aldı. Kalp atışları düzensizdi, yan taraftan bedenlerine su vuruyordu.

Kolaylıkla, yavaş yavaş içine kaydı. Morana büyüklüğü karşısında nefesinin kesildiğini hissedebiliyordu. *Siktir.* İçinde olmasının nasıl hissettirdiğini unutmuştu. Her boşluğu dolduruyor, iç duvarlarını mümkün olacağını hiç düşünmediği bir şekilde geriyordu. Tamamını içine almak için belini bükmesi gerektiğini unutmuştu. Restoranda olduğu gibi sertçe içine girip çıkmasını bekledi.

Ama öyle olmadı.

Bunun yerine adam biraz geri çekilip tekrar girdi. Hareketleri nazikti, onun her bir santimini hissetmesini sağlıyordu. Morana avuçlarını duvara bastırırken başını eğdi. Parmak uçlarında yükselip kalçalarını adama ittiğinde aletini tamamen içine aldı, iç duvarları adama baskı yapıyordu. Yeni açı yıldızları görmesini

sağlayacak kadar iyiydi, içinde varlığından hiç haberdar olmadığı noktalara ulaşıyordu. Tüm bunlar olurken gözlerini bilerek kapalı tutuyordu. Aletini içinde hissetse de bedenini teninin üstünde hissetmiyordu. Adam da aynı şekilde bedenleri arasında boşluk bırakıyordu. Morana bunun için minnettardı.

Restoranda kendini açıklamak, babasına karşı inatçı davranıp hemen yanında düşmanla birlikte olduğunu söyleyerek suçu başkasına atmak kolaydı. Orada adamı içine almak babasına karşı bir isyandı. Ancak duşta kendinden başka suçlayabileceği kimse yoktu, tanımlamak istemediği bir arzuyu yatıştırıyordu.

Adam birden içinden çıkarak bedeninin farkına varmasını sağladı. Sonra sert bir şekilde tekrar girdi. Tüm o naziklik gitmişti. Morana'nın nefesi kesilirken duvardaki elleri yumruk haline geldi. Merkezini vuran zevk parmak uçlarına kadar inerken ayakta durma çabasıyla bacakları titriyordu.

"Bir daha böyle bir şey yaparsan seni tam kalbinden vururum."

Adamın derinden gelen sesi ürpermesine neden olmuştu. Duvarları aletinin etrafında esniyordu.

"Ne zaman öleceğine ben karar veririm."

Morana boğazında takılıp kalan bir kahkaha attı. "Sen delisin."

Adamın kalçaları ara vermeden sertçe onunkilere çarpmaya başladı. Her girişte yuvarlak hareketlerle ilerliyor, kadının iniltilerini içinde tutmak isterken dudaklarını ısırmasına neden oluyordu. Morana alnında ter damlalarının biriktiğini, göğüslerinin giderek şiştiğini hissetti. Boynu bükülürken saçları ıslak bukleler halinde sırtına süzülüyordu.

"Hayır. Siktiğimin zır delisiyim."

Adamm harareti biraz geri çekilmesine sebep oldu. Duvarlarındaki sürtünmeyle iç kasları aletini sıkıştırıyordu. Adam içindeki o noktaya tekrar tekrar sürtünüyordu. Kalçaları hiç durmadı,

ritim asla bozulmadı ve sıcaklık karnının derinliklerine yayılırken dudakları aralandı. Bu adam avının etrafını giderek saran, acımasız bir güçle canını çıkaran, dişlerini ilahi coşkuyla geçirmeye hazırlanan bir yılan gibiydi.

Morana'nın tüm bedeni titredi. İniltilerini tutmak için dişlerini geçirmekten dudakları şişmişti.

Zirveye yaklaştığı diğer zamanlarda adam elini ağzının üstüne bastırarak çıkardığı sesleri boğmuştu. Morana'ya duyulmayacağını bilerek içindeki tüm sesleri serbest bırakma özgürlüğünü vermişti.

Bu kez ağzını kapatan bir el yoktu. Aksi için ne kadar çabalasa da adam içinde hareket ederken boğazının derinliklerinden iniltiler çıkıyordu. Tekrar tekrar içine girip çıkarken bacakları titriyor, elleri ağrıyor ama kalçaları her şeye rağmen adama eşlik ediyordu. Boğazından yükselen sesleri bastırmaya çalışsa da hepsine engel olamıyordu.

Caine aniden dizlerinin üzerine ağırlık verip giriş açısını değiştirdi. Boğazından yükselen hırıltının yanında öyle bir güçle içine hareket ediyordu ki, Morana'nın dudakları da yüksek bir iniltiyle aralanmıştı. Görüşü kararırken tüm hisler, içindeki bütün kontrol kaybolup gitmişti. Vücudundaki titreyiş adamın hareketleriyle birlikte hızlandı. Saldırgandı, ateşliydi ama öyle uzaktı ki... Sadece bedenlerinin birleştiği noktada birbirlerine dokunuyorlardı.

Morana arkasındaki sağlam gövdeye yaslanmak istiyordu, adamın ağırlığını desteklemesini arzuluyordu. Vücudu artık kendi ağırlığını taşıyamayacak kadar kontrolü kaybetmişti. Adamın ellerinin göğüslerine dokunmasını, yüzünü boynuna gömmesini istiyordu. Aleti onu ikiye bölerken her bir öpücüğü, her bir ısırığı ve kulaklarına fısıldayacağı her bir müstehcen sözcüğü tatmak istiyordu.

Zevk bedenini daha yükseklere çıkardı, beklenmedik bir şekilde aniden onu ele geçiriyordu. Morana içindeki yoğunluğun şaşkınlığıyla parmaklarını duvara geçirdi. Bir inilti olarak başlayıp yükselen çığlığını bastıramıyordu. Adam hareketlerine devam etti, o tatlı noktaya tekrar tekrar hassasiyetle dokundu. Morana orgazmın içinde patladığını hissederken öne eğilip başını duvara yasladı. Bedeni gücünü tamamen kaybetmişti, kalbi çok hızlı atıyordu. Nabzını ayak parmaklarının ucunda, merkezinde, kahrolası dişlerinde bile hissedebiliyordu. Tüm bedeni sarsıldı, iç duvarları adamın etrafında kasıldı. Caine son bir kez daha içine girip çıkarken kadınlığıyla onu adeta sağıyordu. Arkasında duyulan nefesler oldukça gürültülüydü.

Bedenleri suyun altında durmaya devam etti. Adam kollarıyla onu hapsediyor ama asla tenine değmiyor, Morana mutluluktan duvara karşı titriyordu.

Suyun sesi onu zevk baloncuğundan çıkaran ilk şeydi.

Adam hâlâ içinde olmasına rağmen orada tek başına duruyordu. Vücudu doymuştu ama hâlâ içini kemiren bir açlık, dışarı çıkıp tatmin bulmak isteyen bir şey vardı. Bu hissi yatıştırmaya çalıştı. Hiç yeterli olacak mıydı? Herhangi bir şey ona yeterli gelecek miydi?

Adam içinden çıkarken nabzı sonunda yavaşlamaya başlamıştı. Morana suyun soğuduğunu fark etti, aralarındaki boşluktan sırtına doğru akıyordu.

Adamın arkasındaki varlığından fazlasıyla haberdar olduğu için hareket etmeden, o tarafa doğru dönmeden öylece duruyordu. Şu anda adamla yüzleşmek isteyip istemediğinden emin değildi. Dış etkenler olmadan ilk kez etrafta sadece onlar varken birlikte olmuşlardı. Buna rağmen aralarında aşılamaz bir mesafe vardı. Morana göğsünün içinde bir şeylerin sıkıştığını hissetse de görmezden geldi. Adamla arasındaki mesafeyi korumak zorundaydı.

Gözlerini açınca tekrar onun ellerini gördü. Duvara karşı yumruk halini almışlardı, kaslı kolları titriyordu.

"Neden?"

Tek kelime.

Derinden gelmişti.

Alçak, titreyen bir sesle sorulmuştu. Tek bir kelimede dile getirilmemiş o kadar çok soru vardı ki... Morana bazılarını anlıyordu.

Fırsat ayağına gelmişken neden onu ele vermemişti? Yakınlaşmalarına rağmen neden hâlâ onu içinden atamamıştı? Bedenleri bir araya gelmiş olmasına rağmen neden hâlâ aralarındaki o çılgın şehvet doyurulmamıştı? Neden onu takip etmişti? Neden...

Daha çok soru vardı o kelimenin içinde. Morana'nın anlamadığı, adamın sorduğunun farkında bile olmadığı sorulardı.

Neden?

Neden bunlar oluyordu? Neden arkasına bile bakmadan kaçması gereken adamla arasında bir bağ hissediyordu? Bir gün onu öldüreceğini söylemesine rağmen neden adamın yanında bu kadar canlı hissediyordu? Neden onu hâlâ öldürmemişti?

Neden?

Neden?

Morana adamın yumruklarına baktı. İçinde aniden kabaran duyguları yatıştırdı ve yumuşak bir sesle, dudaklarından çıkan tek bir kelimeyle cevap verdi.

"Neden?"

İçeride sadece sessizlik vardı.

Uzun dakikalar boyunca adamın nefesini boynunda hissetti. Duvara yasladığı ellerinin yanındaki yumruklara baktı. Çok yakın, aynı zamanda oldukça uzak görünüyorlardı.

Adam aniden elini çekip yumruğunu sertçe duvara geçirdi.

"Tanrının cezası!"

Morana hareket etmeden durmaya devam etti. Adamın kontrolünü kaybetmesi karşısında şaşkındı.

Bir kez, iki kez, üç kez daha vurdu.

"*Siktir!*"

Sesinde öyle büyük bir hayal kırıklığı vardı ki. İçinde çok büyük bir acı barındırıyordu. Adam küfretmeye devam etti. Dudaklarından kötü, acı dolu, ağır sözler dökülerek havaya karıştı.

Duvarı yumruklamaya devam ediyordu. Parmak eklemleri incinene, duvar çatlayana, kırmızıya boyanana dek yumruklarını geçirmeye devam etti.

Tüm bu öfke gösterisi boyunca ona bir kez bile dokunmamıştı.

Cevabı yüzünden öfkelenmesine, öldürmek istemesine rağmen ona hiç dokunmamıştı.

"Orospu çocuğu!"

Başladığı gibi bitmişti.

Morana bir anda kendini banyoda yalnız buldu. Arkasındaki beden, ellerinin yanındaki eller gitmişti.

Orada öylece duruyor, zorlukla nefes alıyor, az önce adamın ellerinin durduğu noktaya bakıyordu.

Elinin yanındaki bir zamanlar beyaz, pürüzsüz olan duvar çatlamıştı. Temiz alan kırmızıya boyanmıştı.

Yutkunarak çatlaktan aşağı süzülen kan damlasını izledi. Arkasında kırmızı bir çizgi bırakarak saf beyazlığı bozuyordu.

Yere doğru inen bir kan damlası vardı.

Caine de kanıyordu.

Endişe

O gece yarasıyla ilgilendikten sonra yatağa girdi. Sessizce uzanırken neler olup bittiğini anlamaya çalışıyordu. Sonra telefonunun çaldığını duydu.

Bilinmeyen numaradan gelen bir mesajdı. Mesaja bir görüntü eklenmişti. Telefonuna baktı, numarayı görünce yatakta doğrulup oturdu.

Ona gazete haberini gönderen numaraydı. Bir türlü ulaşamadığı kişiye aitti.

Ne bulacağından habersiz derin bir nefes alarak görüntüye bastığında bir dosyayla karşılaştı. Gözlerini kısarak küçük yazıları okumaya çalışırken dosyanın adını fark etti.

Luna Evelyn Caine.

Nefesi kesildi. Titreyen ellerle ekrandaki simgeye dokunup adamın neden kanadığını buldu.

Titremeyi kesemiyordu.

İçindeki bir şeyler tekrar değişmişti. Yer değiştirmiş, canlanmış ve ölmüştü. Acı hissi karnında yemek arayan aç bir hayvan gibi dolaşıyordu.

Odanın kapısını arkasından kapatarak soluk sabah ışığının aydınlattığı oturma odasına adım attı. Yüksek pencerelerden dışarıya, gökyüzünde daha yeni ortaya çıkan güneşe baktı. Rüzgâr denizi dalgalandırırken bulutlar şehre ilerleyerek ufuk çizgisine görkemli bir hava veriyordu.

Saat sabahın dördüydü. Gece gözünü bile kırpmamıştı. Bunu yapmayı denememişti bile.

Kolu yüzünden değildi.

Keşfettiği şeyler yüzündendi.

Bilinmeyen numaranın kim olduğunu bilmiyordu. Birkaç saat önce haberi gönderenin tek bir kişi mi, yoksa bir grup mu olduğunu bilmiyordu ama hazırlayan oldukça becerikliydi. Morana'nın aklına bile gelmeyen, varlığından haberdar bile olmadığı kaynaklardan bilgi buluyordu.

Kişisel bilgilere ulaşıyordu.

Karnınm düğümlenmesine, midesinin bulanmasına neden olan bilgileri önüne sunmuştu.

"Luna Evelyn Caine" isimli dosyada yer alan bilgilerden çok, onun için anlam ifade eden ve en ufak fikrinin bile olmadığı şeyler öğrenmişti.

Tenebrae ve yakın bölgelerde yirmi yıl kadar önce kaybolan, sonrasında asla bulunmayan çocuklardan haberdardı. Tristan Caine'in kız kardeşinin de bu çocuklardan biri olduğunu biliyordu.

Kaçırılmalarla ilgili spekülasyonları bilmiyordu. Yetkililer de

olayların arkasında bir kişi mi, yoksa bir tür topluluk mu olduğunu bilmiyordu. Ama bilinmeyen numara ona saatlerce üzerinde düşünmesini gerektiren yeterince bilgi vermişti. Morana bunun bir ya da iki kişinin işi olamayacağını biliyordu. Bu bir grup işiydi. Çok güçlü, çok nüfuzlu insanlardan oluşan bir grubun elinden çıkmıştı. Ancak kaçırılmaların arkasındaki sebebi bilmiyordu. Fidye için değilse küçük, masum kızları neden kaçıyor olabilirlerdi?

Dosyada insanı hasta edecek kadar iğrenç detaylar vardı ama onu sınıra getiren şey o bilgiler değildi.

Onun hakkındaki gerçekti.

Morana kaçırılan küçük kızlardan biriydi.

Kendi fotoğrafını görmüştü. İki küçük kızla birlikte oturuyor, tombul yanaklarında parlayan gözyaşlarıyla kameraya bakıyordu.

Yanındaki kızlardan biri Luna Caine'di. Koyu kırmızı saçları vardı, ondan biraz daha büyüktü. Pembe dudakları, parlak yeşil gözlerinde yaşlarla fotoğrafta yer alıyordu. Hemen yanlarında bir kız daha vardı.

Fotoğrafta üç kız vardı.

Yirmi beş kız kaybolmuştu.

Morana bulunan tek çocuktu.

Nasıl? Neden? Niçin bir başkası değil de oydu?

Bacakları titrerken mutfaktaki sandalyeye oturdu. Pencereden dışarı bakıp yıllar öncesinden bir şey, herhangi bir şey hatırlamaya çalıştı.

Ama hatırlayamadı.

Saatlerce geçmişi düşünüp kaçırılışıyla ilgili detaylar hatırlamaya çalıştı ama sonucunda baş ağrısından başka bir şey elde etmeyi başaramadı. Sebebi o zamanlar henüz üç yaşında olması mıydı, yoksa bazen insanların yaptığı gibi kötü anılarını gömmüş müydü? Zihin o yaşta anıları gömebilir miydi?

Tristan Caine ondan bu yüzden mi nefret ediyordu? Morana dönmüştü ama kız kardeşi dönememişti. Belki de o kızın yaşayamadığı hayatı kendisi yaşıyordu. Adamın içindeki nefretin sebebi bu muydu?

Elleri titriyordu. Yaptığı hiçbir şey titremeyi durduramamıştı, elleri bütün gece boyunca titremişti.

Tanrı aşkına, tamamen parçalarına ayrılıyordu.

Babası neden ona olaylardan hiç bahsetmemişti? Pek çok kaçırılmadan biriydi, neden hiç böyle bir şey duymamıştı? Neden kimse ona söylememişti? İttifak aynı zamanlarda dağılmıştı.

Başı ağrıyordu.

Duyduğu ani boğaz temizleme sesiyle irkildi. Tristan Caine merdivenlerin son basamağında duruyordu. Düğmesini iliklemediği bir kot pantolon giyiyordu, gövdesi tamamen çıplaktı. Saçları sanki tüm gece ellerini içinden geçirmiş gibi dağınıktı, mavi gözleri kızarmıştı.

Ya az önce ağlıyordu ya da tıpkı onun gibi gece hiç uyumamıştı.

Morana ilk ihtimalin geçerli olmadığına diploması üzerine bahse girerdi.

Adamın yüzü her zamanki gibi ifadesizdi. Bakışları bir anlığına titreyen ellerine kaydıktan sonra gözlerine geri dönmüştü.

Tanrı aşkına, şu anda bunu yapamayacaktı. Oynadıkları yoğun bakışma oyununa dahil olamazdı. Şu anda olmazdı, zaten boğazındaki çığlığı zorlukla bastırıyordu. Bu korku, keder ya da çaresizlik çığlığı değildi. Hayal kırıklığıyla bile ilgisi yoktu. Hepsinden biraz hissediyordu, içindeki haykırma isteği o duyguların arasında bir yerdeydi.

Yüzünü pencereye doğru çevirdi.

"Seni incittim mi?"

Kısık sesli, derinden gelen soru onu hazırlıksız yakalamıştı.

Sırtı adama dönük bir şekilde oturmaya devam etti. Ellerini kucağında birleştirirken alay eder gibi çıkan bir ses tonuyla, "Umurunda mı?" diye sordu.

Bir sessizlik oldu.

Adam hâlâ aynı yerde duruyordu. Morana onunla öyle uyum içindeydi ki, gözlerini ufuk çizgisine dikse de bedeni adamın her hareketinin farkındaydı.

"Seni incittim mi?"

Kısık. Derinden. Tekrar.

"Beni vurdun," dedi gerçekte hissetmediği bir rahatlıkla.

Daha bir nefes alamadan adam yanına ulaşmıştı. Parmaklarını çenesine yerleştirirken parmak uçlarındaki nasırlar tenine baskı yapıyordu. Yüzünü kendisine çevirirken tutuşu nazik ama kararlı hissettiriyordu.

Morana uykusuz fakat o muhteşem gözlerdeki bakışlarda kayboldu. Parfümün aroması olmadan sıcak, erkeksi kokusu daha belirgindi. Yutkununca âdemelması hareket etmişti.

"Seni incittim mi?" diye sordu tekrar. Sesi bir fısıltıdan farksızdı. Bakışlarıyla onu incelerken nefesi yüzüne çarpıyordu.

Morana adamın sorduğu şeyin farkındaydı. Onu duşta fiziksel olarak incitmemişti, o da öyle bir şey olmadığını biliyordu. Başka tür bir incinmeden bahsediyordu. Dürüst olmak gerekirse, önceki gece öğrendiği bilgilerden sonra duşta yaşananlar üzerine düşünmemişti bile.

Caine cevabını beklerken düşündü. Adamın onu çırılçıplak gördüğü zaman ne hissettiğini düşündü. Onu kendisine çektiğinde, kimliğinin bir parçası olan yoğunluğu tamamen ona yönelttiğinde neler hissettiğini düşündü.

O sırada nasıl hissetmişti? Adam şaşırtıcı derece sahiplenici ve

ondan beklenildiği üzere öfkeliydi. Gün ışığında, Morana o duyguların nedenini anlayamıyordu. Söylediği çoğu şeye katılmıyor olabilirdi ama adamın içindeki öfkeyi anlayabiliyordu. Acısını anlayabiliyordu.

İncinmiş miydi?

Morana bundan daha güçlüydü.

"Hayır," dedi kısık sesle.

Adam bir an için bekledi, geri çekilmeden önce gözlerini kapatıp açtı. Elini yüzünden çekerek hiçbir şey söylemeden merdivenlere doğru ilerledi.

Morana uzaklaşmasını izlerken adamın sırtına baktı. Göğsündeki canavar pençeleri daha da derine geçiriyor, o sırada boğulacakmış gibi hissediyordu. Üzerinde çok düşünemeden sözcükler dudaklarından dökülüverdi.

"Kız kardeşini biliyorum."

Adamm aniden durmasını izledi. Eli merdiven tırabzanındaydı, sırtındaki kaslar gerilirken öylece hareketsiz kalmıştı. Morana adamın üstü çıplak olduğu için her bir kasın hareketini görebilmişti. Söylediği şey aralarında ateşlenen kurşunlardan daha ağırdı. Adamın şüphelerini doğrulayarak elini açık etmişti.

Ona söylemek istediğinden emin değildi. Düşünmeden konuşmuştu.

Tanrı aşkına, düşünmekten yorulmuştu. Her şeyi çözmeye çalışmaktan yorulmuştu.

Morana yutkunurken içindeki cesaret ayağa kalkmasını sağladı. Gerçekleri bilmeye ihtiyacı vardı. Sonunda adamın ondan nefret etme sebebini öğrenecekti. Düşüncesi bile göğsündeki havayı sıkıştırarak ona acı veriyordu.

Adamın kız kardeşi kaybolmuş ve büyük ihtimalle ölmüştü. Morana hayatta olduğu için ondan nefret ediyorsa, onlar için bir

gelecek yoktu. Adamm bir sevgilinin busesi gibi sayısız yara iziyle kaplanmış sırtına bakarken, birkaç saat önce acı ve ızdırapla kanadığına şahit olmuşken onunla bir geleceğe sahip olmak istiyordu.

Titreyen ellerini yumruk yaptı.

"Kaçırıldığını ve geri dönmediğini biliyorum."

Adam hiç hareket etmedi.

Nefes bile almadı.

Sırtı tamamen hareketsizdi.

Morana'nm kalbi adam için sıkıştı. Geçmişte ve şu anda hissettiği acıyı düşündü. Kız kardeşi hakkında konuşurken yumuşayan sesini düşündü.

Dudağını ısırarak bir adım yaklaştı. "Beni de kaçırdıklarını biliyorum."

Bir adım daha attı.

"Ama ben geri döndüm."

Adam hareketsiz durmaya devam ediyordu.

"O dönmedi."

Tek bir tepki bile yoktu.

Etraflarını saran hava ağırlaşmış gibiydi. Gerilimden, geçmişin sırlarından ve acıdan yoğunlaşmıştı.

Morana aralarındaki mesafeyi titreyen bacaklarla kapattı. Adamm tam yanında durup başını kaldırarak yüzüne baktı. Dakikalar önce ona yaptığı gibi elini çenesine yerleştirdiğinde adam yüzünü istediği yöne doğru çevirdi. Tüm duygulardan arınmış bomboş bir ifadeyle onun yüzüne baktı. Bakışları ölüydü.

"Benden bu yüzden nefret ediyorsun, öyle değil mi?" diye fısıldadı aralarındaki boşluğa. Sesi hafifçe titriyordu. "Ben bulundum ama o bulunamadı."

Adamın dudakları hafifçe titredi. O kadar hızla olup bitmişti ki, çok yakınında olmasa kaçırabilirdi.

Sonra çenesi kilitlendi.

Morana adamın yüzünü serbest bırakıp yere baktı. "Bana bakmaya nasıl katlanabiliyorsun? Tanrım, benden bu kadar nefret ederken burada kalmama nasıl izin verebiliyorsun?"

"Senden asla bu yüzden nefret etmedim."

Çok kısık sesle konuşuyordu ama sözcükler yine de ona ulaşmıştı.

Bakışları onunla buluştu, içinde hâlâ hiçbir duygu barındırmıyordu.

"O halde benden neden nefret ediyorsun?" diye sordu usulca. Tüm akıl yürütmeleri, kafa karışıklığı bir çıkmaz yola girmişti.

Bulutlar gökyüzünü kaplarken odadaki ışık çekilerek yerini gölgelere bıraktı.

Tristan Caine onunla göz temasını kesti.

Morana adamın nefes almasını, tekrar bakışlarını ona yöneltmesini, konuşmasını bekledi. Hiçbirini yapmadı.

Öfke şaşırtıcı bir hızla damarlarına salındı.

Adamı kolundan tutarak sarstı. Daha doğrusu sarsmaya çalıştı ve yapamayınca dişlerini gıcırdattı. "Söyle bana, kahrolası! Beni neden öldürmek istediğini söyle. İmkânın varken neden öldürmediğini söyle. Her sözünle ölümü vaat ederken beni incitmekten neden kaçındığını söyle. *Söyle bana!*"

Sözlerinin sonuna doğru bağırmaya başlamıştı. Kollarını sallıyor; öfkesi, kafa karışıklığı, hüsranı ve arzusu adamla tanışmadan önce hiç alışık olmadığı bir şekilde birbiriyle savaş veriyordu. Artık onun ayrılmaz bir parçası haline gelmişlerdi. Yirmi beş kızla birlikte kaçırılmıştı. Tristan Caine'in kız kardeşi de kurbanlardan biriydi. Morana geri dönen tek çocuktu. Ona kimse anlatmamıştı. Bu konunun herhangi bir iması bile yapılmamıştı. Ama bilinmeyen numaranın ona gönderdiğine göre, yaşananlar oldukça önem-

liydi. Adamın ondan nefret etmesi için geçerli bir sebepti ama anlaşılan asıl nedeni bu değildi.

Öyleyse nefreti hangi lanet olası şeyden kaynaklanıyordu?

Caine'in bakışları adeta ona öfke okları atıyordu, gözleri o hararetli duyguyla canlanmıştı. Serbest eliyle bileğini tutup dokunuşunu kolundan uzaklaştırdı ve sonunda burun buruna gelene kadar bedenini kendine çekti. Morana gibi hızlı bir şekilde nefes alıyordu. Morana'nın bakışlarında da öfke vardı.

Dudaklarına karşı, "Sana hiçbir açıklama borçlu değilim," diye homurdandı adam. "Ne istersem onu yaparım. Nedenini sadece benim bilmem yeterli."

Morana da karşılık olarak homurdandı. "Yaptıkların başkalarını etkiliyorsa, her zaman bir açıklama borçlusun. Bu durumda ben etkilenen tarafta oluyorum."

"Etkilenmen benim sorunum değil."

Morana gözlerini kıstı. "Sadece boş tehditler ve bolca homurdanmadan ibaret olduğuna inanmaya başlıyorum. Dokunuşunu kaybediyorsun, *Yırtıcı*."

Adamın dudakları onun alaycı sesi karşısında kıvrıldı. Bakışları yüzüne eğlenmeden, sarsılmaz bir yoğunlukla kilitlenmişti. "Sana aslında hiç dokunmadığımı unutuyorsun."

Morana adamın dikkatini dağıtmaya çalıştığını anlasa da söyledikleri karşısında nefesi kesilmişti. Sonra adam elini serbest bırakıp merdivenleri üçer üçer çıkmaya başladı. Morana onun odasına kaçmasını izlerken kalçalarındaki sert kasların esnemesini de izliyordu. Adam bir kez daha onu cevapsız bırakmıştı.

Derin bir nefes alarak gözlerini kapattı. Odasına geri dönerken kimden geldiği ve ne pahasına olduğu fark etmeksizin bazı cevaplar almaya yemin ediyordu. Akıl sağlığını korumak için cevaplara ihtiyacı vardı. Küçük yaşta o kadar korkunç bir şeyin parçası ol-

duğunu, geçmişi arkasında bırakabilecek kadar şanslı tek kişinin kendisi olduğunu ve etrafındaki herkesin bir nedenden kasıtlı olarak bu olayı ondan sır gibi sakladığını öğrenmişti.

Bütün gece dönüp durduğu için yatağı darmadağınıktı. Hızla örtüleri toparlayarak koyu renkli bir kot pantolon ve Amara'nın getirdiği kıyafetler arasından eline ilk geçen bluzu giydi. Ayağına düz taban ayakkabıları geçirip saçını tepesinde topladı, gözlüklerini düzeltti ve silahıyla anahtarlarını alıp odadan çıktı.

Tristan Caine mutfaktaydı. Görünüşe bakılırsa duş alıp üstünü değiştirmişti. Yumurtaları ustalıkla çırparken başını kaldırıp onun olduğu tarafa bakmadı, elleri beceriyle hareket ediyordu. Morana asansöre ilerlerken duraksamadı ya da bakışlarını adama çevirmedi.

"Bir yere mi gidiyorsun?"

Belli olmuyor mu, pislik?

Sessiz kalarak yürümeye devam etti. Arabasının anahtarları avucuna batıyordu.

"Korumalar ben söyleyene kadar dışarı çıkmana izin vermeyecekler."

İşte bu sözler durması için yeterliydi. Ona doğru dönerken öfke her yanını sarmıştı.

İçinde kopan isyana zıt bir şekilde, "Burada hapis olduğumu bilmiyordum," dedi sakin bir sesle.

Adam yumurta kâsesini bıraktı. Tezgâha yaslanıp kollarını göğsünde birleştirirken yüzü ifadesizdi.

"Burada sizi misafir olarak ağırladım, Bayan Vitalio. Bunu ikimiz de biliyoruz," dedi makul bir sesle. "O çok sevdiğiniz arabanıza erişiminiz engellenmedi. Dilediğiniz gibi gelip gitme özgürlüğüne sahiptiniz. Ama dün bir şeyler değişti. Beni tüm gün takip ettiniz ve sadece kendi hayatınızı değil, benimkini de tehlikeye attınız. Ayrıca bir kez olmadı, aynı şeyi sürekli tekrarladınız."

Tezgâhtan uzaklaşıp yavaşça ona yaklaştı. Kolları göğsünde bağlı durmaya devam ediyordu, gölgelerin oynaştığı yüzü hâlâ ifadesizdi. Uzayan sakalı ve gergin tavrı olduğundan daha korkutucu görünmesine neden oluyordu.

"Size savaşın eşiğinde olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı?" Artık bakışlarında ateş vardı. "Babanızın henüz tepki vermemiş olması, misilleme yapmayacağı anlamına gelmez. Onu kendi bölgesinde aşağıladım. Sadece yumruk atmaktan bahsetmiyorum, yanımda kalmanıza da izin verdim. Bulmamız gereken kodlardan bahsetmiyorum bile."

Sözlerinde haksız değildi. Morana yine de hiçbir yorum yapmadı. Birkaç adım uzaktan adamın konuşmasını dinlemekle yetiniyordu.

"Kapıdaki korumalara söylemediğim sürece dışarı çıkmanıza izin vermemelerini tembihledim. Çünkü kodlar bulunmadan size bir şey olursa mahvoluruz."

Morana kalbinin bir anlığına durduğunu hissetti. "Beni kumarhanede bu yüzden mi öldürmedin? Beni bu yüzden mi hayatta tutuyorsun?"

Başını yana eğerken adamın yüzü ifadesizdi. "Elbette."

Morana kalbinin biraz acıdığını hissetse de önemsemedi. Karşısındaki adamda inatçı bir soğandan daha fazla soyulacak katman vardı ve böyle bir şeyi yaşlı gözlerle yapamazdı. Gözlerini kısıp adamın bakışlarına odaklandı. O bakışları kendi duygularının gölgesi olmadan objektif bir şekilde değerlendirmek istedi.

Sonra yavaşça başını iki yana salladı, dudakları kıvrılmıştı. Adam başka bir şey söylemeden ayrılmak üzere dönüp asansörün düğmesine bastı. "Korumalara geçmeme izin vermelerini söyle. Yoksa ya onlar zarar görecek ya da ben zarar göreceğim. Seçim sana ait."

Kapılar açılınca içeri girdi. Otopark tuşuna bastıktan sonra adamla tekrar göz göze geldi.

"Ayrıca beni öldürmeme sebebinizin kodlar olduğunu istediğiniz kadar tekrar edebilirsiniz, Bay Caine. Geceleri uyumanıza yardımcı olan şey her neyse, onu yapmaya devam edin."

Adamın gözleri parlarken kapılar kapandı. Morana aynadan kendi yansımasına baktı.

Yüzündeki kendini beğenmiş gülümsemeyi gördü, o sinir bozucu adamla geçirdiği birkaç dakikanın ardından ellerinin titremesinin yok olduğunu fark etmişti.

Mezarlıkta çimlere uzanmış halde bulutlu gökyüzünü izliyordu.

Burası onun yeriydi.

Havaalanının hemen yanındaki mezarlığı birkaç sene önce tesadüfen keşfetmişti. Pistten devasa çitlerle çevrili bir duvar sayesinde ayrılıyordu. Araba sürerken tesadüfen buraya rastladığında, alanın ona sunduğu huzur ve sessizliğin bağımlısı olmuştu. Ayaklarının altındaki yer sallanınca başını kaldırıp bakmış ve sadece birkaç metre üzerinden kalkışa geçen canavar gibi uçağı görmüştü. Uçak o kadar büyüktü ki, altında kendini çok küçük hissetmişti. İşte o anda, ruhu buraya bağlanmıştı.

O zamandan beri mezarlığa sayısız kez gelmişti. Sadece çimlerin üzerine uzanmak, beş dakikada bir kalkan uçakları izlemek, gökyüzünde süzülmeye hazırlanan uçakların gürültüsünü bedeninin her yerinde hissetmek için buraya uğruyordu. Kimselerin olmayışı burayı ona ait kılıyordu. En iyi düşündüğü yer burasıydı. Burada pek çok cesur karar almıştı ve son birkaç haftanın çılgınlığında, mezarlığı ne kadar özlediğini unutmuştu.

Yumuşak çimlerin üzerine yatarak yerdeki uğultuyu hissetti. Gülümseyerek bulutlu gökyüzüne baktı. Gürleme çoğalıp tüm bedenini titretmeye başladığında ellerini karnında birleştirdi. Uçak bir gümbürtüyle görüş alanına girdi. O kadar yakındı ki, varlığını her bir gözeneğinde hissedebiliyordu. Etrafındaki ses sağır ediciydi.

Uçak yükselerek ufukta kaybolup giderken bakışlarını oradan hiç ayırmadı. Ardında mutlak bir sessizlik bırakmıştı.

Onu canlı hissettirmiş, sonra ölülerin yanında bırakmıştı. Kelimenin tam anlamıyla ölülerle çevriliydi.

Morana kendi düşüncelerine güldü. Sonra zihnini toparlayıp günlerdir süren kafa karışıklığına son vermek için problemlerini üçe ayırdı.

İlki kodlardı. Onları işe yaramaz hale getirecek programı bitirmek üzereydi. Ama onu endişelendiren şey yazılımın kullanılması değildi. Biri Tristan Caine gibi davranarak Jackson'ı ona yaklaşması için tutmuş, o kodları yazmasını sağlamış ve suçu diğer adama atmayı planlamıştı. Morana evlerindeki partiye gizlice sızıp adamla yüzleşmeseydi, Tristan Caine'in muhtemelen her şey için çok geç olmadan üzerine kurulan tuzaktan haberi olmayacaktı.

Peki bunu kim yapmıştı ve amacı neydi? Bu kişi her kimse, Tristan Caine'i ona tuzak kuracak kadar iyi tanıyordu ama Morana'yı nereden tanıyordu? Uzmanlık alanını bilen kişiler programlamaya ilgisi olanlardı ve mafyada hiç böyle insanlar bulunmuyordu. Son birkaç haftadır bu özellikleri sağlayan sadece iki kişiyle karşılaşmıştı. Biri de ona haberleri gönderen kaynağıydı. Kendinin bile bulamadığı bilgileri internetten çekip çıkaran bir uzman vardı.

Bu iki planın arkasındaki insanlar ilişkili olabilir miydi? Peki bunların İttifak'la bağlantısı neydi?

İkinci problem Tristan Caine'di. Her içgüdüsü onun hakkında ne hissettiği konusunu kapatmak istese de kendini zorladı. İnkârın ona faydası yoktu.

Adamı istiyordu, o kadarını kabullenmişti. Ancak istediği birbirlerine bakmadan duvarda hızlı bir sevişme yaşamak değildi. Önceki gece birkaç saniyeliğine de olsa yaptığı gibi sırtını okşamasını istiyordu. Bir kez olsun onu yeterince ıslatmak için kullandığı parmaklarıyla göğüslerine dokunmasını istiyordu. Çenesini okşayabilmek, avucunda sakalını hissetmek istiyordu. Yara izlerinin tadına bakmak istiyordu. Parmaklarıyla dövmelerinin izini sürmek istiyordu. Onu önceden de istemişti, şimdi de istiyordu. Açlığı dinmiyordu, yaptıkları bir seferin yeterli olacağını düşünmek aptallıktı.

Adamın yanında kendini canlı hissediyordu. Kumarhanenin ardından, önceki gece ikisinin de duyguları yüzeye çıkmıştı. Adam sabah olduğunda ona zarar verip vermediğini bilmek istemişti. Morana bir şekilde onun yanında güvende hissediyordu. Onun gibi bir adamın yanında güvende hissetmek aptallık olduğundan sebebini anlayamıyordu.

Arka odaya girip onu gördüğü anda rahatlamıştı. Babasından kaçıp ona geldiği anda içindeki bir şey çökmüştü. Çırılçıplak karşısında durduğu anda içinde bir şeyler kopmuştu. Morana'yı pek çok kez savunmasız yakalamıştı. Adam ise şahdamarını kesmek yerine yüzünü o noktaya gömmüştü. Pek çok kez öfkeden alev alışına şahit olmuştu ama söndürmek yerine ateşini körüklemişti. Onu olduğu gibi görmüştü ve her şeye rağmen babası gibi bundan yararlanmamıştı.

Morana bunları görmezden gelemezdi. Onun karmaşık bir adam olduğunu, karşılaştığı her şeyden daha zor bir bilmece olduğunu biliyordu. Ondan nefret ettiğini biliyordu. Kız kardeşi ye-

rine hayatta olduğu için değilse, çok daha kötü bir sebep vardı. Konuşmayı bile reddettiği bir şey saklıyordu. *Neden?*

Ayrıca gerçekten çok kötü bir sebebi varsa, bir gelecekleri olabilir miydi? Evet, adamı istiyordu. Onunla bir gelecek istiyordu. Nerede olacağını, ne zaman gerçekleşeceğini bilmiyor olsa da istiyordu.

Bir titreşim hissetti. Uçaktan gelemeyecek kadar ufak bir titreşimdi ve diğerinin üstünden henüz beş dakika geçmemişti. Ses telefonundan geliyordu.

Cebinden çıkarıp ekrana baktı.

Üçüncü problemi onu arıyordu.

Sevgili babacık.

Morana ekrana bakarken parmağı yeşil simgenin üzerindeydi.

O geceden sonra hiç konuşmamışlardı. Babasıyla ilgili tüm hayalleri yıkılmıştı. Sadece düşmesine izin verdiği için değil, öz kızını yem olarak kullandığı ve bir kez olsun arayıp sormadığı için kendini dizginlemişti. Çocuk kaçırmalarla ilgili gerçeği öğrendiğine göre, artık babasıyla konuşması gerekiyordu.

Buna rağmen telefonu açamadı.

Ekran ışığı söndü.

Başka bir uçak geçti.

Ekran tekrar aydınlandı.

Morana derin bir nefes alıp yutkundu, sesinin düz çıkmasına özen göstererek yeşil simgeyi kaydırdı ve telefonu kulağına götürdü.

"Adamın fahişesi rolünü çabuk üstlendin, Morana." Babasının sesi soğuktu. "Senin için çok farklı planlarım vardı."

Morana dişlerini sıksa da sırıtarak konuştu. "Skandallar yaratan seks hayatımı konuşmak için aramadığından eminim, baba. Ah, sormayı unuttum. Burnun nasıl?"

Bir sessizlik oldu.

Puan Morana'ya gidiyor.

"Binadan tek başına ayrıldığını biliyorum," diye bilgilendirdi babası. *Ah... Her zaman sadık olan casuslar.* Elbette babası onları izletiyordu.

"Ne olmuş?"

"Hain olarak biliniyorsun, Morana. Bölge senin için artık güvenli değil. Seni gördükleri yerde öldürecekler ya da adalet için bana getirecekler."

Morana başını iki yana salladı. "İtibarını böyle bir şey yapmayacak kadar çok önemsiyorsun, baba. Şöhretin senin için her şey. Kızın düşmanın yatağına mı girdi? Bu bilgiyi öyle bir derine gömersin ki, asla gün yüzüne çıkamaz."

Sonra duraksayarak derin bir nefes aldı. "Küçükken kaçırılmamın bilinmeme nedeni de bu sonuçta, değil mi?"

Babasının nefesinin kesildiğini duydu.

Bir anlığına adam konuşamadı. Konuştuğunda aksanı belirgindi. "O siktiğimin paraziti. O zamanlar işe yaramaz bir veletti, şimdiyse işe yaramayan bir haşereye dönüştü. O pislik sana ne anlattı?"

İlginç.

Morana gökyüzüne baktı. Bulutlar toplanıyor, rüzgâr giderek şiddetleniyordu.

"Ne düşünüyorsun?" Babasından bir şeyler öğrenebilmek için blöf yapmaya karar vermişti. "Biliyorum, baba."

Babasının derin nefesler aldığını duydu. Öfkesini kontrol altına almaya çalışıyor olmalıydı.

"Her şeyi biliyor musun?"

"Evet."

"O halde haklısın," dedi adam sonunda. Sesinin soğukluğu sır-

tından aşağı bir ürperti gönderdi. "İtibarımı önemsiyorum. Bunun engel olmaması için yıllarca çok uğraştım."

Morana kaşlarını çattı. Babasının söylediklerini birleştirmeye çalışıyordu.

"Bir süredir biliyordun, değil mi?"

Morana devam ettirdi. "Evet, biliyordum."

"Orada ölmeliydin." Babası geçen geceki sözünü tekrarlamıştı. "Bunca yıl seninle uğraşmak zorunda kalmazdım."

Morana sessiz kalarak konuşmasına izin verdi.

"Bana karşı geldin, ailemizi utandırdın, şimdi de hakkımızdaki gerçeği biliyorsun. Sadece kendi ölüm emrini imzalamadın, Morana. Onunkini de imzaladın."

Zihni allak bullak olmuştu. Sadece tehdidin ciddiyeti yüzünden böyle hissetmiyordu, babasının kurduğu cümle de çok ilginçti.

"Hakkımızdaki gerçek mi?"

Babası kimin hakkında konuşuyordu?

"Bu andan itibaren benim için ölüsün."

Telefon kapandı.

Morana telefona bakarken vücudundan bir ürperti daha geçti. Tüyleri diken diken olmuştu.

Etrafına bakındı. İlk kez tenha mezarlık onun için güvenli bir sığınak değil, cesetten kurtulmak için mükemmel bir yer haline gelmişti. Korku duyularını ele geçirdi.

Acilen gitmesi gerekiyordu.

Çatı katma, o güvenli alana dönmeliydi. *Hemen.*

Telefonunu cebine atarak hızla ayağa kalktı ve mezarlığın oldukça uzağında kalan kapıya doğru yürümeye başladı. Arabası orada bekliyordu. Adımlarını hızlandırırken tüm duyuları tetikteydi. Omzunun üzerinden arkasına baktığında mezarlardan, ağaçlardan ve çim alandan başka bir şey göremiyordu.

Mezarlık kapısı görüş alanına girdi. Biraz ilerisinde de arabası duruyordu.

Rahat bir nefes alarak koşmaya başladı ve mezarlıktan çıktı.

Sebep tüm duyularının tetikte olması ya da etraftaki mutlak sessizlikti ama arabasına yaklaşırken başka zaman olsa kaçıracağı o minik *bip* sesini duymuştu.

Sonra sesi tekrar duydu. Tenle buluşmadan önce yere çarpan bir kırbaç sesi gibiydi, nabzı hızlanmaya başlamıştı.

Olduğu yerde durup dizlerinin üzerine çökerek arabasının altına baktı. Elleri toprakta beklerken, şüphesinin doğru çıkma ihtimaline karşı vücudunu koşmaya hazırladı.

Doğruydu.

Arabasının altına küçük, siyah bir kutu yerleştirilmişti. Her minik çınlamayla birlikte kutunun üzerindeki kırmızı ışık yanıp sönüyordu. Bir zamanlayıcısı yoktu, uzaktan birinin onu izlediği ve arabasına yaklaşmasını beklediğini gösteren başka bir ayrıntıydı.

Kalbi boğazında atarak adrenalin sistemine pompalanırken ayağa kalktı ve arkasını dönüp mezarlığa koşmaya başladı. Nabzı kulaklarında atıyor, üst bacak kasları yanıyordu. Küçük çakıl taşları ayakkabısının içine dolsa da koşmaya devam etti. Yer altında sallanmaya başlamıştı.

Tanrı aşkına, şu anda olmazdı.

Bir kez bile ardına bakmadan koşarken, tam tepesinde gökyüzüne yükselen uçağın arkasından gelen sıcak hava dalgası onu büyük bir hızla yere serdi. Yüzüstü yere kapaklanırken sıcaklık sırtını yakıyordu, nefesi kesilmişti. Sırtındaki kumaş sıcakla erirken açıktaki teni, boynu ve kolları yanıyordu.

Nefes nefese sırtüstü yuvarlandı. Ağırlığı yanlışlıkla hassas teninin üstüne verince acıyla yüzünü buruşturdu. Kolundaki yara

tekrar kanamaya başlamıştı, teni kir içindeydi. Tekrar arkasını dönüp kapıya baktı.

Göğsünden bir hıçkırık yükseldi.

Arabası.

Alevler içindeydi.

Hayır, Tanrım. Hayır.

Görüntü zihnine kazındı. Uzun, turuncu renkli alevler arabasının kırmızı gövdesini yalıyor, onun hayatını emiyor, gözlerinin önünde aracı bir kömüre dönüştürüyordu.

Morana uzun zamandır sahip olduğu tek arkadaşının vahşice yok edilmesi karşısında gözyaşlarını tutamadı. Her geçen saniye öfke ve acıya boğuluyordu. Arabası onun için özgürlüğü, gerçeklerden kaçışı ve arkadaşlığı temsil ediyordu. Morana ciğerlerinin yettiğince şarkılar haykırırken, gözyaşlarına boğulurken yanındaydı. Onu her zaman güvenli yere taşımıştı.

Artık yanmış bir arabaydı.

Arabası.

Arabasının yanışını izlerken göğsünden hıçkırıklar yükseliyordu. Bunu babası yapmıştı, arkasında onun adamları vardı.

Uzun dakikalar boyunca yanan metal kütleyi izledi. Bir dakika kadar yasını tuttu. Ardından acısını derinlere gömerek öfkenin kontrolü ele almasına izin verdi.

Babasının adamları yakındaydı. Öldüğünden emin olmak için geleceklerdi. Patronlarına kanıt götürmeleri gerekiyordu.

Doğrulup gözyaşlarını silerek belinden silahını çıkardı.

Ölüm mü istiyorlardı? Ölümü onlara lanet olası bir tabakta, yanında kanla birlikte servis edecekti.

Gözyaşlarından geriye kalanları sildikten sonra öfke ateşinin onu ele geçirmesine izin verdi. Eğilerek yavaşça yola ilerledi. Zihnini tüm düşüncelerden arındırırken vücudundaki acıları görmezden geldi.

Birkaç dakika sonra, babasının adamlarının kullandığı siyah SUV görüş alanına girdi. Biraz uzakta kalan bir kısma park etmişti.

Morana adamları tanıdı.

İki adam vardı. Kızını öldürtmek için en iyi iki adamını göndermişti.

Ne kadar kötü.

Adamlar yanan araca bakıyor, orada olduğunu düşünüyorlardı.

Onları ortadan kaldırması, diğer herkese bir örnek olması için cezalandırması, babasına net bir mesaj vermesi gerekiyordu. Ona bulaşan kimse zarar görmeden ayrılamazdı. *Hiç kimse.*

Diğerinin haberi olmadan birini vuramazdı, eğer keşfedilirse yaralı bedeni öyle bir kavgadan sağ çıkamazdı. Hızlı ve etkili olmalıydı. Gözlerini kısarak silahını araca doğrulttu. Daha spesifik olmak gerekirse, şu anda yakıt deposuna nişan alıyordu. Buradaki görüş açısından temiz bir atış yapabilirdi.

Elleri hafifçe titrese de tutuşunu sağlamlaştırdı.

Herkese örnek olsun. Babacığa siktiri çekelim.

Derin bir nefes alarak bir gözünü kapatıp nişan aldı ve ateş etti.

Büyük araç az önce sağlamdı ancak bir anda öylece havaya uçmuştu. Hiç filmlerdeki gibi değildi, saniyeler içinde işi bitmişti. Kolunu geri çekerken alevlerin aracı ve adamları sarmaladığından emin oldu. Kıçının üstüne, mezarlığın soğuk zeminine oturdu. Fakat keyifli değildi, şu anda tek hissettiği şey içindeki boşluktu.

İki mezar taşının arasında gözlerden uzak oturmaya devam etti. Çatı katına geri dönüp uyumak istiyordu. Ama hiçbir yere gidemezdi. Arabası yoktu, üstelik babasının adamları yakında olabilirdi.

Titreyen ellerle silahı yere bırakıp telefonunu çıkardı. Gözyaşları tekrar akmaya başlamıştı.

Caine'i arayabileceğini biliyordu. Bir şekilde, onun hızla geleceğini de biliyordu.

Ancak onu arayamazdı, yine savunmasızdı. Adamdan yardım istemeyi alışkanlık haline getiremezdi.

Başka kimi arayabilirdi ki? Hiç kimsesi yoktu.

Rehberi açarak en üstteki üçüncü numaraya baktı. Bu numarayı yakın zamanda kaydetmişti. Yutkunarak kendine düşünme fırsatı vermeden arama simgesine bastı.

Telefonu kulağına yasladı. Dizlerini göğsüne çekerek görmeyen gözlerle yeri izliyordu.

Dudağını ısırdı ve tam çağrıyı sonlandıracağı sırada yumuşak, o hırıltılı ses konuştu.

"Morana?"

Tek kelimede şaşkınlığı, endişeyi ve ilgiyi duyabilmişti. Bunlar altüst olması için yeterliydi.

"Amara," dedi sesi titreyerek. "Başka kimi arayacağımı bilemedim."

"Aramana sevindim ama iyi misin?" Amara'nın yumuşak sesinden endişe akıyordu.

"Değilim."

"Yaralandın mı? Nerede olduğunu söyle, hemen geliyorum."

"Ben... O kadar da kötü sayılmam," dedi hıçkırarak. "Yardımına ihtiyacım var. Bundan kimseye bahsetmezsen sevinirim, lütfen."

"Bu konuda endişelenme," dedi kadın hızlıca. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"Beni almana ihtiyacım var."

Morana ona adresi söylerken dikkatli olmasını ve takip edilmediğinden emin olup gelmesini istedi.

"On dakika uzaktayım. Beni bekle, olur mu?"

Morana başıyla onaylarken dudakları titriyordu. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, Morana."

Telefonunu da silahın yanına, mezarlığın zeminine bırakıp arkasındaki taşa yaslandı. Sırtı acıyordu, cildi patlama yüzünden hassastı ama çok ciddi bir yanık yoktu. Bakışlarını gökyüzüne çevirdi.

Hepsi bu kadardı.

Arabası yanmıştı.

İlk kez birinin canına kıymıştı, arabadaki iki kişiyi öldürmüştü.

Birini öldürebileceğini düşünmezdi. Ona zarar vermeye çalışan kişilere zarar vermekten çekinmezdi ama adam öldürmek mi? Kendini koruma amacıyla da değil, nefret ve intikam duygusuyla hareket etmişti. Misilleme yapmıştı ve pişman değildi. Hiçbir şey hissetmiyordu. En azından şimdilik öyle bir şey yoktu. Belki daha sonra hissederdi ama şu anda içi bomboştu.

En azından aklındaki baba problemi çözülmüştü. Babası onun ölmesini istiyordu ve amacına ulaşmak için her şeyi yapardı. Hazırlıklı olmalıydı.

Telefonu gelen mesajla titredi.

Morana boynunu eğerek ekrana baktı.

Tristan Caine: Cık cık, vahşi kedi. Ölüm emrimi imzalamadan önce en azından babana bir yumruk daha atmama izin vermeliydin. Şimdi gidip kendi inisiyatifimi kullanmam gerekecek. Eğlence bunun neresinde?

Morana mesajı okurken içinden bir kahkaha yükseldi. Cevaplamak için simgeye dokundu. Nereden biliyordu? Babası bir şey mi yapmıştı? Bomba patlatıp kızını öldürmeye çalışmak dışında planladığı bir şey mi vardı?

Morana: Kahretsin, düşünemedim. Ama ona burnunun nasıl olduğunu sordum.

Tristan Caine: Tepkisini tahmin edebiliyorum.

Morana: Senin hakkında konuşurken çok fazla küfür kullandı.

Tristan Caine: Baban hiç centilmen biri değil.

Morana gülümseyerek başını iki yana salladı.

Morana: Konuşana bakın.

Tristan Caine: Centilmen olmadığımı sana ilk geceden söylemiştim.

Tenebrae'de ilk tanıştıkları gece kendi bıçağını boğazına dayamıştı. Adam onu duvara bastırırken aralarında geçen diyaloğu hatırladı.

Morana: Doğru, söylemiştin. Centilmenlere ilgi duymamam iyi bir şey. O türden biri benimle baş edemez.

Tristan Caine: Kimsenin seninle baş edebileceğini sanmıyorum. Sen istemediğin sürece.

Mesajı okurken kalbi hızla atıyordu. Bu sözler muhtemelen birinin ona söylediği en hoş, en cesaret verici şeydi. Kendini idare edebilecek kadar güçlü olması, onunla kimin başa çıkabileceğini seçebilmesi içinde yaşadıkları mafya dünyasına göre şaşırtıcıydı.

Morana: Çok komik. Aynı şeyi senin için söyleyecektim.

Amara'dan gelen arama ekrana yansıdı. Morana telefonu açıp genç kadını oturduğu yere yönlendirdi. Telefonu kapattığında

yeni bir mesaj onu bekliyordu. Onu kendine getiren, birkaç mutlu saniye boyunca unutmayı başardığı her şeyi hatırlatan bir mesajdı.

Tristan Caine: Sanırım korumalarım senden korkuyor.

Mesajı bir kez okudu. Sonra iki kez daha kelimelerin üstünde göz gezdirdi. Adamdan beklemediği, konuşmasını hayal bile edemeyeceği şakacı bir tonda yazılmıştı. Bu mesaj karşısında kalbindeki boşluk biraz olsun azalmıştı.

Morana: Korkmalılar. Ne de olsa, az önce bir arabayı patlattım ve iki adamı soğukkanlılıkla öldürdüm.

Adamın cevabını beklemeden telefonu bıraktı. Amara'nın ağaçların arasından çıktığını görmüştü. Hızla hazırlanmış gibi görünen kadın üstüne buruşuk bir gömlek ve kot pantolon geçirmiş, boynuna desenli bir eşarp takmıştı. Saçları yamuk bir şekilde tepesinde toplanmıştı. Her şeye rağmen muhteşem görünüyordu. Birinin kendisi için her ne yapıyorsa bırakıp geldiğini görmek içini ısıtmıştı.

Kadın yaklaşırken boğazına bir yumru takıldı. Elini kaldırarak salladı.

Morana'nın halini görünce genç kadının yürüyüşü duraksadı. Tenindeki kir, dağınık saçları, yırtılmış kirli kıyafetleriyle *Sefiller* setinden fırlamış gibiydi. Amara ona baktığı anda çok ciddi bir şey yaşadığını anlamış olmalıydı.

Sonunda yanma gelip tam karşısında durdu. Yerdeki çimleri ya da kiri düşünmeden oturmuş, sırtını tıpkı onun yaslandığı gibi karşısındaki mezar taşına çevirmişti. Sessizce, tek kelime etmeden çantasını karıştırarak bir şişe su çıkarıp ona doğru uzattı.

Morana kapağını açarak suyu içti, susamış dudakları suyu adeta yutmuştu. Soğuk su boğazından inip mutluluktan inlemesine sebep oldu. Suyun tadına bakana kadar ne kadar susadığından haberi bile yoktu.

Susuzluğunu giderdikten sonra biraz ellerini yıkadı, bir kısmını da yüzüne çarptı. Derin nefesler alırken kendini mümkün olduğunca temizlemeye çalıştı.

"Burası bir mezarlığa göre oldukça güzel."

Amara'nın yumuşak sesi başını kaldırıp kadına bakmasına neden oldu. Yeşil gözlerindeki endişeli bakışları görünce derin bir nefes aldı.

"Öyledir. Ama en güzel manzara diğer tarafta, giriş kapısının olduğu yerde."

Amara'nın kaşları yukarı kalktı. "Yanan araçları kastettiğini sanmıyorum."

Morana güldü. "Hayır, onlardan bahsetmiyordum. Ama o konuyu konuşmamız gerekiyor, değil mi?"

"Sadece sen istiyorsan, Morana." Kısık sesi sözlerini daha da tatlı hale getiriyordu. Morana bu noktada karşısındaki kadına âşık olduğundan oldukça emindi. Onu sevmemek imkânsızdı.

Amara onun için yaptığı onca şeyden sonra bir arkadaşı hak ediyordu. Morana da bir arkadaşı hak ediyordu. Her şeyin cehenneme kadar yolu vardı, sonunda arkadaş edinecekti.

Bildiği her şeyi kaybetmiş olması, o bilinmeyenin içinde bir güzellik bulamayacağı anlamma gelmiyordu.

Bu düşünceyle boğazını temizledi. "Son zamanlarda kendim ve etrafımdaki kişiler hakkında çok şey keşfettim, Amara. Hiçbir şey göründüğü gibi değil."

Kadın bir kez bile sözünü kesmeden başını yana eğerek onu dinliyordu.

Morana hafifçe gülümsedi.

"Luna'yı biliyorum," diyerek karşısındaki kadının gözlerinin büyümesini izledi. "Kaçırılma olayları ve kurbanlarla ilgili her şeyi biliyorum. Kaçırılan kızlardan biri olduğumu, sonrasında bulunan tek bebek olduğumu biliyorum."

Amara yutkunarak başıyla onayladı. "Evet, öyle. Bunu çok fazla bilen yoktur. Hepsi gizli tutuldu."

Morana başını onaylarcasına salladı. "Çocuk kaçırma olaylarının İttifak'la bir ilgisi olduğunu biliyorum. Benim kaçırılmam da buna dahil olabilir. Tristan Caine'in benden geri döndüğüm, kız kardeşi dönemediği için nefret etmediğini de biliyorum."

Amara dudağını ısırırken gözleri yaşlarla doldu. Ama hiçbir şey söylemedi. Bu sadakat, Morana'nın ona daha çok saygı duymasına neden oldu.

Konuşmaya devam etti. "Babamın hayatımı hiç umursamadığını biliyorum. Kodlar, yaşanan her şey... Burada büyük bir şeyler oluyor, benden çok daha büyük bir olay var. Babamın ölüm emrimi verdiğini biliyorum, arabama bomba koydurarak neredeyse beni öldürmeyi başaracaktı. Ama amacını bilmiyorum. Neden bunu yaptı?"

Amara yutkundu. Koyu yeşil gözleri samimiyetle parlıyordu. "Çok üzgünüm."

Morana başıyla onayladı. "Az önce iki adam öldürdüm. Gidecek kimsem yoktu ve sana güvenmeyi seçtim. Bilmeni istiyorum, eğer bana güvenmeyi seçersen sana asla ihanet etmeyeceğim."

Konuşurken duraksadı ve kalbinin sıkıştığını hissederken karşısındaki kadına kendini açtı. "Sana ihanet edebileceğim kimsem yok, Amara. Beni koruması gereken adam ölüm emrimi verdi. Beni öldürmesi gereken adam korumasına aldı. Durum ne kadar karmaşık olursa olsun, o nezakete ihanet edemem. Hayatım-

da çok fazla nezaket görmedim. Bana sadece siz iyilik yaptınız. Buna asla sırt çevirmem."

Sözlerine devam etmeden önce derin bir nefes aldı. "Ama bir gerçek var ki... Tristan Caine'i tanımıyorum. Kim olduğunu bilmiyorum. Onu anlamama yardım et. Savaşmama yardım et."

Amara başını geriye atıp bir süre gökyüzünü izledi. Morana ona düşünmesi için zaman verdi. Konuştuğunda kadının sesi her zamankinden daha kısıktı.

"Senden neden nefret ettiğini biliyorum, Morana. Benimle paylaştığı için değil. O kimseyle hiçbir şeyini paylaşmaz. Kimsenin ona yaklaşmasına izin vermez. Hepimiz yalnızız ama o aramızdaki en yalnız insan."

Morana yağmurlu geceyi ve cam duvarları hatırlarken kalbinin sıkıştığını hissetti, Amara'nm yanağından süzülen gözyaşını izliyordu. Sonra kadın açıklamaya devam etti.

"Dante ailenin vârisi olduğu için gerçeği biliyor. Kardeşinin kanadığını görmenin ve yardım etmek uğruna hiçbir şey yapamamanın acısıyla güvendiği bir anda benimle paylaştı. Tristan'ın gerçeğinin ağzımdan çıkmayacağına dair ona hayatım üzerine yemin ettim."

Morana onun sesinde bir "ama" duymuştu. Dilini ısırarak anı bölmemeye çalıştı.

Amara'nın yanağından bir gözyaşı daha süzüldü.

"Sana nasıl baktığını görüyorum. Seninle ilgili gerçeği hayatım boyunca bilmeme rağmen, Tristan'ın senin yanında böyle olacağına asla inanmazdım."

"Benim yanımda nasıl?" Düşünemeden kelimeler dudaklarından dökülüvermişti.

Amara başını eğip ona bakmadı, gökyüzündeki bulutları izlemeye devam ediyordu. Dudakları hafifçe kıvrılmıştı.

"Canlı."

Kalbinden bir şey geçmişti sanki. Bir kıvılcım, bir elektrik akımı gibiydi.

"Başka tarif edebileceğim bir kelime yok. Bu yüzden sana gerçekten zarar verebileceğine inanmıyorum. Çünkü hayatın tadına bir kez baktığında ondan vazgeçemezsin."

Söyledikleri doğruydu, vazgeçmek mümkün olmuyordu.

Adamın ısrarla sorduğu şey aklına geldi.

"Seni incittim mi?"

Amara haklı mıydı?

Morana sessiz kalarak düşündü.

"Seni sevdim, Morana." Sonunda kadın başını eğerek ona baktı. Bakışları kararlı olsa da tamamen acıyla doluydu. "Seni arkadaşım olarak görmek gerçekten hoşuma gider. Bu yüzden seni uyarmalıyım. Tristan'ı tanıdığım, nefretine neden bu kadar tutunduğunu bildiğim için ileride sana zarar vermesinin kaçınılmaz olacağını da biliyorum. Zarar vermek istemeyecektir ama diğer şekilde nasıl ilerleyeceğini bilmiyor. Dante ve benden başka kimseyle yakınlık kurmadan yirmi yıl geçirdi. Bizimle de o kadar yakın sayılmaz. Onu tanıyoruz ve olduğu gibi kabul ediyoruz. Bunu yapabileceğinden emin misin?"

Morana gözlerini kırptı, kalbi delicesine çarpıyordu. "Bana ne soruyorsun, Amara?"

Kadın derin bir nefes aldı. "Sebebini bilmeni istiyorum, Morana. Bir kadın olarak, yanında duran arkadaşın olarak gerçeği bilmeni istiyorum. Üstelik onu kendisinden kurtarabilecek tek kişi olduğuna inanıyorum, bunu yapabilmek için de gerçeği bilmen gerekiyor. Kolay olmayacağını anlaman ve kabul etmen gerekiyor. Bu yolda, önündeki en büyük engel Tristan'ın kendisi olacak."

Morana ellerinin hafifçe titrediğini hissederken derin bir nefes aldı. Amara'nın söylediklerini düşünüyordu.

"Gerçek onu anlama şeklini değiştirecek, Morana. Senin için bir şeyleri değiştirecek ama onun için hiçbir şey değişmeyecek. Hâlâ bilmek istiyor musun?"

Tanrı aşkına, tam bir karmaşaydı.

Bilmek ya da bilmemek. Bütün mesele buydu.

"Cehalet mutluluktur," demişti birisi. *Kusura bakma eskiçağ filozofu ama cehalet berbat.*

Bir kez öğrenince asla geriye dönemeyecekti. Geri dönüş yoktu. Aralarındaki bağı nasıl değiştirecekti? Aileleri arasındaki durumu nasıl değiştirecekti? Peki ya adam gerçeği öğrenmesini istemiyorsa ve öğrendiği için ondan kurtulmaya karar verirse?

Bunları arkasında bırakır ve uzaklara giderdi.

Hayır, böyle yapamazdı. Artık mümkün değildi. Kendiyle ilgili her şeyi öğrenmeden olmazdı.

İçindeki çatışma, endişe, öfke, ve merak bir düğüm haline gelip nefes almasını zorlaştırarak yüreğini acıtıyordu. Gözlerini kapatıp derin bir nefes alırken başıyla onayladı.

"Bilmek istiyorum."

Bu sözlerle kaderini mühürlemişti. Bir daha eskisi gibi olmayacağını biliyordu.

Bu sözlerle arkasına yaslanıp gözlerini açtı. Amara yavaşça, o kısık sesiyle konuşmaya başlarken elleri titriyordu.

Korku

Tristan sekiz yaşındayken
Tenebrae Şehri

Korkuyordu.

Burada olmamalıydı.

Tristan küçük ayak parmaklarının üzerinde yükselirken kuralı çiğnediğini biliyordu. Küçük bedenini sütuna yaslayıp parmak uçlarında yükselerek ana yemek salonunu görmeye çalışıyordu. Her köşesinde büyük alanı aydınlatan uzun lambalar, duvara yakın konumlandırılmış masalar vardı. Tam ortasında ise yan taraflarına yirmişer, baş kısımlarına birer tane sandalye yerleştirilmiş kahverengi uzun bir masa duruyordu. Duvarlar büyük evin taşlarıyla aynıydı fakat adını hatırlayamıyordu. Perdeler koyu maviydi. Tristan rengi beğenmişti, o salonu da sevmişti.

Büyük evin içinde sadece iki kez bulunmuştu. Patron'un evde

düzenlediği iki farklı partiye gitmişti, annesi organizasyona yardım ediyordu. Tristan da babası işini yaparken o akşam yemeği toplantısını görmek istemişti.

Babasının işi çok önemliydi. Tristan'a defalarca söylenmişti. Bu yüzden annesi oynaması için onu bahçede bırakıyor, evin içine asla almıyordu. İki kez gizlice eve girmiş, içerideki büyük koridorları dolaşıp geri kaçmıştı. Birinin onu görüp şikâyet etmesinden korkmuştu.

Patron'a bir şikâyet ulaşırsa başının büyük derde gireceğini bilecek kadar büyüktü. Patron küçük çocukları öldürmüyordu ama uygun gördüğü şekillerde cezalandırıyordu. Tristan cezalandırılmak istemiyordu.

Daha önce gizlice içeri girmiş olsa da eve son gelişinin üzerinden uzun zaman geçmişti. Buradan gitmeliydi ama ayakları zemine yapışmıştı sanki. İlk denemeleri merak yüzündendi ancak şu anda eve girmesinin sebebi bilgi edinmekti.

Yetişkin olmadığı için ona hiçbir şey söylenmiyordu. Fakat etrafında yaşananları bilmiyor değildi.

Biliyordu.

Görüyordu.

Duyuyordu.

Hissediyordu.

Çok fazla acı vardı. Çok fazla suçluluk duyuyordu.

Küçük kız kardeşi kaçırılmıştı ve tamamen onun hatasıydı. Kardeşini korumak onun göreviydi, o küçük kızın güvenliği ağabeyinin sorumluluğundaydı. On yedi gün olmuştu ama etrafta hiçbir ipucu yoktu.

Tristan o geceyi o kadar net hatırlıyordu ki. Zihnindeki her şey çok canlıydı. Küçük Luna'yı gıdıkladığını ve kız kardeşinin o tatlı sesiyle kıkırdadığını hatırlıyordu. Üzerinde kırmızı kalpler

olan beyaz pijamasını hatırlıyordu. Ona masum bir sevgi ve hayranlıkla bakan büyük yeşil gözleri hatırlıyordu. Kız kardeşi ona baktığında kalbinde hep tuhaf bir şey hissederdi. Gitmeden önce yatağının altını kontrol ettiğini, iyi geceler dilemek için kucakladığını hatırlıyordu. Yumuşak bebek kokusunu ve saçını minik yumruğuyla kavramasını hatırlıyordu.

Dünyadaki en güzel kız kardeşti. Tristan onun pembe buruşuk yüzünü gördüğü, minik vücudunu kollarına aldığı anda onu hep koruyacağına yemin etmişti. Ne de olsa bir ağabeydi. Büyük kardeşler böyle yapardı, kız kardeşlerini ne pahasına olursa olsun korurlardı.

O gece başarısız olmuştu. Nasıl olduğunu bilmiyordu ama sorumluluk ona aitti.

Pencereleri kilitliydi. Tristan kendisi kilitlemişti. Kız kardeşinin odasına giden tek yol kendi odasından geçiyordu. Tristan uyanıp kardeşini kontrol etmeden, anneleri bile gece onun yanına giremezdi.

O gece de diğer günlerde olduğu gibi kardeşini kucaklamıştı.

Sabah uyandığında yatağı boştu.

Pencereler kilitliydi. Gece hiç uyanmamıştı. Kardeşi arkada hiçbir iz bırakmadan kaybolmuş gibiydi. Tristan'a ihtiyacı varken o yanında uyuyordu. Kız kardeşini hayal kırıklığına uğratmıştı.

Luna'nın yokluğunun yarattığı boşluk onu yiyip bitiriyordu. Kardeşini geri istiyordu. Bebek kokusunu koklamak, gülüşünü duymak, ona sarılmak istiyordu. Onu çok özlemişti.

Beyaz üstünün uzun kollarıyla gözyaşlarını sildi. Babası ona asla ağlamamayı öğretmişti. O bir ağabeydi, güçlü olmak istiyorsa asla ağlamamalıydı.

Tristan öyle yapmaya çalışıyordu. Bunun için gerçekten uğraşıyordu.

Ama odasının karşısındaki boş yatağa her baktığında gözyaşları etrafını sarıyordu. Babası geceleri bağırarak herkesi suçladığında, acıyla annesine bağırdığında gözyaşları peşinden geliyordu. Annesinin acılı sesiyle babasını sakinleştirmeye çalıştığını duyduğunda gözyaşlarını hissediyordu.

O günlerde herkes ağlıyordu. Tristan ağladığını ailesine göstermemeye çalışıyordu. Sabahları tüm kanıtlardan kurtuluyordu ve ağladığı zamanlarda sessiz olmaya özen gösteriyordu.

Kimse her gece gözlerini kapayıp kız kardeşi için dua ettiğini bilmiyordu. Tristan onun geri dönmesi için dua ediyordu. Sıcak, tok ve güvende olması için dua ediyordu. Ağabeyini fazla özlememesi için dua ediyordu.

O kadar çok dua etmişti ki, sonunda bunu yapmaktan yorulmuştu.

Bir şeyler yapma ihtiyacıyla doluydu.

Kimse ona bir şey söylemese de duyuyordu. Önceki gece babasının annesine bağırdığını duymuştu. Luna'yı ve diğer kız çocuklarını kaçıranlarla ilgili bir teori vardı. Kendisi gibi çaresiz ve üzgün hisseden başka ağabeylerin de olduğunu fark etmek onu kızdırmıştı. Tristan tüm konuşmayı dinlerken pencereden yağmuru izlemiş, Luna'nın yağmuru ne kadar sevdiğini hatırlamıştı.

Onun tekrar mutlu olmasını istiyordu.

Habersiz geçen on yedi gün oldukça uzun bir süreydi. Kız kardeşinin başına kötü bir şey gelme ihtimalini asla düşünmek istemese de ailesinin o ihtimali değerlendirdiğini biliyordu.

Babası bir kızdan bahsetmişti. Bulunmuştu.

Geri dönen tek kız oydu.

Tristan onun yüzünden eve girmişti.

Kızı görmeye gelmişti. Luna'sı hâlâ kayıpken geri dönen kızı görmeye gelmişti. Onunla görüşüp kız kardeşinin başına gelenler

hakkında bir şeyler öğrenebilmeyi umuyordu. Luna'yla birlikte olup olmadıklarını merak ediyordu.

Sütunun arkasmda gizlenirken bakışlarını salonda gezdirdi. İnsanları izleyip etrafı gözlemledi. Korumalar da dahil olmak üzere, içeride on tane adam vardı. Yanlarında sadece bir tane kadın bulunuyordu.

Babası ona hep yüzleri hatırlaması gerektiğini söylerdi. Küçük Tristan'a yüzlerin onların işinde birer sır olduğunu öğretmişti. Sırlar da bir gün kullanabileceği silahlardı.

Annesi ona gözleri okumasını öğretmişti. Annesine göre, gözler insanın ruhunu yansıtan bir aynaydı. Tristan kız kardeşinin tanıdığı herkesten daha saf bir ruha sahip olduğunu bunun sayesinde biliyordu. Luna'nın bulunmadığı her gün babasının ruhunun karardığını da aynı şekilde anlıyordu. Bütün o acının altında, annesinin ruhunun ezildiğini ancak böyle fark edebiliyordu.

Acele etmeden masadakilerin yüzlerini ve gözlerini inceledi. Yuvarlak salonun etrafını saran korumalara bakmamıştı. Sonra bakışları babasını buldu.

David Caine patronunun sandalyesinin yanında duruyordu, uzun ve zayıf yapılı bir adamdı. Ellerini arkasında birleştirmişti. Tristan o ellerin titrediğini biliyordu. Uzun zamandır titriyorlardı ama son zamanlarda titreme daha kötü bir hal almıştı. Bu düşünceye fazla takılmadan bakışlarını Patron'a çevirdi.

Adamın asıl adı Lorenzo Maroni'ydi ama Tristan'ın babası ona Patron olarak sesleniyordu. Adam masanın başında oturuyordu. Ailedeki herkes gibi, o da siyah bir takım elbise giyiyordu. Sakalı uzun, saçları kısa ve gözleri de koyu renkliydi.

Tristan adamı ilk kez gördüğü anı hatırlıyordu. Annesi akşam yemeği organize ederken bahçede oturuyordu. Patron dışarı çıkmıştı. Tristan o zamanlar onun kim olduğunu bilmiyordu. Uzun

ve yapılı vücuduna, karanlık gözlerine, sert yüzüne bakarken adamdan nefret etmişti.

Patron bakışlarına karşılık vermişti. "Bana böyle bakanları kahvaltıda yerim, çocuk."

Tristan bir şey söylememiş, ondan daha da nefret etmişti.

Adam o zaman gülümsemişti. "Sen diğer çocuklar gibi değilsin, değil mi?"

"Hayır, değilim," demişti gözlerini kısarak.

Patron onu dikkatle izledikten sonra uzaklaşmıştı. Tristan o günden sonra adamla bir daha karşılaşmamıştı. Babasının karanlık bakışlara ve sert bir yüze sahip olan adam için neden çalıştığını anlamamıştı.

Patron'u dikkatle inceledi. Adam puro içerken önündeki masada bir silah duruyordu. Silahın metali parlıyordu. Birkaç adamın daha silahı ortadaydı.

Tristan rahatsız olmadı. Silahlar onu rahatsız etmezdi. Babası ona bir silahın nasıl tutulacağını öğretmişti. Hiç ateş etmemiş olsa da silahları seviyordu. Onları elinde tutmak hoşuna gidiyordu. Bir gün babasından silahın nasıl ateşleneceğini öğrenecekti ve silah koleksiyonu yapacaktı.

Bir gün. Luna eve güvenli bir şekilde döndüğünde.

Ailedeki tanıdık yüzleri, babasının yanında gördüğü ama ismini bilmediği adamları izledi. Masanın diğer ucuna bakmak için başını çevirdi. Şehir dışından gelen misafirler oradaydı.

Onları dikkatle inceledi. Masanın başında oturan adam iriydi. Patron'dan büyük ama babasından daha küçüktü. Herkes gibi koyu renkli bir takım elbise giyiyordu. Sakalı kısaydı. Tristan uzun süre adamın yüzüne baktı, hafızasına kazıdı ve gözlerini inceledi. Midesine ağır bir his yerleşiyordu.

Bu adamı sevmemişti. *Hem de hiç.*

Yüzü normal, gözleri koyuydu ama bakışlarında onun yaşındaki bir çocuğu korkutup kaçıracak bir şeyler vardı. Tristan adamdan gerçekten hiç hoşlanmamıştı.

Bir süre sonra dikkatini başka biri çekti. Adamın yanında güzel, mavi elbise giyen bir kadın oturuyorrdu. Kucağında bir bebek vardı.

Tristan bir nefes verdi.

Çok küçüktü.

Luna'dan da küçüktü. Pembe bir elbise giyiyordu ama o noktada sadece bebeğin kıvırcık saçlarını, başının arkasını görebiliyordu.

Luna'nın yanında mıydı? Onunla oturmuş, onunla ağlamış mıydı?

Nasıl bulunmuştu? Neden sadece o bulunmuştu?

Kadının kucağındaki minik bebeğe bakarken sorular aklmdan çıkmıyordu, diğer her şeyi unutmuştu. Küçük kız meraklı küçük bir solucan gibi kıvranıyor, Tristan'ın, bebeğin annesi olduğunu düşündüğü kadından uzaklaşmaya çalışıyordu. Luna'nın da böyle kıpır kıpır olduğu zamanları hatırlıyordu. Kucaktan kurtulamayınca hayal kırıklığıyla çıkardığı sesleri, sonunda başardığında etrafa saçtığı mutlu kahkahayı hatırlıyordu.

Bu bebek de aynı seslerden çıkarıyordu. Tristan salonun diğer ucundan onu duyabiliyordu.

"Bebeği masaya bırakabilirsin, Alice." Kötü adamın sesini duyunca gözlerini kıstı.

Alice aceleyle bebeği masaya bıraktı. Bebeğin sırtı annesine dönüktü, tüm masayı görebileceği şekilde yerleştirilmişti.

Tristan bebeğe bakarken, Luna'yı gördüğü ilk anda olduğu gibi göğsünde bir titreme hissetti.

Çok güzeldi. Tombul pembe yanakları, kızarmış yüzü, ahşabın

üzerinde kıvrılan küçük bacakları, salona ve içindeki insanlara bakarken merakla açılmış pembe dudakları vardı. Tristan'ın güzel bulduğu şey bunlar değildi, küçük kızın gözleriydi. Buğday ve çimen rengindeki iri, güzel gözleriyle odadaki insanlara bakıyordu. Berrak, tatlı ve saftı. Etrafındaki kötülüklerden etkilenmemişti.

Kardeşinin de aynı şekilde olduğunu umuyordu. Onu tekrardan böyle görebilmeyi umuyordu. O küçük parmaklarını öpmek ve karnını gıdıklamak istiyordu.

Gözünden bir damla yaş aktı.

Sonra bir şey oldu.

Nasıl olduğunu, nedenini anlayamıyordu. Aniden bebeğin bakışları gölgeler içindeki sütundan ona doğru kaymıştı. Tristan'ı saklandığı yerde bulmuştu.

Büyük kafasını hayretle eğdi.

Sonra ona gülümsedi.

Tristan'ın etkisini midesinde hissettiği, dişsiz, çok sevimli bir gülümsemeydi.

Kendi dudaklarının hareket ettiğini hissetti.

Luna kaybolduğundan beri ilk kez gülümsemişti.

Küçük kız tombul kollarını çılgınca hareket ettirmeye, masanın üzerinde kıpırdanmaya başladı. Kıkırtıları tüm salonda yankılanıyordu.

"Küçük Morana'nın iyi olmasına sevindim."

Patron'un sesi, az önce yüzünde beliren gülümsemeyi sildi.

Morana. Güzel bir isimdi. Bebeğin sesin geldiği yere doğru dönüp başını eğmesini izledi. Bundan hoşlanmamıştı. Bu kadar silahın üzerinde durduğu masaya bebeği koymalarmdan hoşlanmamıştı. Salonun karanlık bakışlı adamlarla dolu olmasmdan ve hepsinin bebeğe bakmasından hoşlanmamıştı.

Adamlar evlerine geldiklerinde kardeşine yaptığı gibi, o kü-

çük bebeği alıp hızla buradan uzaklaşmak istiyordu. Küçük kardeşini karanlık bakışlara sahip kişilerin görmesini istemiyordu. Bu bebeğin de karanlık bakışlı kişiler tarafından görülmesini istemiyordu.

Ama saklandığı yerde kalmaya devam etti.

Kötü adam masanın ucundan, "Kendi gözlerinle görmek istemiştin, Lorenzo. İşte burada," dedi Patron'a. Arkasına yaslanırken eli masanın üzerindeydi. "Şimdi iş konuşabilir miyiz?"

Tristan adamın ses tonu karşısında dişlerini sıktı.

"Bir dakika," dedi Patron. Purosunu söndürürken masadan bir duman yükseldi. Tavandaki fandan gelen hava dumanı salona dağıtıyordu.

"Alice." Kötü adam kadınla konuştu. "Morana'yı al ve bizi yalnız bırak."

Kadın ayağa kalkınca, "Bebek kalsın," dedi Patron.

Kadın bir an tereddüt etse de dönüp odadan çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Küçük Morana olanlardan habersizdi, pembe elbisesinden bir parçayı ağzına götürüp çiğnemeye çalışıyordu.

Patron'un konuşması odadaki sessizliği böldü. "Kaybolanlar arasından sadece senin kızın bulundu. Adamımın sorularını yanıtlama nezaketini gösterir misin, Gabriel?"

Tristan'ın adamın ses tonunda çözemediği bir şeyler vardı. Patron şifreli konuşuyormuş gibi görünüyordu.

Kötü adam kaşlarını kaldırdı. "Sorusu olan kim?"

Patron'un gözleri parlıyordu. "Güvenlik şefim. Onun da kızı birkaç haftadır kayıp."

Tristan babası öne çıkıp masaya yaklaşırken derin bir nefes aldı. Kötü adam Gabriel, ona yaklaşan adama başıyla onay vermişti.

Babasının sakin bir sesle, "Kızınız nasıl kayboldu?" diye sor-

duğunu duydu. Babasının evde kıyametler koparırken dışarıda nasıl böyle sakin kalabildiğini anlayamıyordu.

Gabriel başıyla mavi elbiseli kadının çıktığı kapıyı işaret etti. "Eşim kızımızı parka götürdüğünde kayboldu. Kaçırıldığını anladığımızda dört gündür kayıptı."

Babası başını sallayarak masaya yaklaştı, Patron'un yanındaki adamlar bu hareketle duruşlarını dikleştirmişti. "Peki onu nasıl buldunuz?"

"Bulamadık," dedi Gabriel. "Gece kapımızın önüne bırakıldı."

Bu kadar mıydı?

Peki sebebi neydi?

Anlaşılan babası da aynı şekilde düşünüyordu.

"Yani kızınız kaçırıldı ve dört gün sonra öylece kapınıza mı bırakıldı?" diye sordu babası. Sesi sakinliğini kaybediyor, Tristan'ın gecelerdir duyduğu hale bürünüyordu. "Ne kadar güzel."

Kötü adam babasına gözlerini dikti. "Bir şey mi ima ediyorsun?"

Babası cevap verirken masaya ilerliyordu. "Aynen öyle."

Eğilip baktığında babasının yüzünü net görebildi. Bakışları onu korkutmuştu.

Babasının yüzüne, sandalyesinin ucunda oturan kötü adama ve aralarındaki bebeğe baktı. Midesine kötü bir his yerleşiyordu. Babası bağırmaya başlamadan ve kötü adam karşılık vermeden küçük bebek oradan uzaklaşmalıydı.

"Seni araştırdım, Gabriel Vitalio," dedi babası. Ses tonu da gözlerindeki karanlığı andırıyordu. "Yaptığın şeylere baktım. Onlarca kız kaçırıldı, sonrasında hiçbiri geri dönmedi. Ama kaçırılan senin kızın olduğunda, öylece bir hediye paketi gibi kapınıza geri bırakıldı. Bunun iki anlamı olabilir. Suçlular senden korkuyor ya da onları tanıyorsun. Hangisi?"

Gabriel Vitalio öfkelenmiş bir şekilde bakışlarını Patron'a çevirdi. Adamları gergindi, elleri silahlarına doğru gitmişti. "Bu yüzden mi davet edildik, Lorenzo? Bunun için miydi?"

Patron güldü. "Seni buraya neden davet ettiğimi tam olarak biliyorsun, Gabriel. İşimiz bitti."

"Kirli çamaşırlarımızı buraya dökmemi ister misin? İplerin benim elimde olduğunu gayet iyi biliyorsun, Tazı."

Patron arkasına yaslandı ve gözlerindeki bakışlar ölü olsa da adama güldü. "Etrafına bir bak, Engerek. Benim şehrimdesin. Benim bölgemde. Benim evimde. Benim adamlarımla çevrilisin. Sadece birkaç adamın yanında."

Sanki bekledikleri işareti almış gibi korumalar silahlarını kötü adamın çevresindekilere doğrulttular. Tristan olanları yutkunarak izliyordu.

Gabriel Vitalio derin bir nefes aldı. "Anlaşmayı bozsan bile beni öldüremezsin. Kendi bölgemde, güvendiğim kişilerin elinde tuttuğum önlemler var."

"Biliyorum. Seni şu anda öldüremiyor olabilirim," dedi Patron. "Ama Azrail'e yaptığımız şeyi yapabilirim."

Gabriel Vitalio'nun sesi kesildi.

"Seni piç kurusu."

Tristan'ın kaşları yukarı kalktı. Azrail kimdi ve ona ne yapmışlardı?

"Söylediğim gibi işimiz bitti, Engerek. Güvenlik şefim seni yerin yedi kat altına gömebilir, umurumda olmaz. İttifak olmadığı sürece ailelerimiz düşmandır."

"Beni tehdit ederek susturabileceğini sanıyorsan yanılıyorsun, Tazı," dedi adam kısık sesle. "Bildiğim şeylerle imparatorluğunu yerin dibine batırabilirim."

"O halde benimle birlikte batmaya hazır ol."

Bir sessizlik oldu.

Tristan ne hakkında konuştuklarını bilmiyordu ama bakışlarını salonda gezdirirken nefesini tutmuştu. Adamlar masanın iki ucundan birbirlerine dik dik bakıyordu, içerideki gerilim son noktaya ulaşmıştı. Tüyleri diken diken olduğunda sakinleşmeye çalışarak kollarını ovdu.

Belki de gitmeliydi. Yetişkinlerin konuşmasına izin vermeliydi. Babası buradaydı, adamlardan kız kardeşi hakkında bilgi alabilirdi.

Ancak hareket etmedi.

Bakışları erkeklerin arasındaki küçük kıza kayıyordu. Belki de kız kardeşini gören son kişiydi. Eline geçirdiği bir kaşığı inceliyordu.

Dudağını ısırarak yerinde kaldı.

Sessizliği babası böldü. Sert sözleri kötü adama yöneltilmişti.

"Kızlar nerede?"

Engerek dişlerini sıktı. "Ben nereden bileyim?"

Babası cevabı beğenmemişti.

Bir anda silahını çekip adamm başına doğrulttu. Patron arkada oturuyor, gösteriyi izliyordu.

Engerek'in eli cebine kaydığında babası başını iki yana salladı.

"Kıpırdama."

Tristan sütunu kavradı, içgüdüsel olarak gerilmişti. Bakışlarını salondan ayırmadan eğildi. Çorabından, kız kardeşini koruyacağı noktalarda kullanmak için babasından çaldığı İsveç çakısını aldı. Küçük elinde büyük kalmıştı ama sıkıca tutarak ihtiyaç olması halinde savaşa hazır bekledi.

Babası kötü adama dönüp irkilmesine neden olacak bir ses tonuyla konuştu. Tristan bıçağın avucundan aşağı kayıp elini kestiğini hissetti. Acı tenini yakıyordu ama varlığından kimsenin

haberdar olmamasını istediği için dudağını ısırarak yanağından süzülen yaşları sildi.

"Seni tanıyorum, Gabriel Vitalio. Bir şeyler bildiğini biliyorum. Hemen konuşsan iyi olur, yoksa yaşanacak şeylerden sorumlu olmayacağım."

Engerek güldü. "Seni zavallı piç. Hiçbir şeyden haberin yok, değil mi?"

Tristan adamı yumruklamak istiyordu. Kanayan elini artık umursamıyordu, sadece o adamın burnunu kırmak istiyordu. Kız kardeşi kayıptı ve adam onlara gülüyordu. Kendi kızı daha yeni dönmüştü.

Dünyada böyle adamlar olduğunu bilmiyordu. Bu tür adamları tanımak bile istemiyordu. Kötülükle gülebilen adamları görmek istemiyordu.

Tüyleri ürperdi.

Babası silahı adamın yüzüne yaklaştırdı. "Söyle bana! Ne biliyorsun?"

Adam kahkaha attı. "Ona anlatmamı ister misin, Tazı? İttifak'ı neden delicesine sonlandırmak istediğini ona söyleyeyim mi?

Tristan masanın diğer ucunda hareketsiz kalan adama baktı.

"Ağzını açmayı düşündüğün zaman Azrail'i hatırla, Engerek."

Diğer adam öfkeden köpürse de sessiz kaldı.

Babası parmaklarını şıklattı. "Bunların kızımla ne alakası var?"

Engerek omuz silkti.

Tristan'ın babası işte o zaman hareket etti.

Aniden silahı adamın yüzünden çekerek bebeğe doğrulttu. Namlu, tombul yüzündeki parlak ela gözleriyle büyülenmiş gibi silahı izleyen bebeğe çevrilmişti.

Tristan nefes alamadı.

Babasının titreyen eli sabitlenirken gözleri tamamen karardı.

"Bana bilmek istediklerimi söylersin ya da..." Sesi kısıktı. "O ölür. Kızıma karşılık senin kızın."

Tristan dehşet içinde izliyor, kendini kötü şeyler düşünmekten alıkoyuyordu. Babası blöf yapıyordu. Diğer adamı oyuna getiriyor, Luna hakkında bir şeyler öğrenmeye çalışıyordu. Evet, böyle olmalıydı.

Engerek'in babasına bir şey yapma ihtimaline karşı hazırlıklı olmalıydı.

Yutkunarak sinirlerini bastırmaya çalıştı. Kolonun arkasından ayrılsa da gölgelerde kalmaya devam ederek etrafına bakındı.

Duvarın yanındaki masalardan birinde duran silahı gördü. Düşünmeden bıçağı masaya bırakıp kanayan avucuyla silahı kavradı. Ne tür bir silah olduğunu ya da kaç mermisi olduğunu bilmiyordu. Ama küçük, titreyen ellerine ağır geliyordu. Çok ağırdı.

Buna rağmen ince kollarını kaldırıp silahı Engerek'e doğrulttu. Babasının öğrettiği gibi emniyet kilidini açmıştı. Kızını geri alarak nasıl bir mucize yaşadığının farkında olmayan kötü adamı vurmaya hazırdı. Kız kardeşini geri alabilmek için her şeyi yapar, sahip olduğu her şeyi verirdi.

Kardeşinin dönmesini çok istiyordu.

Babası da onu özlüyordu. Bu yüzden blöf yapıyordu, adamdan her şekilde bilgi almaya çalışıyordu. Tristan onu anlıyordu.

Kolları ağrımaya başlamıştı, avucundaki yara zonklasa da ellerini sabit tutmaya devam etti.

Ses çıkarmamak için dişlerini sıkarak gölgelerin içinden izledi. Engerek'in bakışlarının Patron'a kaymasını onun da başını hafifçe iki yana sallamasını izledi. Engerek tekrar arkasma yaslandı.

"Sana hiçbir şey anlatamam," derken sesi yüksek ve kontrollüydü. "Ne yapmak istersen yap."

Kan beynine sıçradı. Babası silahını küçük kıza, Patron'un adamları da silahlarını Engerek'in korumalarına doğrultmuştu. Babasının neden böyle davrandığını biliyordu ama diğer adamların neden böyle davrandıklarını anlayamıyordu. Neden kimse onu durdurmak için hiçbir şey yapmıyordu?

Nasıl bir baba kızına böyle davranabilirdi?

Tristan yutkunarak babasının silahını indirmesini, yeni bir strateji oluşturmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Kalbi çarpmaya, silah ellerinde titremeye başladı.

Babası neden silahını indirmiyordu?

Neden bebekten uzaklaşmıyordu?

Neden kimse bir şey yapmıyordu?

Babası, "Son şansın, Vitalio," dedi kısık sesle.

Engerek başını iki yana salladı.

Patron konuştu. "Üsteleme, David."

Silahı indir, baba, dedi içinden. Dudakları titriyordu.

Babası başını olumsuz anlamda salladı. "Kızıma karşılık onun kızı."

Baba uzaklaş.

Burada olmamalıydı.

İçeri girmemeli, salonda yaşananları görmemeliydi.

Anlayamıyordu.

Anlamıyordu.

Tanrı aşkına, babası neden uzaklaşmıyordu?

Tristan çok korkuyordu. Hem de çok.

Gitmek istiyordu.

Bacakları hareket etmiyordu.

Kalbi acımaya başlarken inlemelerini bastırdı. Sadece eve gitmek istiyordu. Sadece yatağında uyumak istiyordu. Sadece kız kardeşini geri istiyordu. Eve gitmek istiyordu.

Ayakları zemine yapışmıştı sanki.

Burada olmamalıydı.

Tanrı aşkına, gerçekten çok korkmuştu.

Kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, sesini kulaklarında duyabiliyordu. Midesi ağırlaşmış gibi hissediyordu.

Tüm bedeni titremeye başladı. Kolları da titriyordu. Kanıyordu. İncinmişti.

Babası silahın kilini açtı.

Tristan ağlamaya başladı. Gözyaşlarını artık durduramıyordu. Babasını çok seviyordu. Neden böyle yapıyordu? Anlamıyordu. Luna'yı şu anda yaptığı şeyle geri getiremezdi.

Nefesleri ağırlaştı.

Babasının tetikteki parmağına baktı, elindeki kasların hareketini gördü. O silahı ateşleyeceğinden emin oldu.

Blöf değildi. Oyun değildi. Yaşam ya da ölümdü.

Babasının yüzüne bakarken orada hiçbir şey göremedi. O bebeğe, Luna'ya baktığı gibi bakmıyordu. Gözlerinde hiçbir yumuşaklık yoktu.

Tristan bekledi.

Nefes al.

Nefes ver.

İçeri.

Dışarı.

Babasının parmağı hareket etti.

İçeri.

Dışarı.

Tetiği çekiyordu.

Tristan inlerken dehşete düşmüştü.

Ne yaptığını anlamadan tetiğe bastı.

Patlamanın şiddeti onu yere düşürdü. Silah hâlâ elindeydi.

Kurşun sesi tüm salonu doldurmuştu. Bu sese küfürler, çığlıklar ve bebek ağlaması eşlik etti.

Tanrı aşkına.

Sesler geri planda kalırken masaya baktığında küçük kızın yüzüne kan sıçradığını gördü.

Zihni sessizdi, hiç düşünmeden ortaya çıkıp doğruca ağlamaktan yüzü kızaran bebeğin yanma gitti. Titreyen elleriyle yumuşak yüzünden kanı temizlemeye çalıştı. Kendi avucunun kanadığını unutmuştu.

Temizlemek yerine yüzünü kendi kanına bulamıştı.

Babası onu fena cezalandıracaktı.

Onu vurduğu için özür dilemeye, vereceği cezayı kabul etmeye hazır döndü.

Kalbi durdu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

Silah elinden düşerek aniden sessizliğe bürünen salonda yüksek sesle tıkırdadı.

Başını iki yana salladı.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır

Babası yerde yatıyor, gözleri açık bir şekilde tavana bakıyordu. Bedeni hareketsizdi.

Alnının ortasında bir delik vardı.

Kurşunun açtığı delik.

Göğsünde bir şeyler sıkıştı.

"Kendi babanı mı öldürdün?"

Patron'un sesini duydu. Soruyu duydu, kelimeleri anladı ama babasına bakmaya devam etti. Kalbi gerçeği inkâr ediyordu.

Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır.

"Babası mıydı?" diye sordu bir başkası.

"Oradan nasıl nişan alabilir?"

"Burada olduğunu nasıl kimse anlamadı?"

"Bir çocuğa göre oldukça acımasız. Büyüyünce nasıl olabileceğini hayal edebiliyor musun?"

Sözler.

Onun hakkındaydı.

Her taraftan geliyordu.

İçindeydi.

Tek bir kelime.

Hayır Hayır. Hayır. Hayır Hayır.

"Bir sonraki yemek..."

Başını kaldırmasına neden olan şey annesinin sesiydi.

Tanrı aşkına, ne yapmıştı?

Kapıda duran annesinin bakışları onu bulmuştu.

"Tristan, burada ne yapıyorsun?" Yaklaşırken bakışları öfkeliydi. Patron'a dönüp konuşmaya başladı. "Onun adına özür dilerim, Bay Maroni. O sadece bir çocuk. Ne yaptığını bilmiyor..."

Ancak yerde yatan adamı görünce sesi kesilmiş, o kelimeler boğazında takılı kalmıştı.

Tristan onun elini ağzına götürmesini, göğsünden bir hıçkırık yükselirken gözyaşlarının yanaklarından akmasını izledi. Kendi çenesi sıkılmaktan ağrıyordu.

Dudaklarından tek bir kelime döküldü. "Kim?"

Patron, Tristan'ın yanına geldi. "Oğlun."

Annesi inanamayarak bakışlarını ona dikti. Tristan sessizce annesinin onu incelemesine izin verdi. Yüzünden gerçeği okuyunca inanmayan bakışlarının dehşete dönüşmesini izledi. Annesinin bakışlarındaki korku içindeki bir şeyi öldürmüştü. Çenesi titrerken annesine doğru bir adım attı. Kollarının arasına girmek, onun her şeyin düzeleceğini söylediğini duymak istiyordu.

Annesi geri çekildi. Ağzı dehşetle açılmıştı. "Benden uzak dur."

Tristan durdu.

Annesi ona uzun süre baktı. Başını durmadan iki yana sallıyordu. "Neden?"

"Ben... o..." Sözcükler boğazına takıldı, serbest kalıp dışarı çıkamıyorlardı.

Annesi geriye doğru bir adım attı. "Kardeşini kaybettin. Şimdi de babanı öldürdün. Kocam ve kızım gitti."

Tristan annesine uzanmamak için ellerini sıktı. Tek kelime etmedi. Ona söyleyebileceği bir şey yoktu.

Annesi, "Oğlum tatlı bir çocuktu," diye fısıldarken neredeyse kapıya ulaşmıştı. "Sen oğlum değilsin. Sen de onlar gibisin. *Bir canavar!*"

Kalbindeki bir şey, tamiri mümkün olmayacak şekilde kırılmıştı.

"Seni bir daha görmek istemiyorum." Annesi odaya girdiği kapıdan çıkarken sesi çatlıyordu. "Benim için bir ölüsün."

Sonra gitti.

Tristan orada kaldı.

Yalnızdı.

Kız kardeşi yoktu.

Babası yoktu.

Annesi yoktu.

Onu canlı canlı yiyebilecekmiş gibi duran adamlarla salondaydı.

Ağlaması kesilmiş bebeğin yanında duruyordu.

Birkaç dakika önce onun için hiçbir anlam ifade etmeyen bir bebekti. Uğruna çok sevdiği babasını öldürdüğü bebekti.

Tristan küçük kıza baktı. Gözleri ağlamaktan şişmişti, ela rengi parlıyordu. Küçük ağzı pembe ve yumuşak görünüyordu. Tombul suratı babasının ve kendi kanıyla kirlenmişti.

Birkaç dakika önce o yüze bakarken göğsünde hissettiği titre-

şim gitmişti. Yerini başka bir şey alıyordu. Daha önce hissetmediği bir şey. Sapkın, çirkin ve canlı bir şey. Kızın onun sayesinde nefes alışını izlerken kalbine kök salıyordu. Zehirli bir şeydi, kalbinin derinliklerine sızıyor, felç ediyor, öldürüyordu. Kalbini hissedemeyene kadar.

Artık tek hissettiği zehirdi. Tek görebildiği kendi kanıyla kaplı yüzüydü.

Onu korumak için babasmm kanını dökmüştü.

Annesi ona canavar olduğunu söylemişti. Söylediği şeylerde haklıydı. Bir saniyede canavara, odadaki tüm adamlardan daha kötü birine dönüşmüştü.

Kız yüzündendi.

Bir seçim yapmasına neden olmuştu.

Hiçbir şeyi yoktu.

Kimsesi.

Yoktu.

Göğsünde hissettiği zehirden başka bir şeye sahip değildi artık. İçindeki o karanlık hisse tutundu. Kızın yüzüne bakıp hafızasına kazıdı. Gözlerine bakıp ruhunun sonsuza dek kendi kanıya lekelendiğini gördü.

Bu geceden itibaren kızın hayatı ona aitti. Bebeğin yaşayabilmesi için her şeyinden vazgeçmişti.

Hayatı ona aitti.

Bu hayatla ne yapacağını bilmiyordu ama ona ait olduğunu biliyordu.

"Benimle gel, çocuk."

Patron'un sesini duydu. Hayır, artık *patron* değildi. Bu adam sadece babası için *patron* sayılırdı ve o da az önce ölmüştü.

Tristan Caine de ölmüştü. Onun yerine başka biri doğmuştu. Lorenzo Maroni'ye ve kara gözlerine ilgisizce bakan bir çocuktu.

Sessiz kaldı. Kıza bakınca hissettiği tuhaf, acı his dışında her şeyden kopmuştu. Etrafındaki adamlar onu inceliyordu. Hepsi ondan büyüktü, büyük silahları vardı ve onu korkutabilecek güce sahiplerdi.

Artık korkmuyordu.

Bunun son olacağına dair kendine söz verdi. Bir daha korkmayacaktı.

Asla.

En korkutucu o olacaktı.

Kızı kurtarmak onu yok etmişti. *Bir gün.* Adamın küçük kızı alıp götürmesini izlerken kendine söz verdi. *Bir gün borcunu tahsil edecekti.*

Karar

Morana
Günümüz

Bilmiyordu. Göğsünde toplanan duygu düğümünü daha önce hiç tecrübe etmemişti.

Acıtıyordu.

Her şey canını yakıyordu. *Her şey.*

Titreyen elleri, titreyen dudakları, titreyen kalbi. *Hepsi.*

Nefes alamıyordu. İçine çektiği hava göğsünün bir yerlerine takılıp kalmıştı. Kanayan kalbine yakın bir yerdeydi. Üstlerinden geçen uçak ölü mezarlığı ayağa kaldırırken boğazı düğümleniyor, midesine bir ağırlık oturuyordu.

Uçak geçip gitti.

Canı yanmaya devam etti.

Can yakmıştı.

Hiç düşünmediği şekillerde zarar vermişti. Birinin o kadar çok acı çekebileceğini düşünmemişti.

Yanan gözlerini kırpıştırdı. Yıllardır kimsenin yanında gözyaşı dökmemeye programlanmış zihni tek bir yaş bile dökmesine izin vermiyordu. Tek damla yaşla biter miydi? Her nefesinde daha da ağırlaşan göğsündeki yük biraz olsun hafifler miydi?

Boğazı da tıpkı kalbi gibi ağrıyana kadar çığlık atmak istiyordu. Ses içindeki hiçlikte kaybolup kısılana kadar bağırmak istiyordu. Bağırmak istiyordu ama sesi çıkmıyordu.

Masumdu.

Tamamen masumdu.

Var olmak dışında bir yanlışı yoktu.

Fakat varlığı ağlamak istemesine neden oluyordu. Varlığı her şeye sebep olmuştu.

Onun sayesinde vardı. Morana masumdu ama o da masumdu. Masumdu ancak kana bulanmıştı.

Onun kanıydı.

Babasının kanıydı.

Morana'yı kurtarmak için akıttığı kandı. Temizlemeye çalışırken sürdüğü kendi kanıydı.

Hikâyeyi bilenler çocuğun onu işaretlediğini düşünmüşlerdi, sahiplendiğini. Ama o asıl gerçeği anlamıştı. O sadece masum bir bebeğin yüzündeki kanı temizlemeye çalışan tatlı bir çocuktu.

Acı ve öfke, nefret ve karmaşa, şefkat ve kalp kırıklığı bir bütün olmuştu. Hangisinin ne olduğunu ayırt edemiyordu. Hisler bir düğüm halinde boğazında birikmişti, damarlarındaki kana karışarak vücudunun her zerresine yayılıyordu.

Gözlerini kapattı. Ruhundaki çatışmaya dayanamayan bedeni titremeye başlamıştı.

"Morana."

Amara'nın acılı sesi gözlerinin açılmasına sebep oldu. Onun aksine, karşısındaki kadın ağlıyordu. Gözlerindeki acı benzerdi. Bu kadına o kadar çok şey borçluydu ki. Morana'dan her fırsatta saklanan gerçekleri ona anlatmıştı. Sessizlik yeminini bozmuş ve ona güvenmişti.

"Durmamı ister misin?"

Morana hızla başını iki yana salladı. Sesi kaybolmuştu, akınına uğradığı duygular yüzünden konuşamıyordu ve çenesi sıktığı için ağrıyordu. Her şeyi bilmesi gerekiyordu. Adam hakkında ne varsa bilmeliydi, ruhu ondan gizlenen tüm bilgilere açtı. Adamı tanıması, onu anlaması gerekiyordu. Yıllardır gerçekler kilitli kapılar ardına saklanıyordu ve anahtarı da her zaman Tristan Caine olmuştu.

Bunu bilmeliydi.

Amara yanaklarını küçük elleriyle sildikten sonra anlatmaya devam etti. Tırnakları alışılmadık gözleriyle aynı tondaki yeşil renge boyanmıştı. Sesi rüzgârdaki bir yaprak gibi titriyordu.

"O gün, Bay Maroni onu eve getirdi. Tristan'la o zaman tanıştım." Güzel gözleri ağlamaktan şişmişti. Uzaklara dalmış, anlattığı günün hatırasında kaybolmuştu. Morana da o anı hayal ediyor, Amara'nın çizdiği portreye dişlerini sıkıyordu.

"Uzun, beyaz kollu bir üst giyiyordu. Kıyafetinin üzerinde kan lekeleri vardı, eli kanıyordu ve saçları darmadağındı. Benden sadece iki yaş büyüktü ama çok daha yaşlı görünüyordu. Gözleri... Tanrım, gözleri... Morana o gözler... ölüydü." Amara titredi, gözleri boşluğa bakarken tüyleri diken diken oldu.

Yavaşça kollarını ovuşturdu. "Bay Maroni onun orada kalacağını söyledi. Tristan'ı anlattı. Orada öylece duruyor, asla hareket etmiyor ve tepki vermiyordu. Bakışları herkesin üzerinde dolaşıyordu. Kimseye bakmıyordu, gözleri etrafındakilere odaklanmı-

yordu. Sanki kimseyi görmüyordu. Bu kadar küçük bir çocuğun öyle bakması... korkunçtu."

Amara'nın anlattıklarıyla kendi gözlemleri arasında benzerlik aradı. Adamı diğer insanlara bakarken görmüştü. Kumarhanedeki oyunculara, ambardaki adamlara attığı bakışları görmüştü. Tenebrae'deki ilk gece, boğazına kendi bıçağını dayarken onun kim olduğunu bilmediğinde de yüzüne aynı şekilde bakmıştı.

O günden sonra, gerçekte kim olduğunu öğrendikten sonra ona hiç boş bakışlarla bakmamıştı. Her zaman bakışlarında bir duygu vardı. Ona her zaman o yakıcı, yoğun bakışlarıyla bakmıştı.

Amara'nın sesi onu düşüncelerinden sıyırdı. Serin bir esinti koyu renk saçlarından bir tutamı havalandırırken Morana da titrediğini hissetti.

"O gece anneme onu sormuştum. Dışarıdan birinin neden ailenin içine sokulduğunu, özellikle de neden evde yaşamaya davet edildiğini kimse bilmiyordu. Daha önce böyle bir şey olmamıştı. Birkaç gün sonra, evde bazı söylentiler dolaşmaya başladı."

Morana kollarını kendi etrafına sardı, onun sözlerine devam etmesini beklerken soğuk içine işliyordu.

"Annem hizmetçiler arasında konuşurken duyduklarından bahsetti. Hizmetçiler her zaman evde ne olup bittiğini bilirdi ama asla konuşmazlardı. Aileleri için, kendileri için korkarlardı. Bazıları da sadakatten konuşmazdı. Ama kendi aralarında fısıldaşırlardı ve Tristan onlara çok malzeme vermişti. Annem bu fısıltılardan bana bahsetti. Kendi babasını o kadar adamın içinde nasıl soğukkanlılıkla öldürdüğünü, ne kadar tehlikeli olduğunu, büyüdüğünde mafya dünyasındaki en çok korkulan kişi olacağını anlattı. Ondan uzak durmamı istedi. Herkes uzak duruyordu. İtiraf etmeliyim, ben de diğerleri gibi ondan uzak durdum. Herkes gibi onu dışladım çünkü korkmuştum."

Morana kendini tutamadan, "Sadece bir çocuktun," diye cevap verdi. Sesi cızırtılı ve kısıktı.

Amara hüzünle gülümserken bluzuyla oynadı. "O da sadece bir çocuktu, Morana. Hepimiz bunu unutmuştuk ama o da bir çocuktu."

Morana boğazındaki yumruyu geçirmeye çalıştı. Parmaklarını bluzunun kumaşına geçirmişti.

"Öyle korkutucu bir şekilde sessizdi ki, diğer insanlar onun yanında tedirgin oluyordu. Sürekli onun hakkında konuşuyorlardı, olayların farkında olduğuna emindim ama tek kelime etmiyordu. Hiç konuşmuyordu. Sesini eve geldikten yıllar sonra duydum."

Anıyı silkelemek istiyormuş gibi başını iki yana salladı. "Bay Maroni adamlarına onun geçmişi hakkında sessiz kalacaklarına dair yemin ettirmişti. Bunu bir iyilik olması için ya da onu korumak için yapmadı. Tristan'ın büyüyüp dönüşeceği adamın ona borçlu kalmasını istiyordu."

Amara'nın sesindeki tiksinti ona da geçti. Morana kalbinin sızladığını hissediyordu, dünyalarındaki acımasızlığının sonu yoktu. Bu gerçeği bilmesine rağmen her geçen gün şaşırmaya, hazırlıksız yakalanmaya devam ediyordu. Mafya dünyasında masumiyete yer yoktu. *Asla.* Küçücük bir çocuğun içgüdüsel olarak yaptığı bir hareket, aniden her şeyini kaybetmesine neden olmuştu. Sebebi birinin intikam almak istemesi ya da onu öldürmeyi amaçlaması değildi, sadece onu sömürmek istemişlerdi. O çocuğun sevilmesi ve korunması gerekirdi. En önemlisi de affedilmeliydi. Ancak bunun yerine, zorlu yolculuğu eline düştüğü insanların yanında başlamıştı.

"Siktir," diye fısıldadı. Başka ne söyleyebileceğini bilememişti. Kullandığı küfür, durumu mükemmel bir şekilde özetleyecek nitelikteydi.

"Evet, öyle. Tüm bunlar yetmezmiş gibi ailenin çocuklarından uzak, evin ayrı bir kanadına yerleştirilmişti." Amara geçmişi hatırladıkça yanağından yaşlar süzülüyor, sesi daha çok titriyordu. "Diğer çocukların okula gittiği ya da antrenman zamanı dışında oyun oynadıkları günler boyunca, Tristan sadece evde kalarak özel hocalarla çalışıyordu. Maroni'nin en iyi adamları tarafından eğitim gördü, işkenceye maruz kaldı ama tek kelime etmedi. Annem o kanada gittiğinde, onun çığlıklarını duyduğunu söylerdi. Hepimiz bir şekilde o çığlıkları duyduk. Ama konuştuğunu hiç duymadık. Bir noktadan sonra, o çığlıklar da kesildi."

Morana gözlerini kapadı. Öfke kanına işliyor, o insanların hepsini öldürme isteğiyle doluyordu. Bir çocuğu mahvettikleri gibi, onları aynı şekilde mahvetme isteği o kadar güçlüydü ki kalbi acıyordu. Adamın bedenini kaplayan sayısız yara izini, sırtındaki yanıkları hatırlamıştı. Kaçını bu insanlar yapmıştı? Kaç tanesi henüz bir çocukken yapılmıştı? Hangileri onu ölümün eşiğine götürmüştü? Onu delirmenin sınırına taşıyan kaç tane yarası vardı?

Engel olamadığı bir gözyaşı damlası yanağından süzüldü. Acı, öfke ve şefkat yüklüydü. Damlanın aşağı süzülmesine izin verdi ve kalbini sakinleştirmek için derin bir nefes aldı.

Sonra gözlerini açtı. "Devam et."

Amara hafifçe iç çekerken yüzünde pişmanlık vardı. "Tristan'ı o zamanlar görmezden geldiğim için kendimi asla affetmeyeceğim. O zamanlar çocuktum ama yaptığım şeyin doğru olmadığını biliyordum. Yine de ona yardım etmek için kılımı bile kıpırdatmadım. Bazen merak ediyorum... Acaba güzel bir söz, iyi bir davranış, dostça bir yaklaşım işleri onun için kolaylaştırır mıydı?"

Morana hiçbir şey söyleyemedi. Konuşamıyordu, içinde hissettiği öfke ona engel oluyordu.

Amara yutkundu. Konuşmadan önce zorlanıyormuş gibi gö-

rünse de derin bir nefes alıp devam etti. "Onu etrafta görürdüm. Bahçede dolaşır, eğitim görmeyen diğer çocuklarla oynar ya da anneme yardım ederken arada onunla karşılaşırdım."

Bitkin görünen yüzünü eliyle ovdu. "Her zaman morlukları olurdu. Bazen topallardı, bazen de yürüyemeyecek durumda olurdu. O zamanlarda bile evdekiler ona acımaz, onunla tek kelime konuşmaya cesaret etmezdi. Yıllar içinde ölümcül olduğu anlaşıldı, sonsuz sessizliği de bu inancı besledi. Ailedekiler onu bir yabancı olduğu için uzaklaştırdı, aile dışındakiler ise o çemberin içine girmeyi başardığı için onu dışladı. Hiçbir yere ait olmadı. Kimse ona bulaşmadı, etraftaki kimse onunla konuşmadı."

Morana güçlükle toparlayabildiği sesiyle, "Sonra ne oldu?" diye sorabildi. Kalbi o yalnız çocuk için atıyordu. Keşke onu o zamanlar tanısaydı. Morana da büyürken çok yalnızdı. Etrafında pek çok insan olsa da konuşacak kimsesi yoktu. Kulağa inanılmaz gelse bile ona bir dostluk eli uzatabilirdi. Belki de birlikte daha az yalnız hissederlerdi.

Belki de...

Amara hafifçe gülümsedi, yüzü yumuşamıştı. "Dante."

Morana anlamayarak kaşlarını çattı.

Amara hafifçe sırıtırken güzel gözleri parlıyordu. "Birkaç yıl sonra, Bay Maroni oğlunu eğitime başlattı. Dante de Tristan'ı eğiten adamlardan ders aldı. Bazen aynı yerde eğitim gördüler. Tristan'ın büyüyünce ailenin yönetimini devralacağı yönünde söylentiler vardı. Dante evin en büyük oğlu olarak vâristi. Tritan'ın kimseyle konuşmaması bir yana, etrafındaki herkesi görmezden gelmesi duruma hiç yardımcı olmuyordu. Dante onunla konuşmaya çalışırdı ama Tristan asla umursamazdı. Herkese karşı böyleydi. Sadece gerekli olduğunda konuşur, onunla konuşulduğunda cevap verirdi. Bazen cevap bile vermediği oluyordu. Dante

istediğini elde edememeye hiç alışık değildi. Aralarında büyük bir gerilim oluştu."

Morana o gerilimi tahmin edebiliyordu.

"Bir gece antrenmandan sonra, Dante kontrolünü tamamen kaybetti. Tristan'ı zorladı ve o uzaklaşmaya çalışınca yumruk attı. Tristan da karşılık vererek onun çenesini kırdı."

Amara duraksadı. "Tenebrae Outfit mafya ailesinin patronu Lorenzo Maroni'nin en büyük oğlunun çenesini kırdı."

Morana'nın gözleri büyüdü, omurgasından aşağı bir ürperti dalgası inmişti.

Esen rüzgâr kucaklarına etraftaki başıboş yaprakları sürüklüyordu.

Alacağı cevaptan korkarak, "Cezalandırıldı mı?" diye fısıltıyla sordu.

Amara'nın cevap olarak gülmesine şaşırırken başını iki yana sallaması içini rahatlattı. "Bay Maroni herkesi büyük eve topladı. Tüm personel de oradaydı ve sessizce izliyorlardı. Büyük bir olay çıkardı, oğlunun çenesini kırmaya cesaret eden kişiyi öğrenmek istedi. Oğluna yapılan şey, onun şerefini lekelemiş gibi davranıyordu."

Morana öne eğilirken nefesi hızlanmıştı. "Sonra ne oldu?"

Kadının yüzünde ufak bir gülümseme belirdi. "Dante konuşmadı, Tristan'm olduğu tarafa bakmadı bile. Babasından nefret ediyordu. Ama... Tristan konuştu. Hiç tereddüt etmeden öne çıkmasını izlerken ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorum. İçinde hiç korku yoktu. Tamamen korkusuzdu. Kocaman adamların Lorenzo Maroni'nin karşısında sindiğini görmüştüm ama o... Her neyse, Maroni onu tehdit etmeye çalıştı."

Morana sertleşen rüzgârla birlikte titredi. Hikâye güzelleşiyordu.

"İşte o zaman, Tristan'ın ilk kez konuştuğunu duydum."

Morana kaşlarını kaldırırken kalbi hızla atıyordu. "Ne dedi?"

Amara'nın yüzündeki hayranlık sesindeki hayretle uyuşuyordu. "Tanrı biliyor ki, daha dün olmuş gibi her şeyi hatırlıyorum. Bay Maroni onu tehdit etti. Tristan'ın mahcubiyet, korku ya da saygı duymasını bekliyormuş gibi görünüyordu. Gerçekte ne düşündüğünü yalnızca Tanrı bilebilir ama... Tristan ona neredeyse burun buruna gelecek kadar yaklaştıktan sonra, *'Bana tasma takmaya çalışırsan, seni o sikik tasmayla boğarım,'* diye cevap verdi."

Morana şaşkındı. "Ne dedi? *Ne?*"

Amara başıyla onayladı. "*Bana tasma takmaya çalışırsan seni o sikik tasmayla boğarım.* Kelimesi kelimesine bunları söyledi."

Şaşkınlıkla anlamaya çalıştı. "Kaç yaşındaydı?"

"On dört."

Morana yavaşça geri çekilirken içindeki havanın uçup gittiğini hissetti.

Amara hislerini anlamış gibi başını salladı. "Korkusuzdu, Morana. İlk kez, Patron'un bir çocuk tarafından susturulduğuna şahit oluyorduk. İşte o anda, Dante onunla aynı takımda olduklarına karar vermişti. Babası ondan uzak durması için geçmişini anlattığında,Tristan'ın arkadaşı olmak için elinden geleni yaptı."

Morana hızlı bir nefes aldı. "Böylece bir takım mı oldular?"

"Alakası bile yok!" Amara başını iki yana sallarken anıların içinde kaybolmuştu. "Dante dışarıdan bakıldığında her zaman büyüleyici biriydi. Bir anlığına seni baştan çıkarabilir, hemen sonrasında ölümünü planlayabilirdi. Sen farkında bile olmazdın. Tristan ona güvenmiyordu ama çevresinden uzaklaştıramıyordu da. Dante inanılmaz inatçı bir çocuktu, hâlâ öyle davranmaya devam ediyor. En büyük oğul olduğu için sorumlulukları vardı ama Tristan'a yakın durarak hep babasma karşı geldi. Maroni onların

rekabet etmesini istiyordu. Ancak adama ortaparmak göstererek cevap verdiler. Yıllar içinde ilişkileri ilerledi, biraz. Arkadaş ya da kardeş sayılmazlar ama yan yana savaşırlar. Biraz karmaşık bir ilişkileri var."

Morana sessiz kaldı. Öğrendiklerini sindirmeye çalışıyordu.

Amara elindeki şişenin kapağını açıp bir yudum aldıktan sonra yutkunarak arkasındaki mezar taşına yaslandı. Morana düşünceliydi, diğer kadın da bir süre boyunca sessizliğini korumayı tercih etmişti.

"Birkaç yıl sonra kaçırıldım." Tekrar konuşmaya başlarken sesi boğuk, gözlerindeki bakışlar donuktu. "Beni bulan Tristan'dı."

Morana şaşırmıştı.

Amara başıyla onayladı. "Evet... Beni buldu ve Dante'nin yanına bırakarak saldırganlarla ilgilenmeye gitti. Tristan'la iletişimimiz böyle başladı, ben geri döndükten sonra. İyileşirken yanımdaydı, varlığını fazla belli etmese de beni asla yalnız bırakmamıştı. O zamanlar kaçırılma konusunun onun için travmatik olduğunu bilmiyordum. Bana karşı korumacı bir tavır almıştı. Açıkça göstermiyordu, etrafta insanlar varken yaklaşmazdı ama zamanla hayatımda bir yer edindi. Çok fazla konuşmazdı ancak bakışlarıyla ve konuştuğumda dinlemesiyle bana değer verdiğini anlardım. Kadınlar ve çocuklar söz konusu olduğunda korumacı davrandığını bilmemin sebebi buydu. Yıllarca böyle davrandığına şahit oldum."

Morana yeni anlıyordu. Adamın derinlerine kök salmış koruma ihtiyacını artık görüyordu. Yaşadığı şeylerden sonra, insanları koruma ihtiyacından kurtulamamış olması karakteri hakkında her şeyden çok bilgi veriyordu.

"Kimseye güvenmedi, Morana," Amara konuşmaya devam ederken sesinde hüzün vardı. "Güvenmek için sebebi yoktu."

"Sana ve Dante'ye güveniyor," diye hatırlattı Morana.

Kadının gülümsemesi hüzünlüydü. "Tamamen değil. Duvarlarının arkasında yapayalnız yaşıyor, dış dünyaya karşı ölü. Biz o duvarlara yaklaşabiliyoruz ama onları asla aşamıyoruz. Bu yüzden, ondan çok korkuyorlar. Herkes kaybedecek bir şeyi olmadığını biliyor. Zayıflıklarını sömürerek yok ettiler. Peki ya şimdi? Zayıf noktası yok. Birlikte geçirdiğimiz yıllar boyunca onun sadece ölümcül olduğunu gördüm. Mutlu ya da üzgün değil. Acı çekmiyor. Kendini bir hiç haline getirmiş."

Morana hatıraların etrafını sardığını hissetti.

"Seni incittim mi?"

Uykusuz gözleri, sorusunun yoğunluğu, bedenindeki hareketsizlik...

Morana acıyla yanına geldiğinde görünen öfkesi, zihninde onu becerirken bakışlarındaki sıcaklık, duşta kendini yaralayıp acıyla kanadığında küfretmesi.

Amara yanılıyordu, adam hiçbir şey hissetmiyor değildi.

Hissediyordu.

O kadar derinden hissediyordu ki, kendine izin vermiyordu.

O kadar çok hissediyordu ki, kendi tepkisinden korkuyordu.

Morana'yı kandırmak için planladığı bir oyun olabilir miydi? İntikamı için onunla oynuyor muydu?

Gökyüzünden duyulan gök gürültüsüyle irkildi.

Başını kaldırdığında güneşin ufukta alçaldığını, gökyüzündeki kara bulutların arkasında kaldığını fark etti. Rüzgâr mezarlıkta kol gezerek ağaçlardan düşen yaprakları çılgınca etrafa savuruyordu. Saçlarını yüzüne vuruyor, mezar taşlarının etrafında ıslığa benzer seslerle dolaşıyor, koluna eserek patlamada açılan yarasındaki kanın kuruduğunu haber veriyordu.

Hiçbir şey söylemeden kadından su şişesini aldı. Bluzundan

bir parça koparıp elindeki az suyla ıslatarak yarayı elinden geldiğince temizledi. Tekrar kanamaması için sardıktan sonra neredeyse bitmiş olan suyu ona geri verdi. Sessizce izlendiğinin farkındaydı.

Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı.

Duyduklarını hazmedebilmek için yalnız olmalıydı. Hayatlarının ne kadar iç içe geçtiğini kavrayabilmesi için kendine biraz zaman ayırmalıydı. Bugüne kadar hep geçmişleriyle tanımlanmışlardı. Bir gelecekleri olabilir miydi? En önemlisi de buydu, geleceği düşünmek için zamana ihtiyacı vardı.

Derin bir nefes aldı. Amara'ya bakarken boğazındaki ağırlığı gidermeye çalışıyordu.

"Benim... Biraz zaman..." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştı, ne söylemesi gerektiğinden emin olamamıştı.

Kadın başını sallayarak onayladı, bakışları yumuşamıştı. Yerden kalkıp dizlerinin üzerinde doğruldu ve geniş çantasını alıp şişeyi içine attı. Ayağa kalkıp çantasını omzuna taktıktan sonra üzerine yapışan çimleri temizledi.

Morana mezar taşına yaslanıp sert zeminde oturmaya devam etti. Önündeki uzun kadına bakıyordu, şimşek zarif boynundaki yara izini aydınlatmıştı. On beş yaşında konuşmayı reddettiği için aldığı yara iziydi. Morana daha önce yara izini hiç net görmemişti. Belki taktığı eşarplar, makyaj ya da yeterli ışık olmadığı için fark etmemişti. Ancak şu anda gözlerinin önündeydi. Boynunun üzerinde kalın, beyaz ve hafifçe kabarık bir bölge vardı.

Yara izine çok fazla odaklanmadan kadının güzel gözlerine baktı. Amara onun yanına yara izini gizlemeden gelmişti. Morana'ya güvenmişti. Daha önce hiç hissetmediği türden bir güvendi. Morana kadının rahatsız hissetmesine neden olarak güvenine ihanet etmeyecekti.

"Bunların senin için ne kadar zor olduğunu hayal bile edemem, Morana," dedi o hırıltılı yumuşacık sesiyle. Morana kadının sesini rahatlatıcı bulmaya başlamıştı. "Bana ihtiyacın olursa araman yeterli."

Arkadaşlık böyle bir şey miydi?

Cevabı bilmiyordu. Bu tuhaf kadının tekrar tekrar gösterdiği nezaket, sevdiği birine sessiz kalacağına dair söz vermesine rağmen gün ışığına çıkardığı acı gerçekler, tek bir aramayla her şeyi bırakıp yardımına koşması... Morana bunlara alışık değildi. Tanrı yardımcısı olsun, alışmak için gerçekten çabalayacaktı.

Yutkunarak dudaklarının titremesini engellemeye çalıştı.

Ruhunun derinliklerinden kopan bir fısıltıyla, "Teşekkür ederim, Amara," dedi kendini durduramadan. "Her şey için teşekkür ederim."

Amara burnunu çekip gözyaşlarını silerek gülümsedi. "Bir araya geldiğimiz için mutluyum. Hem kendim için hem de Tristan için. O... yirmi yılını acıyla geçirse de içindeki hisleri hiç kabul etmedi. Onu seviyorum, Morana. Sahip olduğumu bilmediğim ağabeyim gibidir. Çok şey yaşadı, yapayalnız... Sadece..."

Kadın tereddüt ettiğinde, Morana derin bir nefes alarak devam etmesini bekledi.

Amara da aynı şekilde derin bir nefes aldı. "Bunlar sana çok fazla gelirse anlarım. Tristan sana çok fazla gelirse durumu anlarım. Dürüst olmak gerekirse, çok fazla gelmesi normal. Sadece... eğer yapamayacaksan, aranızda hiç umut yoksa ona karşı varmış gibi davranma. Asla zayıflığını göstermez. Kimsenin yanında kalmasını, onun için orada bir şey yapmasını beklemez. Bu yüzden kimseye güvenmiyor. Lütfen, senden tek istediğim şey bu. Sonunda bırakıp gideceksen, onun sana güvenmesini sağlama."

Devam etmeden önce nefesini dışarı vererek elini saçlarının

arasından geçirdi. "Sana geçmişi anlattım çünkü gerçeği bilmeye hakkın vardı. Yapman gerekeni yap, Morana. Bir yanım onun ihtiyacı olan şeyi yapmanı umuyor, gerçeği inkâr etmeyeceğim. Ama eğer yapamayacaksan, kendi ihtiyaçlarının peşinden git ve lütfen ona zarar verme."

Boğazındaki yumru büyürken görüşü bulanıklaşıyordu.

Morana gözlerini kapatıp başıyla onayladı. "İhtiyacım olan... düşünmek. Hepsi çok fazla."

"Biliyorum. Seni düşünmen için yalnız bırakacağım."

"Sadece... bir süre kimseye bundan bahsetme. Lütfen."

"Peki."

Yumuşak sesiyle mırıldandığı kelimenin ardından uzaklaştı. Morana'yı mezarlıkta ölülerle bırakırken ayak sesleri giderek azaldı.

Morana gözlerini kapatıp başını arkasındaki mezar taşına yasladı.

Ölüm. Çok fazla ölüm vardı.

Geçmişinde ve şu anında çok fazla ölüm vardı. Geleceğinde de olacak mıydı? İlerlediği yol oraya mı çıkıyordu? Böyle mi devam etmek istiyordu? Hiç hatası olmadığını bilerek mi hareket edecekti? Sadece bir bebekti. Tanrı aşkına, hiçbir şey hatırlamıyordu!

Ancak bir yanı acı çekiyordu. Midesinin derinliklerinde, göğsüne baskı uygulayan, kalbine kök salmış bir kısım o küçük çocuk için acı çekiyordu. Dönüştüğü adam için acı çekiyordu. Kaybettiği her şey için üzülüyordu.

Yirmi yıl olmuştu.

Nasıl atlatabilmişti?

Gözleri açıldı.

Biliyordu.

Morana için iradesine tutunmuştu.

Morana için hayatta kalmıştı.

Tristan Caine'i her şeyini yitiren, acıdan başka tutunacak hiçbir şeyi olmayan, yıllarca yara izlerinden ve acıdan başka bir şey kazanmayan bir çocuk olarak hayal etti. Yirmi yıl boyunca, Morana'nın ona geri ödeyeceğine inandığı borç dışında hiçbir şeye sahip olmamıştı.

Hayatı.

Morana'nın hayatı için yaşamıştı. Morana'nın hayatı için yaşama tutunmuştu. Kalbi onun için kanasa da, adamı anlasa da hak ettiği şey bu muydu? Bir gün borcunu tahsil etmeye yemin etmiş bir adamla kalması doğru muydu? Kendi ölüm meleğiyle yaşamak gibiydi. Her günü hayatından endişe ederek geçirebilir miydi? Bunu asla yapamazdı.

Ellerine, kirli parmaklarına bakarak kendine karşı tamamen dürüst oldu. Artık inkâr etmeyecekti. Boğazına bıçağı dayadığı o ilk andan, o istemedikçe kimsenin onunla baş edemeyeceğini söylediği son mesaja kadar onunla geçirdiği her anı düşündü. Birkaç hafta gibi kısa bir sürede çok değişmişti. Değişime karşı çıkmış, dönüşeceği şeyden korkmuş ama kontrol edememişti.

Morana değişmişti.

Tristan Caine ona her zaman şehvet, nefret ve acı konusunda dürüsttü. Adamın bakışlarındaki dürüstlüğe defalarca tanık olduktan sonra, onun da değişmediğine inanmıyordu. Bir zamanlar olduğu küçük çocuk hayatını elinden almak, borcuna odaklanmak istiyor olabilirdi ama şu anda olduğu adam sadece onu istiyordu.

Zayıflığı buydu.

Morana'yı istiyordu ve ona isteğini belli etmişti. Morana'nın hâlâ hayatta olmasının sebebi açıkça ortadaydı, adam onu istiyordu. Bu yüzden korumuş, sığınak olmuş, hayatını defalarca kurtarmıştı. *Kendi babasından bile.*

Adamın zayıflığı arzusuydu.

Morana'nın önünde iki seçenek vardı. Caine'in zayıflığından faydalanıp değişmesi için onunla savaşabilirdi. Ayrıca adama olan güvenini ve inancını ortaya koyup, ona hayatını sunarak borcuna veda etmesini de dileyebilirdi..

Yıllardır geliştirdiği hayatta kalma içgüdüleri ikinci seçeneğin düşüncesine bile karşı çıkıyordu. Derinlerinden gelen kısık bir ses ise ilerlemek için böyle bir şey yapmak zorunda olduğunu söylüyordu. Birkaç haftadır adam hep onun seçimlerine göre hareket etmişti. Morana'nın sürekli ilk adımı atan kişi olması gerekmişti.

Her şey bir yana, şu anda hayatta olmasının sebebi adamın onu kurtarmayı seçmesiydi. Adama bir tür veda şansı sunmadan gidemezdi. Hayatı için ona bu kadarını borçluydu. Kaçmak bir seçenek değildi artık. Hayatı o adam için her şeydi. Morana için de giderek önemli hale geliyordu.

Babasının iki adamını öldürmüştü. Arabası için, yirmi dakikalık öfke ve intikam duygularıyla iki adam öldürmüştü.

Adam öfkesini yirmi yıl boyunca içinde tutmuştu.

Tanrı aşkına, tam bir karmaşaydı. Üstelik babasını, Lorenzo "Aşağılık" Maroni'yi ya da İttifak'ı hesaba katmamıştı bile. Beyni o kadar çok şeyi aynı anda düşünemiyordu.

Mezarlığın üstünden başka bir uçak geçmeye başlamıştı. Derin bir nefes alıp başını kaldırarak kararmış gökyüzüne baktı. Gecenin siyah fon oluşturduğu gökyüzünde bulutlar gri renge bürünmüştü.

Bir şeye ihtiyacı vardı. Somut, elle tutulur bir şey bulmalıydı. Kendi zayıflığını, savunmasızlığını ortaya koyacaksa hayatının hatasını yapmadığını gösterecek herhangi bir şey görmeliydi. O ana kadar yaşadığı her şeyin adamın oynadığı bir oyun olmadığını ya da kendi hayal gücünün eseri olmadığını kanıtlayabilecek herhangi bir şeye ihtiyaç duyuyordu.

Giriş kapısının olduğu taraftan gelen gürültü sessizliği bozdu.

Morana hareketsiz kaldı.

Geç olmuştu, saatin farkında değildi.

Kalbi hızlanırken yanındaki silahı sessizce eline aldı. Ellerinin titremesini durdurmaya çalışıyordu. Eğer ölürse, ne yapacağına karar veremezdi. Bu şekilde ölemezdi. Babasının öldürme girişiminden sağ çıkmış, sonunda gerçeği öğrenmiş, Tristan Caine yirmi yıl bunun için beklemişken ölümü burada olamazdı.

Yağmur damlaları bulutlara tutunuyor, esen rüzgâr çakan şimşeklerin sesini etrafa taşıyordu. Morana sonu olabilecek şiddetli yağmuru havadan hissedebiliyordu. Karanlık çökmüştü, güneş ufkun altında çoktan kaybolmuştu. Morana mezarlığın ne kadar tenha olduğunu yeni fark ediyordu.

Elinden geldiğince sessiz bir şekilde ayağa kalktı. Çıplak kollarına çarpan rüzgâr soğuktu. Mezar taşlarının arasında bulunduğu yerden hızla çıkıp eğilerek sese doğru ilerledi. Ses kapıların yakınından, arabasını patlattıkları taraftan geliyordu. Gölgelerin içinde kalmaya devam ederek yaklaştı. Ayakkabılarının ses çıkarmasını engellediği için yerdeki çamura ve ay ışığının önüne geçerek görünmesini engelleyen bulutlara minnettardı. Gözlüklerinin ardındaki gözleri karanlığa alışmıştı, etrafı oldukça iyi bir şekilde görebiliyordu.

Sürünerek kapıları gören bir ağacın arkasına ulaştı. Kendini ağaca bastırarak neler olduğunu görebilmek için hafifçe eğildi.

Takım elbise giyen iki hantal adam yanmış arabasının etrafını tarıyordu, babasının adamları oldukları belli oluyordu. Biri telefonla konuşuyordu. Diğeriyse bir elinde turuncu alevini seçebildiği sigarasıyla arabasına bakıyordu.

Morana silahını hazır hale getirerek bulunduğu noktadan onları izledi.

Sonra kalbi duracak gibi oldu.

Tristan Caine oradaydı.

Bir şekilde onu bulmuştu.

Şaşkınlığı kısa sürdü. Yeni öğrendiği bilgiler kalbini sıkıştırıyordu. Amara haklıydı. Gerçeği öğrenmek onun için bir şeyleri değiştirmişti ama adam için her şey aynıydı. Caine için bir şeyleri değiştirme kısmı tamamen ona kalıyordu.

Kalp atışları hızlandı. Bedeni sadece adamın yakınlığıyla ortaya çıkan o farkındalık seviyesine ulaşmıştı, tüm duyuları tetikteydi. Adamın çoğunlukla sürmeyi tercih ettiği siyah SUV'den inmesini izledi. Takım elbise giyiyordu. Genellikle açık gördüğü yakasına koyu renkli bir kravat takmıştı. Giyimi önemli bir görüşmede olmasına rağmen ayrılıp buraya geldiğini söylüyordu.

Neden?

Babasının adamları silahlarını çekip adama doğrultmuştu. Tristan Caine ise indiği arabanın kapısını bile kapatmadan birini dizinden vurmuştu.

Yaralanan adam yere düşüp acı içinde bağırmaya başladı. Diğeri doğruca karşısındaki düşmana nişan almıştı. Morana korkmadı. Tristan Caine'i iş üzerinde görmüştü. Tek bir çizik bile almayacağını biliyordu.

Adam arabasının kapısını kapatarak yavaşça ilerledi. Bedeni gergin ve çevikti. Acele etmeden hedefine yürürken çakan şimşek onu bir anlığına ölümcül bir ışıltıyla aydınlatmıştı.

Viski ve günahı çağrıştıran sesi ölümcül bir tonlamayla konuştu.

"Kız nerede?"

Bir sessizlik oldu.

Morana kalbinin düzensiz bir ritimle atmaya başladığını hissederken içgüdüsel olarak kendini ağaca daha çok bastırdı. Ağacı o

kadar sıkı kavramıştı ki, parmak eklemleri beyazlaşmıştı. Bakışları bu gece ölüp ölmeyeceğine karar verecek olan adamın üzerindeydi.

Boğazı düğümlenmişti. Adama seslenme isteğini bastırıyordu.

Babasının adamı konuşmadı. Tristan Caine'in üzerine nişan almaya devam ediyordu.

"Kız. Nerede?"

Tehdit etmiyordu. Pek çok erkeğin yapacağı gibi bağırıp çağırmıyordu.

Buna ihtiyacı da yoktu. O iki kelime ölüme bulanmıştı, niyetinin anlaşılmaması imkânsızdı.

Belli ki dizinden vurulan adam da aynı şekilde düşünüyordu. "Biz buraya yeni geldik. Patlama iki arabayı da havaya uçurmuş. Lütfen gitmemize izin ver. Ailelerimiz var."

Adamın aniden durup yanan arabasından geriye kalanlara baktığını gördü.

Bir anlığına kimse hareket etmedi. Adamlar, rüzgâr ve ağaçlardan dökülen yapraklar tamamen durmuştu.

"Kız hangi cehennemde?"

Gök gürültüsü havayı adeta ikiye bölerken rüzgâr düzensizleşti. Kravatını ve önü açık ceketini adamın göğsüne savurdu. Tristan Caine silahını diğer adama doğrultmuştu, sesi yaklaşan ölümün habercisi gibiydi.

Bakışları hâlâ arabasından geriye kalanların üstünde geziniyordu.

Morana'nın göğsü sıkıştı.

"Bilmiyoruz. Buraya adamlarımızı kontrol etmek için gönderildik."

Caine bakışlarını adamlara çevirip silahını indirdi. Yüzünde hiçbir ifade yoktu.

"Buradan gidin. Hemen. Arkanıza dönüp bakmanız bile ölmeniz için yeterli olur."

Ayaktaki adam başıyla onayladı. Silahını ortadan kaldırıp yaralı adamın kalkmasına yardım etti ve birlikte arabaya doğru yürüdüler. Dakikalar içinde arabaya binip uzaklaşmaya başlamışlardı. Arka lambalardan yayılan ışıklar uzakta kaybolurken mezarlığın girişini karanlıkta bırakmıştı.

Adam gitmelerine izin vermişti.

Morana hafifçe ağacın yanma kaydı. Onu anlayamıyordu. Kalp atışları şiddetliydi, damarlarına pompalanan kan sıcaktı.

Babasının adamlarının arabasının kaldırdığı toz yavaşça yerdeki yerini adı.

Tristan Caine'in birkaç adımla kömürleşmiş metal yığınına ulaşıp durmasını izledi.

Eli yanma düşmüştü, silahı gevşekçe tutuyordu.

Bombalanan aracından geriye kalanların yanındaydı. Rüzgârın saldırısına uğrayıp dalgalanmadan önce takım elbisesinin ceketi gerilen kaslarına yapışmıştı.

Morana ağacın yanındaydı. Adamı arkadan izliyor, tepkisini kestirmeye çalışıyordu. Nasıl olduğunu görmeye ihtiyacı vardı. Bu adamla hayatı üzerine bir kumar oynayacaksa, elindeki kartları görmesi gerekiyordu.

Son mesajı gönderdikten sonra hiç konuşmamışlardı. Telefonu kapalıydı. Amara'dan bir süre kimseye bahsetmemesi için söz almıştı. Saatlerdir kayıptı ve adamın tepkisini görmek istiyordu. Adamların önünde değil, yalnızken nasıl olduğunu öğrenmek istiyordu. Henüz hiçbir şeye karar vermemişti ama ufacık bir umut bile görse adamdan kaçmayacağını biliyordu. Hayatında bir kez olsun kalmak istiyordu.

Adamın sırtı aldığı nefeslerle hareket ediyordu. Elleri iki ya-

nında yumruk haline gelmişti. Bedeni karanlıklar içindeydi. Şimşek bir anlığına onu aydınlattı, sonra yine karanlıklar içinde mezarlıkta yalnız bıraktı.

Gök gürlemesi duyuldu.

Rüzgâr adeta inliyordu.

Morana göğsünden yükselen acıyı yuttu. Kılını bile kıpırdatmadı. En ufak bir hareketin adamı varlığından haberdar etmeye yeteceğini biliyordu.

İzlemeye devam ederek adamın bir şey yapmasını bekledi.

Sonunda gördü.

Arabasına dokunmuştu.

Okşamıştı.

Sadece bir an sürmüştü.

Ama yapmıştı.

Kimsenin izlemediğini düşünürken.

Tamamen yalnız olduğunu sandığında...

Aniden gözlerinde bir yanma hissederek kirpiklerini kırpıştırdı. Adamın büyük, sert elinin kömürleşmiş kalıntıyı hafifçe okşadığını görünce umut kırıntısı kocaman bir gelecek ihtimaline dönüşmüştü.

Biliyordu.

Görmüştü.

Morana onunla savaşacaktı. Onun için savaşacaktı, adamın kendisi için savaştığı gibi mücadele edecekti. Kumar oynayacaktı. Kendini uçurumdan aşağı atıp adamın yakalamasını umacaktı. Çünkü başka hiçbir seçeneği yoktu. Bunu yapmazsa geçmişi bırakıp devam edemeyeceklerdi. Caine'in devam edemeyeceği açıkça belli oluyordu.

Derin bir nefes alarak öne adım atarken gözlerini adamdan ayırmadı.

Bir anlığına hiçbir şey olmadı.

Sessiz. Karanlık. Boş.

Morana açıkta duruyordu. Adamın başını çevirip görebileceği bir noktadaydı.

Hiçbir şey olmadı.

Kalbi hızlanırken yutkundu. Silahı elinde tutarak bir adım daha attı.

Adam derin bir nefes alınca sırtı genişledi. Ceketi yara izleriyle dolu kasların üzerinde gerildi ama yine de arkasını dönmedi.

Orada olduğunu anlamıştı.

Morana'nın arkasında durduğunu, ona baktığını biliyor ama ona doğru dönmüyordu.

Tanrı aşkına, bunu kolaylaştırmayacaktı. *Pekâlâ.* Morana da onun için kolaylaştırmayacaktı.

Öne doğru bir adım daha attı. Sonra bir adım daha, bir adım daha... Her bir adımıyla adamın sırt kaslarının gerildiğini görüp bir dejavu hissine kapıldı. O sabahı hatırladı. Adamla nefreti, kız kardeşi ve kendisi de kayıp kızlardan biri olduğu için yüzleşmişti.

"Senden asla bu yüzden nefret etmedim."

Hayır, sebebi o değildi. Bu yüzden değildi.

Bunlar sadece o sabah mı olmuştu? Üzerinden birkaç saat mi geçmişti? Bir ömür gibi gelmişti.

Sonunda ondan bir tepki alabilmişti.

Derin bir nefes alarak bir anlığına gözlerini kapattı. İçindeki tüm gücü toplayarak kendini uçurumdan aşağı attı.

"Biliyorum."

Tek bir kelime söylemişti.

Sesi aralarındaki sessizliği bir kurşun gibi delip geçti.

Havada süzüldü.

Adam arkasını dönmedi, hiç hareket etmedi. Sadece derin bir

nefes alırken sırtı gerilmişti. Morana ellerini o gerilen kaslarda gezdirmek istedi. Yara izlerini parmak uçlarında hissetmek istedi. Ellerini sıkarak yumruk haline getirdi.

Adam bir elini pantolonun cebine sokmuştu. Diğer eli yanında silahını gevşekçe tutuyordu. Arkasına dönmedi, onunla yüzleşmedi, duyduğuna dair bir tepki vermedi.

"Biliyorum." Dudağını ısırdı. "Tristan."

Sessizlik.

Her şey sustu.

Sanki mümkünmüş gibi adam daha çok gerilmişti.

Morana tepki olarak kendi bedeninin de gerildiğini hissetti.

Aralarındaki hava tehlikeli bir şekilde gergindi.

İkisinin de defalarca kabullendiği ama asla aşmadığı o sınırı geçmişti. Adıyla hitap ederek bilinmeyen bir bölgeye adım atmıştı. Bu onu korkutuyordu. Öyle korkuyordu ki, sakinleşen fırtınada titriyordu. Elleri iki yanında yumruk haline gelirken gözlerini adama dikmişti. Bir tepki bekliyordu.

O tepki geldi.

Adam arkasını döndü.

Gökyüzünde bir şimşek çaktı.

Bir anlık ışık patlamasında muhteşem mavi gözlerindeki bakışlar onunla buluştu, esir aldı ve yaktı.

Morana'nm boğazı tıkandı, kalbi çarptı, nabzı kulaklarında attı.

Nefes alışverişi hızlandı, sanki nefes nefese kalmıştı. Ölüm meleği bir adım ileride duruyordu. Şimşeğin ardmdan karanlık adamı bir sevgili gibi, Morana'yı ise bir düşman gibi sarmıştı.

Tek kelime etmedi.

Tanrı aşkına, adamı zorlamadığı sürece bir santim bile ilerleyemeyecekti. Zorlayacaktı. Artık başka yol yoktu. *Adam için. Kendisi için. Onlar için.*

Kalbinin derinliklerindeki gerçekle gözlerini kapatıp bir nefes aldı. Kendini sakin görünmeye zorladı.

"Teşekkür ederim," diye başladı. Sesi kısık olsa da mezarlığın sessizliğinde yüksek çıkmıştı.

Adamın gözlerini tam seçemiyor, tepkisini ölçemiyordu. Bu işe tamamen körlemesine bir inanç ve umutla adım atıyordu.

Adamın tepki vermesini beklemeden, kendine de panikleyebileceği kadar zaman tanımadan konuşmaya başladı.

"Hayatımı kurtardığın için teşekkür ederim." Adamm gergin, hareketsiz formuyla konuşuyordu. Belki de ifadesini görmemesi iyi bir şeydi, bu şekilde konuşması daha kolaydı. "Sadece son birkaç haftadır değil, yirmi yıl öncesi için de teşekkür ederim."

Adamın silah tutan eli esnedi.

"Kimsenin, özellikle de küçük bir çocuğun yüklenmemesi gereken bir bedel ödediğini biliyorum. Yaşanan her şey için çok ama çok üzgünüm."

Sadece göğsü hareket etti.

İçeri. Dışarı.

Nefes alışverişi adamla senkronizeydi.

Peki.

"Ama bu konuyu açmayacağım. Bu şekilde olmaz. Sen istemeden olmaz. Bunu sadece ve sadece sen kendini hazır hissettiğinde konuşacağız çünkü bu senin hikâyen."

İşin zor kısmı gelmişti.

Öfkenin damarlarında gezmesine izin vererek öne bir adım attı. Korkusu öfkesine karıştı.

"Benim hatam olmamasına rağmen benden nefret ediyorsun, iğreniyorsun. Seni anlıyorum. Hak veriyorum. Ama böyle yaşayamam. Masum olduğumu biliyorum." Bir nefes daha aldı. "Fakat sonuçta beni kurtardın ve vicdanım sana son bir şans vermeden yoluma devam etmeme izin vermiyor."

Yaklaşan yağmurun ve bölgede kendi başına büyüyen gece çiçeklerinin kokusu havaya yayıldı. Morana kokuyu içine çekti. Bir başka yağmurlu gecenin anısından güç alıyordu. O gece içindeki değişimi başlatmıştı.

Dudaklarını ıslatarak konuştu. İçi titrese de sesinin sağlam çıktığından emin oldu.

"Durum belli, Bay Caine." Tekrar ismini kullanmayacaktı. Adam izin verene kadar olmazdı. "Kararımı verdim. İyi ya da kötü. Şimdi karar verme sırası sende. Beni öldürmen için bir şans veriyorum. Burada, hemen şimdi."

Bir kalp atımı kadar süre geçti.

Zar zor toplayabildiği güçle elindeki silahı bilerek kenara attı. O silah çok uzun zaman boyunca koruyucusu olmuştu.

Adamın bakışları alev alırken silahı elinde kaldı.

Morana öne çıktı. Kelimeler dudaklarından döküldükçe cesaretini topluyordu. "Babam beni öldürmeye çalıştı. Bu gece ölürsem kimsenin başkasından şüphelenmeyeceğine eminim. Herkes bomba patladığında öldüğümü düşünecek ve sorumluluk babamın olacak. Sen ya da Outfit suçlanmayacak. Buraya geldiğinden ya da bu işe karıştığından kimsenin haberi olmayacak. Kimse suçlamayla Tenebrae'ye gitmeyecek. Karmaşa veya günah olmayacak. Geride hiçbir şey kalmayacak."

Rüzgâr saçlarını yüzüne savurdu ve adama ulaşıp ceketini uçurmadan önce bedeninin her noktasına dokundu.

Gök gürültüsü tekrar duyuldu.

Devam etmeden önce sessizliği bekledi.

"Kodlara gelince," diye devam etti. Bir kere başlayınca duramıyordu. Acaba kendi ölümü için böyle mantıklı argümanlar sunan başka biri daha var mıydı? "İkimiz de bilgisayardan anlayan birilerini bulabileceğini biliyoruz. Bu bir sorun bile değil. Beni

öldürmek için daha iyi fırsat bulamazsın. Bunu ikimiz de biliyoruz. Gerçek sadece buraya gömülen ölüler ve bizim aramızda kalacak. Şimdi o silahı bir kez daha bana doğrult. Bu kez kalbime nişan al. Vur beni. Vedanı et. Yirmi yıldır aradığın huzuru bul."

Silah tutan eli hareket etmedi, sadece parmakları seğirdi. Konuşurken ona yardımcı olan sessizlik, şimdi her geçen saniye onun için bir felakete dönüşüyordu.

Titreyen bedenini gizlemek için bir adım daha yaklaştı. Hâlâ aralarında mesafe vardı.

"Ama şunu bilmelisin," diye devam etti. Sesi sağlamlığını koruduğu, titreyip çatlamadığı için minnettardı. "Beni öldürmen için sana vereceğim tek şans bu olacak. Beni öldürmemeye karar verirsen, sonrasında konu bir daha açılmayacak. Bundan sonra, beni öldürme fikrine bir son vereceksin. Bundan sonra, beni bir daha hayatımla tehdit etmeyeceksin."

Adam cebindeki elini dışarı çıkardı. Yumruğunu sürekli açıp kapatıyordu..

Bu minik hareket ona cesaret vermişti.

"Şimdi burada beni öldür ya da gitmeme izin ver. İki durumda da bir karar vermen gerekiyor. Ben kendi kararımı verdim ve gerçekleri kabullendim. Verdiğin kararlar hayatımı derinden etkiliyor. Yirmi yıl önce verdiğin karar, şu anki hayatımı tanımlıyor. Ben de sana tekrar karar vermen için bir şans sunuyorum. Bu kez küçük bir çocuk olarak değil, yetişkin bir adam olarak."

Titremesi gün yüzüne çıktı, sesi çatlarken çenesi kasıldı. "Çünkü bir daha asla, beni öldürebileceğini düşünmene dahi izin vermeyeceğim. Bu tek şansın olacak."

İçgüdüleri kaçmasını haykırıyordu. "Karar ver."

Avuçları terlemeye başladı.

Adamın silahı sıkıca tuttuğunu gördü. Kolu hareket etmeye başlarken gözlerini kapattı.

Gözlerini kapattığında, tamamen karanlıkta kaldığında sesler daha yüksek çıkıyormuş gibi hissediyordu. Gece ritüellerine devam eden canlıların, rüzgârın, çılgınca atan nabzının sesi kulağına dolmuştu.

Kokular daha keskindi. Ağır bulutların, tenindeki korkunun, vahşi çiçeklerin kokusu buruna geliyordu. Dışarıda fırtına yaklaşıyor, içinde çoktan bir fırtına kopuyordu.

Silahını doğrultmuş muydu?

Göğsü ağırlaştı.

Öldürmeyi mi düşünüyordu?

Midesine bir kurşun oturmuş gibi hissediyordu.

Tetiği çekip eziyetine son mu verecekti? Dünyada yaptığı son şey, tekrar yanlış adama güvenmek mi olacaktı?

Kalbi şiddetle attı.

Kaçmalı mıydı? Hayatını pişmanlıkla, aralarında olabilecekler e bir şans vermeden mi geçirmeliydi? Adama veda etme şansını vermeden daha iyi mi yaşardı?

Saniyeler, dakikalar, saatler. Askıya alınmıştı. Adamın ve onun kararlarının arasındaydı.

Anılar, anlar, geçmiş. Aralarında sıkışıp kaldı. İkisinin kararlarının arasındaydı.

Sorular, şüpheler, korkular. Aralarına yerleşti. Tristan ve Morana'nın kararlarının arasındaydı.

Sessizlik devam etti.

Kontrolünü yavaş yavaş yitiriyordu. Parçalarma ayrılıyordu. İçten içe alev alıyordu.

Adamm karar vermesini sağlamalıydı. Yıllar önce olduğu gibi, yeniden onu seçmeliydi. Yaşadığı günden sonra, hayatının hiç değeri yokmuş gibi öz babasının onu öldürmeye çalışmasından sonra birinin onu seçmesine ihtiyacı vardı. Hayatı için değil, kendisi için.

Sessizlik devam etti.

Havada bir değişim vardı.

Ahşap ve misk kokusu oradaydı.

Nefesi yüzüne çarpıyordu.

İşte o zaman hissetti.

Dudaklarını.

Yumuşak, nazik dudakları onunkilerin üstündeydi.

Kalbi durdu.

Midesi ağırlaştı.

Dudaklarının titreyişini kendi dudaklarında hissederken nefesi kesildi. Gözleri yanıyor, kalbi göğsüne sığmıyordu.

Gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. Adamın durmasından, o anı bozmaktan korkuyordu. Bir daha dudaklarını hissedememekten korkuyordu. Gözlerini yakan yaşların aşağı süzüleceğinden korkuyordu.

Nefes almaya cesaret edemedi.

Yumuşak dudaklar, onunkilerin üzerine yerleşmeden önce bir kez daha sürtündü.

Morana gözlerini sımsıkı kapadı. Nefesleri giderek hızlanıyordu. Adam ona dokunmadığı için ellerini yumruk yapmıştı. Aynı şekilde, o da adama dokunmayacaktı. Başını olabildiğince arkaya atıp dudaklarının daha iyi temas etmesini sağladı.

Soğuk bir yağmur damlası yanağına düştü. Gök gürültüsü havayı yardı.

Dudaklarını aralayıp adamın dudaklarının şeklini, yüzeyini ve güzelliğini hissetti. Caine altdudağını yakalayarak hafifçe emdi. Sonra dudaklarını tekrar onunkilere sürttü.

Yağmur başladı, saniyeler içinde onları sırılsıklam etti.

Morana gözyaşlarını serbest bırakarak yağmura karışmalarına izin verdi. Dudağındaki titremeyi adam hissetmiş olmalıydı,

sonrasında dudaklarını daha sıkı bastırmaya başladı. Bedenlerinin başka hiçbir parçası birbirine değmiyordu. Adamın dudağının etrafındaki sakallar tenini yakmıştı. Teni karıncalanırken bunların vücudunun başka bölgelerinde nasıl hissettireceğini düşünerek hafifçe öne eğildi.

İçgüdüsel olarak başını yana yatırdı. Dudaklarının ufacık teması ateşin tüm damarlarına yayılmasına, ellerinin titremesine yol açmıştı.

Öpülüyordu. *Hafifçe, basitçe, ustaca.*

Öpülüyordu. *Dizleri pelteye dönüşene, sıcaklık karnını istila edene kadar.*

Öpülüyordu. *Dilleri buluşmadan, ellerini üzerinde dolaşmadan, vücudunu vücudunda hissetmeden.*

Sadece dudakları buluşuyordu. *Yumuşak, sağlam, canlı.*

Hayal edebileceği en güzel öpücüktü. Adamdan alabileceğini düşünmediği kadar saf, ondan beklenmeyecek kadar yumuşaktı. Yoğun bakışları, alev alev gözleri hep onu yiyip bitireceğini vaat ederdi.

Bu yiyip bitirmek değildi.

Bu tadını çıkarmaktı.

Adam dudaklarının tadını çıkarırken, ezberlerken kendini her zamankinden daha iyi tanıtıyordu. Morana'nın kalbi sıkışırken ayak parmakları kıvrıldı. Vücudunun her bir santimi nabız gibi atıyordu.

Yağmur üzerlerine iniyor, ıslak toprak kokusu adamın misk kokusuna karışıyor, tüm duyularını işgal edip teninin altına işliyordu. Göğüslerinin ağırlaşmasına, tam merkezinin alev almasına neden oluyordu.

Morana'yı uzun dakikalar boyunca öptü. Öpücükleri masumdu ama genç kadın her birini ruhunun derinliklerinde hissediyordu.

Sonra silahının namusunu hissetti. Yüzünü okşuyor, alnından çenesine kadar ıslak teninde geziniyordu.

Hafifçe geri çekildi, sadece bir santim uzaklaşmıştı. Ona bakan muhteşem gözler cehennemdeydi. Gölgeli yüzü ıslak, sakalıyla tezat oluşturan dudakları şişti.

Bakışları adamın kocaman elindeki büyük silaha kaydığında ellerini görüp şaşırdı. Parmak eklemleri şişmişti, yağmur morarmaya başlayan tenini yıkıyordu. Takım elbisesi ve kravatı ile yağmurun ıslattığı moraran eklemleri arasındaki tezat onu büyülemişti. Buraya gelmeden önce kime vurmuştu?

Adam silahını çenesine bastırdı. Sessizce bakışlarını yüzüne çevirmesini talep etti.

Morana isteğine boyun eğdi. Namlunun şah damarına dayandığının ve adamın parmağının tetikte olduğunun farkındaydı.

Kararı ona bırakmıştı.

Adam silahı onun kabaran dudaklarında gezdirdi, sonra tekrar çenesinin altına yerleştirdi.

Bedenleri ıslak ve yakındı ama birbirine asla değmiyordu. Silah boynuna dayanırken, Morana başını yukarı kaldırmıştı. Bakışları birbirine kenetlenmiş halde öylece duruyorlardı. Adam uzun bir süre boyunca onun yüzünü inceledi. Soğuk rüzgâr ve yağmur damlaları ısınmış tenine çarpıyor, göğüslerinden aşağı akıyor, sıcak-soğuk zıtlığı göğüs uçlarının acı verecek ölçüde sertleşmesine sebep oluyordu. Kalbi daha da hızlı atmaya başladı. İçindeki ihtiyaç ön plana çıktı. Adam ihtiyacını gördü. Bakışlarındaki ateş, Morana'nm alev almasına neden oldu.

Bir an sonra dudakları tekrar buluştu. Diliyle dudaklarını aralamaya çalışıyor, onu bacaklarının arasında hissedeceği bir şekilde yalıyordu. Morana aralarında atan nabzı hafifletmek için bacaklarını birbirine bastırdı. Gözlerini kapatıp parmak uçlarında yükselerek adama daha fazlasını sundu.

İşte o zaman, Morana'yı yiyip bitirmeye başladı.

Bakışlarının verdiği her sözü yerine getiriyordu.

Yağmurun altında, silahı boynunda dururken onu öpüyordu.

Sesinde duyduğu viski ve günah tadındaki ağzı kadını mahvediyordu.

Bedeninde başka hiçbir yere dokunmadan, sadece dans eden dillerinin uyumuyla onu yiyip bitirdi. Öylesine tadına bakıyordu ki, Morana bir noktadan sonra bacaklarının zayıfladığını hissetti. Ellerini kaldırıp ayakta durabilmek için ceketinin yakalarından kavradı. Adam tenine dokunmadığı için o da dokunmuyordu ama ağırlığını desteklemesine izin vermişti.

Bir elektrik akımıydı.

Bunu tanımlayabilecek başka hiçbir ifade yoktu.

Kıvılcımlar havada uçuşarak onları tüketiyordu.

Adamın sakalı ıslak tenini yakıyordu. Yanmanın kanıtını dudaklarının etrafında taşıyacağı kesindi. Hiç şüphe yoktu ki, o kanıtı her gördüğünde alevler içinde kavrulacaktı... tıpkı şu anda olduğu gibi. Bedeni bir sıcaklıkla yanarken dudakları birbirini tüketiyordu. O kanıtı istiyordu. Adamın ertesi gün kızaran cildine bakmasını, onun gibi her gördüğünde bedeninin alev almasını istiyordu. Şişen dudaklarına her baktığında, o görünmez çizgiyi aştıklarını hatırlamasını istiyordu. Ona her baktığında, yağmurun altındaki ilk öpücüğü hatırlamasını istiyordu.

Islak ceketinden tutup adamın dilini emdi. Onu daha derinlere davet etti ve cevabını ısırılan altdudağıyla aldı. Silah tenine öpücükler bırakarak göğüslerinin arasına kaydı.

Tam kalbinin üstünde durdu. Adam ağzını keşfetmeye devam ederken kalbi neredeyse göğsünden fırlayacaktı. Tüm yoğunluğu, ateşi, sıcaklığı yağmurla birlikte onun üzerine yağıyordu.

Belinden aşağıya bir titreme yayıldı. Parmaklarını ceketinin

yakalarına geçirdi, dudakları onunkilerin altında titriyordu. Sonra adam geri çekildi.

Morana gözlerini açtı. Öpücüğün gücü, kendi tepkisi ve karşısındaki adam onu şaşkına çevirmişti.

Tristan Caine'in dudakları şişmişti, kendi aç gözlü dudaklarının kanıtını taşıyordu. Teni alevler içindeydi, tam kalbine bastırılan silaha rağmen göğüs uçları mümkünmüş gibi daha da sertleşmişti.

Adamın çenesi kasıldı. Bakışlarıyla kadını delip geçerken başının yanındaki damar belirgindi. Morana gözünü bile kırpmadan bakışlarına karşılık verdi. Birbirlerine bakarken yağmur yüzlerini yıkıyordu.

Adam bir an hareketsiz kaldı. Bir an daha geçti. Dudakları birbirine çok yakındı. İkisi de hareket etmedi. Sonra adam gözlerini ufacık bir an kapattı.

Tristan Caine bir saniyeliğine gözlerini kapatmıştı.

Âdemelması kravatının altından oynadı.

Ardından silahını indirdi.

Morana tuttuğunu bile bilmediği nefesini serbest bıraktı.

Adam tekrar göz teması kurmadan, yüzüne bakmadan onu soğuk yağmur suları ve serin havayla baş başa bıraktı. Caine yere eğilirken elleri ceketinden kayıp gitmişti. Morana'nın silahını hızla çamurlu zeminden aldı.

Ayağa kalkarken beyaz gömleği tenine yapışmıştı. Islak teni ve dövmeleri şeffaf hale gelen kumaşın altından görünüyordu. Morana adam silahını ona geri uzatırken yutkundu. Ağır silah, eklemleri moraran elinde küçücük kalmıştı.

Sessizce silahını ondan aldı. Parmakları birbirine sürtündüğünde kolu karıncalandı.

Adam her zamanki gibi tepki vermedi. Normal görünüyordu.

Göz teması kurmuyordu. İşte bu normal değildi.

Morana'nın nefesini çaldıktan sonra dönüp devasa aracına yönelmişti. Gecenin karanlığında, sağanak yağmur iri vücudunu ıslatıyordu.

"Dudaklarımı bir kez üzerinde hissedersen, asla eskisi gibi olamazsın."

Adamın sözleri aklma gelmişti. Çok haklıydı.

Morana eğilip Caine'in ona geri verdiği silaha baktı.

Bir kanıt istemişti. Adam ona istediğini ancak Tristan Caine'in yapabileceği şekilde vermişti. Tek kelime etmemişti ama kararını vermişti. Morana da seçimini yapmıştı.

Derin bir nefes alıp yutkunarak öne doğru adım attı.

Adamın peşinden karanlığın içine ilerledi.

DEVAM EDECEK...

